

Trái Tim Của Quý - Shade

Contents

Trái Tim Của Quý - Shade	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	43
14. Chương 14	47
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	85
26. Chương 26	88
27. Chương 27	92
28. Chương 28	95
29. Chương 29	99
30. Chương 30	102
31. Chương 31	105
32. Chương 32	110
33. Chương 33	114
34. Chương 34	117
35. Chương 35	121
36. Chương 36	125
37. Chương 37	129
38. Chương 38	132
39. Chương 39	137
40. Chương 40	139
41. Chương 41	143

42. Chương 42	146
43. Chương 43	150
44. Chương 44	153
45. Chương 45	157
46. Chương 46	161
47. Chương 47	164
48. Chương 48	168
49. Chương 49	173
50. Chương 50	177
51. Chương 51	180
52. Chương 52	183
53. Chương 53	186
54. Chương 54	190
55. Chương 55	193
56. Chương 56 - End	196

Trái Tim Của Quỷ - Shade

Giới thiệu

Một ngoại quỷ ôm mối hận 500 năm... Một cơ hội đã đến... Cơ hội để trả thù... Hay cơ hội để đón nhận...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-tim-cua-quy-shade>

1. Chương 1

CHAP 1: “THỊCH – ÂM THANH CỦA THIÊN THẦN.

Tại Vong ưu lâu, một con quỷ hình dạng xấu xí đang ngồi trên một tảng đá, Hấn đưa mắt nhìn về phía lâu, đó là ánh mắt yêu thương... Không! Có lẽ đó là ánh mắt đầy thù hận, một màu đen tối bao trùm. Ở cái gọi là mắt đấy chỉ là 2 lỗ đen.

Hấn đưa tay chạm vào khóm hoa Thủy tiên trắng muốt, có cái gì đó dịu dàng khẽ làm khuôn mặt tức giận của hấn hiền hoà hơn. Hấn khẽ nói: ‘tạm biệt.’

Một con quỷ nhỏ đi đến.

Nó hét lên: “Ngoạ quỷ ca. Huynh định làm thế thật sao?”

Hấn nhìn con quỷ nhỏ và cười: ‘Muội nghĩ vì sao ta sống được 500 năm nếu không phải vì mối thù đó. Ta phải xuống đó, tìm cô ta để trả món nợ này, ta phải xuống đó đòi cô ta đôi mắt của ta.’

Hấn ngược mặt lên, tất cả chỉ là một màu u tối, hấn cười: ‘Ta sẽ trả thù’. Đâu đó, tiếng vang ghê rợn khiến bó hoa Thủy tiên khẽ lay động.

Con quỷ nhỏ kinh hãi, nó không còn nhận ra Ngoại quỷ ca hiền lành của nó nữa rồi- một ngoại quỷ cố gắng 500 năm để có thể mong trở thành tiên nhưng Ngoại quỷ ca của nó lại đổi lấy 500 năm để trở thành người vì thù hận, vì nhân quả mà chính hắn đã gây ra.

Nó thở dài. Vì đâu mà Ngoại quỷ ca của nó lại thành ra thế này? Có lẽ là vì người con gái ấy?

500 năm trước

Một đoàn vong hồn kéo lê nhau đi vào trong cửa phán quan, Ngoại quỷ đứng bên cạnh nhìn khẽ lắc đầu vì những con người này sẽ không bao giờ được đầu thai ngay, họ là những oan hồn, họ có thể do vô tình bị giết hoặc họ tự tìm đến cái chết, những người này sẽ bị đẩy đến đài Vong ưu, phải canh để không cho ngọn nến của mình tàn trong suốt 500 năm rồi sau đó mới được đi đầu thai. Ấu đây cũng là cái giá của nhân quả.

Bỗng Ngoại quỷ nhìn thấy một cái gì đó sáng lấp lánh trong bóng tối, đó là một khóm hoa Thủy tiên trắng muốt.

Địa ngục không thể có khóm hoa nào được tồn tại nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở đây. Một cô gái – mà không là một oan hồn nữ đang cầm trên tay bông hoa đó.

Thịch! Bỗng nhiên hắn nghe thấy có tiếng gì đó chạm vào khoảng trống trong ngục.

Bó hoa rơi xuống, hắn vội vàng chạy đến đỡ lấy. Hắn chỉ đứng đó, nhìn theo cô gái bước đi.

Tại phủ Diêm Vương

Diêm Vương ngạc nhiên nhìn khóm hoa trên tay Ngoại quỷ “sao người lại đem bó hoa đó đến đây?”

Ngoại quỷ nhìn khóm hoa: Ngài biết khóm hoa này sao?”

Diêm vương khẽ thở dài: “vạn vật trên đời đều có tình. Khóm hoa này cũng không ngoại lệ. Chỉ vì chủ nó chết oan nên nó cũng theo người đó xuống đây.”

Ngoại quỷ ngạc nhiên nhìn khóm hoa, nó biết giờ mình phải làm gì.

Ngoại quỷ chạy đến lầu Vong Ưu, nó tìm kiếm oan hồn đó.

Một cái bóng trắng chạy ra phía nó. Ngoại quỷ nhận ra ngay.

Nó tiến lại gần và đưa khóm hoa ra: ‘Đây! Cái này tôi mang đến cho cô.’

Cô gái đỡ lấy và mỉm cười: “Cám ơn anh!”

Thịch! Một tiếng đập nữa khiến nó đau nhói. Nó vội lùi ra xa.và lấy tay che gương mặt của nó lại.

Quỷ nữ nhìn nó ngạc nhiên: “Tại sao anh lại phải che gương mặt của mình lại?”

Ngoại quỷ chưa chat nhận ra 500 năm đã khiến khuôn mặt của nó ghê tởm như thế nào. Như hiểu được nỗi lòng của nó, quỷ nữ khẽ cười và cầm ngọn nến đến gần Ngoại quỷ.

Anh đừng lo. Tôi và anh không phải cũng giống nhau sao.

Nó nhìn lên và bắt gặp đôi mắt nâu trong sáng, nụ cười hiền lành, lần đầu tiên, nó nghe thấy ở địa ngục có tiếng cười trong trẻo như thế - Tiếng cười của Thiên thần

2. Chương 2

CHAP 2: ĐÔI MẮT

Bắt đầu từ ngày đó, ngày nào nó cũng đến thăm khóm hoa thủy tiên nhưng khi quỷ nữ xuất hiện, nó lại vội vàng quay mặt và bỏ đi.

Con quỷ nhỏ nhìn nó tò mò và hỏi: “Ngoại quỷ ca! Sao dạo này huynh hay đi đến đài Vong Ưu thế?”

Nó ngồi ngẩn ngơ nhớ đến quỷ nữ. Quỷ nhỏ bực mình hét lên: “Huynh bị con yêu nữ đó làm cho mất thần trí rồi! Huynh có nhớ không? chỉ còn mấy ngày nữa huynh tròn 500 năm, lúc đó huynh có thể trở thành tiên, được thoát ra khỏi chốn tăm tối này.”

Nó bần thần: “Sao cơ? Chỉ còn mấy ngày nữa thôi sao?”

Mong ước trở thành tiên đã theo nó suốt 500 năm, vậy mà tại sao giờ đây, nó chỉ có một mong ước là được ở bên cạnh quỷ nữ dù cho nơi đó có là chốn tăm tối này.”

Nó đứng bật dậy và chạy về phía đài Vong Ưu.

Con quỷ nhỏ nhìn nó khẽ lắc đầu: “Ngoạ Quỷ ca! Liệu huynh có thể trở thành tiên được không?”

Tại Đài Vong Ưu

Quỷ nữ nhìn thấy Ngoạ quỷ liền chạy lại, nó mỉm cười, vẫn là nụ cười toả sáng, vẫn là đôi mắt nâu trong sáng đó.

Bỗng nhiên, Ngoạ quỷ liền đưa tay lên, rụt rè, nó nhìn Quỷ nữ: “Liệu ta có thể chạm vào tóc nàng không?”

Quỷ nữ ngạc nhiên, lúng túng, nó gật đầu.

Rụt rè, nó đưa tay về phía mái tóc, nhìn đôi mắt trong sáng của Quỷ nữ, nó rụt tay lại và bỏ chạy.

Khi Ngoạ Quỷ chạy đến cổng của Đài Vong Ưu

Một người đàn ông gọi nó lại: “Đi đâu thế Ngoạ quỷ?”

Nó dừng lại: “Bạch vô thường!”

Bạch Vô thường nhìn thấy khuôn mặt hoảng hốt của hắn, anh ta ngạc nhiên, chẳng cần phải mất quá nhiều thời gian, Bạch Vô Thường có thể đọc được toàn bộ suy nghĩ của Ngoạ quỷ.

Bạch Vô Thường thở dài: “Người thật là ngốc. Ngoạ quỷ ah! Người có biết mình đang làm gì không?”

Ngoạ quỷ đau đớn trả lời: “Hãy giúp tôi. Tôi mong muốn ở bên cạnh cô ấy. Hãy giúp tôi Vô Thường huynh.”

Bạch Vô Thường nhìn Ngoạ Quỷ: “Chỉ có một cách. Nhưng người có thực sự muốn làm không?”

Ngoạ Quỷ gật đầu: “Chỉ cần được ở bên cạnh cô ấy. Bất cứ điều gì tôi cũng sẽ làm.”

Ban đầu, Ngoạ Quỷ hơi do dự nhưng khi nghe đến đoạn cuối, hắn gật đầu cảm ơn Bạch Vô Thường rồi rít.

Đằng sau cánh cổng của Vọng Ưu lâu, đôi mắt nâu trong sáng ánh lên một tia nhìn chết chóc.

Ngày hôm sau, mang theo tâm trạng phấn khởi và hồi hộp, nó chạy về phía Vong Ưu lâu. Nhưng khi vừa đến nơi, nó nghe thấy tiếng tranh cãi.

Giọng của Quỷ nữ vang lên: ‘Dừng lại! Dừng làm thế.’

Một giọng trầm khàn quát: “Vậy hãy đưa cho ta cây nến của người.”

Quỷ nữ hét: “Không! Không được ta không thể đưa cho người.”

Ngoạ quỷ vội vàng xông vào. Trước mắt hắn là một vong hồn khác, ở hắn toát ra mùi vị của độc ác, hắn là Tử Quỷ - người sẽ không bao giờ được siêu thoát nếu không ở địa ngục 2000 năm.

Trên tay Tử Quỷ cầm khóm Hoa Thủy tiên, khi nhìn thấy Ngoạ Quỷ xông đến, hắn vội nắm lấy tay của Quỷ nữ và một tay giật lấy ngọn nến.

Hắn nhìn Ngoạ Quỷ cười: “Hãy cho ta đôi mắt của người!” Giọng nói bình thản vừa như ra lệnh lại vừa lạnh lùng khiến Ngoạ Quỷ ngạc nhiên.

Ngoạ Quỷ nhìn hắn giận dữ: “Người nói gì? Người cần mắt của ta làm gì?”

Tử quỷ vẫn ôm lấy Quỷ nữ, hắn cười: “Người không lừa được ta đâu. Chỉ cần có mắt của người là ta có thể đầu thai làm người. Mắt của một con Quỷ 500 năm còn tốt hơn một ngón nên mà ta phải mất 500 năm sau chăm sóc.”

Ngoạ Quý: “Ai? Là Ai đã nói những lời đó?”

Tử Quý gần giọng: “Người không cần biết. Nếu như người không đưa ta thì cây nến này sẽ không bao giờ cháy nữa.”

Quý nữ đau đớn nhìn Ngoạ Quý, lại là đôi mắt nâu đầy nhưng giờ đây, nó chỉ còn lại một ánh nhìn buồn bã.

Tử Quý giục: “Người có đưa cho ta không?” Hắn từ từ đưa cây nến chúc xuống dưới sàn.

Ngoạ Quý không biết làm thế nào. Nó đau khổ nhìn Quý nữ, Quý nữ khóc và lắc đầu nhìn nó.

A....A.....

Một tiếng kêu đau đớn kéo dài, Ngoạ quý không còn nhìn thấy gì nữa. Hắn ngã xuống và chỉ cảm thấy, 2 hốc mắt nóng ran.

“Ngoạ Quý ca! Tỉnh dậy đi huynh?” Giọng Con Quý nhỏ hốt hoảng kêu lên.

Ngoạ Quý tỉnh dậy nhưng trước mặt nó là bóng tối, nó đưa tay đến nắm chặt bàn tay của Quý nhỏ.

Ngoạ Quý: “Quý nữ đâu? Cô ấy còn an toàn không? Cô ấy đâu?”

Quý nhỏ khóc: Ngoạ Quý. Huynh ngốc quá. Cô ta đã bỏ đi rồi.”

Ngoạ Quý hốt hoảng: “Muội nói gì? Cô ấy đi đâu?”

Quý nhỏ: “Cô ấy và tên Tử Quý đã đi đâu thai rồi.”

Ngoạ Quý gào lên: “không! Muội gạt ta. Có gì nhầm lẫn ở đây. Cô ấy không thể làm thế với ta. Chắc cô ấy bị hắn bắt đi rồi. Mau đi cứu cô ấy đi.”

Quý nhỏ giận giữ và khóc to hơn: “được rồi. Để muội đưa huynh đi đến gặp cô ta.”

Tại nơi của Mạnh Bà (tự nhiên quên mất tên con sông đó là gì)

Từng đoàn vong hồn nối đuôi nhau đi uống chén canh Quên. Một đôi quý tay cầm nến và cầm mắt cười khoái trá.

Quý nữ: “Chúng ta đi như thế này không sao chứ?”

Tử Quý: “Không sao. Chỉ tại thằng đó ngốc quá. Nếu không nhờ nàng nghe lén được cuộc nói chuyện giữa hắn và Bạch Vô Thường thì ta sẽ phải ở đây 2000 năm mất. Ta sẽ mãi mãi trả ơn nàng.

Quý nữ cười - nụ cười đã từng làm cho Ngoạ Quý hạnh phúc.

Một giọng nói vang lên: “Đứng lại! mau trả mắt lại cho Ca ca của ta.”

Quý nữ và Tử Quý quay ra, nó nhìn thấy Ngoạ Quý đang loạng choạng bước đến, nó cầm lấy tay quý nữ.

Ngoạ Quý hét lên: “Hãy nói cho ta biết đây không phải là sự thật. Đây là hiểu lầm. Hãy nói cho ta biết nàng không hề làm thế?”

Quý nữ gạt bàn tay của Ngoạ Quý ra, một lời nói lạnh lùng thoát ra: “Phải! Ta muốn sống bên anh ấy chứ không phải là một con quý xấu xí như ngươi.”

Quý nhỏ tức giận: “người...”

Ngoạ Quý ngã xuống đất, hắn bây giờ không còn thấy đôi mắt quan trọng nữa, phải chăng còn gì là quan trọng với hắn.

Nhưng Tử Quý đã vội vàng kéo Quý Nữ đi, hắn bỏ chạy, vượt qua đám vong hồn, hắn cùng quý nữ uống bát canh Quên và biến mất.

Quý nhỏ định đuổi theo nhưng bỗng nhiên một luồng âm khí mạnh mẽ trời dậy.

Quá đau buồn, Ngoạ Quý đã để cho những thành quả tu luyện của mình suốt 500 năm trở thành tà niệm.

Mọi thứ trở nên đen ngòm, hỗn loạn, chỉ còn lại giọng nói của Quý nhỏ: “Ca ca! Dừng lại!

Tại điện Diêm vương.

Diêm vương: “Ngoạ Quỷ! Đáng nhẽ người đã không ra nông nổi này nếu như người không bị một chữ tình làm cho vương vẩn. Người sẽ mãi ở lại đài Vong Ưu và tu luyện thêm nữa.”

“Bạch Vô Thường! Vì người đã nói ra bí mật của Âm giới nên người cùng Ngoạ quỷ sẽ chịu chung số phận.”

Tại Lầu Vong Ưu

Ngoạ Quỷ chạm vào khóm hoa Thủy tiên: “Chỉ có người là người đã tâm sự với ta suốt 500 năm qua. Chỉ có người biết rõ tâm sự của ta nhất. Đã đến lúc ta phải đi rồi.”

Ngoạ Quỷ chọn cách làm người để trả món nợ mà hắn đã gieo, hắn không biết hắn sẽ đầu thai thành ai nhưng hắn sẽ tìm được cô ta, hắn sẽ tìm được....

3. Chương 3

CHAP 3: ĐÁNH TRÁO SỐ MỆNH

Ầm! ầm...

Tiếng sấm rít lên từng hồi, mưa ngày càng nặng hạt, mọi âm thanh dường như bị mưa xóa nhòa.

Trong ngôi nhà của Wu gia.

Ông Wu đang đi đi lại lại, tâm trạng của ông có lẽ bây giờ vừa hồi hộp, vừa lo lắng và lại vừa vui mừng. Vợ ông bà Wu đang chuẩn bị sinh cho ông một đứa con nhưng...

Trong phòng có tiếng hét của một người phụ nữ, Một giọng khác hét to: “cố lên! Tôi nhìn thấy đầu của đứa bé rồi.”

“Oa oa...”

Nghe thấy tiếng trẻ khóc, ông Wu vội chạy vào phòng, trong lúc đó, bà Wu dù mệt mỏi nhưng vẫn gắng gượng ngồi dậy.

Cả 2 người cùng nói một lúc: “Đứa trẻ là trai hay gái?”

Người phụ nữ trẻ mỉm cười: “Một đứa bé trai kháu khỉnh. Xin chúc mừng ông bà. Nhìn xem, nó thật xinh đẹp.”

Bà Wu đau khổ: “Nó là con trai...”

Ông Wu im lặng không nói gì tiến đến bế đứa bé.

Một người đàn ông trung niên bước lại: “Ông Wu! Vậy là lời tôi tiên đoán đã đúng một nửa. Đứa bé này là trai sẽ khắc gia đình ông, nó là tai họa của Wu gia.”

Bà Wu hét lên: “Không. Nó là con trai của chúng ta. Anh không thể làm gì nó cả. Sao ông có thể tin vào bói toán cơ chứ?”

Ông Wu nhìn đứa trẻ: “Tang gia. Liệu không còn cách nào khác sao?”

Tang gia: “Tôi và ông đã làm bạn mấy mươi năm, tôi chỉ muốn ông có lựa chọn tốt nhất mà thôi.”

Ông Wu: ‘chẳng nhẽ tôi...’

Tang gia: “Tôi không bắt ông bỏ đứa trẻ nhưng chỉ cần ông và nó không ở gần nhau thì mọi chuyện đều không thể xảy ra.”

Ông Wu thở dài: “Vậy chỉ cần tôi và nó không gặp nhau là được đúng không?”

Tang gia khẽ gật đầu.

Bà Wu đau đớn nhìn đứa trẻ, bà biết Tang gia – một trong 10 nhà tiên tri giỏi nhất thế giới đã nói thì không ai là không tin nhưng đứa trẻ đó là con trai của bà, bà không thể để nó bị mang đi. Bà nhìn ông Wu.

Bà Wu: “Hãy để em bé con. Chỉ một lần thôi!”

Ông Wu đưa đứa trẻ cho vợ mình. Cả 2 ôm đứa con vào lòng và khóc: “Xin lỗi con!”

Cùng lúc đó, tại bệnh viện trung tâm thành phố.

Một người phụ nữ đau đớn ôm chặt vào cánh tay của người bác sĩ. Đó là nhị phu nhân của Zhang gia – Julia

Julia: “Mẹ nhất định phải sinh con ra. Mẹ không thể thua bà ta.”

Oa oa...

Bà quay khuôn mặt ra nhìn người bác sĩ

Julia: “Chị hai! Là con trai đúng không?”

Bà Cao: “Con gái!”

Julia: “Không! Nó phải là con trai chứ?”

Một y tá vội vàng đưa cho bà đứa trẻ.

Người y tá trẻ hốt hoảng: “Bác sĩ Cao. Mắt của đứa trẻ này dường như có vấn đề.”

Bà Cao và Julia vội vàng nhìn đứa trẻ. Rõ ràng nó đang khóc và quấy đạp nhưng đôi mắt nâu của nó không có một giọt nước mắt nào chảy ra và hoàn toàn mở.

Julia hốt hoảng: “Mắt của nó làm sao vậy chị?”

Bà Cao: “có lẽ, con bé bị mù bẩm sinh.”

Julia hét lên: “Không! Em không cần đứa bé này. Chị ơi! Giúp em. Nếu không anh ấy sẽ không yêu em. Em sẽ chết mất.”

Để ngăn cản em gái mình trở nên hỗn loạn, bà đã yêu cầu y tá tiêm cho em mình một ít thuốc an thần, còn bà thì bế đứa trẻ đi ra ngoài.

Tại phòng trẻ sơ sinh, một y tá khác đang bế một đứa trẻ trên tay.

Bà Cao hỏi: “Đứa trẻ này ...”

Y tá trẻ trả lời: “Nó đúng là một đứa trẻ tội nghiệp. Mẹ nó vì dễ khó mà mất. Trong khi gia đình nó thì chẳng thấy ai nhận cả.”

Y tá trẻ đặt đứa trẻ xuống nôi và gắn số vào.

Một ý nghĩ ló lên.

Bà Cao nhìn quanh phòng trẻ và không thấy ai. Nhẹ nhàng, bà đánh đổi số của 2 đứa trẻ. Khẽ ôm đứa trẻ bị mù trong tay bà nói: “Ta xin lỗi con!”

Một người đàn ông ăn mặc lịch sự đi vào trong bệnh viện, ông nhìn Bà Cao.

Ông Zhang: “Chị! Đứa bé khỏe chứ?”

Bà Cao: “Nó là một đứa bé gái.”

Ông Zhang vui mừng: “Hãy đưa em đi thăm con bé.”

Ông Zhang bế đứa trẻ trên tay và cười: “con thật xinh đẹp. Con vừa sinh ra ta đã ký được một hợp đồng làm ăn quan trọng. Ta sẽ đặt tên con là Angela – con chính là thiên thần của ta.”

Ở bên ngoài cửa kính, một người đàn ông ăn mặc võ phục khóc và ôm đứa trẻ trên tay.

Ông Chen: “Cha xin lỗi. Con gái tội nghiệp của cha. Cha về muộn quá.”

24 năm sau.

Tại quán Bar Secret, một thanh niên với bộ dạng bất cần bước ra (Đương nhiên đó là Chun).

Anh đang say. Chắc là chỉ hơi say thôi. Vì chưa từng có thứ rượu nào có thể khiến anh say.

Chun mở cửa bước ra, anh vươn vai: “Oa! Ngoài này thoáng quá.”

Selena (chính xác thì bây giờ cô ấy đang bay lơ lửng trên đầu Chun): “Chẳng hiểu tại sao anh hay thích đến những nơi như thế này. ở đây toàn là những oán khí.”

Chun cười: “Vì tôi giống họ nên tôi mới thích đến.”

Chun không giống họ làm sao được khi mà anh chỉ mang cái họ Wu danh giá nhưng ai chẳng biết, anh còn chưa từng một lần được nhìn thấy bố mẹ mình. Họ cho anh tiền để anh mua những thứ mà anh muốn nhưng lại không cho anh thứ duy nhất mà anh thiếu – Gia đình”.

Bỗng Chun chau mày. Anh nhìn thấy một đứa trẻ đứng khóc nơi hẻm tối.

Selena nhìn anh: “Không đi giúp nó sao?”

Chun: “Tôi không dư hơi.”

Chun định bỏ đi nhưng rồi anh bất thành linh quay lại.

Chun cúi xuống nhìn đứa trẻ: “Nhóc! Con trai sao lại khóc?”

Đứa bé trai vui mừng: “Chú nhìn thấy cháu sao. Mấy ngày nay rồi. Chẳng có ai nhìn thấy cháu cả. Cháu hỏi chẳng ai trả lời. Cháu muốn về nhà nhưng cháu không nhớ.”

Chun biết đứa trẻ đã chết nhưng nó còn quá nhỏ để hiểu điều đó. Nó muốn về nhà, có lẽ, đó là điều duy nhất mà anh có thể làm cho nó.

Trong lúc Chun rút điện thoại ra thì Selena nghịch ngợm với đứa trẻ.

Chun quát: “Selena! Đây là nhà đứa bé. Cô đưa nó đến đây đi. Phần còn lại là của cô đấy.”

Selena: “Anh không đi cùng chúng tôi ah?”

Chun: “Không! Hôm nay tôi về nhà trước.”

Selena: “vậy anh phải cẩn thận đấy. Tôi sẽ về nhanh thôi.”

Nói rồi, Selena cùng đứa bé biến mất.

Chỉ còn lại một mình, Chun định bước đi thì một đám đông tiến đến. Chun biết chúng muốn gì ở anh. Hôm nay, tâm trạng anh không tốt, anh cũng đang muốn có người giúp mình vui vẻ.

Một tên cầm đầu cười: “Wu thiếu gia. Cho chúng tôi xin ít tiền uống nước.”

Chun cười khẩy: “Nếu có đủ bản lĩnh thì đến đây mà lấy.”

Chẳng khó khăn gì, Chun đã đánh gục mấy tên. Nhưng khi anh chỉ cần hạ nốt tên cầm đầu thì đột nhiên, một tiếng nói từ xa vọng đến: “Chun! Dừng lại.”

Thịch! Trái tim của Chun đập nhanh đến kỳ lạ.

Lại giọng nói đó vang lên: “Chun. Chun...”

Chun loạn choạng, anh ôm lấy ngực mình, ở đó có gì đó vừa nóng vừa đau.

Một tên nhận ra sự bất thường nơi anh đã vớ lấy vỏ trai và đánh vào đầu anh.

Chun ngã xuống nhưng anh vẫn nghe thấy tiếng nói đó: “Chun. Chun...”

Chuyện gì xảy ra với Chun? Tiếng nói đó thực ra là của ai?

Trong phần tới, tất cả các nhân vật sẽ cùng xuất hiện, một phần của bí mật dần hé lộ.

Hôm nay, valentine day, chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ nha.

4. Chương 4

CHAP 4: ĐÊM MƯA

“Chun! Dừng lại!” Một cô gái giọng bực mình bị một con chó lôi đi.

“Gâu! Gâu!” Con chó sủa vang trong hẻm tối.

Ella: “Chun! Mà làm sao vậy. Sao tự nhiên lại nổi điên như thế?” (Sorry mọi người vì đã đặt tên của Chun cho cún nhé.)

Một sự im lặng, 4 tên nhìn Ella và chú cún.

Một tên trong bọn: “Đại ca! Hình như con bé này bị mù.”

Tên cầm đầu: “Kệ nó! Mau lấy tiền của thằng khốn kia cho tao.”

Ella cúi xuống vuốt lông cún: “Chun! Mà hư thật. Lúc nào cũng muốn xen vào chuyện không đâu.”

Con Chun tiếp tục sủa. Những tên khác coi như không nghe thấy gì. Chúng vội vàng chạy đến lục túi Chun.

Ella quát lên: “Dừng lại. Các người coi như không nhìn thấy ta sao.”

Tên cầm đầu hừ mũi: “Thấy cô bị mù tôi mới thương tình không làm gì. Biết điều thì tránh xa ra.”

Trong đôi mắt nâu thoáng giận dữ: “Người vừa nói gì?”

Hắn cười: “Ta nói cô bị mù.”

Ella lập tức thủ thế: “Để xem cô bé mù này có giỏi hơn các người không?”

Dù là bị mù từ nhỏ nhưng nhờ thế mà các giác quan của Ella nhạy hơn người thường rất nhiều, đặc biệt, cô còn có thể cảm nhận khí của người khác. (chuyện này thì không hiểu là tại sao).

Tên bé nhất trong bọn chạy lên: “Đại ca. Để con bé đó cho em.”

Hắn nhanh chân chạy đến phía Ella những tên khác tiếp tục công cuộc “đào mỏ” anh Chun nhà ta.

“Hự!”

Một âm thanh chắc nịch vang lên.

Cả bọn quay ra đã thấy tên kia đang nằm dưới đất.

Những tên còn lại hét lên: “Hừ. Để xem mày bản lĩnh thế nào?”

Nhanh chóng, chúng nhận ra Ella không phải là người con gái bình thường. Ngay cả đến Chun còn dễ dàng hạ chúng, huống chỉ là Ella giỏi võ. Chúng nhanh chóng cun cút bỏ đi.

Trước khi chúng bỏ chạy, Ella cười: “Dám khinh thường ta hả. Cho các người biết thế nào là Ella Chen.”

Lúc này chú cún Chun đang tiến dần về phía của Chun, Nó ngửi ngửi một lúc rồi bỗng sủa vang.

Ella vội vàng chạy đến: “Chun! Mà ở đâu vậy! Ở đó có người nữa àh? Chun mà ở đâu vậy?

Lúc này, tại Địa Phủ.

Selena đang đưa đứa bé đến trước cửa Phủ Phán Quan

Đứa bé nhìn Selena mỉm cười: “Cám ơn cô! Nhờ cô và chú mà cháu mới có thể gặp được bố mẹ mình.”

Selena: “Không cần cảm ơn cô. Chuyện này cô gặp nhiều lắm rồi. Anh ta là thế mà.”

Selena cười vu vơ vì từ lúc cô đi theo Chun đến giờ, cô như nhìn lại hình ảnh của một Ngoại quỹ hiền lành trước đây. Cô cầu mong rằng, anh sẽ mãi như thế này.

Nhưng bỗng nhiên Selena giật mình.

Đứa trẻ nhìn cô: “Cô Selena! Cô không sao chứ?”

Selena vội vàng nói: “Cô không sao. Bây giờ cô phải về gấp chú Chun. Cháu đi một mình được chứ?”

Đứa trẻ gật đầu.

Selena đưa đứa trẻ cho phán quan và cô nhanh chóng quay lại chỗ Chun.

Selena nghĩ thầm: “Đừng để họ gặp nhau nhanh như vậy.”

Trở lại nơi hẻm tối.

Ngay khi Ella tìm được sợi dây: ‘Mày đây rồi. Có chuyện gì...’

Ella chưa nói hết câu thì con Chun đã vội kéo cô đi luôn (thực ra là lôi cô đi mới đúng).

Ella bực mình hét: “Chun! Mày lại kéo tao đi đâu rồi? Hôm nay mày làm sao thế?”

Con Chun cứ thế kéo Ella đi, có lẽ nó quên mất, cô chủ của nó bị mù.

Rào... Rào...

Có tiếng ai đó vang lên trong hẻm tối: “Anh àh! Anh không sao chứ?”

Những hạt mưa làm Chun cảm thấy mát lạnh, anh khẽ động dẩy đôi mắt.

Cô gái vui mừng: “Anh àh! Anh có sao không?”

Chun cố gắng mở mắt, anh nhìn thấy một cô gái với khuôn mặt xinh đẹp đang nhìn mình cười.

Chun nghĩ thầm: “Cô ấy là thiên sứ chăng?”

Cô gái nói: “anh ah. Anh có cần đến bệnh viện không?”

Chun thì thầm: “Cô là ai?”

Cô gái: “Tôi là Angela. Anh...”

Chun nói: “Angela... Angela...” Sau đó anh ngất đi.

Angela: “Anh ah... Anh ah...”

Tại bệnh viện trung tâm thành phố.

Chun tỉnh dậy và thấy Arron đang ở bên cạnh mình.

Arron vội vàng đỡ Chun: “Sao lúc nào cậu cũng làm cho chúng tôi lo lắng vậy?”

Chun: “Sao mình lại nằm ở đây?”

Arron: “Thì còn làm sao nữa. Cậu đánh nhau với người ta, sau đó bị ngất và được đưa tới bệnh viện.”

Chun từ từ nhớ lại. Bỗng nhiên anh nhớ tới Angela.

Chun nắm lấy tay Arron: “Cô gái đó đâu?”

Arron ngơ ngác: “Cô gái nào? Đầu cậu có vấn đề gì àh?”

Chun nói: “Không! Ai đã đưa mình vào đây? Là một cô gái đúng không?”

Arron lắc đầu: “Mình không biết. Là y tá ở bệnh viện báo cho mình. Mình không biết ai đã đưa cậu đến đây.”

Chun cảm thấy thất vọng, Arron để Chun ở lại một mình nhưng trong lòng Chun chỉ toàn hình ảnh của Angela: “Cô ấy chính là thiên thần.”

Tại Chen gia.

Ella chạy về nhà trong cơn mưa. Jiro vội vàng chạy đến.

Jiro quát: “Ella! Sao em lại bị ướt hết thế này?”

Ella cười: “Jiro! Em không sao. Chỉ là chẳng hiểu sao con Chun kéo em chạy về nhà nhanh thế.”

Jiro quay ra lườm con Chun: “Chun! Mày hư thật! Ai lại để cho Ella ướt. Tao giao cô ấy cho mày chăm sóc mà mày để thế àh?”

Con Chun sửa vang, nó quẫy lông làm nước bắn hết vào người của Jiro.

Jiro quát: “Được rồi. Mày đợi đấy. Tao sẽ cho mày biết tay.”

Ella cười: ‘Jiro! Anh đừng đùa nghịch với Chun nữa.’

Jiro buông con Chun ra, anh lấy tay áo lau khuôn mặt ướt của Ella.

Những cử chỉ này trở nên quá bình thường với 2 người nhưng Ella vẫn cảm thấy có gì đó hơi ngượng ngùng.

Bỗng nhiên ông Chen xuất hiện: “Hem...”

Jiro buông tay ra.

Ella nhận ra giọng của Cha.

Cô vui mừng đưa tay ra: “Cha! Con về rồi!”

Ông Chen đưa tay ra cho Ella nắm.

Ông mỉm cười: “Về rồi hả? Sao lại bị ướt thế này?”

Ella cười tươi thay cho câu trả lời.

ông Chen cười: ‘nếu còn đứng đây thì có lẽ Ella sẽ bị ốm đấy. Jiro.’

Jiro nói: “Con biết thưa thầy.”

Anh đưa Ella vào phòng và sau đó đưa con Chun đi tắm.

Jiro vừa cười với nó vừa nói: “Giờ tao sẽ trừng trị mày Chun ah. Ai bảo mày làm cho Ella của tao khổ.”

Con Chun sửa vang, vẻ mặt tui ngửu rồi bị Jiro kéo đi vào trong phòng tắm.

Ella lấy khăn lau tóc, cô cảm thấy hành động của con Chun hôm nay hơi khó hiểu. Nhưng cô lại nghĩ thầm: ‘Không biết người đó có sao không nhỉ? Chỉ tại Chun thôi.’

12h đêm.

Chun bị đánh thức bởi luồng khí lạnh.

Anh nói: “Selena! Đừng thổi vào mặt tôi.”

Selena cười: “Haha! Tôi tưởng anh chết rồi chứ?”

Chun mở mắt ra nhìn Selena, nhờ có Selena ở bên cạnh anh mọi lúc mọi nơi nên anh không còn cảm thấy cô đơn, nhiều lần, anh hỏi Selena rằng tại sao cô lại ở bên cạnh anh và tại sao anh có thể nhìn thấy linh hồn thì Selena đều không trả lời, lúc đó trong mắt cô dường như không còn sự tinh nghịch nữa mà nó được thay thế bằng một ánh nhìn u ám.

Selena: “Chun! Anh không sao chứ?”

Chun lắc đầu: “Tôi không sao.”

Selena: “Tôi vừa xa anh một lúc mà anh đã như thế này rồi.”

Chun nhăn mặt: “Cô làm như là tôi còn trẻ con không bằng?”

Selena lo lắng: “Anh có cảm thấy gì bất ổn không?”

Chun: “Bây giờ thì không sao nhưng...”

Selena lo lắng: “Nhưng sao...”

Chun: “lúc này không hiểu sao tim tôi đột nhiên đập rất nhanh khi nghe có người gọi tên mình. Sau đó, tôi cảm thấy rất đau và bị ngất đi. Hay là...”

Selena: “Hay là làm sao... anh biết gì rồi?”

Chun: “Hay là tôi... bị bệnh tim nhỉ.”

Sau đó Chun cười khoái trí.

Selena bỗng nhiên tức giận và cô khóc.

Chun hoảng hốt: “Selena! Sao cô lại khóc? Tôi chỉ nói đùa thôi mà.”

Selena không nói gì. Cô định bỏ đi thì Chun kéo cô lại.

Chun: “Xin lỗi cô! Tôi lại làm gì sai ah?”

Selena lắc đầu, nó đang sợ là Ngoại Quỷ ca của nó sẽ nhớ lại ký ức đau thương và sẽ không còn là Chun nữa.

Chun lại xin lỗi Selena: “tôi xin lỗi cô mà! Selena, Tôi chỉ đùa thôi. Nhưng hôm nay tôi gặp một cô gái rất kỳ lạ. Cô ấy như Thiên thần vậy.

Trong lúc Chun mơ màng nghĩ thì Selena lại lo lắng: “Chẳng nhẽ là cô ấy? Ngoại quỷ ca! Trước đây, anh cũng gọi cô ấy là Thiên Thần.”

Tại một ngôi đền trên núi.

Tang gia đang thắp một ngọn nến lên điện thờ. Ông đặt ngọn nến lên trên bàn và bắt đầu khấn.

Khi bài khấn vừa kết thúc thì “Phụt!” Ngọn nến vụt tắt.

Tăng gia nhanh chóng nhẩm tính, Khuôn mặt ông bỗng trở nên nhăn nhó.

Ông quay sang đứa trẻ bên cạnh: “Tiểu Linh! Đi gọi Danson cho ta.”

Khoảng chưa đầy 2 phút sau, một chàng trai trẻ bước vào.

Danson: “Ông cho gọi cháu?”

Tang gia khua tay bảo Tiểu Linh ra ngoài và đóng cửa lại.

Ông nhìn Danson và nói: “Ta có chuyện muốn cháu làm. Ta đã muốn điều này không xảy ra nhưng tất cả cuối cùng vẫn phải đến.”

Tang gia thở dài. Thời gian đó đã đến. Cuối cùng vòng xoáy định mệnh đã bắt đầu quay những vòng đầu tiên.

Danson nhìn ông của mình khó hiểu.

Tang gia: “Cháu có nhớ câu chuyện ta kể cho cháu về Wu Chun không?”

Danson: “Cháu nhớ.”

Tang gia: “Ngày mai mọi thứ sẽ bắt đầu. Cháu hãy xuống núi.”

Danson: “Cháu sao? Nhưng cháu chưa đủ năng lực để ngăn chặn chuyện này nếu như mọi thứ sẽ diễn ra theo đúng điều ông tiên đoán.”

Tang gia: “Không! Phải là cháu. Đã đến lúc rồi.”

Không để cho Danson trả lời. Ông phẩy tay bảo Danson đi ra ngoài.

Ngày mai, Danson sẽ xuống núi. Anh không phải là người đủ năng lực để ngăn chặn thảm kịch xảy ra nhưng vì ông của anh đã nói nên anh phải làm.

Tang gia khẽ thở dài nhìn đứa cháu trai duy nhất của mình. Ngày mai, số phận của nó sẽ thay đổi thế nào ông không thể đoán trước được.

5. Chương 5

CHAP 5: LẦN ĐẦU GẶP GỖ.

Trong phòng làm việc của Chun.

Chun đang ngồi chăm chú nhìn vào các bức ảnh. Anh đang lựa chọn người mẫu cho công ty để tham gia một chiến dịch quảng cáo quan trọng của năm – “Ký ức thời gian” – chương trình hợp tác giữa tập đoàn thời trang Wu thị với tập đoàn quảng cáo quốc tế Zhang.

Sau tai nạn đó 1 tháng, Chun lại quay về cuộc sống bình thường của mình. Ngày làm việc, đêm đến Secret, thỉnh thoảng anh vẫn đi qua con hẻm tối và nghĩ xem liệu mình có gặp lại Angela không.

Selena băn khoăn đêm hôm đó xảy ra chuyện gì và tiếng nói đó là của ai nhưng khi thấy Chun không có biểu hiện gì khác lạ, cô cảm thấy yên tâm hơn nhưng vẫn theo sát anh từng bước.

Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vừa dứt thì Arron bước vào.

Chun: “Cậu vào mà không xin phép người khác sao?”

Arron: “Tôi có gõ cửa mà.”

Arron là người duy nhất mà Chun không thể giận, anh có thể bước vào phòng của Chun bất cứ lúc nào vì anh là người bạn duy nhất của Chun - phải là duy nhất (nếu như không tính Selena)

Arron: “Đi thôi! Đến giờ cơm trưa rồi. Cậu còn định làm việc đến khi nào?”

Chun đứng dậy và vươn vai, nếu không có Arron nhắc nhở thì chắc Chun cũng chẳng bao giờ biết là mình đói.

Tại nhà hàng Mermory

Người phục vụ đã quá quen thuộc với Chun và Arron, anh ta đưa 2 người đến chiếc bàn ngay sát góc tường mà Chun thường hay ngồi. Sau khi gọi món xong, Arron cảm thấy Chun có gì đó không tập trung.

Arron: “Chun này. Hôm nay cậu làm sao thế?”

Chun: “Mình đang nghĩ một chút về công việc thôi mà.”

Arron: “Cậu đang nghĩ đến chiến dịch đó đúng không?”

Chun: “Phải rồi. Mình muốn làm thật tốt.”

Arron biết Chun không phải là một công tử ăn chơi như những người mà anh đã gặp. Người bạn thân của anh có được vị trí như hiện nay đều là nhờ chính thực lực của anh. Nhưng dù mọi người đều công nhận Chun tài giỏi thì chỉ có một người duy nhất chưa từng khen Chun.

Arron: “Thế cậu đang lo lắng về điều gì?”

Chun: “Mình vẫn chưa tìm được người mẫu đại diện cho chương trình lần này.”

Đột nhiên, có tiếng chuông điện thoại reo lên. Arron bắt máy.

Arron: “alo. Arron nghe.”

Không biết đầu giây bên kia là ai nhưng Arron vui vẻ cười nói.

Arron: “Ừh. Anh đang ở Memory. Em biết chỗ đấy không?”

“Ừh. Lát gặp lại em.”

Sau khi Arron dập máy. Chun tò mò nhìn cậu.

Chun: “Này. Ai thế?”

Arron: “Lát nữa cậu sẽ biết. Mình đã tìm ra người đại diện cho cậu rồi.”

Arron cười bí hiểm và tiếp tục đĩa thức ăn của mình.

Trên một con phố đông đúc.

Một cô gái đang xách một đồng hồ sơ trên tay. Bỗng nhiên, một tên trẻ tuổi chạy đến giật chiếc túi sách.

Cô gái hét lên: “Trả lại đây. Trong đó có mấy nhạc phổ quý lắm.”

Vừa hét cô vừa chạy theo, quãng đôi giây cao gót lại trên đường cô gái chạy như bay đuổi theo tên cướp.

Hebe: “Trời ơi. Tiền ở đây cơ mà. Nhạc phổ của tôi.”

Đang chạy bỗng nhiên, cô đâm sầm vào một người.

Hebe ngã xuống và hét: “Mù àh? Tránh đường ra?”

Ella: “Xin lỗi cô. Tôi bị mù thật nhưng là do cô đâm vào tôi trước mà.”

Hebe xoa lưng rồi đứng dậy, lúc này cô mới để ý trước mặt mình là một cô gái và con chó dắt người mù. Hebe cảm thấy xấu hổ.

Cô lí nhí: “Xin lỗi cô. Tôi đang...”

Nhưng ngay lập tức cô vội vàng hét lên: “Trời ơi. Nhạc phổ của tôi.”

Ella: “Sao thế?”

Hebe: “Vì đuổi theo tên cướp mà tôi không nhìn thấy cô. Nhưng giờ thì...”

Ella: “Cô đang đuổi theo cướp ah? Vậy còn đứng đây làm gì?”

Ella cúi xuống nói với Chun: “Chun. Mà làm được không?”

Con Chun vẫy đuôi, sủa vang mấy tiếng, Ella thả nó ra rồi cô nhìn Hebe cười: “Chị chờ chút nhé. Tôi sẽ đi đòi về cho chị.”

Hebe nhìn vào đôi mắt và nụ cười của Ella, cô bỗng thấy Ella thật gần gũi và thân thiện.

Hebe: “Tôi là Hebe. Còn cô?”

Ella: “Tôi là Ella. Rất vui được gặp chị.”

Hebe: “Tôi xin lỗi vì chuyện lúc nãy nói.”

Ella cười: “Tôi biết chị không cố ý mà. Chà. Chun về rồi.”

Hebe nghe không hiểu nhưng khi cô nhìn về hướng con Chun vừa chạy đã thấy nó kéo cái túi của cô về. Nó dúi đầu vào chân Ella.

Ella cười và cúi xuống vuốt ve nó: “Chun của chị giỏi lắm.”

Hebe kiểm tra túi: “Trời ơi. Không mất gì cả. Thật là một con chó kỳ lạ.”

Ella cười: “Vì nó là Chun mà.”

Hebe nhận ra là Ella đang cầm tập hồ sơ đi xin việc.

Hebe bỗng nảy ra ý tưởng: “Ella. Cảm ơn em. Em đang đi tìm việc đúng không?”

Ella cười buồn: “Vâng. Nhưng khó quá.”

Hebe: “Vậy có muốn làm việc cho chị không?”

Ella ngạc nhiên: “Chị thuê em sao? Chị biết đấy em bị mù...”

Hebe: “Ừh! chị biết.”

Sau đó cô rút điện thoại ra.

Hebe: “Đi thôi. Chị dẫn em đi gặp đối tác của chị.”

Sau đó không để cho Ella hiểu gì, Hebe vui vẻ kéo cô đi.

Dù họ mới quen nhau chưa đầy 30 phút nhưng Hebe không hiểu sao cô rất quý Ella, còn Ella ngạc nhiên với thái độ thân thiện của Hebe nhưng cô không hề ghét hay nghi ngờ gì về lòng tốt của Hebe cả. 2 cô gái vừa đi vừa nói chuyện như họ đã quen nhau từ rất lâu vậy.

Tại quán Memory

Một cô gái xinh đẹp bước vào trong quán, Arron kéo ghế đứng dậy và vẫy tay.

Arron: “Angela! Anh ở đây.”

Angela vui vẻ chạy đến ôm lấy Arron: “Lâu rồi không gặp anh.”

Chun đứng dậy, nhìn 2 người, bỗng nhiên anh thấy cô gái rất quen. Đây không phải là khuôn mặt mà anh đã tìm kiếm hơn 1 tháng sao.

Arron quay sang: “Chun! Đây là người mà mình định giới thiệu cho cậu.”

Nhưng Chun lúc này vẫn đang nhìn chăm chăm vào Angela, có vẻ anh không hề nghe thấy câu nói của Arron. Angela hơi đỏ mặt trước cái nhìn của Chun. Cô chỉ biết mỉm cười.

“Thịch” – Chun nhận ra mặt mình đang đỏ và anh có thể nghe thấy tiếng tim đập rất nhanh của mình.

Arron huých Chun: “Này. Mình không biết cậu cũng là đàn ông bình thường?”

Chun lúng túng cảm thấy xấu hổ: “Không! Mình biết cô ấy.”

Arron ngạc nhiên: “Cậu biết cô ấy sao?”

Chun: “Phải. Cô có nhận ra tôi không? Vào 1 tháng trước đây?”

Angela ngạc nhiên, cô hơi suy nghĩ: “Ah! Anh chính là người con trai trong hẻm tối.”

Chun vui mừng: “Phải là tôi.”

Arron: “2 người quen nhau rồi sao?”

Lúc Chun đang định trả lời thì bỗng nhiên tim anh đập rất nhanh. Lại là cơn đau 1 tháng trước nhưng lần này mạnh mẽ hơn, anh gần như không còn sức vội vàng bám vào cạnh bàn.

Arron nhận ra sự khác thường liền hỏi: “Chun! cậu sao thế?”

Angela cũng lo lắng nhìn Chun.

Selena: “Chun...Anh lại bị thế ah?”

Chun lắc đầu: “Không! mình không sao.” Anh xua tay về phía của Selena.

Đúng lúc này, Một cô gái xuất hiện đằng sau cây cột.

Hebe: “Tôi nghe nói ông Wu đang...”

Nhưng Hebe đã quá kinh ngạc nên cô không thể nói hết câu. Trước mặt cô là Arron và Angela..

Lần này đến lượt Arron đứng im.

Angela: “Chị! Sao chị lại ở đây?”

Hebe: “Sao em lại ở đây?”

Arron: “Sao cô lại ở đây?”

Chun: “Mọi người quen nhau sao?”

Arron không trả lời.

Angela nói: “Ủa. anh không biết sao? Hebe là chị em và là vị hôn thê của anh Arron mà.”

Chun: “Gì? Vị hôn thê?”

Hebe hơi lúng túng nhưng ngay lập tức cô trở lại vẻ mạnh mẽ của mình.

Cô nhìn Chun: “Ông Wu. Tôi gọi điện cho thư ký của ông và tôi biết ông ăn trưa ở đây. Tôi đã tìm ra người đại diện cho chiến dịch của chúng ta rồi.”

Chun: “Tôi cũng đang đau đầu về điều đó.”

Hebe:” Để tôi giới thiệu. Đây là....

.....

.....

Hebe: “Ủa! Ella! Em đang làm gì thế?”

Ella: “Chun không chịu cho em vào. Nó cứ gài gờ suốt.”

Lúc này, Ella còn đang mãi giằng co với cún Chun. Nó cứ kéo Ella ra khỏi nhà hàng.

Mặt Chun tái xanh lại, anh phải cố gắng nắm chặt ngực mình, có gì đó sắp không thể kiềm chế.

Selena lo lắng: “Không! Đừng đến đây.”

Cuối cùng, Ella cố gắng kéo Chun theo nhưng nó sủa liên hồi. Khi cô vừa ló mặt ra cây cột thì...

Chun la lên: “Đừng đến gần tôi.”

Sau đó, mọi thứ dường như trở nên hỗn loạn, một cơn chấn động mạnh mẽ làm mọi người không đứng vững, Arron vội ôm lấy Hebe khi thấy cô sắp ngã.

Selena hét lên:” Đừng mà. Ngoạ quỷ ca.”

Chun ôm ngực ngã xuống dưới đất.

Hebe hét lên: ‘Ella. Cẩn thận.’

Mọi đồ vật trong phòng chuyển động và chúng dường như đều bay về hướng của Ella.

Lúc này Ella đang ôm cún Chun quỳ xuống sàn.

Ella cảm thấy có gì đó không ổn, cô hoảng sợ nhưng tất cả chỉ là những khí hỗn loạn

Đúng lúc tất cả chuẩn bị đổ xuống Ella thì một luồng sáng loé lên, bao trùm tất cả.

6. Chương 6

CHAP 6: LÀ AI?

Bây giờ mọi người đang ngồi trong phòng làm việc của Chun.

Arron và Hebe đang tranh cãi về việc chọn người đại diện.

Arron: “Tại sao không chọn Angela. Tôi thấy cô ấy phù hợp với hình tượng của buổi quảng cáo. Hơn nữa, cô ấy còn là tiểu thư của Zhang thị điều đó sẽ giúp ích cho việc tuyên truyền.”

Hebe: “Tại sao lại không phải là Ella. Cô ấy vui vẻ, năng động, rất thích hợp cho chương trình lần này. Mà tôi là người chịu trách nhiệm chiến dịch này, còn anh là gì?”

Arron: “Cô...”

Arron quay sang Chun: “Chun! Cậu nói gì đi chứ? Không phải cậu cũng thích Angela sao?”

Nhưng lúc này Chun đang nhìn Ella với ánh mắt toé lửa. Ella có thể cảm nhận được khí của Chun nên cô nhanh chóng tỏ ra điềm tĩnh và nhìn lại vào hướng của Chun. (chắc là chẳng ai nghĩ cô ấy bị mù lúc này)

Hebe: “Họ nhìn nhau như thế bao lâu rồi?”

Angela: “Em cũng không rõ. Hình như là từ lúc bắt đầu gặp nhau.”

Arron: “Chun! Cậu muốn nhìn cô ấy đến khi nào?”

Chun giận dữ: “Ra ngoài.”

Arron: “Sao?”

Chun giật mình vì nhận ra mình vừa lớn tiếng với Arron. Trái tim anh đang tức giận chỉ vì nhìn thấy người con gái đó.

Chun hạ giọng: “xin lỗi cậu! Mình muốn ở một mình.”

Lần đầu tiên, Arron thấy Chun không thể kiềm chế cảm xúc của mình, anh vội vàng kéo Angela đi ra khỏi phòng. Hebe cũng đã nghe nói về tính lạnh nhạt của Chun nhưng lần đầu tiên cô thấy anh bộc lộ cảm xúc lại là sự giận dữ.

Chun: “Anh ra đi. Danson!”

Danson bước ra từ góc phòng: “Cậu vẫn còn nhớ tôi sao?”

Chun: “Được rồi. Anh hãy giải thích mọi chuyện đi. Anh đã làm gì ký ức của mọi người và cô ta là ai?”

Danson thần nhiên: “Tôi chỉ là thay đổi một phần ký ức trong họ để mọi người nghĩ rằng mình gặp nhau ở trong phòng làm việc thôi. Cô gái đó là ai thì tôi không biết.”

Chun: “Vậy tại sao tôi lại tức giận khi nhìn thấy cô ấy. Anh biết không? Nếu không phải anh xuất hiện kịp thời thì tôi đã... giết chết cô ấy.”

Nói đến đây, bỗng Chun cảm thấy có gì đó nghẹn nơi cổ họng. Phải! Anh đã suýt nữa giết cô gái mà anh nhìn thấy lần đầu tiên chẳng vì lý do gì ngoài việc con tim của anh bảo thế. Ngay khi anh không thể khống chế bản thân mình, thì Danson xuất hiện, anh đã ngay lập tức niêm phong toàn bộ Tà Niệm của Chun. Nhờ thế mà mọi thứ mới dừng lại. Nhưng anh vẫn không hiểu tại sao anh lại có sức mạnh như thế và tại sao trong một lúc anh cảm giác như mình không còn là mình nữa mà là một người khác.

Danson: “cậu đang nghĩ gì vậy?”

Chun: “Sao anh lại xuất hiện đúng lúc này? Là vì ông của anh đúng không?”

Danson: “Phải! ông tôi phái tôi đến để bảo vệ anh.”

Chun: “Vậy tại sao lại phải bảo vệ tôi? Vì cô gái đó hay là vì nguyên nhân gì khác nữa?”

Danson trở nên lúng túng, anh cũng không biết nhiều hơn Chun, anh không thể đoán vận mệnh của người khác như ông anh. Bù lại anh có thể khống chế tà niệm và giải phóng linh hồn.

Chun bực bội: “Anh vẫn chưa trả lời tôi.”

Danson: “Tôi không thể trả lời cậu bất kỳ câu hỏi nào. Điều tôi biết là mình sẽ phải bảo vệ và khống chế sức mạnh của cậu thôi. Nhưng tốt nhất cậu đừng đến gần cô gái đó nữa.”

Chun: “Không! Tôi muốn đến gần cô ấy.”

Danson: “Cậu định làm gì? Chẳng nhẽ cậu muốn mình lại như thế sao?”

Chun: “Tôi muốn biết sự thật. Nhưng nếu anh không muốn nói thì tôi sẽ phải tự làm theo cách của mình.”

Chun giơ cánh tay của mình lên, ở đó có một vết xăm: “Không phải anh đã niêm phong nó rồi sao. Tôi chẳng thể nào làm gì cô gái đó được nữa đâu.”

Danson nhìn sự bướng bỉnh của Chun, anh biết mình không thể ngăn cản Chun. Anh cũng giống Chun, anh có quá nhiều câu hỏi về Ella: “Cô ấy là ai? Tại sao ông lại không nói cho mình tí thông tin gì về cô ấy? Ai có đủ sức mạnh phát ra luồng sáng bảo vệ cô ấy trước khi mình xuất hiện?”

Trước cổng tập đoàn Wu Thị

Một chàng trai hét lên: “Ella. Bên này.”

Ella nghe thấy tiếng nói: “Jiro. Sao anh lại ở đây.”

Jiro chạy đến: “Ella. Em không sao chứ?”

Ella: “Sao anh lại biết em ở đây?”

Jiro: “Trả lời anh trước đi. Em có sao không?”

Ella cười: “Em có chuyện gì đâu. Nhưng sao anh biết em ở đây?”

Jiro: “Không sao thật chứ. Đột nhiên anh cảm thấy có gì đó không ổn lắm nên mới đi tìm em. Không phải trước đây, dù em ở đâu anh cũng tìm được còn gì.”

Jiro lấy tay vuốt sợi tóc trước mặt Ella.

Hebe: “Trời ơi! Tôi vẫn đang đứng đây đấy.”

Ella: “Em xin lỗi chị. Hebe.”

Ella nắm lấy tay Jiro: “Chị Hebe. Đây là Jiro.

Ella nắm lấy tay Hebe: ‘Jiro. Đây là Hebe.’”

Hebe: “Chào anh. Anh là gì của Ella vậy?”

Jiro cười: “Chào cô. Tôi là người bảo vệ cô ấy. Phải không Ella.”

Ella quàng tay của Jiro: “Phải. Jiro là vệ sĩ của em.”

Lúc này Arron phóng xe trở Angela đi qua. Anh nhìn nụ cười của Hebe và cảm thấy tức giận.

Angela: “Arron. Anh đừng phóng nhanh như thế.”

Arron giảm tốc độ: “Anh xin lỗi em.”

Angela: “Arron. Chị em rất thích anh đấy.”

Arron: “Anh biết.”

Angela: “Anh biết?”

Arron: “Phải! Nhưng anh không thích cô ấy.”

Angela: “Anh nói dối.”

Arron cười - nụ cười buồn bã vì anh thực sự đang không biết anh yêu hay ghét Hebe nữa.

Tại căn hộ của Chun

Chun đang ngồi suy nghĩ về những gì xảy ra hôm nay. Anh vẫn chưa tìm ra câu trả lời chính xác nhưng anh biết Ella có liên quan đến lời tiên đoán của Tang gia – cái lời tiên đoán mà vì nó anh phải xa cha mẹ mình. Anh luôn muốn chứng minh đó là một sai lầm. Và giờ đây, cơ hội đó đã đến.

Chun nhấc điện thoại: “Zhang tiểu thư! Tôi muốn bàn về chuyện người đại diện.”

.....

.....

.....

Chun đập máy và mỉm cười vì lời đề nghị của mình.

Anh nhìn quanh và không thấy Selena đâu.

Chun: “Selena đi đâu vậy nhỉ? Tại sao lúc đó tiểu quý lại gọi mình là “Ngoạ Quý ca” nhỉ?”

Tại Chen gia.

Ella về đến nhà nằm phịch xuống dưới giường. Cô cảm thấy mọi thứ hôm nay thật là mệt mỏi. Jiro đã đưa con Chun đi ăn.

Bỗng nhiên điện thoại của cô reo.

Ella: “Alo! Tôi là Ella.”

Hebe: “Là chị đây.”

Ella: “Chuyện gì mà chị gọi cho em muộn thế?”

Hebe: “Mai em đến Wu thị nhé. Mai em sẽ chụp hình thử. Lúc này Giám đốc Wu vừa gọi cho chị để bàn.”

Ella.....

Hebe: “Ella.Em nghe chị nói chứ?”

Ella: “Vâng. Em biết rồi. Mai gặp lại chị nhé..”

Sau khi chào tạm biệt Hebe, Ella cảm thấy hơi do dự khi nhận lời mời của Hebe. Ngày mai cô sẽ lại gặp người đàn ông đó- Wu Chun.

Ella: “Tại sao cùng là tên Chun mà anh ta lại ghét mình thế nhỉ? Có phải anh ta là người làm cho đồ vật chuyển động về phía mình không? Tại sao khi mình tỉnh táo lại đã thấy ở trong phòng làm việc của anh ta? Tại sao mọi người lại tỏ vẻ không có gì? Mình không nằm mơ chứ?”

Ella vừa nghĩ lung tung vừa béo má mình xem có đau không. Cô nhận ra là mình không mơ. Cô nhớ cảm giác của Chun mà cô cảm nhận được khi tiếp xúc với khí của anh. Cô thấy kỳ lạ: “Tại sao mình lại cảm nhận ngoài cảm giác căm ghét ra, anh ta còn cho mình cảm giác bị thương nhỉ?”

12h đêm.

Mọi người đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ thì tại một hẻm tối, một chàng trai xuất hiện, khuôn mặt của anh bị bóng tối che mắt khiến người đối diện không thể nhìn rõ mặt anh nhưng vẫn có thể cảm nhận phong thái lạnh lùng và đỉnh đạc của anh.

Người con trai: “Tôi biết cô sẽ tìm tôi.”

Selena: “Tại sao huynh lại giúp đỡ cô gái đó?”

Người con trai: “Đó là chuyện của tôi. Cô suốt ngày quanh quẩn bên Chun là vì sao thì tôi cũng có lý do như vậy.”

Selena: “ý huynh là huynh cũng được “người đó”...”

Người con trai: “tôi đã nói cho cô biết quá nhiều rồi.”

Selena sốt ruột: “Cô ấy có phải là quỷ nữ không?”

Người con trai: “Tôi phải về rồi.”

Nói xong câu đó, người con trai biến mất.

Selena hét lên với giọng bức tức: “Bạch Vô Thường. Huynh vẫn chưa trả lời tôi?”

7. Chương 7

CHAP 7: KÝ ỨC XA XUA

Ngay khi Chun bước vào phòng chụp thử, anh nhận ra Arron đang đứng ở đó đợi anh với vẻ mặt tức giận.

Arron nhận được điện thoại của Chun vào tối hôm qua. Chun muốn nhờ Arron mời Angela đến. Arron đương nhiên là vui mừng vì anh nhận ra Chun đối xử với Angela khác hẳn với những cô gái khác nhưng khi biết Chun cũng mời Ella, Arron cảm thấy vô cùng khó hiểu. Anh định hỏi Chun nhưng cậu ta đã nhanh chóng dập máy.

Và giờ đây, anh đang đứng cùng Chun tại buổi chụp hình và tìm cách chất vấn thẳng bạn thân ngày càng khó hiểu của mình.

Arron nhìn Chun một cách tức giận: “Tại sao cậu lại bảo cả 2 cô gái đến chụp ảnh thử?”

Chun: “Vì mình muốn có cơ hội lựa chọn thôi.”

Arron: “lựa chọn gì? Angela đã là lựa chọn tốt nhất rồi. Nói thật với mình đi! Cậu có ý gì với cô gái tên Ella đó hả?”

Chun bật cười: “Cô ta á? cậu đừng làm cho mình cười. Đơn giản vì mình chỉ muốn biết cô ấy là ai thôi.”

Arron lắc đầu: “Chun này. Cậu có biết khi cậu muốn tìm hiểu về cô ấy có nghĩa là cậu có hứng thú với cô ấy không?”

Chun cười to hơn: “Đương nhiên mình phải có hứng thú với cô ta rồi.”

Một giọng nói cắt ngang: “Tốt nhất là cậu đừng có coi đây là trò chơi.”

Chun quay ra: “Danson! Sao anh lại ở đây?” giọng nói của anh có gì đó tức giận.

Danson bình thản nhìn Chun như những gì Chun nói anh có thể đoán được: “Tôi được mời làm nhiếp ảnh cho đợt quảng cáo lần này.”

Chun: “Cái gì? Anh biết chụp ảnh sao?”

Arron vội xen vào: “anh ta có phải là Danson Tang không?”

Chun: “Cậu biết anh ta ah?”

Arron: “anh ta là nhà nhiếp ảnh nhận được rất nhiều giải thưởng của hội nhiếp ảnh trong nước và quốc tế mà.”

Chun tròn mắt ngạc nhiên, trong khi đó Danson chỉ mỉm cười.

Chun: “Ai là người mời anh?” Nhưng có vẻ, ngay lập tức Chun nhận ra, ngoài anh ra thì ở trong Wu thị chỉ có một người có thể làm bất cứ điều gì mà không hỏi anh – ông Wu. Anh nhìn Danson và nở nụ cười nửa miệng: “Ah! Tôi biết ai rồi. Vậy anh cứ làm việc mà mình cần làm đi.”

Danson nhìn Chun và anh nở nụ cười ranh mãnh: “Phải rồi. Tôi có trợ lý đi kèm.”

Lúc này một cô gái vác những dụng cụ chụp ảnh đi đến nhưng vẫn không ngừng than vãn.

Chun hét lên làm cho Arron suýt ngã: “Selena!”

Selena cười với vẻ mặt biết lỗi: “Chào Chun!”

Chun: ‘Selena! Sao... sao... cô lại có thể...”

Selena: “Chuyện dài dòng lắm để tôi sẽ kể cho anh sau.”

Cô đưa mọi thứ cho Danson: “Này! Anh tự mà cầm lấy.”

Danson: “Cô có nhớ chính cô xin làm trợ lý cho tôi không? Những cái này cô tự mà làm. Tiểu quỷ ảh!” Sau đó, anh lại đưa tất cả cho cô và bỏ đi.

Selena: “Hừm! Anh ta thật đáng ghét.”

Chun đỡ lấy cho Selena: “Để tôi giúp. Cô phải mau nói cho tôi biết chuyện gì đi.”

Arron cũng đỡ lấy: “Này. Cô gái đó là ai thế?”

Selena: “Tôi là em họ của Chun. Lần này vào Wu thị để thực tập thôi.”

Arron: “Sao tôi chưa nghe thấy Chun có em họ nhỉ? Mà lại là cô bé dễ thương thế này.”

Selena cười, Chun nhăn nhó nhìn Arron và Selena. Bây giờ anh đã đủ phiền phức rồi khi mà anh chưa biết ứng phó như thế nào với Ella thì Selena lại xuất hiện và đi lại trước mặt anh như là một con người. Mọi thứ cứ đảo lộn lên.

Selena nhìn Chun cười: “Anh họ! em chỉ muốn giúp anh thôi mà.”

Chun nhìn Selena bất lực nhưng rồi khuôn mặt anh bỗng nhiên lộ vẻ khó chịu, ban đầu, Selena tưởng anh vẫn còn giận mình nhưng khi quay ra cô nhận ra đó là vì Chun cảm nhận được là Ella đã xuất hiện (cùng với Hebe và Angela.)

Dù Danson đã niêm phong tà niệm của Chun thì vẫn không thể khống chế cảm xúc của Chun, trái tim anh vẫn tức giận và đập những nhịp khác thường mỗi khi gặp Ella.

Chun mỉm cười tiến đến gần mọi người: “Chúng tôi chờ 3 người mãi.”

Ella khó chịu: “Anh khó chịu như thế thì đừng cười.”

Chun hơi khựng lại và cảm thấy bối rối vì không hiểu tại sao Ella biết được những gì anh cảm thấy.

Đúng lúc này thì Danson hô: “Mọi người! Tôi sẽ bắt đầu buổi chụp thử. 2 người sẽ cùng chụp chung nhé.”

Tất cả mọi người: “chụp chung sao?”

Danson: “Phải. Như thế chúng ta có thể lựa chọn một cách công bằng nhất.

Angela mỉm cười và bước vào giữa, Ella hơi do dự, Hebe trấn an Ella và dìu cô vào giữa.

Nhận thấy sự lo lắng của Ella, Angela liền bước đến và vỗ vào vai của Ella: “Cô không cần phải quá căng thẳng như thế đâu. Hãy cứ như mình đang chơi ở một nơi nào đó thôi mà.” Ella cười vì nhận ra cô ấy thật sự rất thân thiện, cô không hề cảm giác một chút tà ý nào ở cô ấy.

2 người họ vui vẻ cười đùa mà quên mất mình đang chụp ảnh. Mọi người ở bên ngoài đều im lặng nhìn họ mà ngỡ rằng mình đang nhìn thấy 2 thiên thần đang chơi đùa.

Arron và Hebe bắt gặp ánh mắt của nhau. Hebe lè lưỡi với Arron, anh bật cười làm cho Hebe cảm thấy mình thật trẻ con.

Angela hỏi: “Ella. Cô đang tưởng tượng gì thế?”

Ella cười: “tôi đang tưởng tượng là mình và cô đang chơi trên một cánh đồng đầy hoa.”

Angela: “Phải rồi! Ở đó còn có một ngôi nhà cổ nữa.”

Ella: “Còn có những người đang cười nhìn chúng ta.”

Angela: “Phải! Họ giống như là cha và mẹ của chúng ta nhỉ?”

Ella và Angela cùng một lúc tỏ ra ngạc nhiên: “cô cũng cảm thấy thế sao?”

Trong một thoáng, đôi tay họ vô tình chạm vào nhau, khung cảnh ở xung quanh họ bắt đầu thay đổi, cả Ella và Angela cảm giác như mình đang đứng giữa một sơn trang nhỏ, một đứa bé gái đang ôm một khóm hoa Thủy tiên trên tay và chạy về phía những người mà họ nghĩ là họ đang tưởng tượng. Angela và Ella vội đưa tay ra như muốn nắm lấy đứa bé nhưng họ không thể nắm được tay của đứa bé. Dần dần, những con người biến mất, 2 người ngạc nhiên quay ra nhìn nhau. Trong khoảng khắc đấy, mọi vật dường như xoay xung quanh họ.

“Dừng lại!”

Một giọng nói tr âm vang lên.

2 người bừng tỉnh và thấy mình vẫn đang đứng giữa mọi người, Angela vẫn chưa hết ngạc nhiên, còn Ella – cô cũng đang ngạc nhiên không kém khi mà vừa rồi cô có thể nhìn thấy mọi thứ, thậm chí cô có thể nhìn thấy khuôn mặt của Angela và quang cảnh đó thật đến mức cô cũng không thể nào tin.

Danson tiến đến: “2 người không sao chứ?”

Ella và Angela cùng lắc đầu.

Danson nói: “Vậy hôm nay chụp đến đây thôi!”

Danson nhìn theo 2 cô gái mà anh cũng không hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra. 2 cô gái – 2 số phận lại cùng một lúc nhìn thấy một cảnh vật, cùng một lúc nhìn thấy ký ức tiền kiếp của một người. Nhưng đó là ký ức của ai? Ai trong 2 người mới là chủ nhân của ký ức đó? Anh cảm thấy mình bất lực khi mà anh chẳng thể đoán được vận mệnh của người khác dù anh là người thừa kế duy nhất của Tang gia.

Cũng lúc này, Selena là người thứ 2 nhìn thấy những gì xảy ra. Cô nhận ra đứa trẻ trong ký ức vừa rồi là Quỷ nữ khi còn bé. Cô nhìn Chun dò xét và cô thở phào nhẹ nhõm khi thấy Chun lúc này vẫn đang bình thần ngồi nói chuyện với Arron về việc chụp ảnh lúc này.

Buổi chụp hình kết thúc sớm hơn dự định, Arron và Hebe muốn biết ai sẽ là người được chọn nhưng Danson quyết định không nói. Anh muốn về kiểm tra lại các bức ảnh.

Chun không tỏ thái độ gì trước quyết định của Danson vì dù Danson chọn ai thì anh cũng có quyết định của riêng mình.

Chun định hỏi Selena về chuyện tại sao cô lại có thể đi lại như con người thì Selena vội vàng giơ tay tỏ ý xin lỗi, bây giờ cô ấy phải đi cùng với Danson – vì trên danh nghĩa cô là trợ lý của Danson. Chun đành để cô đi.

Arron nhìn Chun và Angela: “Sao chúng ta không đi ăn nhỉ? Bây giờ vừa kịp giờ ăn tối mà.”

Chun cũng muốn có dịp cảm ơn Angela về tối hôm đó nên anh nhanh chóng mời Angela cùng đi: “Cô đi ăn với chúng tôi chứ? Angela.”

Angela nhìn Hebe: “Chị ơi! Chúng ta đi ăn cùng họ nhé.”

Hebe lúc này đang giúp Ella chuẩn bị túi xách và lấy cây gậy cho cô: “Chị không đi đâu.”

Rồi cô liếc sang Arron: “Người ta chỉ mời có em đi thôi.”

Arron: “Thêm một người thì cũng chẳng đáng là bao.”

Hebe quay sang Ella: “Ella! chị mời em đi ăn cơm.” Cô không thèm nhìn Arron.

Chun bật cười vì thấy bạn của anh lần đầu tiên lại thô lỗ với con gái như thế. Anh quen Arron lâu, cũng biết cậu ta có vị hôn thê và anh nghĩ, với một người biết cách chăm sóc con gái như Arron thì cậu ta phải chọn vị hôn thê dễ thương như Angela và đối xử với vị hôn thê rất nồng nàn mới phải nhưng anh không thể tưởng tượng được thực tế lại ngược lại: Hebe - một cô gái mạnh mẽ, không bao giờ chịu nhượng bộ lại là vị hôn thê của Arron và sự thật chứng minh, Arron lạnh lùng với Hebe.

Arron bực mình vì Hebe không thèm để ý đến lời mình nói. Anh quay sang nổi cáu với Chun: “Cậu cười gì thế?”

Chun nhìn sang Hebe: “Zhang tiểu thư. Hôm nay là buổi đầu tiên chúng ta hợp tác. Tôi muốn mời tất cả mọi người đi ăn bữa tối được chứ?”

Hebe mỉm cười: “Tôi rất vinh dự.”

Arron tức giận nhìn Hebe khi thấy cô nhận lời mời của Chun dễ dàng như thế, còn Hebe thì tỏ vẻ tỉnh bơ: “Ella! Em đi nhé.”

Nhưng Ella lúc này có cảm giác rất kỳ lạ trong lòng, từ khi cô nhìn thấy ảo ảnh vừa rồi, cô không còn nghĩ được gì nữa, đến khi Hebe hỏi Ella mới chợt bừng tỉnh: “Ah! Em có hẹn với Jiro rồi. Em nghĩ anh ý đang chờ em ở dưới. Với lại em cũng cảm thấy mệt.”

Trước cửa công ty

Jiro đang đứng ở ngoài với con Chun, vừa thấy Ella và Hebe cùng một cô gái khác đi ra, anh vội vàng cùng Chun chạy đến. Con Chun dúi đầu vào chân của Ella.

Jiro nhìn nó cười và cúi xuống vuốt lông nó: “Chun chỉ xa Ella một ngày đã không chịu được.”

Ella cúi xuống...

.....

.....

Bất ngờ...

.....

.....

.....

Cô vòng tay ôm lấy Jiro và Chun.

Hebe và Angela ngạc nhiên nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mặt họ.

Jiro cảm thấy Ella đang cực kỳ hoảng loạn, chưa bao giờ Ella bộc lộ cảm xúc mạnh mẽ như bây giờ.

Anh ôm chặt Ella và vỗ về cô: “Anh ở đây mà Ella. Anh sẽ mãi ở bên cạnh em.”

Con Chun liên tục vẩy đuôi và dụi đầu vào ngực Ella.

Đúng lúc này, Chun và Arron lái xe đến. Chun nhìn xoáy vào Ella và người đàn ông lạ mà cô đang ôm. Rõ ràng anh không quen người đàn ông đó, khuôn mặt anh cũng không nhìn rõ nhưng anh đột nhiên trào lên cảm giác căm ghét, nó khác hẳn với cảm giác căm ghét với Ella. Anh bực mình nhấn còi xe.

Lúc này, Ella sực tỉnh và vội vàng buông Jiro ra.

Hebe cúi xuống: “Ella! Em ổn chứ?”

Ella: “Em xin lỗi chị. Chắc là do ngày đầu làm việc nên em cảm thấy mệt thôi.”

Cả Hebe và Angela đều không nghi ngờ gì, họ chào tạm biệt Ella và vội vàng lên xe.

Jiro vỗ vai Ella: “Ella! Chúng ta về thôi.”

Anh cùng con Chun đưa Ella vào xe. Ella quay về phía Jiro: “lúc này em ngốc lắm đúng không?”

Jiro cười: “em ngốc thật Ella ah. Nếu em muốn ôm anh thì chỉ khi có 2 chúng ta em hãy làm. Ai lại còn có Chun nữa.”

Nghe đến đây, Ella bật cười, con Chun thì sủa vẻ không đồng tình.

Ella: “Anh không thắc mắc vì sao lại thế ah?”

Jiro buông 1 tay ra khỏi vô lăng, anh nắm chặt lấy tay của Ella: “Chỉ cần em không sao thì mọi thứ với anh đều chẳng là gì.”

Ella cũng không rõ lắm vì sao lúc này cô lại ôm Jiro và Chun nhưng cô chợt nhận ra khi nghe thấy tiếng của Jiro và con Chun, cảm giác khó chịu vì những ảo ảnh cô đã cảm nhận bỗng vỡ oà và cô chợt nhận ra đó là cảm giác cô đơn, cô chỉ muốn được ôm lấy những người thân thiết nhất với cô.

Ella cảm giác bình yên và cô dần ngủ gục trên vai của Jiro, bàn tay của cô vẫn nằm trong tay của Jiro, anh quay ra nhìn cô mỉm cười và quay ra nói với Chun: “Xuyt. Để Ella của chúng ta được ngủ ngon nhé.”

Bàn tay anh nắm chặt tay Ella hơn, cô khẽ tựa mình, nụ cười nở trên môi Jiro dường như chưa bao giờ tắt, khuôn mặt Ella thanh thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

8. Chương 8

CHAP 8: CẢM XÚC

T

rong xe ô tô của Arron

Hebe ngồi không thoải mái, cô hết ngọ ngoậy bên này lại bên kia. Arron bực hết cả mình. Anh liền nhăn nhó với Hebe: “Không thoải mái thì cô ngồi xe tôi làm gì?”

Hebe: “Nếu không phải anh bảo Angela ngồi trên xe của Chun thì sao tôi lại phải ngồi trên xe của anh được?”

Arron: “Thì cô ngồi taxi. Ah. Tôi quên mất cô sợ tốn tiền.”

Hebe tức nghẹn cổ họng: “Anh... anh...”

Arron: “Tôi làm sao?”

Hebe tức giận không thêm nói và quay mặt ra hướng khác. Bỗng nhiên Arron dừng xe thật nhanh, Hebe ngã về phía của Arron.

Mặt đối mặt!

.....

.....

Mắt nhìn mắt!

.....

.....

Cả 2 dừng lại.

1s....2s....

Hebe lúng túng đỏ mặt vội vàng ngồi dậy nhưng vẫn giả vờ tức giận: “anh có biết lái xe không thế? Tự nhiên lại phanh gấp.”

Arron lấy lại giọng và phui lại quần áo: “Cô nhìn đi. Đến nơi rồi. Không phanh thì chẳng nhẽ lại đi.”

Arron bước xuống xe và đóng cửa thật mạnh. Hebe vội lấy túi xách và ra khỏi xe.

2 người lại tiếp tục nhìn nhau một cách tức giận.

Lúc này, Angela và Chun cũng vừa đến, Chun nhìn Arron tức giận cố nén cười vội kéo thẳng bạn vào nhà hàng. Hebe vùng vằng cùng Angela bước theo.

Sau khi nhân viên nhà hàng sắp xếp chỗ ngồi cho 4 người, Arron và Hebe vẫn không chịu “đình chiến”, mỗi người họ đều quay mặt về một hướng.

Chun tìm cách phá vỡ bầu không khí căng thẳng này: “Tôi không thể ngờ được là Arron lại thân thiết với Zhang gia như thế.”

Angela mỉm cười: “Vì Cha mẹ chúng tôi thân nhau nên chúng tôi biết nhau từ nhỏ.”

Chun huých Arron: “thế mà cậu không cho mình biết Zhang tiểu thư là vị hôn thê của cậu.”

Arron cau có nhìn sang Hebe: “Mình đâu có thích, chẳng qua là do bố mẹ bắt ép thôi.”

Sau đó anh quay sang Angela: “Nếu em sinh ra trước, có lẽ người đó là em rồi.”

Cả Chun và Angela đều quay ra nhìn Arron vì họ chẳng thể ngờ là Arron lại có thể nói ra câu nói như thế trước mặt vị hôn thê của mình. Chun cảm thấy áy náy khi không biết Hebe cảm thấy ra sao. Nhưng Hebe đã nghe câu nói này rồi nên cô chẳng hề buồn.

Cô mỉm cười nhìn Arron: “Nếu người tôi được đính ước là Giám đốc Wu thì tôi sẽ chẳng bao giờ phản nản gì. Nên tôi hiểu tâm trạng của anh.”

Lần này, Arron thật sự cảm thấy khó chịu trong lòng, anh đứng lên với vẻ mặt tức giận: “xin lỗi mọi người. tôi muốn ra ngoài một chút.”

Hebe phẩy tay: “Anh cứ đi đi.”

Arron không nói gì. Anh bước đi nhưng thay bằng vẻ mặt tức giận lúc đầu, lại là vẻ mặt thất vọng.

Hebe cúi xuống nhìn cốc nước lạnh, cô tưởng mình đã có thể miễn dịch với những gì Arron đối xử với mình rồi nhưng thực tế cô vẫn cảm thấy chạnh lòng.

Angela quá hiểu rõ 2 người và mối quan hệ của họ: “Chị à! Chị đừng cứng miệng nữa.”

Hebe quay sang nhìn đứa em gái có đủ mọi thứ mà một cô gái mong muốn, nó quá vô tư nên chẳng bao giờ có thể là người mà cô có thể tâm sự nhưng nó đủ thông minh để hiểu cô và Arron: “Chị nghĩ mình nên về trước. 2 người tiếp tục đi nhé.”

Cô quay sang Wu Chun: “Giám đốc Wu! Tôi xin phép.”

Chun cảm thấy giữ Hebe ở lại đây cũng không phải nên anh cúi chào cô.

Ngay sau khi Hebe rời bàn chỉ còn lại 2 người, Chun nhìn Angela và thấy cô nở nụ cười miễn cưỡng.

Chun hỏi: “Họ vẫn thường như thế sao?”

Angela: “Không! Trước đây, họ đối xử với nhau rất tốt nhưng chẳng hiểu sao cho đến khi chị tôi học đại học mọi thứ lại thay đổi.”

Chun: “tôi chưa bao giờ nghe Arron nhắc đến việc này. Cậu ấy nói có một vị hôn thê.”

Angela: Vậy sao? Anh ấy không nhắc gì đến chị tôi àh?”

Chun: “Mỗi khi tôi hỏi về người đó cậu ta chỉ trả lời tôi một câu duy nhất: “Đơn giản. Đó là cô gái mà mình sẽ lấy và sống cùng mình trong suốt cuộc đời này.”

Ngay khi Chun nói xong câu nói đó, cả anh và Angela cùng bật cười vì họ nhận ra, Arron và Hebe quá trẻ con khi đang chơi trò tình yêu.

Ngay khi Chun và Angela đang cười vì những gì họ thấy được mà 2 nhân vật chính trong câu chuyện không thấy được thì ở sảnh của nhà hàng, một điều mà họ không ngờ đang xảy ra.

Arron đang ngồi trước chiếc đàn Piano và ngay đằng sau lưng anh, Hebe đang nhìn anh với ánh mắt buồn thương nhất mà chính cô cũng không thể nhận ra.

Những giai điệu đầu tiên của bản nhạc “Lời từ biệt” của Chopin như đưa Hebe quay trở lại những ký ức ngọt ngào mà cô đã cất giấu nó vào nơi sâu nhất trong trái tim mình.

Lâu, rất lâu trước đây, cô đã từng cùng Arron ngồi đánh bản nhạc này. Họ là bạn thanh mai trúc mã, cùng ham mê âm nhạc, chính Arron là người dạy cho Hebe những nốt nhạc đầu tiên khi mà cô và cậu mới chỉ 7 tuổi.

Arron nổi tiếng là thần đồng âm nhạc, ngày đầu tiên hai người gặp nhau là khi họ vẫn còn là những đứa trẻ con.

Một cậu bé ngạo mạn và “tự tin thái quá” được bố mẹ nói rằng: “Nhìn xem Arron! Đây là công chúa của con đấy.”

Một cô bé xinh xắn với đôi mắt trong veo nhìn vào người bạn nhỏ chẳng hơn mình là bao: “Nhìn xem Hebe. Đây là hoàng tử của con đấy.”

Đó là lần đầu tiên 2 đứa bé nhìn thấy nhau, đó cũng là lần đầu tiên, Hebe nghe thấy tiếng đàn của Arron, cô ngạc nhiên trước việc một người nhỏ tuổi như mình lại có thể sáng tạo ra những âm thanh hay như vậy.

Tò mò.

Hebe chạy đến cây đàn khi chẳng thấy ai ở gần nó. Cô nghĩ rằng chắc là do cây đàn có phép thuật. Những ngón tay nhỏ nhắn của cô chạm vào cây đàn:

Tinh! Tinh...

”Này! Sao lại đụng vào cây đàn của tôi.”

Một giọng nói hách dịch vang lên làm Hebe giật nảy mình, cô bé quay ra và nhận ra đó là người mà mọi người gọi là “hoàng tử của Hebe”.

Hebe ngại ngùng, lí nhí nói: “Xin lỗi cậu. Mình chỉ muốn xem phép màu của nó nằm ở đâu.”

Arron tỏ vẻ mình là một cậu bé rất bản lĩnh: “Được rồi. Vì mọi người nói cậu là công chúa của mình nên mình sẽ chỉ cho cậu phép màu.”

Arron kéo Hebe ngồi xuống bên cây đàn, những âm thanh vụng về đầu tiên được vang lên trong tiếng cười lạnh lạnh của Hebe.

Nhưng âm thanh diu dàng đó bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ và dữ dội, nó kéo Hebe ra khỏi ký ức thời thơ ấu.

Cô nhận ra anh đã không chơi nốt những nốt nhạc cuối cùng, Arron nhẹ nhàng đóng chiếc đàn Piano lại.

Ánh mắt họ gặp nhau....

Không một âm thanh nào được cất lên...

Những giọt nước mắt vô tình rơi xuống má Hebe.

Họ biết giữa họ chẳng bao giờ còn có thể nghe thấy âm thanh của tiếng đàn thời thơ ấu lần nữa.

Hebe nhanh chóng lau nước mắt và bước nhanh ra khỏi nhà hàng,

Arron đã từng nói rằng sẽ không bao giờ để Hebe buồn nhưng giờ thì mọi thứ đã quá muộn để sửa lại. Arron nhìn theo dáng Hebe đi ra khỏi nhà hàng, anh quay đầu và bước đến quầy rượu.

Một chàng trai vui vẻ như một cậu bé tìm được báu vật, anh chạy đến phòng Piano vì biết chắc rằng người quan trọng nhất của anh đang ở đó.

Arron vui mừng: “Hebe. Anh nhận được chứng chỉ đi tu nghiệp ở học viện âm nhạc quốc tế Australia rồi. Anh sẽ thực sự trở thành một nhạc sĩ chuyên nghiệp.”

Anh bế thốc Hebe lên và quay cô như chong chóng.

Hebe hét lên: “Arron. Thả em xuống. Chúng ta đang ở trường mà.”

Arron vội thả Hebe xuống làm cô đứng không vững và ngã vào anh.

Lúng túng Hebe định đẩy Arron ra thì anh nhân cơ hội ôm chặt lấy cô trong vòng tay mình: “Hebe. Chờ anh nhé.”

Một khoảng lặng bao trùm không gian, chiếc đàn Piano im lặng nằm dưới ánh hoàng hôn. Thế là quá đủ cho Arron, anh hiểu rằng người con gái này sẽ chờ anh, không phải vì họ có hôn ước với nhau mà vì cô ấy là Hebe của anh.

Người phục vụ quầy rượu: “Tiên sinh. Anh không sao chứ?”

Arron nở nụ cười: “Không! Tôi đang nhớ về những điều mà mình đáng nhẽ đã quên mới phải.”

Một cô gái xinh đẹp bước đến gần anh.

“Anh có thể mời tôi một ly chứ?” Sau một vài cử chỉ điệu đà, cô gái ngồi xuống ngay bên cạnh Arron và nhìn anh với ánh mắt ngây thơ nhất (mà bất cứ chàng trai nào cũng có thể nhận ra đó chỉ là giả vờ.)

Arron cười: “Rất hân hạnh”

Có những lúc, anh tưởng đó là mãi mãi nhưng thì ra, đôi khi mọi thứ chẳng bao giờ có thể là mãi mãi. Ai sẽ là người giúp anh chữa vết thương lòng của mình đây? Nếu không phải là những cô gái này thì sẽ là ai?

Chun và Angela biết được rằng Arron sẽ không quay lại gặp họ nên sau khi ăn xong, cả 2 quyết định sẽ đi về.

Angela đột nhiên muốn đi bộ, Chun mỉm cười nhìn cô tiểu thư vừa giống tiểu thư lại vừa không giống và ngờ ý muốn đi với cô.

“Hôm nay nhìn cô chụp ảnh tôi cảm thấy như mình đang nhìn Thiên sứ vậy.” Chun nhìn Angela và nói với giọng tỉnh bơ. (Chun ka hơi bị cao thủ.)

Angela hơi ngượng nên cúi đầu và nói: “Cảm ơn anh.”

Chun cười, rồi họ tiếp tục đi.

Angela đột nhiên hỏi Chun: “Ella cũng làm rất tốt đúng không?”

Chun bất ngờ: “Ella á? Cô ấy cũng chỉ bình thường thôi.” Mặc dù sự thật thì lúc nhìn thấy Ella chụp ảnh, trái tim Chun không hề tức giận nữa mà thay vào đó anh cảm thấy một điều gì đó dịu dàng làm cho anh mỉm cười hạnh phúc. Nhưng điều đó chỉ xảy ra trong một thoáng. Chun tự nhủ: “chỉ một thoáng thôi”.

“Vậy người đàn ông cô ấy ôm lúc nãy là ai vậy?”

Chun hỏi một câu hỏi mà anh cũng không biết tại sao mình lại hỏi nhưng khi nhìn thấy cảnh Ella ôm một người khác, cảm giác ghét Ella lại quay về.

Angela nhìn Chun: ‘Anh ấy là bạn của Ella thì phải. Tôi nghe chị Hebe nói rằng họ rất thân thiết, chị ý cũng không biết có phải họ đang yêu nhau không?’

Chun nghe đến đây bỗng nhiên tim anh đập rất nhanh. Anh cố nở một nụ cười: “Nhìn cách họ ôm nhau là có thể đoán được.”

Angela lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý: “Không phải đâu. Có lẽ, hôm nay là buổi chụp ảnh đầu tiên nên cô ấy hơi mất bình tĩnh thôi.”

Chun thờ ơ trả lời: “Có lẽ thế?”

Angela: “Anh không biết chứ? Tôi cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

Angela nhớ lại cảnh tượng mà mình nhìn thấy nhưng khác với Ella, có gì đó khiến cô cảm thấy mình tốt nhất không nên tìm hiểu chuyện này làm gì, có gì đó ngăn cản cô không nên nhớ đến điều đó mới phải.

Trời bắt đầu trở lạnh, giống như các chàng trai khác, Chun biết giờ mình phải làm gì. Anh nhìn Angela đang đi bên cạnh mình và định cởi áo đưa cho cô thì bất ngờ, cô chạy nhanh đến cửa hàng hoa đối diện.

Chun cầm áo chạy theo cô: “Angela! Cô đang làm gì thế?”

Angela đứng nhìn chăm chú vào mấy chậu hoa ở trước mặt: “Anh nhìn xem. Người ta bán hoa Thủy tiên này.”

“Cô thích hoa đấy sao?” Chun hỏi Angela khi mà mắt anh vẫn không rời khỏi gương mặt vui mừng như đứa trẻ của cô.

Angela mỉm cười: “Anh có thích nó không?” Cô thầm nghĩ đến ảo ảnh ngày hôm nay, cô cũng nhìn thấy đứa bé đó cầm hoa Thủy tiên – loài hoa duy nhất mà cô thích.

Chun nhìn khóm hoa trắng: “Không! Tôi không thích hoa cỏ.”

Angela bước vào cửa hàng: “Anh chờ tôi một chút nhé.”

Lát sau, cô mang một lọ thủy tinh đựng một vật gì đó đưa cho Chun: “Đây. Cái này tặng anh.”

Chun tròn mắt ngạc nhiên: “Đây là gì vậy? Nhìn nó giống củ hành thế?” anh sẫm soi chiếc lọ mà chẳng hiểu gì.

Angela bước đi: “Đây là gốc của hoa Thủy tiên. Anh phải chăm sóc nó nhé.”

Chun chẳng hiểu anh sẽ phải làm gì với khóm hoa Thủy tiên mà theo anh thì nó giống củ hành hơn. Anh thực sự chẳng hiểu gì về hoa cỏ cả, anh cũng chẳng còn biết trên đời tồn tại một loại hoa như thế này.

Angela nhìn Chun ngó người bật cười: “Cách chăm sóc nó có ghi ở trong tờ giấy đó.”

Chun nhìn thấy một tờ giấy được kẹp giữa những chiếc lá: “Cách chăm sóc đóa hoa này tốt nhất là hãy yêu thương nó.”

Chun ngạc nhiên: “Hả?”

Angela: “Là tôi ghi đây.” cô cười rồi im lặng bước đi.

Chun nhìn khóm hoa, nhìn Angela và anh không biết nữa, trái tim anh lại đập những nhịp đập khác thường.

Đột nhiên Angela quay lại làm Chun giật mình: “Ah! Khi nào nở hoa. Anh phải tặng cho tôi nhé.”

9. Chương 9

CHAP 9: THIÊN SỨ VÀ ...

Chun không hề xem qua các bức ảnh mà Danson chụp ngày hôm qua. Anh ném chúng lên bàn và nhìn Danson: “Anh muốn chọn ai?”

Ngày hôm qua, khi chụp các bức ảnh, Danson mong rằng mình có thể thông qua các bức ảnh để nhìn thấy điều gì đó nhưng tất cả các bức ảnh cho thấy họ đều là những người hết sức bình thường. Nhưng trước những gì anh nhìn thấy và cảm thấy, anh thực sự hiểu được rằng, cả 2 cô gái này đều liên quan đến số phận của Chun.

Anh ngán ngẩm nói: “Tôi không chọn ai cả.”

Chun nở nụ cười: “Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ chọn cả 2 người.”

Danson: “Hả? Cậu có nghe tôi nói gì không?”

Chun cầm tập ảnh và đứng lên: “Có. Tôi có nghe. Tôi nghĩ là anh không biết chọn ai nên tôi mới giúp anh chọn cả 2.”

Danson đứng lặng nhìn Chun, anh không ngờ Chun quả thực muốn tiến hành trò chơi này theo cách của riêng mình: “Chun! Tôi đã cảnh báo cậu bao nhiêu lần rồi nhỉ?”

Chun không trả lời, anh lấy áo khoác và đi ra ngoài.

Anh nhìn cô thư ký: “Nana. Gọi điện thoại cho Zhang tiểu thư báo với cô ấy là tôi đã chọn cả 2 người làm đại diện và nhớ nhắc cô ấy tối nay sẽ có bữa tiệc giới thiệu người đại diện nhé.”

Danson nhìn Chun: “Cậu đi đâu thế?”

“Anh có cần phải lúc nào cũng đi theo tôi không? Tôi đi ra ngoài cho thoáng thôi mà.”

Chẳng kịp để Danson trả lời, Chun nhanh chóng bước vào thang máy.

Tại quán Memory

Selena vẫy tay với Chun: “Ồ bên này. Anh họ.”

Chun ngồi phịch xuống ghế đối diện: “anh họ cái gì? Cô mau giải thích với tôi đi. Có gì mà cô lại đi làm trợ lý cho tay đó?”

Selena mỉm cười cầu hoà: “Thì tôi muốn được ở bên cạnh anh nhiều hơn thôi.”

Chun uống cốc nước: “Thế sao trước đây cô không làm thế mà bây giờ cô mới lấy thân phận này để gặp tôi?”

Selena: “ừm. Cái đó... Cái đó...”

Chun bực mình: “Làm sao?”

Selena nói mà tránh ánh mắt của Chun: “Thì trước đây tôi không đủ năng lực.”

Chun nhìn vào cô: “Tôi xin cô. Chỉ cần hơn 500 năm thì một con quỷ cũng có năng lực đó rồi.”

Selena hoảng sợ: “Sao... Sao anh biết chuyện này?”

Chun cũng hơi khựng lại vì không hiểu sao anh lại buột miệng nói ra: “Tôi chỉ đoán thế thôi.”

Selena nhìn Chun mà cô cảm giác hoang mang, có phải vì sự tiếp xúc với Ella mà những ký ức của Chun đã được đánh thức.

Chun hua tay trước mặt Selena: “Thế nào? Cô mau giải thích đi.”

Selena không thể nói với anh rằng cô làm thế vì Bạch Vô Thường đã xuất hiện và đang bảo vệ Ella - người mà cô nghĩ là Quý nữ. Cô cần phải bảo vệ Chun nhưng nếu chỉ là một cái bóng đi theo anh thì không thể nên cô đành phải xuất hiện. Và điều này sẽ giúp cô điều tra rõ hơn về Ella và tìm kiếm Bạch Vô Thường.

Selena vẫn chỉ ngồi nhìn vào cốc nước. Chun không giữ được bình tĩnh, anh lại hét lên: “Selena!”

Selena giật mình: “Chỉ vì muốn bảo vệ anh thôi. Đừng hỏi gì tôi nữa.”

Chun thấy mắt Selena đã bắt đầu ngân ngấn nước, anh vội dịu giọng: “Nhưng từ giờ cô đừng có tự ý làm gì nữa. Biết chưa?”

Selena mỉm cười và gật đầu.

Trước cổng ngôi biệt thự của Wu gia.

Jiro đỗ xe vào lề và quay ra nhìn Ella: “Em chắc là muốn đi một mình vào đó chứ?”

Ella: “Jiro! Em đã nói câu trả lời hàng nghìn lần rồi.”

Jiro: “Nhưng anh vẫn không yên tâm.”

Ella mỉm cười: “Còn có Chun bên cạnh em mà.”

Con Chun sửa vang, Jiro quay ra nhìn nó và nói: “Biết điều thì chăm sóc Ella cho chu đáo nhé.”

Ella mỉm cười xuống xe cùng với Chun. Nhưng khi cô bước vào ngôi nhà thì bị bảo vệ chặn lại. Anh ta nhìn Ella từ đầu xuống chân, cô ăn mặc hết sức bình thường, một chiếc áo bình thường và một chiếc váy trắng cũng quá đỗi bình thường, rồi cả con chó cô dắt theo khiến anh ta nhận ra Ella bị mù.

Bảo vệ: “Thưa cô! Bữa tiệc này chỉ dành cho khách mời. Cô có thể đưa cho tôi xem thiệp mời được không?”

Ella ngơ ngác: “Tôi không có thiệp mời.”

Bảo vệ: “Vậy thì tôi mong cô sẽ đến vào hôm khác.”

Ella: “Nhưng hôm nay tôi phải vào đây.”

Người bảo vệ: “Xin lỗi cô.” Sau đó anh ta kéo tay Ella và đẩy cô ra.

Ella nhăn mặt vì bị nắm tay quá đau, con Chun liền sửa vang và nhảy vào người bảo vệ khiến anh ta sợ chết ngất. Nó dùng móng, tỳ lên người anh ta và gầm gừ.

Ella kéo nó ra: “Chun! Dừng lại.”

“Có chuyện gì ồn ào thế?”

Một giọng nói bực bội vang lên.

Ella nhận ra: “Giám đốc Wu.”

Chun nhìn sự việc và anh kéo con Chun ra nhưng con Chun càng sửa lớn hơn, nó gầm gừ nhìn Chun. Chun rút tay lại, con Chun bỏ người bảo vệ ra và đứng chắn giữa anh và Ella.

Người bảo vệ đứng dậy: “Thiếu gia. Cô ấy không có thiệp mời nhưng vẫn muốn vào trong.”

Chun nhìn Ella: “Tôi tưởng là Zhang tiểu thư đến đón cô nên không gửi cho cô thiệp mời.”

Ella nhướn mày: “Thì ra tất cả là vì anh.”

Chun không nói gì. Anh quay ra nói với bảo vệ: “Để cô ấy vào.” Anh bước đi và cố tình nói to: “Mà lần sau cô nên thay đổi cách ăn mặc đi nhé. Ai lại mặc bình dân như thế.”

Sau đó khi anh định đi thì Ella gọi giật anh lại: “Giám đốc Wu. Anh quên gì thì phải?”

Chun quay lại ngạc nhiên: “Tôi quên gì sao?”

Ella nắm lấy cánh tay Chun và...

Chun cảm giác như mình vừa nhìn thấy mọi cảnh vật quay tròn.

Phịch!

Đến khi Chun nhận thức được, anh thấy mình đã nằm ở dưới đất.

Chun la lên: “cô làm gì thế hả?” (Đau quá nên Chun ka vẫn chưa thể đứng dậy được)

Ella cúi xuống: “Xin lỗi” - đấy là từ mà anh đã quên chưa nói với tôi.”

Con Chun quay mòng vào Chun, nó ngoáy đuôi rồi sủa mấy tiếng. Chun tức giận: ‘Chủ và tớ như nhau.’

Ella mỉm cười: “ah! Tôi quên không nói với anh. Nó cũng tên Chun.”

Chun giận tím mặt, anh quên mất là mình vẫn đang nằm ở giữa cửa. Cho đến khi Ella và cún Chun bước vào trong phòng khách anh vẫn còn chưa hết tức giận.

“cậu nằm đây làm gì?”

Chun nhìn lên và thấy Arron cùng Angela đang đứng cười. Anh xấu hổ vội vàng đứng dậy, miệng rửa thầm: “Cô sẽ biết tay tôi. Ella Chen.”

Ella bước vào sảnh của ngôi nhà liền cảm thấy ngay rất nhiều cảm giác tò mò đang hướng về phía cô.

Một vài tiếng xì xào vang lên: “Là cô ta ah?”

- “cô ta bị mù đấy.”

- “cô ta lấy gì mà so sánh với Zhang tiểu thư chứ?”

- “Mình có lẽ còn xinh hơn cô ta.”

- “Nhìn cái váy của cô ta xem.”

Ella khẽ thở dài vì cô cũng đoán được trước những tình huống này. Người ta chỉ luôn dựa vào vẻ bề ngoài để đánh giá một ai đó nếu như không phải cô cũng đang cần tìm một công việc thì chẳng bao giờ cô bước chân vào cái nơi sặc mùi dối trá này.

Danson bước lên trước: “Giờ! Chúng tôi xin mời giám đốc Wu lên phát biểu.”

Chun đứng đặc bước lên và mỉm cười với mọi người, nửa gian phong bỗng oà lên: “trời ơi! Anh ấy đẹp trai quá.”

Ella: “Đẹp trai thì mình cũng đâu thấy. Tên xấu xí.”

Hebe huých Ella: “Ella! Chun đang giới thiệu em kìa.”

Chun: “Và giờ, tôi xin giới thiệu 2 người mẫu đại diện cho chiến dịch quảng cáo lần này: “Angela Zhang và Ella Chen.”

Hebe và Arron cùng đưa Ella và Angela lên sân khấu.

Một người nói: “ông Wu! Tại sao lại chọn 2 người? Tôi nghĩ là Zhang tiểu thư cũng đủ làm nổi bật đề tài rồi. Hơn nữa, Chen tiểu thư lại là một...”

Chun mỉm cười cắt ngang câu nói của người khách lại: “Một người mù!”

Ella nghiêng răng nhìn Chun, anh nhận ra sự tức giận của cô nên nở một nụ cười thầm.

Anh mỉm cười nhìn mọi người: “Nhưng khi nhìn cô ấy chụp ảnh thử, chúng tôi đều nhận ra cô ấy và Angela là sự kết hợp tuyệt vời cho chiến dịch lần này. Nếu như Angela là thiên thần thì bạn nghĩ xem điều gì sẽ đi liền với thiên thần?”

Gian phòng xôn xao, Hebe và Arron không hiểu Chun đang định làm gì.

Một người hét lên: “Là Ác ma.”

Chun cười to, Ella biết chắc là anh ta cố tình trả đũa mình, cô lúc này đang đứng bên trái Chun nên ngay lập tức dẫm lên chân anh, Chun ngừng cười nhả mặt quay sang cô và nói nhỏ: “Cô sẽ biết tay tôi.”

Chun tỏ vẻ bình thản: “Không! Các bạn nhầm rồi. Phải là “Đôi Cánh” mới đúng. Và Ella thực sự là đôi cánh để tạo ra sự kỳ diệu.”

Tất cả mọi người đều ngó người trước câu trả lời của Chun, Hebe mỉm cười, Angela nhìn Chun tự nhiên cô cảm thấy rất cảm động trước câu nói của anh, Arron không thể tin rằng bạn của mình có thể nói ra câu nói đó.

Danson đứng nhủ thầm: “Ngay cả anh còn không xem mà nói như thật.”

Ella thì đứng im vì cô không ngờ Chun nói thế, bỗng nhiên cô thấy mặt mình nóng và tim đập rất nhanh

Chun nhìn mọi người: “Giờ thì chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ.”

Chun cúi người xuống và nói thầm vào tai Ella: “Ella Chen! Mặt cô đỏ hết rồi!”

Ella ngơ ngác: “Đỏ là gì?”

Chun nhận ra Ella không hề biết thế nào là “Đỏ mặt”, anh đột nhiên xoa đầu Ella và nói nhỏ với cô: “Hỏi Hebe ý?”

Sau đó, anh cùng mọi người bước xuống.

Ella quay sang hỏi Hebe: “Chị Hebe. Mặt em đỏ àh?”

Hebe nhìn Ella và nhận ra cô bị những câu nói của Chun làm cảm động, cô cười: “Ừ. Nhưng dễ thương lắm.”

Ella không biết “màu đỏ” là như thế nào nhưng cô chỉ biết nó đi kèm với nóng.

Chun bước đến bên Angela và đưa cho cô một ly rượu: “Angela. Hôm nay cô xinh lắm.”

Angela đỡ lấy ly rượu: “Hôm nay tôi thực sự thấy cảm động về bài phát biểu của anh đấy.”

Chun: “Tôi chỉ nói sự thật thôi mà.”

Angela nhìn ly rượu, bỗng nhiên cô thốt lên: “nếu có thể, tôi mong mình là đôi cánh của thiên sứ.”

Chun nhìn Angela và nhận ra trong mắt cô có nỗi buồn vơi vơi, anh định nói gì đó nhưng Angela mỉm cười và đưa ly rượu lên uống: “Thế khóm hoa của tôi thế nào rồi?”

“Cái đó. Tôi sẽ cố gắng chăm sóc nó.” - Sự thật thì Chun đã mất cả buổi tối để lên mạng tìm hiểu về hoa Thủy tiên, cách chăm sóc nó và anh đã bắt tay vào việc cắt tỉa gốc. Mỗi lần ngắm nó đột nhiên anh lại nghĩ đến Angela.

“Sắp đến mùa xuân rồi! Đợi đến lúc đó, anh phải tặng tôi nhé.” Angela mỉm cười với Chun.

Chun định nói gì với Angela nhưng đột nhiên...

Xoảng!

Những chiếc ly thủy tinh rơi xuống sàn nhà và vỡ toang, Angela không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng khi cô bình tâm lại đã thấy mình đang ở trong vòng tay của Chun, còn Chun thì từ áo trở xuống đã bị rượu làm cho ướt hết tất cả.

Chúng ta nên tua lại đoạn này khoảng 2s trước.

Một cô gái đi qua và vô tình chạm tay vào người phục vụ, Chun nhận ra các ly rượu có thể đổ xuống người Angela nên anh ngay tức tức xoay người và ôm chặt cô để che cho Angela. (Và kết quả như mọi người thấy đây, Chun ka bị ướt như chuột).

Chun vội vàng cúi xuống nhìn Angela: “Angela! Cô không sao chứ?”

Trong khi đó, Angela cũng vội vàng hỏi Chun: “Chun! Anh ướt hết rồi?”

Chun mỉm cười và buông Angela ra: “Không sao. Tôi chỉ cần thay đồ thôi.”

Angela nhìn Chun và cô biết, trong lòng mình, anh đã bắt đầu không còn là một người bạn nữa. Nhưng đầu đó trong lòng cô lại vang lên tiếng chuông cảnh báo: “Đừng yêu anh ấy.”

10. Chương 10

CHAP 10: CẢNH BÁO

Ella cảm thấy không thoải mái với những cái nhìn soi mói của mọi người, cô muốn đi rửa mặt: “chị Hebe. Nhà vệ sinh ở đâu vậy chị?”

Hebe: “Để chị đưa em đi. Không có cún Chun ở đây, chị phụ trách chăm sóc em.”

Hebe nói rồi liền đưa Ella đi, trong khi đó, cún Chun đang ở ngoài vườn. Tất cả là vì cún Chun đã luôn hằm hè với Chun và để bảo đảm an toàn cho chính bản thân mình và những người khách trong bữa tiệc, Chun đã buộc Ella phải mang cún Chun ra vườn trong khi cô ở đây. Chẳng còn cách nào khác là Ella phải làm theo và giờ thì cô phải luôn đi cùng với Hebe.

“Chị sẽ chờ em ở bên ngoài” – Hebe nói rồi bước ra ngoài. Khi cô đóng cánh cửa lại và dựa lưng vào bức tường thì...

Ngay trước mặt cô là Arron và một cô gái khác đang đứng hôn nhau. Hebe không rõ khuôn mặt cô đang như thế nào nhưng cô biết nếu đứng nhìn họ ở đây nữa chắc là cô không đủ bình tĩnh nên vội vàng cô định bỏ đi.

Cạch!

Hebe vấp phải chiếc chậu cảnh và cô ngã xuống đất.

Arron và cô gái lạ giật mình quay lại.

Một nụ cười giễu cợt trên môi cô gái.

Một ánh mắt buồn của Hebe.

Một sự thoáng thốt trên gương mặt Arron.

Arron và Hebe nhìn nhau dường như họ quên mất rằng, Hebe đang bị ngã trên sàn.

Cô gái lạ nhếch mép cười: “Ehem. Arron. Nếu anh thích nhìn con gái ngã thì em có thể thử?”

Hebe cảm thấy xấu hổ, cô vội vàng đứng dậy và bỏ đi luôn. Arron nhìn theo Hebe và quay lại nhìn người con gái đi bên cạnh mình: “Cô biết. Cô ấy là ai không?”

Cô gái lạ mỉm cười và ôm cổ Arron: “là ai vậy? Không phải là một con ngốc chứ?”

Arron cười nhạt: “Cô ấy là vị hôn thê của tôi.”

Cô gái bật cười: “Vị hôn thê? Anh không lừa em chứ? nếu thế thì chắc là cô ấy không hề yêu anh rồi.”

Arron tức giận, anh dùng tay đập mạnh vào bức tường, cô gái hoảng sợ buông anh ra: “Arron...Anh...”

Arron bỏ đi vì anh chợt nhận ra điều anh cần làm bây giờ là phải chạy đi tìm Hebe.

Ella từ trong nhà vệ sinh bước ra và gọi: “Chị Hebe! Chị Hebe!” Cô đâu biết là Hebe vừa nhìn thấy cảnh gì nên cô cứ đứng đó gọi Hebe nhưng tiếc là chẳng có ai trả lời hơn nữa, cô cũng nhận ra cô không hề cảm nhận thấy khí của Hebe.

Ella thở dài và biết rằng Hebe không ở đây, cô cũng biết là Hebe không thể bỏ cô ở lại đây một mình trừ khi có chuyện gì đó nên cô quyết định tự mò mẫm tìm cách quay trở lại hội trường.

Ella dựa vào những tiếng ồn phát ra mà tìm cách quay trở lại nhưng mọi thứ có vẻ rối loạn làm cho cô khó xác định được phương hướng, đi được một đoạn, cô phát hiện, mình ngày càng rời xa hội trường. men theo các bức tường và dựa vào các cánh cửa, Ella vẫn muốn tự mình tìm được đường.

Khi đến một căn phòng, cô nghe thấy tiếng nói chuyện.

Một giọng nói trẻ vang lên: “Ông không muốn gặp cậu ấy sao?”

Một giọng nói trầm khặc khẽ trả lời, Ella nhận ra đây là một người đàn ông trung niên: “Không! Ta không thể gặp nó.”

Người con trai: “Rõ ràng ông rất quan tâm đến cậu ấy.”

Người đàn ông: “Danson! Cháu không hiểu. Ông cháu đã nói rằng, nếu ta sinh được con trai thì đứa trẻ này sẽ khắc ta...”

Danson: “Cháu biết.”

Người đàn ông xoa tay: “Không! Còn một vẻ nữa. Ta không quan tâm nếu như nó chỉ có thể mà sự thật là

Danson choáng vàng: “Sao?”

Người đàn ông: “Ta không lo cho mình mà ta chỉ sợ rằng đứa trẻ đó bị tổn thương mà thôi.”

Ella cảm thấy mình không tiện đứng nghe tiếp câu chuyện nên cô vội vàng bước đi. Cô biết đó là người chụp ảnh cho cô – Danson nhưng còn người đàn ông lạ là ai và đứa trẻ mà họ nhắc đến là ai?

Đang suy nghĩ miên man, Ella nhận ra một cảm giác hết sức quen thuộc.

Cô nhủ thầm trong lòng: “Thôi vậy. Bây giờ thì mình đành phải nhờ anh ta thôi.”

Cô mở cửa căn phòng bên cạnh mình mà không biết rằng một điều không tưởng đang chờ cô ở trong đó.

Chun lúc này đang thay áo (chỉ là thay áo thôi nhé!)

Anh sững người khi thấy Ella bước vào: “Cô... Cô... Sao cô lại vào đây?” Anh nhanh chóng mặc chiếc somi vào.

Ella nói: “Tôi đi lạc... tôi nhận ra anh đang ở đây vì thế...”

Chun mỉm cười với nụ cười ranh mãnh, anh nhìn Ella: “Ella Chen. Cô có biết đây là đâu không?”

Ella lắc đầu: “Không! Thế đây là đâu?”

Chun phá lên cười.

Ella bực mình: “anh cười gì? Đây là đâu?”

Chun tiến đến gần Ella: “Đây là phòng tắm của gia đình tôi” (Thực ra đây là phòng ngủ của Chun mà thôi).

Ella bỗng nhiên bối rối: “Phòng tắm? Tại sao anh lại ở trong phòng tắm?”

Chun cười: “Thế theo cô nghĩ vì sao tôi lại ở trong phòng tắm?”

Miệng Ella mở to, nhưng ngay lập tức cô tỏ vẻ bình thản: “Ah! Thì ra anh đang tắm. Xin lỗi anh nhé. Thế khi nào tắm xong anh có thể đưa tôi đến gặp Hebe chứ.”

Chun ngạc nhiên: “Này! Tôi nói với cô là tôi đang tắm nghĩa là tôi...”

Ella nhanh miệng: “tôi hiểu nhưng tôi có nhìn thấy gì đâu nên là có sao đâu.”

Chun hậm hực và anh tiến đến gần Ella: “Ella Chen! Thật sự không sao chứ?”

Ella nhận ra Chun đã đến gần mình, cô bỗng nhiên lúng túng: “Anh... Sao... Lại đứng gần tôi?”

Chun cười: “Vì cô bảo là không sao nên tôi mới đến gần cô.”

Ella mặt bây giờ phải nói là rất đỏ, cô vội vàng xoay mặt đi: “anh...”

Chun tiến đến gần Ella và lấy tay chống vào tường khiến cô chẳng biết phải làm sao.

Trong khi Ella đang lúng túng và vô cùng khó xử thì Hebe cũng khó xử không kém.

Arron đã đuổi theo được Hebe, anh nhanh chóng kéo tay Hebe lại và đẩy cô vào bức tường.

Hebe hoảng hốt: “Anh... Anh làm gì thế?”

Arron nắm chặt tay Hebe và hỏi cô: “Cô bỏ đi như thế sao?”

Hebe: “Thế anh nghĩ tôi nên đứng đây để xem tiếp màn kịch của 2 người àh?”

Arron: “Hebe. Cô có nhớ mình là vị hôn thê của tôi không?”

Hebe: “Arron! Thế anh có nhớ anh là vị hôn phu của tôi khi hôn những cô gái đó không?”

Cả 2 người đều không ai chịu nhường ai, nếu giờ mà có ai đi qua chỗ họ chắc là ngọn lửa sẽ thiêu rụi cả những người xung quanh.

Tại hội trường

Sau khi nói chuyện với Ông Wu, Danson nhận ra tâm trạng ông không tốt nên anh rời phòng và tiến về phía hội trường. Anh nhìn quanh để xem Wu Chun đang ở đâu nhưng không hề nhận ra bóng dáng của Chun. Trong số đó, anh nhận ra, Angela với chiếc váy trắng xinh xắn nổi bật giữa hội trường.

Danson thầm nghĩ: “Có lẽ, cô gái này cũng là một trong những người liên quan đến số mệnh của cậu ta.”

Anh tiến đến gần Angela và đưa tay ra: ‘Zhang tiểu thư! Tôi có thể mời cô bản nhạc này chứ?’

Angela đang đứng đợi Chun nhưng chờ mãi mà chẳng thấy anh quay lại, khi thấy có người mời mình nhảy cô định từ chối như những lần khác: “xin lỗi anh! Tôi đang...”

Angela nhìn lên và nhận ra người mời cô là Danson.

Danson nở một nụ cười thân thiện: “Zhang tiểu thư! Mời cô!”

Angela mỉm cười và đưa bàn tay ra.

“Danson Tang! Mặt tôi có dính gì sao?” Angela hỏi khi cô thấy Danson cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của mình.

“Cô cứ gọi tôi là Danson được rồi.” Danson mỉm cười trả lời nhưng mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt của cô vì anh đang muốn xem liệu anh có thể đoán được điều gì từ khuôn mặt của cô không nhưng tất cả đều giống như trong các bức ảnh.

“Vậy mặt tôi có gì sao?” Angela hỏi lại một lần nữa.

Danson lại mỉm cười và lắc đầu: “Không! Nhưng tôi thấy có vẻ cô mệt mỏi. Có phải là vì buổi chụp hình hôm qua không?”

Angela: ‘Không phải!’

Danson: “Thật sự là không sao chứ? Không phải là vì những ảo ảnh đó chứ?” Anh hỏi đúng lúc đẩy Angela ra khỏi vòng tay mình.

Angela ngạc nhiên và khi cô quay trở lại trong vòng tay anh, cô chỉ biết hỏi một câu: “Thực ra anh là ai?”

Giờ thì chúng ta sẽ quay trở lại với CE.

Tình hình ở đây cũng đang đến hồi gay cấn.

Ella cảm nhận hơi thở của Chun càng ngày càng đến gần mình hơn, cô cố gắng cảm nhận xem khí của Chun nhưng cô đang bối rối nên chẳng thể tập trung được gì ngoài việc biết được mặt mình đang đỏ lên và tim đập nhanh.

Ella lắp bắp: “Giám đốc Wu! Anh đùa tôi đúng không? Anh không phải đang tắm chứ?”

Nghe câu nói của Ella, Chun bật cười: “Cô đoán thử xem?”

Chun càng tiến đến gần Ella thì trái tim của anh càng đập nhanh hơn. Ban đầu, anh chỉ định dọa Ella để trả thù vụ cô đánh ngã anh ở trước cửa nhưng khi nhìn vào đôi mắt nâu của cô thì trong lòng anh trào lên cảm giác bi thương.

Chun đưa tay lên một cách vô thức.

Anh muốn chạm vào khuôn mặt đó, đôi mắt nâu đó.

Và Chun không hề nhận ra rằng, hình xăm trên cánh tay của anh đang mờ dần, lúc rõ lúc không.

Ella đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, cô lại cảm nhận một cách mạnh mẽ cái cảm giác căm ghét xuất phát từ khí của Chun giống như lần đầu tiên họ gặp nhau.

Cùng lúc này, tại sân của Wu gia.

“Cô làm gì thế? Buông con Chun ra.”

Một giọng nói hét lên làm Selena giật nảy mình.

Cô đang lôi cún Chun đi, nhưng nó gầm gừ không chịu đi cùng cô. Thấy có người quát mình, Selena quay ra: “Anh là gì mà dám quát tôi?”

Chàng trai bước đến và giật sợi dây của cún Chun ra khỏi tay Selena: “Sao cô lại tự nhiên lôi Chun đi như thế? Cô là ai?”

Selena nhìn vào anh ta, cô cảm thấy hoảng sợ: “Anh... Tử quý...”

Chàng trai nhìn khuôn mặt hoảng sợ của Selena: “Này! Cô sao thế?”

Selena vẫn không tin vào mắt của mình, trước mặt cô chính là Tử Quý, chính hắn là người gây ra mối nhân quả của 500 năm. Nhưng hắn đang đứng đây, đứng ngay trước mặt cô mà ngay cả một chút tử khí cô cũng không thể cảm nhận được.

A.....AAAAAAAAAAAAA

Một tiếng hét vang lên!

Selena nhìn lên phòng của Chun: “Chun!”

Chàng trai cũng hốt hoảng: “Ella!”

Con Chun sủa vang và nó chạy vào trong khu nhà với tốc độ nhanh nhất có thể.

Hebe và Arron giật mình vì tiếng hét.

Arron hốt hoảng: “Đó là Chun! Chuyện gì vậy?”

Danson buông Angela ra, khuôn mặt anh trở nên lo lắng: “Chẳng nhẽ, phong ấn...”

Angela bỗng thoáng thốt: “Là Chun?”

Tất cả mọi người gặp nhau trên hành lang và họ nhanh chóng chạy về phía tiếng hét.

Mở tung cửa phòng, trước mặt họ là Chun và Ella đang nằm bất tỉnh dưới đất.

11. Chương 11

CHAP 11: GIỌNG NÓI TRONG MƠ

Không ai rõ chuyện gì đã xảy ra với Chun và Ella. Đã 2 ngày trôi qua nhưng cả Chun và Ella đều không tỉnh dậy. Danson đã tìm mọi cách nhưng đều không thể chạm được vào “tâm” của họ. Họ dường như đang ngủ một giấc thật say.

Danson nhất quyết không đồng ý đưa Ella và Chun đi bệnh viện, anh không chịu giải thích lý do với mọi người: “Tôi chỉ có thể nói rằng họ sẽ tỉnh lại và họ không hề bị bệnh gì cả.”

Theo đề nghị của Danson, Jiro đành để Ella lại ở nhà của Chun, anh phải nói dối ông Chen là Ella đi chụp ngoại cảnh nên mấy ngày này sẽ không về nhà. Anh nhìn Ella nằm đó mà tự trách bản thân sao lại để Ella một mình, và giờ thì anh chỉ có thể ngồi nhìn Ella.

Selena nhìn Jiro và Ella: “Chỉ tại anh và cô ta. Nếu không Chun đã không bị ngất?”

Jiro bực mình quay ra nhìn Selena: “Cô tưởng chỉ có anh ta bị hôn mê hay sao?”

Selena gạt nước mắt, cô nhìn thẳng vào Jiro với ánh mắt oán hận, những hồi ức đau thương 500 năm trước lại trở về: “Nếu họ không gặp nhau, nếu như anh không xuất hiện thì chẳng có chuyện gì.”

Arron tiến đến bên Selena: “Cô bình tĩnh đi. Chẳng ai biết được mọi chuyện sẽ như thế này.”

Hebe cũng nói với Jiro: “Jiro! Anh hãy bình tĩnh đi. Ella sẽ tỉnh dậy thôi mà.”

Chun không rõ mình đang ở đâu, anh phải cố gắng lắm mới quen với bóng tối ở đây.

Chun mơ màng gọi to: “Có ai ở đó vậy?” Anh tiến đến gần và nhận ra có một người con gái.

Cô gái quay ra và nhìn anh mỉm cười. Chun ngạc nhiên: “Ella Chen?”

Nhưng rồi một cơn gió mạnh thổi đến, Chun giơ tay che mặt thì bỗng nhiên một tiếng cười ghê rợn vang lên: “Haha! Ta sẽ trả thù...”

Bóng tối lại bao trùm.

Chun cảm thấy có ai đó đang đến gần mình và thì thầm vào tai anh:

“Trả thù đi!”

.....

.....

.....

“Trả thù đi.”

.....

.....

.....

“Đòi lại đôi mắt đi...”

.....

.....

.....

Chun hoảng sợ, anh giật mình nhìn quanh: “Ai? Là ai? Ai đang nói? Đây là đâu?”

Giọng nói đó lại vang lên: “Ta là người. Người chính là ta. Ta ở trong trái tim người. Nhìn đi. Là ta đấy.”

Giọng nói như có một ma lực kỳ lạ, Chun đưa tay lên ngực của mình, ở đó trái tim của anh bỗng nhiên đỏ rực.

“Là ta đây. Lấy lại mắt đi.”

Một từ, một chữ phát ra đều khiến trái tim của Chun đau đớn.

Anh gào lên: “Không! Không! Ta không biết gì cả.”

Selena hoảng hốt khi thấy cơ thể của Chun đột nhiên phát ra tà khí: “Danson! Chun...anh ấy...”

Danson vội vàng đẩy Selena ra, xung quanh Chun là một luồng tà khí mạnh mẽ, nó tạo thành một cơn lốc nhấc bổng người Chun lên. Danson nhanh chóng vẽ ra vòng tròn bảo vệ của Tang gia để kìm *** ma lực của Chun.

Ở bên kia, Arron, Hebe và Jiro vô cùng hoảng sợ và kinh ngạc khi nhìn thấy những gì đang xảy ra. Họ không tin vào cái gọi là ma thuật nhưng nhìn những gì đang diễn ra trước mắt, họ đều hiểu tại sao Danson lại không đồng ý đưa Ella và Chun đến bệnh viện.

Jiro nhìn Chun và bỗng nhiên anh thấy có gì đó trong người muốn bộc phát.

Một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, một cảm giác dịu dàng làm tan cơn tức giận.

Hebe lấp bắp: “Ell... Ella...Ella...”

Bàn tay của Ella đang nắm chặt lấy tay của Jiro, cả người cô bỗng chốc được bao bọc bởi luồng ánh sáng trắng hiền hoà.

Buông bàn tay của Jiro.

Và giống như Chun, cô đang được nhấc bổng lên.

Ella lấy tay béo vào má mình, cô phát hiện ra rất đau nhưng cô không biết chuyện gì đang xảy ra, mọi thứ xung quanh cô đều là một màu trắng xanh, không có một bóng người nào xung quanh mình, cô tưởng là mình nằm mơ vì dường như cô nhìn thấy mọi thứ rất rõ ràng.

Ella hét lên: “Có ai không? Jiro! Chun! Bố! Hebe...”

Nhưng không một âm thanh trả lời cô, Ella cảm giác hoảng sợ, cô nhìn thấy có ánh sáng ở phía xa, Ella bước đi nhanh hơn. Một giọng nói trầm và lạnh vang lên: “Đừng đến đó! Ella.”

Ella giật mình quay đầu lại, cô nhìn thấy một bóng người con trai xuất hiện.

Anh giơ tay về phía Ella: “Ella! Về nhà thôi!”

Ella cảm giác rất quen với giọng nói đó, cô cảm giác an tâm, quay người đi về phía người con trai, Ella nheo mắt nhìn kỹ khuôn mặt bị ánh sáng xanh che khuất.

Người con trai nắm được tay của Ella và vội vàng kéo Ella đi.

Ella: “anh là ai? Tôi quen anh không?”

Chàng trai cứ thế kéo Ella đi và bất chợt anh đẩy Ella lên: “Ella.Về đi.”

Ella đang được nhấc bổng lên và người con trai đó đứng ở bên dưới nhìn cô, Ella không nhìn thấy khuôn mặt anh nhưng cô cảm thấy anh hình như rất buồn.

Cô hét lên: “Mau đưa tay cho tôi!”

Nhưng rồi một ánh sáng chói loà khiến Ella không nhìn rõ mọi thứ, cô chỉ nghe thấy một thanh âm buồn vang lên: “Ella! Giờ chưa phải lúc.”

Danson đang cố gắng dùng hết sức lực của mình để phong ấn tà niệm của Chun nhưng lần này khác với lần đầu tiên, tà lực của Chun mạnh mẽ đến nỗi chỉ cần sơ xảy một chút chính anh cũng sẽ bị nuốt vào theo.

Nhưng rồi tiếng hét của Hebe khiến Danson mất tập trung. Anh quay sang và nhìn thấy Ella đang được bao bọc bởi ánh sáng xanh như lần đầu tiên cô được bảo vệ.

Selena hét lên: “Danson! Phong ấn...”

Một giây lơ đãng khiến tà niệm của Chun phát ra.

Tà niệm bao bọc quanh Chun ngày càng lớn hơn, nó sắp sửa đánh bật phong ấn của Tang gia.

Mọi đồ vật trong phòng bắt đầu lay động.

Cùng lúc đó, ánh sáng xanh bao bọc Ella bắt đầu sáng và lan rộng hơn.

Cả căn phòng tràn ngập 3 màu sắc: màu nâu của tà niệm, màu trắng xanh của sự bảo bọc, và màu vàng cam của phong ấn.

Đúng lúc mọi người tưởng rằng tà niệm của Chun sẽ đánh bật tất cả thì...

CẠCH!

Tiếng cánh cửa phòng được mở ra.

Ngay khi Angela bước vào căn phòng thì một trận gió nổi lên, khiến mọi người không đứng vững.

Luồng ánh sáng bao bọc quanh Ella biến mất, tà khí của Chun nhỏ dần, Danson nhân cơ hội phong ấn tà niệm của Chun lại.

Rồi cơn gió mất đi bất ngờ như khi nó xuất hiện.

Chun và Ella dường như vừa được ai nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Angela mở mắt và cô không hiểu chuyện gì xảy ra: “Sao lại có cơn gió to thế nhỉ?”

Danson quay ra nhìn Angela: “Cô đã làm gì vậy?”

Angela ngạc nhiên khi thấy mọi người đều có vẻ mặt hoảng sợ, cô lắc đầu với Danson: “Tôi không hiểu? Chuyện gì vậy?”

12. Chương 12

CHAP 12: BẮT ĐẦU

Cún Chun sửa vang, mọi người quay lại và nhận ra Chun và Ella đã tỉnh dậy.

Cả 2 người mệt mỏi cố gắng nhón mình lên nhưng toàn thân họ dường như không có sức lực.

Selena chạy đến bên giường Chun: “Chun! Anh không sao chứ?”

Chun mơ màng nhìn kỹ mọi người: “Tôi đang ở đâu vậy?”

Jiro cũng vội vàng nắm lấy tay Ella: “Ella! Em cảm thấy thế nào?”

Ella nhận ra giọng của Jiro: “Jiro! Đây là đâu vậy?”

Sau khi để cho Ella và Chun tỉnh táo, Danson đã kể lại đoạn họ bị ngất ở trong phòng của Chun: “Đã xảy ra chuyện gì vào ngày hôm đó? 2 người đã bị hôn mê 2 ngày rồi.”

Chun và Ella ngạc nhiên: “Trời! Hôn mê 2 ngày sao?”

Hebe nhìn Ella: “Mọi người phải hỏi 2 người mới đúng?”

Ký ức của Ella chỉ dừng lại ở lúc cô bị Chun dọa và sau đó cô không nhớ gì nữa: “Mình đã quên gì quan trọng thì phải?”

Ký ức của Chun cũng dừng lại lúc anh định trêu Ella, còn lúc sau anh cũng không nhớ gì.

Chun và Ella cùng lắc đầu: “Không! Tôi không nhớ gì cả.”

Danson hiểu rằng cả 2 người họ đều đã trải qua một chuyện gì đó khiến ký ức của họ bị phong ấn: “Tôi nghĩ giờ nên để 2 người họ nghỉ ngơi.”

Jiro vội vàng đỡ Ella: “Ella. Chúng ta về thôi.”

Hebe ngăn anh lại: “Anh nên để cho Ella nghỉ ngơi đã.”

Jiro nhìn Hebe, anh quay ra Chun và nhận ra Selena đang nhìn mình: “Cô nghĩ là chúng tôi ở đây sẽ an toàn sao sau những gì tôi và cô vừa nhìn thấy?”

Hebe giật mình nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, dù không phải là người theo chủ nghĩa duy tâm nhưng cô biết giữa Ella và Chun còn một điều gì đó khó hiểu và nó hết sức nguy hiểm.

Chun nhìn Ella một mắt dựa vào Jiro bước ra cửa, anh bỗng cảm thấy đau lòng, có gì đó như bóp nghẹt trái tim anh. Khi anh định nói điều gì đó thì đột nhiên Ella quay lại.

Cô cố gắng mỉm cười và tỏ vẻ mạnh mẽ: “Giám đốc Wu! Không phải là lỗi của anh.”

Jiro quay lại nhìn Chun, anh bắt gặp cái nhìn kỳ lạ của Chun.

Jiro nhanh chóng đưa Ella đi, cún Chun vội vàng đi ra cửa cùng họ.

Arron nhìn Hebe: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Hebe hiểu rằng Arron muốn nói với cô về chuyện lúc nãy nên cô gật đầu đồng ý: “vậy anh đưa tôi về nhà nhé.”

Hebe lấy túi và cô nhìn Angela. Angela mỉm cười và ngụ ý bảo cô sẽ về sau.

Danson nhìn Angela: “Zhang tiểu thư. Cô có thể giúp tôi chăm sóc Chun chứ. Tôi và Selena có chuyện cần bàn.”

Angela ngồi xuống cạnh giường của Chun: “anh cảm thấy thế nào?”

Chun vẫn chưa hết bàng hoàng: “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

Angela lắc đầu: “Tôi cũng không biết. Khi tôi đến mọi người có vẻ kỳ lạ rồi.”

Chun cố gắng lục lại ký ức của mình nhưng anh chẳng thể nào nhớ được điều gì, anh có cảm giác mình vừa có một giấc mơ nguy hiểm nhưng giấc mơ đó như thể nào anh lại không thể nào nhớ ra.

Angela nhìn Chun: “Chun! Anh vẫn khỏe chứ?”

Chun lắc đầu và mỉm cười: “Có lẽ là không. Hình như lần nào gặp cô, tôi cũng bị ngất thì phải.”

Angela bật cười: “anh biết nói đùa là không sao rồi.”

“Nhưng tôi hơi đau đầu thật. Tôi muốn được đi ngủ.” Chun cảm giác như 2 ngày vừa rồi anh không phải đang hôn mê mà anh đã ở một nơi nào đó.

Angela nhìn Chun mỉm cười: “Chúc anh ngủ ngon.”

Chun cảm giác an tâm khi thấy Angela ở bên cạnh mình, anh yên tâm chìm vào giấc ngủ mà anh biết rằng chẳng có ai có thể làm phiền anh lúc này.

Arron vừa lái xe vừa nghĩ đến những gì anh nhìn thấy ở nhà của Chun.

Anh quay sang hỏi Hebe: “Lúc nãy những gì tôi thấy là sự thật phải không?”

Hebe nhún vai trả lời: “Uh! chắc thế?”

Arron bực mình với cách trả lời của Hebe: “Sao cô lại có thể bình tĩnh như thế chứ?”

“Thì sự thật nó như thế chúng ta nên chấp nhận cho dễ.” Hebe chấp nhận chuyện này dễ dàng đến mức cô cũng không ngờ.

Arron sốt ruột hỏi Hebe: “thế theo cô nghĩ tại sao lại như thế? Tại sao Chun và cô Ella gì đó lại ngất xỉu? Cô là người tìm ra Ella đúng không?”

Hebe cũng có nhưng câu hỏi như thế nhưng cô không biết cách trả lời anh, cô là người để Chun và Ella gặp nhau: “Tôi không biết. Có lẽ Danson Tang và cô em họ biết.”

Arron bắt ngờ phanh xe lại làm Hebe bị đập đầu phía trước.

Cô vừa xoa đầu vừa cầu nhàu: “Anh làm gì thế?”

Arron quay sang Hebe với khuôn mặt tức giận: “Tôi hỏi gì cô cũng không biết nhưng sao cô lại có vẻ bình thần thế này.”

Hebe cũng nhìn thẳng vào mắt Arron: “Thế theo anh, chúng ta nên làm gì? Có lẽ khi chúng ta hỏi 2 người kia thì họ sẽ không nói, trong khi Chun và Ella thì chẳng nhớ gì.”

Arron bực mình: “Thế nên tôi với cô mới ngồi đây.”

Arron không muốn tìm hiểu chuyện gì xảy ra nhưng trước những gì anh nhìn thấy, anh lo sợ cho Chun, anh cũng biết lời tiên đoán về Chun nhưng anh không hề tin. Và giờ đây, anh không thể coi như chưa có chuyện gì.

Hebe nhìn vẻ mặt khổ sở của Arron, cô hiểu mình cũng có trách nhiệm: “Tôi biết rồi. Vậy thì bên Ella sẽ do tôi, còn bên Chun sẽ do anh.”

Arron gật đầu: “Tìm cách để họ ít tiếp xúc với nhau.”

Hebe bực mình nhìn Arron: “Tôi biết rồi. Anh có muốn đưa tôi về nhà không?”

Arron bực bội và phóng xe đi.

Jiro bỗng Ella đang ngủ thiếp trên tay mình. Anh gõ cửa một căn nhà gỗ: “Bác sĩ Cao! Cao bà bà!”

Một người phụ nữ trung niên mở cánh cửa gỗ, bà gõ nhẹ vào đầu của Jiro: “Ai cho cậu gọi tôi là Cao bà bà. Cậu có biết là mấy giờ rồi không mà gọi ầm ĩ thế?”

Jiro không cãi lại bà như mọi lần, bà phát hiện ra anh đang bỗng Ella, hốt hoảng bà nhanh chóng cùng Jiro bỗng Ella vào trong phòng dành cho bệnh nhân nội trú.

Anh đặt Ella nằm xuống giường, rồi quay sang bà Cao: “Hôm nay bác cho Ella ở đây nhé.”

Bà Cao nhìn Ella và Jiro, bà hốt hoảng đến gần Ella: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Jiro không thể nói cho bà biết những gì anh nhìn thấy ở nhà của Chun, anh giải thích sơ qua với bà là Ella bị mệt và để cho thầy của anh không lo lắng anh đành đưa Ella đến phòng bệnh của bà.

Jiro gạt tóc trên khuôn mặt bình yên của Ella: “Với Ella thì bác là một người thân nên bác hãy chăm sóc cô ấy giúp cháu nhé.”

Bà nhận ra Ella chỉ đang ngủ một giấc thật say, bà quay ra mỉm cười nhìn Jiro: “Ta sẽ chăm sóc con bé. Cậu về nhà mau đi.”

Jiro nhìn bà với ánh mắt biết ơn, anh cúi xuống nhìn Ella lần nữa.

Anh quay ra định kéo Chun đi nhưng nó nhất quyết không đi theo anh, Jiro đành để nó ở lại với Ella.

Danson tức giận hỏi Selena về những gì mà cô đang giấu diếm: “Tiểu quỷ! Cô mau nói hết cho tôi biết. Nếu như cô không nói thì tôi sẽ không thể làm gì giúp Chun của cô được đâu?”

Selena biết rằng đã đến lúc nói cho Danson biết về câu chuyện của 500 năm trước và mối hận trong lòng Chun. Cô thở dài và kể cho Danson nghe những điều mà cô không hề muốn nhắc lại lần nữa.

Danson kinh ngạc: “Tiểu Quỷ! Là sự thật sao?”

Selena buồn bã nhìn anh: “Phải! Tà niệm phát ra từ người Chun là của Ngọa quỷ ca.”

Danson hiểu rằng tại sao anh lại khó khăn trong việc phong ấn đến thế, sự hận thù đã làm cho tà niệm đó bộc phát.

Nhưng anh ngạc nhiên hỏi Selena: “Thế theo cô nghĩ Ella Chen là quỷ nữ đầu thai sao?”

Selena gật đầu: “Phải! mỗi khi Chun gặp cô ta, anh ấy đều bất thường, anh cũng nhận ra đúng không?”

Danson gật đầu nhưng anh thấy có gì không đúng: “Nhưng tôi không hề cảm nhận được tà niệm từ cô ấy?”

Selena cũng biết điều đó: “Tôi cũng vậy. Tôi không hề cảm nhận chút tà khí nào của họ nhưng tôi biết chắc chắn là họ.”

Danson: “Họ? ý cô là ai?”

Selena nhớ lại cảnh cô gặp Jiro, cô biết khi đầu thai con người có thể thay đổi hình dáng nhưng khuôn mặt đó thì không thể nhầm được: “người đàn ông ở bên cạnh Ella Chen? Anh biết chứ? Anh ta chính là Tử quỷ. Giống như 500 năm trước, lúc nào cũng bảo vệ quỷ nữ.”

Danson nhớ đến Jiro nhưng anh vẫn ngạc nhiên hỏi Selena: “Tôi vẫn thấy có gì đó không ổn? nếu theo cô nói thì tại sao Ella lại được Bạch Vô Thường bảo vệ? Đáng nhẽ anh ta phải hận Quỷ nữ mới phải.”

Selena cũng lắc đầu: “Đây chính là điều tôi không hiểu? Tôi sẽ tìm Bạch Vô Thường để hỏi cho ra nhẽ nhưng tôi vẫn tin Ella Chen là kiếp sau của Quỷ nữ.”

Danson cũng biết những điều Selena nói là có lý vì chính anh cũng cảm thấy Chun có những biểu hiện bất thường khi gặp Ella nhưng anh vẫn có một người cần phải quan tâm.

Anh quay sang nói với Selena: “Tôi sẽ để ý 2 người họ trong quá trình chụp ảnh, còn cô đi tìm hiểu về Bạch Vô Thường nhưng tôi cần tìm hiểu một người khác nữa.”

Selena ngạc nhiên hỏi: “Người khác? Là ai?”

“Angela Zhang!” Danson bình thản nói và bước ra khỏi phòng.

Bà Cao cúi xuống vuốt tóc Ella. Người thân - phải rồi! Ella chính là người thân của bà, chính là đứa cháu mà bà đã tự tay đánh tráo nó vào 24 năm trước. Bà đã giấu điều này với chính cả em gái mình. Sau đêm đó, bà xin thôi việc ở bệnh viện, tìm mọi cách điều tra thông tin của cháu gái mình và khi biết Ella ở đây, bà đã mở một phòng bệnh ngay gần nhà cô để có thể chăm sóc cho cô, dù chỉ là với tư cách một bác sĩ. Nhìn Ella mạnh khỏe lớn lên, vui vẻ như những đứa trẻ lành lặn khác, hạnh phúc với một người bố thương yêu mình và người bạn trai hết lòng quan tâm, trong khi đó, em gái bà lại yêu thương Angela, em gái bà hoàn toàn tin vào cái lý do bà đã sai khi nói rằng đứa trẻ bị mù, và giờ đây đứa bé đó cũng đem lại hạnh phúc cho Zhang gia, bà cảm thấy mình không nên làm đảo lộn cuộc sống của mọi người. Bí mật đó chỉ nên có mình bà gánh thôi.

Trong khi Ella đang lúng túng và vô cùng khó xử thì Hebe cũng khó xử không kém.

Arron đã đuổi theo được Hebe, anh nhanh chóng kéo tay Hebe lại và đẩy cô vào bức tường.

Hebe hoảng hốt: “Anh... Anh làm gì thế?”

Arron nắm chặt tay Hebe và hỏi cô: “Cô bỏ đi như thế sao?”

Hebe: “Thế anh nghĩ tôi nên đứng đấy để xem tiếp màn kịch của 2 người àh?”

Arron: “Hebe. Cô có nhớ mình là vị hôn thê của tôi không?”

Hebe: “Arron! Thế anh có nhớ anh là vị hôn phu của tôi khi hôn những cô gái đó không?”

Cả 2 người đều không ai chịu nhường ai, nếu giờ mà có ai đi qua chỗ họ chắc là ngọn lửa sẽ thiêu rụi cả những người xung quanh.

Tại hội trường

Sau khi nói chuyện với Ông Wu, Danson nhận ra tâm trạng ông không tốt nên anh rời phòng và tiến về phía hội trường. Anh nhìn quanh để xem Wu Chun đang ở đâu nhưng không hề nhận ra bóng dáng của Chun. Trong số đó, anh nhận ra, Angela với chiếc váy trắng xinh xắn nổi bật giữa hội trường.

Danson trầm nghĩ: “Có lẽ, cô gái này cũng là một trong những người liên quan đến số mệnh của cậu ta.”

Anh tiến đến gần Angela và đưa tay ra: ‘Zhang tiểu thư! Tôi có thể mời cô bản nhạc này chứ?’

Angela đang đứng đợi Chun nhưng chờ mãi mà chẳng thấy anh quay lại, khi thấy có người mời mình nhảy cô định từ chối như những lần khác: “xin lỗi anh! Tôi đang...”

Angela nhìn lên và nhận ra người mời cô là Danson.

Danson nở một nụ cười thân thiện: “Zhang tiểu thư! Mời cô!”

Angela mỉm cười và đưa bàn tay ra.

“Danson Tang! Mặt tôi có dính gì sao?” Angela hỏi khi cô thấy Danson cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của mình.

“Cô cứ gọi tôi là Danson được rồi.” Danson mỉm cười trả lời nhưng mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt của cô vì anh đang muốn xem liệu anh có thể đoán được điều gì từ khuôn mặt của cô không nhưng tất cả đều giống như trong các bức ảnh.

“Vậy mặt tôi có gì sao?” Angela hỏi lại một lần nữa.

Danson lại mỉm cười và lắc đầu: “Không! Nhưng tôi thấy có vẻ cô mệt mỏi. Có phải là vì buổi chụp hình hôm qua không?”

Angela: ‘Không phải!’

Danson: “Thật sự là không sao chứ? Không phải là vì những ảo ảnh đó chứ?” Anh hỏi đúng lúc đẩy Angela ra khỏi vòng tay mình.

Angela ngạc nhiên và khi cô quay trở lại trong vòng tay anh, cô chỉ biết hỏi một câu: “Thực ra anh là ai?”

Giờ thì chúng ta sẽ quay trở lại với CE.

Tình hình ở đây cũng đang đến hồi gay cấn.

Ella cảm nhận hơi thở của Chun càng ngày càng đến gần mình hơn, cô cố gắng cảm nhận xem khí của Chun nhưng cô đang bối rối nên chẳng thể tập trung được gì ngoài việc biết được mặt mình đang đỏ lên và tim đập nhanh.

Ella lắp bắp: “Giám đốc Wu! Anh đùa tôi đúng không? Anh không phải đang tắm chứ?”

Nghe câu nói của Ella, Chun bật cười: “Cô đoán thử xem?”

Chun càng tiến đến gần Ella thì trái tim của anh càng đập nhanh hơn. Ban đầu, anh chỉ định dọa Ella để trả thù vụ cô đánh ngã anh ở trước cửa nhưng khi nhìn vào đôi mắt nâu của cô thì trong lòng anh trào lên cảm giác bi thương.

Chun đưa tay lên một cách vô thức.

Anh muốn chạm vào khuôn mặt đó, đôi mắt nâu đó.

Và Chun không hề nhận ra rằng, hình xăm trên cánh tay của anh đang mờ dần, lúc rõ lúc không.

Ella đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, cô lại cảm nhận một cách mạnh mẽ cái cảm giác căm ghét xuất phát từ khí của Chun giống như lần đầu tiên họ gặp nhau.

Cùng lúc này, tại sân của Wu gia.

“Cô làm gì thế? Buông con Chun ra.”

Một giọng nói hét lên làm Selena giật nảy mình.

Cô đang lôi cún Chun đi, nhưng nó gầm gừ không chịu đi cùng cô. Thấy có người quát mình, Selena quay ra: “Anh là gì mà dám quát tôi?”

Chàng trai bước đến và giật sợi dây của cún Chun ra khỏi tay Selena: “Sao cô lại tự nhiên lôi Chun đi như thế? Cô là ai?”

Selena nhìn vào anh ta, cô cảm thấy hoảng sợ: “Anh... Tử quỷ...”

Chàng trai nhìn khuôn mặt hoảng sợ của Selena: “Này! Cô sao thế?”

Selena vẫn không tin vào mắt của mình, trước mặt cô chính là Tử Quỷ, chính hắn là người gây ra mối nhân quả của 500 năm. Nhưng hắn đang đứng đây, đứng ngay trước mặt cô mà ngay cả một chút tử khí cô cũng không thể cảm nhận được.

A....AAAAAAAAAAAAA

Một tiếng hét vang lên!

Selena nhìn lên phòng của Chun: “Chun!”

Chàng trai cũng hốt hoảng: “Ella!”

Con Chun sửa vang và nó chạy vào trong khu nhà với tốc độ nhanh nhất có thể.

Hebe và Arron giật mình vì tiếng hét.

Arron hốt hoảng: “Đó là Chun! Chuyện gì vậy?”

Danson buông Angela ra, khuôn mặt anh trở nên lo lắng: “Chẳng nhẽ, phong ấn...”

Angela bỗng thoáng thốt: “Là Chun?”

Tất cả mọi người gặp nhau trên hành lang và họ nhanh chóng chạy về phía tiếng hét.

Mở tung cửa phòng, trước mặt họ là Chun và Ella đang nằm bất tỉnh dưới đất.

13. Chương 13

CHAP 13: “ANH LÀ WU CHUN?”

Lúc Ella tỉnh giấc cũng là khi mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Ella nhận ra đây không phải là nhà của cô, cô nghe thấy những tiếng trẻ con cầu nhau, mùi thuốc sát trùng chứa đầy căn phòng. Cô nhận ra cún Chun đang ở bên cạnh mình và dường như nó rất lo lắng. Mỉm cười và bước xuống giường, Ella vuốt lông nó: “Chun! Tao khoẻ rồi.”

Bà Cao lúc này đang khâu vết thương cho một đứa bé trai nghịch ngợm, nhìn thấy Ella tỉnh dậy liền nói to: “Dậy rồi hả? hôm qua thằng nhóc kia đưa cháu đến.”

Ella mỉm cười và tiến đến bên bà: “Hi! Chắc hôm qua anh ấy lại gọi bà là Cao Bà Bà đúng không?”

Bà Cao cố gắng giữ tay đứa bé, nó có vẻ rất đau và đang cố gắng không khóc.

Bà nói với Ella: “Hừm. Khi nào bác sẽ trị cậu ta. Cháu thấy trong người thế nào rồi?”

“Cháu khoẻ rồi.” Vừa trả lời Bà Cao, cô vừa cúi xuống gần đứa bé, nhẹ nhàng, cô chạm ngón tay của mình vào tay của đứa bé. Đây là cách mà Ella vẫn thường làm mỗi khi cô nhận ra những người ở bên cạnh của mình có cảm giác bất an và lo sợ.

Đứa bé ngạc nhiên ngẩng lên nhìn Ella và nó nhận ra cơn đau đã biến mất.

Ella mỉm cười và xoa đầu nó: “Thôi! Cháu về đây. Có lẽ bố cháu đang chờ ở nhà.”

Bà Cao nói với Ella: “Ừ! Về nhanh lên không thì lát nữa thằng nhóc đó cũng qua đây.”

Đứa bé nhìn theo dáng Ella bước đi và ngạc nhiên nhìn Bà Cao: “Chị ý có phép thuật!”

Bà Cao mỉm cười không trả lời câu hỏi của thằng bé.

Ngay khi vừa tỉnh dậy, Chun đã bắt tay vào công việc mà 2 ngày qua chất đống không ai xử lý.

Selena cầu nhau: “Sao anh không chịu nghỉ ngơi thêm một ngày?”

Chun vẫn không rời mắt khỏi tập tài liệu, anh mỉm cười: “nếu thế thì đồng tài liệu này sẽ đè chết tôi mất.”

Selena thờ dãi nhìn Chun, cô không hiểu anh thực sự không quan tâm hay cố tình giả vờ rằng mọi chuyện kỳ lạ giữa anh và Ella chẳng là gì. Không gặng hỏi cô về những gì xảy ra trong phòng hôm đó, anh chấp nhận việc mình và Ella bị ngắt có lẽ là do quá mệt. Rồi dễ dàng chấp nhận cả chuyện tà niệm trong anh hoàn toàn bị chế ngự, chính Danson cũng ngạc nhiên về điều này, sau hôm đó, dấu ấn của Tang gia tự nhiên biến mất trên tay Chun và tà niệm của anh cũng như chưa từng tồn tại. Chun không thể cảm nhận điều đó nên anh cũng không bận tâm.

Nhưng Selena có lẽ đã nhầm, Chun không phải là một chàng trai đơn giản như thế. Anh đã bắt đầu tiến hành kế hoạch của riêng mình từng bước một.

Chun mỉm cười nhìn Selena: “Tôi đi ăn trưa đây.”

Selena vội vàng nói: “vậy để tôi đi cùng anh.”

“Đôi khi cô cũng phải để cho tôi thoải mái chứ? Không người ta lại tưởng cô là vợ tôi.”

Chun nói rồi bước ra khỏi phòng, Selena cũng nghĩ nên để Chun một mình và cô cũng có việc muốn làm, ngay khi Chun bước ra khỏi phòng, cô cũng biến mất như làn khói.

Ella vừa về đến nhà đã bị cha cô hỏi thăm tới tấp là trong những ngày qua cô có khoẻ không, rồi cô đi chụp ngoại cảnh ở đâu. May mà có Jiro nói giúp nên Ella mới có thể vào phòng của mình nghỉ ngơi.

Ngay khi bước vào phòng, chuông điện thoại của Ella reo.

Một giọng nói trầm vang lên khiến Ella cảm giác như trái tim của cô ngừng đập trong vài giây: “Tôi là Wu Chun! Cô có thể gặp tôi một lát được không?”

Đó là lần đầu tiên Ella nghe thấy giọng nói của Chun gần đến như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không ổn: “Trời ơi! Hình như mình lại đỏ mặt rồi?”

.....
.....
.....

“Ella Chen! Cô vẫn nghe tôi nói chứ?” Giọng nói trong điện thoại của Chun nghe có phần gì đó vội vã làm Ella bừng tỉnh.

Cô vội vàng trả lời: “Được! Tôi biết rồi. Tôi sẽ đến đó.”

Jiro mang bữa ăn trưa vào phòng cho Ella nhưng lại thấy cô chuẩn bị đi đâu đó. Anh ngạc nhiên nắm lấy tay của Ella: “Em định đi đâu vậy”

Ella đã hứa với Chun là cô sẽ một mình đi gặp anh, ngay cả cún Chun cũng không được mang theo và chuyện này không ai được biết nên cô mỉm cười nói với Jiro: “Em ra ngoài có chút việc.”

Jiro ngăn Ella lại: “em vẫn chưa khoẻ hẳn. Em muốn đi đâu anh sẽ đưa em đi.”

Ella không biết phải trả lời với Jiro như thế nào, Jiro nhận ra sự do dự trên khuôn mặt Ella. Trước đây, dù có chuyện gì cô cũng không giấu anh nhưng lần này cô lại không nói cho anh nghe.

Anh hít một hơi thật sâu: “Thôi! Em đi đi.”

Ella tròn mắt ngạc nhiên: “Sao? Anh không muốn hỏi gì sao?”

Jiro nhìn thái độ của Ella liền bật cười, anh nắm lấy tay cô: “Thế em có muốn đi không?”

Ella gật đầu, cô ôm chầm lấy Jiro: “Cám ơn anh.”

Jiro đưa Ella lên xe taxi: “Em đi cẩn thận nhé. Có gì thì gọi cho anh.”

Ella gật đầu và vẫy tay chào anh trong khi chiếc taxi bắt đầu chuyển bánh. Jiro nhìn theo chiếc taxi và anh biết việc mà cô đang làm nhất định có liên quan đến người đàn ông tên Wu Chun.

Tại quán Memory

Ella bước vào trong quán cafe và cô đang cố gắng tìm kiếm một chút khí của Chun. Đúng lúc Ella đang lúng túng thì một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy vai của cô từ đằng sau, một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ cất lên.

“Ella Chen! Tôi đang chờ cô.” Chun biết rằng Ella sẽ khó tìm thấy anh nên anh đã chạy đến bên cạnh cô ngay khi thấy cô bước vào.

Ella hơi sững người, cô giật mình và quay lại đẩy Chun ra.

Chun bắt ngờ: “Tôi xin lỗi. Tôi làm cô giật mình ah?”

Nhưng.....

.....

Nghi ngờ, cô rụt rè hỏi lại: “Anh là giám đốc Wu?”

Chun không hiểu tại sao Ella lại hỏi anh câu đó: “Phải! Tôi là Wu Chun!”

Ella vẫn ngây người, cô đứng cách xa anh một chút: “Anh thực sự là Wu Chun?”

Chun cảm thấy bức mình: “Cô làm sao thế?”

“Tôi là Wu Chun!” Anh nhấn mạnh từng từ một.

Ella vẫn đứng im bất động, Chun liền nắm lấy cổ tay của Ella: “Để tôi đưa cô đến bàn.”

Ella bắt ngờ hất tay của Chun ra, cô ngập ngừng: “Để tôi tự đi.”

Chun hơi phật ý với cử chỉ vừa rồi của Ella, anh bực bội bước đi: “Tuỳ cô.”

Ella vẫn đứng sững một chỗ, cô vẫn không biết liệu người vừa rồi cô nói chuyện là ai? Có thực sự là Wu Chun không? Giọng nói đó, thái độ đó đúng là Giám đốc của Wu thị nhưng cái cảm giác mà cô cảm nhận được từ anh giống như những ngày trước đã không còn nữa. “Bi thương – căm ghét” của anh dành cho cô đã không còn tồn tại nhưng cái cảm giác “Có độc” vẫn còn sót lại đâu đó.

“Ella Chen”.

Chun gọi to làm cho Ella giật mình: “Ừh...Tôi...đây”

Họ đã ngồi im lặng 5 phút. Chun nhận ra Ella vẫn để đầu óc của mình ở tận trên mây.

Chun lấy lại bình tĩnh: “Cô có nhớ chuyện gì xảy ra vào hôm đó không?”

Ella lắc đầu: “Tôi không nhớ. Tôi chỉ biết hôm đó anh...” Ella nhớ lại cảm giác bối rối của mình khi mà Chun ngày càng tiến đến gần cô hôm đó.

Chun cảm thấy hơi có lỗi khi thấy Ella ngại ngùng, anh vội nói: “Hôm đấy, tôi chỉ đùa cô thôi. Nhưng không hiểu sao...”

Chun nhận ra khi anh đến gần Ella hôm đó, trái tim của anh dường như trở nên kỳ lạ và cả lần đầu tiên gặp nhau, anh dường như cũng không ý thức được những gì mà mình làm.

Ella thấy Chun đột nhiên im lặng, cô hơi lo lắng: “Giám đốc Wu! Anh không sao chứ?”

Chun đột nhiên ngập ngừng: “Ella Chen! Cô có thể giúp tôi một việc được không?”

Ella nhận ra sự do dự trong giọng nói của anh: “Nhưng đó là chuyện gì vậy?”

Chun vui vẻ: “Ưhm! Cô chỉ cần ngồi im thôi. Và bất kỳ hành động gì của tôi sắp tới, cô cũng đừng tức giận nhé.”

Ella ngạc nhiên không hiểu chuyện gì: “tôi không hiểu?”

Chun nài nỉ: “Chuyện này rất quan trọng. Có thể nó có liên quan đến việc chúng ta bị ngắt vào tối hôm đó.”

Ella nhận ra Chun hoàn toàn nghiêm túc, cô mỉm cười: “Được thôi! Nhưng sau đó, anh phải nói rõ cho tôi biết được chứ?”

“Tôi sẽ nói nếu như tôi biết đáp án.” Anh khẳng định điều đó với Ella.

Và Ella ngồi im.

Danson nói rằng tà niệm của anh không còn nữa. Nhưng anh biết, mỗi khi gặp Ella thì nó mới xuất hiện nên anh muốn gặp cô để tìm lời giải đáp cho riêng mình.

Liệu lần này gặp cô, tà niệm của anh có xuất hiện không?

Liệu trái tim anh có trào lên cảm giác bi thương và căm ghét cô như những lần trước không?

Khi gặp cô, trái tim của anh không còn đập những nhịp đập làm anh đau đơn.

Dù không có phong ấn của Tang gia, tà niệm của anh cũng không bộc phát dù rằng họ đã ngồi với nhau 5 phút.

Nhưng anh muốn thử một lần nữa, liệu anh lặp lại cảnh tối hôm đó một lần nữa thì điều gì sẽ xảy ra?

1phút.....

2 phút.....

.....

.....

Nhưng Ella chẳng cảm nhận được chút gì, mọi thứ quá yên tĩnh và im lặng.

Cô hỏi: “Giám đốc Wu! Anh còn ở đó chứ?”

.....† ?.

.....† ?

.....† ?..

Thực ra nếu muốn chạm vào khuôn mặt của Ella thì rất dễ dàng, họ chỉ cách nhau một cái bàn nhỏ, nhưng tại sao bàn tay anh đưa lên lại không thể chạm vào khuôn mặt cô, có phải là vì anh cảm giác làm vậy là bất lịch sự với một người con gái không thân quen hay là vì cô với đôi mắt nâu nhìn anh khiến anh cảm thấy có lỗi?

Chun nín thở, anh nắm chặt bàn tay lại: “Ella Chen! Cô nhắm mắt lại được không?”

Ella ngạc nhiên: “Tôi nhắm mắt và mở mắt có khác gì nhau đâu.”

Chun bực mình, anh gát gông: “Thì cô cứ nhắm mắt vào đi.”

Ella chẳng hiểu gì cả, cô bực bội nhắm mắt lại: “Đấy! Tôi nhắm rồi.”

Chun hít một hơi thật sâu, anh đưa bàn tay của mình ra lần nữa, những ngón tay của anh run rẩy khi nó ngày càng đến gần khuôn mặt của Ella hơn. Anh không biết cảm giác trong trái tim mình giờ là như thế nào nhưng anh biết nó không phải là cảm giác đau đớn giống như đêm đó, chỉ là có gì đó hơi ngập ngừng khiến trái tim của anh đập nhanh hơn.

Ngay khi Chun chuẩn bị chạm vào khuôn mặt của Ella thì một giọng nói hét toáng lên...

“Cậu ở đây thật hả Chun?”

Chun bất ngờ rút tay lại, Ella giật mình mở mắt ra.

Arron bước thật nhanh đến bàn của Chun và Ella: “Mình và Angela định rủ cậu đi ăn trưa nhưng lúc đến công ty mình mới biết là cậu đi rồi.”

Chun hơi bất ngờ vì sự có mặt của Arron và Angela, anh bỗng nhiên lúng túng khi thấy Angela, anh cảm giác như mình vừa làm điều gì đó lén lút, anh vội vàng đứng lên.

“uh! Mình vừa đến đây.” Chun trả lời Arron nhưng mắt anh lại nhìn vào Angela.

Cô mỉm cười gật đầu với anh và quay sang chào Ella: “Thật trùng hợp Ella.”

Ella lúc này cũng hơi bất ngờ, cô vội vàng đứng lên: “Chào cô.”

3 người họ đứng nhìn nhau một lúc lâu, Ella cảm nhận được có gì đó hơi gượng gạo nên cô vội vàng nói: “tôi nghĩ đến lúc phải về rồi.”

Chun miễn cưỡng trả lời: “ Hôm nay làm phiền cô quá.”

Ella lắc đầu: “Không có gì. Tôi có giúp được gì cho anh không?”

Chun hơi lúng túng: “Ah! Cái đó... Khi nào chúng ta sẽ nói chuyện.”

Khi Ella định bước đi thì Arron bỗng nhiên lên tiếng: “Tôi có thể đưa cô về chứ?”

Ella hơi ngạc nhiên với đề nghị của Arron, dù không trực tiếp nói chuyện với anh lần nào nhưng Ella có thể cảm nhận được một điều rõ ràng là anh không mấy thiện cảm với cô, đặc biệt là sau hôm giới thiệu người đại diện.

Arron hơi bực mình với cái cách mà Chun nói chuyện với Ella, rồi cảnh anh vừa nhìn thấy nữa chứ. Mà có phải chỉ có anh và Angela nhìn thấy đâu, tất cả những nhân viên và khách hàng trong nhà hàng đều đang nhìn họ (chỉ có 2 người là không hề biết gì). Bất cứ ai nhìn vào cảnh đây đều đang hoài nghi liệu 2 người đó có phải là người yêu không.

Chính vì vậy, anh đã hét toáng lên giữa nhà hàng để thằng bạn của anh có thể dừng hành động một cách ngu ngốc như vậy nữa.

Và giờ thì anh muốn tìm hiểu xem giữa Chun và Ella đã có chuyện gì?

14. Chương 14

CHAP 14: NỤ HÔN

Jiro nhận ra có người đang quanh quẩn ở trong vườn của mình, hình như người đó đang lùng tìm điều gì đó. Tiến đến gần hơn, Jiro cảm thấy đáng người này rất quen.

- Tại sao cô lại đến đây?

Bất thành lời, Selena thấy có ai đó dùng kiếm tre chọc vào sau lưng mình, cô quay lại và hất kiếm của anh xuống.

- Có vẻ chẳng ai ở đây lịch sự cả khi mà không đón tiếp khách

Jiro bật cười: “Là khách hay trộm còn chưa biết? Cô vào nhà người khác như thế này mà cũng là lịch sự sao?”

Selena tức giận: “Được thôi! Tôi sẽ dạy cho anh biết thế nào là lịch sự.”

Chun không biết Angela có nhìn thấy những gì anh vừa định làm không. Anh bối rối liếc cô và thấy cô mỉm cười lại với mình.

- Sao anh nhìn tôi như thế?

Angela hỏi Chun tình nghịch khiến anh hơi ngượng: “Tôi nhìn thấy hết rồi.”

Chun hoảng với câu nói của cô: “Cô nhìn thấy gì cơ?” Anh lấy cốc nước uống vì có cảm giác cổ họng của mình khô lại.

Angela cười: “Thì nhìn thấy một con sói và một cô bé quàng khăn đỏ.”

Chun sặc cả nước, anh lúng túng lấy khăn lau trong khi Angela lại nhìn anh cười thích thú. Có lẽ cô biết được anh sẽ phản ứng như thế này từ lúc đầu.

Chun vội vàng thanh minh: “Không... Mọi chuyện không phải như cô nghĩ đâu.”

Angela lấy khăn đưa cho anh: “Vậy mọi chuyện là thế nào?”

Chun lúng túng hơn không thể trả lời cô, anh nhìn xuống bàn tay mình, ở đó vẫn còn lưu lại cái cảm giác anh sắp chạm vào khuôn mặt của Ella, anh không hiểu tại sao nhưng chỉ còn một chút nữa thôi, Chun biết trái tim của anh sẽ có câu trả lời cho những cảm xúc kỳ lạ của anh. Vậy mà chỉ tại thằng bạn “quý hóa”.

- Tôi không thể giải thích cho cô được nhưng mà tôi không phải là người như thế. Tôi với cô ấy chỉ là bạn thôi.

Có lẽ, Chun không biết điều Angela muốn hỏi không phải là như thế mà sự thật cô muốn biết Chun nghĩ gì về Ella, có thể anh không yêu Ella nhưng giữa họ có điều gì đó mà chính cô cũng không thể xen vào khi nhìn thấy khoảng khắc vừa rồi. Trong cô thoáng cái cảm giác ghen tỵ mà chưa bao giờ cô biết đến. Angela biết cô thích Chun nhưng chưa đến mức cô có thể từ bỏ “tôn nghiêm của tiểu thư Zhang gia” để nói với anh điều đó.

Angela nhìn Chun, cô thầm nghĩ: “Chun! Vậy anh nghĩ gì về em?”

Ella không biết Arron định làm gì khi đề nghị đưa mình về nhà nhưng vì cô biết Arron là người tốt nên cô cũng không nghĩ mình tiện từ chối lời đề nghị của anh.

Từ lúc lên xe đến giờ, Arron vẫn im lặng như gỗ, không khí giữa họ có vẻ không được thân thiện cho lắm.

Arron đã định mấy lần định mở lời nói với Ella nhưng anh không biết bắt đầu từ đâu. Anh nên hỏi gì cô bây giờ. Anh có nên hỏi cô rằng mối quan hệ giữa cô và Chun đã đi đến đâu để mà cả 2 gặp riêng nhau? Hay là anh nên hỏi cô yêu Chun đúng không? Hay là anh nên hỏi cô có phép thuật phải không? Hay là cô có biết rằng cả cô và Chun đã xuất hiện những biểu hiện kỳ lạ không?....

- Hình như gần đến nhà của tôi rồi.

Arron nhận ra những điều Ella nói là thật, đúng là con phố nhà cô

- Tại sao cô lại biết?

Arron hỏi với giọng ngạc nhiên không giấu đi đâu được.

- Tôi tưởng... tưởng...

Ella cắt ngang câu nói của anh: “Tôi bị mù nhưng không có nghĩa là tôi không thể nghe, không thể ngửi.”

Ella đã quá quen thuộc với khu phố này nên mọi âm thanh ở đây, mọi loại hoa ở đây cô đều có thể nhận ra. Ella mỉm cười vì cô nhận ra Arron đang thực sự hết sức bất ngờ.

- Cô thực sự hết sức kỳ lạ.

Ella mỉm cười với anh: “Cũng thỉnh thoảng có người nói với tôi như thế.”

Arron nhận ra nếu họ gặp nhau trong một tình huống khác, hoàn cảnh khác thì có lẽ là anh sẽ quý cô gái thân thiện này nhưng vì anh đã nhìn thấy những gì xảy ra giữa cô và Chun nên anh không thể coi cô như một người bạn được. Có gì đó trong anh mách bảo rằng cô gái này sẽ làm cho cuộc sống của mọi người thay đổi.

- Tại sao anh lại không thích tôi?

Câu hỏi bất ngờ của Ella khiến anh không thể lường trước được: “Sao cô biết?”

Ella cười: “Giống như anh bảo tôi là người kỳ lạ còn gì.”

Arron im lặng không trả lời câu hỏi của Ella.

- Có phải liên quan đến bạn của anh không?

Arron nghĩ mình nên nói với cô gái này nhưng rồi anh lại nhớ đến lời Hebe nói hôm qua khi anh đưa cô về nhà: “Đừng nói gì về chuyện đó với Chun và Ella. Chúng ta cần phải tìm hiểu rõ hơn.”

- Chỉ là cảm giác thôi.

Câu trả lời của Arron khiến Ella hiểu rằng anh không hề phủ nhận những gì cô hỏi hay đồng tình nhưng điều đó đủ chứng minh là Arron biết điều gì đó.

Trước khi Ella bước vào nhà, Arron đột ngột hỏi cô: “Cô nghĩ sao về Chun?”

Ella hơi khựng lại trước câu hỏi đó của anh: “Tôi không biết.”

- Vậy thì đừng thích cậu ta.

Arron nói rồi phóng xe đi trong khi Ella ngạc nhiên với câu nói của anh: “Tại sao mình có thể thích người có thể giết mình được cơ chứ?”

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Chun muốn đưa Angela về nhưng cô nghĩ anh nên quay về công ty và làm việc thì hơn, công việc của chiến dịch quảng cáo lần này đã bị gián đoạn quá lâu, ngày mai mọi người nên quay lại với điều đó. Như nhớ ra được điều gì, Chun liền vội vàng giữ Angela lại.

- Tôi muốn nhờ cô giúp một việc?

Angela bất ngờ khi thấy Chun nắm lấy tay và kéo mình lại.

Một thoáng bối rối khiến Chun nhận ra cử chỉ của mình.

Chun buông tay Angela ra: “ Xin lỗi cô. Zhang tiểu thư.”

Angela lắc đầu và mỉm cười: “Không sao. Anh cứ gọi tôi là Angela đi. Không cần phải tiểu thư gì đâu. Thế anh muốn nhờ tôi giúp việc gì?”

- Tôi muốn mượn cô một thứ. Ah! Không! Tôi muốn mượn Zhang gia một thứ cho chiến dịch lần này.

- Đó là thứ gì?

Angela hơi ngạc nhiên, trong khi Chun lại mỉm cười với nụ cười bí hiểm và mỗi khi anh cười như thế điều đó nghĩa là anh đang có một âm mưu.

Selena khẽ rung mình khi thấy có luồng khí lạnh chạy qua cơ thể.

- Này! Cô tập trung vào đi chứ?

Jiro quát khi bỗng thấy Selena không hề tập trung vào cuộc đấu với anh. Giờ thì họ đang ở đây để đấu nhu đạo với nhau. Chẳng ai chịu nhường ai. Jiro không ngờ Selena lại có linh hoạt đến vậy. Dù nhiều lần anh tưởng mình đã tóm được cô nhưng cuối cùng cô lại thoát ra khỏi tay của anh nhanh nhẹn như một tiểu yêu. Jiro đã thấm mệt trong khi ở bên ngoài thì một đám lóc nhóc các “Tiểu sư đệ” của Jiro lại đang cổ vũ cho Selena một cách cuồng nhiệt Thế là anh tức điên người lên.

- Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?

Ella vừa bước vào nhà đã nghe thấy tiếng la hét cổ vũ của mọi người.

- Tiểu thư! Cô đã về.

Tiếng nói vừa cất lên khiến cả bọn ngừng cổ vũ quay ra cúi chào Ella. Jiro cũng vì thế mà mất tập trung nên anh ngay lập tức bị Selena kéo áo và định quật anh xuống sàn.

Nhưng một sự cố nhỏ xảy ra, Selena bị trượt chân vì mồ hôi chạy làm ướt cả sàn nhà vì thế mà cô không đủ sức quật ngã Jiro mà ngược lại cô lại kéo anh ngã theo cùng mình.

OA!

Những tiếng la hét vang lên khiến Ella nhận ra có gì đó không ổn, sau đó cô bỗng nhiên cảm thấy có gì đó chạy nhanh qua mình.

- Trời ơi! Đại sư huynh vừa trao nụ hôn đầu.

Những tiếng cười khúc khích vang lên khiến cho Ella bắt đầu hơi hiểu mọi chuyện. Trong khi đám tiểu huynh đệ của họ đang la hét ở ngoài thì Jiro lại đứng đờ đẫn ở giữa phòng.

Anh bất ngờ khi mình vừa hôn một cô gái nhưng anh có cảm giác kỳ lạ, rất kỳ lạ: “môi của cô ấy - dường như thật lạnh giá”. Có gì đó khiến anh cảm giác như trái tim của anh bị gì đó cửa vào.

Selena vụt chạy ra khỏi Chen gia, cô dừng lại ở đầu phố, vừa cúi xuống thở, cô vừa sợ hãi nhận ra bàn tay của cô đang trở nên trong suốt, trái tim cô đập nhanh đến kỳ lạ. Selena nhận ra sức mạnh của cô đang yếu dần theo từng nhịp đập gấp gáp.

- Bình tĩnh đi nào.

Cố gắng giữ cho tâm trạng mình ổn định: “Chuyện gì vậy? Anh ta có phải là Tử Quỷ không? Anh ta cũng âm áp như Chun vậy.”

15. Chương 15

CHAP 15: SỰ CỐ BẤT NGỜ

Sự bận rộn chuẩn bị cho chiến lược quảng cáo cũng không làm cho mọi người quên được những gì xảy ra trong những ngày qua.

Nhưng điều kỳ lạ nhất là Ella phát hiện ra mọi người cố gắng để Chun và cô không tiếp xúc với nhau.

Jiro trở nên lo lắng sau khi cô bị ngắt nên anh đã buộc Ella phải để anh cùng cô đến chỗ làm. Cô có thể cảm nhận anh luôn dán chặt mắt vào cô.

Đồng thời cô cũng cảm nhận có người luôn dõi theo mình với ánh mắt canh chừng. Chủ nhân của ánh mắt này không ai khác chính là cô em họ yêu quý của Chun – Selena.

Hebe và Arron lại càng lạ lùng hơn so với mọi người. Cứ mỗi khi Chun và Ella ở gần nhau (dù là vô tình đứng cạnh nhau trong giờ nghỉ) thì Hebe hoặc Arron sẽ tìm cách kéo họ đi đến một nơi bất kỳ theo 2 hướng khác nhau.

Một bên là Jiro và Hebe - một bên là Arron và Selena: Họ tạo nên một bức tường khiến cho Ella và Chun chỉ có thể nói với nhau một câu nói mỗi ngày: “Xin Chào!”

- Được rồi! Hôm nay đừng ở đây!

Danson vừa chụp những bức ảnh cuối cùng trong ngày khi mà Ella và Angela đã thay mấy chục bộ quần áo. Mọi người chỉ chờ câu nói này của anh liền đứng dậy thu dọn đồ đạc và chuẩn bị ra về.

Khi Jiro đang thu dọn đồ để chuẩn bị đưa Ella về thì anh vô tình đụng vào một người đang bê chụp đèn.

- Xin...

Nhưng anh bất ngờ khi nhận ra đó là Selena, cả anh và Selena đều trở nên lúng túng, sự cố ở vô đường hôm đó khiến Jiro suy nghĩ rất nhiều, anh định tìm cơ hội xin lỗi cô nhưng mỗi khi họ nhìn thấy nhau thì chẳng ai nói lời nào.

.....

.....

.....

Selena nhìn Jiro như chờ đợi anh nói điều gì nhưng rồi cuối cùng chỉ thấy anh im lặng nhìn mình, cô đành bước đi: “Mình đang mong chờ gì khi nhìn thấy anh ta?”

Ông Zhang vừa về nhà đã thấy cô con gái xinh đẹp của mình chạy ra đón.

- Ba! Ba về rồi!

Angela vừa đỡ lấy cặp của ông và ôm tay ông đi vào nhà. Ông Zhang nhìn Angela mà không khỏi cảm thấy hạnh phúc.

- Lại có chuyện gì muốn nhờ ba đúng không?

Angela mỉm cười với ông: “Thì là chuyện lần trước con nói với ba đấy?”

- Chuyện đó hả? Hoá ra con thế này là vì cậu ta?”

Angela đỏ mặt: “Không phải mà. Vì công việc thôi.”

Cô nhanh chóng lấy một ly trà mời ông uống. Đúng lúc đấy, một người phụ nữ bước xuống. Dù không còn trẻ nhưng bà vẫn giữ được vóc dáng thời thiếu nữ, trên khuôn mặt vẫn phẳng phất nét sắc sảo.

- Lại không nhẽo gì với cha thế?

Vừa nói, Julia vừa bước đến ngồi cạnh ông Zhang.

Angela cười nhìn mẹ: “Có gì đâu mẹ.”

Ông Zhang cũng mỉm cười: “Nó đang tìm con rể cho tôi.”

- Cha lại đùa rồi.

Angela tỏ vẻ giận dữ. Julia nhìn 2 người ngồi cười nói với nhau mà trong lòng của bà bỗng thấy đau thắt.

Đang nhé người ngồi đây cùng với chồng bà không phải là Angela mà là một đứa bé khác - đứa con bà đã bỏ rơi chỉ vì sự ích kỷ và nhu nhược của chính bản thân mình. Bà đã từng tin tưởng đứa trẻ này là con của bà, tin vào câu chuyện mà chị bà bịa ra nhưng rồi một ngày bà nhận được giấy khám sức khoẻ của Angela, nhóm máu trên đó không phải là nhóm máu của bà hay là của Zhang gia, mọi thứ đã quá rõ ràng. Bà đi tìm chị mình nhưng không còn thấy một tin tức gì cả, chị bà ra đi chẳng để lại một lời nhắn.

Chỉ vì sự nhu nhược, chỉ vì nhìn thấy chồng bà yêu thương Angela như con ruột, đứa trẻ như thiên thần này sẽ ra sao nếu như bà nói ra sự thật? Rồi cả bà nữa? Bà sẽ mãi mãi đánh mất tình yêu của chồng.

Ích kỷ!

Bà giữ bí mật này cho riêng mình, cố gắng làm nhiều việc thiện, gặp những đứa trẻ mù bà lại quan tâm, chăm sóc và giúp chúng tìm được một cuộc sống mới, mỗi ngày thức dậy, bà vừa dẫn vật vừa nghĩ đến con gái bà.

- Con về rồi!

Julia chợt bừng tỉnh khi bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói.

- Hebe! Con về rồi ah?

Ông Zhang mỉm cười quay ra nhìn Hebe

- Chị! Chị đã về.

Angela mỉm cười chạy đến bên Hebe.

Hebe vừa về đến nhà đã thấy tiếng cười nói của bố và em gái.

Sau khi mẹ cô chết, cô đã từng ghét Julia nhưng từ khi có Angela, mọi người trong gia đình đều cố gắng xây dựng một mái ấm hạnh phúc, Julia cũng đột nhiên thay đổi, Hebe chỉ nhớ mang máng một lần cô nhìn thấy Julia ngồi khóc, cô tiến lại gần bà và bỗng nhiên bà ôm lấy cô và nói: “Từ giờ, ta sẽ là một người mẹ tốt.”

- ưh! Chị về rồi đây. Di có vẻ hơi mệt?

Hebe tiến đến gần Julia, bà mỉm cười nhìn cô: “Di đang suy nghĩ linh tinh thôi.”

- Mẹ em lúc nào chẳng thế hả chị?

Angela mỉm cười và quay lại nói chuyện với ông Zhang.

- Để mẹ bảo người giúp việc dọn cơm

Julia nói rồi định bước đi nhưng Angela bỗng nhiên đứng lên: “Thôi! Con không ăn cơm đâu. Con có hẹn rồi.”

- Để ta bảo tài xế đưa con đi, cần một ít người bảo vệ con nữa.

Ông Zhang thấy thế liền định gọi điện cho vệ sĩ riêng. Nhưng cô lại không đồng ý nên cuối cùng ông đành để cô đi một mình.

- Em đi gặp ai thế?

Hebe vừa đi vào bếp với Julia vừa hỏi Angela vì cô biết em cô vừa về nước nên không có nhiều bạn bè.

Angela quay lại mỉm cười với chị: “Danson Tang.”

Ella dắt cún Chun đi dạo như mọi ngày, gần đây mọi thứ có vẻ bình yên hơn, dù trong lòng cô vẫn còn những nghi hoặc về lần bị ngất ở nhà Chun nhưng cô nghĩ do mình quá mệt nên cũng không hề muốn tìm hiểu mọi chuyện làm gì khi nó ngày càng rắc rối hơn.

Đang đi bỗng nhiên cún Chun sủa vang: “Gâu! Gâuuuuuuuuuuu!”

Ella giật mình khi thấy cún Chun phản ứng mạnh mẽ như vậy.

- Con chó của cô lúc nào nhìn thấy tôi cũng gầm hè nhỉ.

Ella nhận ra ngay giọng nói của “anh ta”, cô hơi bối rối: “tại sao anh lại ở đây?”

Chun vừa bước ra từ quán Secret – nó nằm ngay trên con đường mà Ella đưa cún Chun đi dạo. Đã lâu rồi anh không đến đây nhưng đây vẫn là nơi ưa thích của anh, trước khi anh làm một việc gì quan trọng thì anh thường đến đây để có thể thư giãn.

- Tôi phải hỏi cô mới đúng chứ?

- Tôi đưa Chun đi dạo.

Chun mỉm cười: “Vậy chúng ta đi dạo thôi.”

Ella ngạc nhiên: “Sao cơ?”

- Thì cô bảo là đưa Chun đi dạo. Tôi là Chun còn gì.

- Không phải! ý tôi là...”

Chun mỉm cười trước sự lúng túng của cô: “Chen tiểu thư! Chúng ta đi dạo chứ?”

Ella thật sự bất ngờ trước hành động của anh, anh thực sự đã thay đổi. Vì sao vậy nhỉ? Vì sao anh đột nhiên lại không còn ghét Ella nữa? Tại sao anh cư xử với cô thân thiện như vậy?

Họ im lặng đi bên nhau, không ai nói với ai câu nào, chẳng biết tại sao nhưng Ella cảm giác dễ chịu khi đi bên cạnh anh lúc này. Chun cũng có cảm giác kỳ lạ khi chính anh lại là người đề nghị đi dạo cùng cô. Anh vốn tưởng mình ghét cô lắm nhưng bây giờ khi đi bên cô, ngay cả cảm giác khó chịu anh cũng không có. Chỉ có cún Chun là có vẻ bức mình vì thế nó cố gắng đi nhanh hơn để mau chóng kết thúc cuộc đi dạo kỳ lạ này.

- CÓ AI KHÔNG? CỨU TÔI.

Một giọng nói hét lên khiến cho Ella và Chun chột giật mình, họ và cún Chun chạy nhanh đến nơi có tiếng hét.

- Chun! Giọng nói hốt hoảng trong tiếng khóc bỗng như ló lên tia hy vọng.

- Angela!

Chun bàng hoàng khi thấy Angela đang bị một đám người cố gắng bắt cô lên xe, Ở dưới đất là Danson đang nằm bất tỉnh.

Rất nhanh, anh hiểu chuyện gì xảy ra. Chun nhanh chóng chạy vào giữa đám và tìm cách lôi Angela ra khỏi bàn tay của bọn chúng

Ella không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cô nghe thấy có tiếng đánh nhau. Một đứa trong bọn nhìn thấy Ella, định chạy đến bắt cô để uy hiếp Chun khi thấy bên mình có vẻ yếu thế nhưng chưa kịp chạm vào Ella thì cún Chun đã nhảy lên người hắn, tiếp sau đó Ella đành bắt đắc dĩ tham gia vào cuộc chiến.

Chun kéo tay đẩy Angela ra khỏi đám hỗn độn, cô quỳ xuống bên cạnh Danson, trong lòng cô vẫn chưa hết hoảng sợ.

.....

.....

Chun và Ella cùng với cún Chun phối hợp với nhau một cách nhịp nhàng khiến cho bọn bắt cóc bắt đầu lo lắng.

- Đến lượt mày rồi đấy

Cửa kính của chiếc ô tô đen được kéo xuống.

Ken với tia nhìn sắc lạnh như dán chặt vào lưng của Chun và Ella. Hắn đã theo dõi Angela từ trước nhưng lúc này thì bị Danson phá đám giờ thì lại thêm 2 kẻ phiền phức này.

Người thanh niên ngồi bên cạnh hắn vẫn im lặng không nói một câu, anh ta trông đáng vẻ thư sinh nhưng lại tràn ngập sự lạnh lùng.

- Joe! Mày tỉnh táo lại đi.

Chàng trai giật mình.

Anh nhìn Chun và Ella.

Do dự một lúc, anh nhắm mắt lại.

.....

.....

.....

Chun cảm giác toàn thân mình trở nên mềm nhũn, anh thấy mọi vật mờ ảo xung quanh mình. Tiếp sau đó, Chun ngã xuống đất.

Ella cảm thấy có gì không ổn nên cô gọi to: “Chun! Chuyện gì vậy?”

Nhân lúc cô không để ý thì một tên trong bọn định đánh vào đằng sau cô nhưng cún Chun lại nhảy lên đỡ cho cô.

Ella hoảng sợ khi thấy mọi thứ ở xung quanh mình đột nhiên yên lặng. Cô cảm thấy có gì vừa rơi xuống dưới đất.

- Ella cẩn thận.

Tiếng của Angela hét lên nhưng Ella chỉ cảm thấy có ai đó vừa đánh vào lưng mình và cô khụy xuống.

Angela định nói gì đó nhưng bất chợt cô thấy mình rất buồn ngủ.

- Đại ca! Mấy đứa này làm thế nào?

- Đưa hết lên xe cho tao. Không ngờ tao có thể bắt được cả Zhang tiểu thư và Wu thiếu gia.

Một tên đến gần Danson và Ella: “vậy còn 2 đứa này?”

Tên cầm đầu bước xuống xe và nhìn kỹ Ella: “Thằng đấy đã thấy mặt bọn ta thì đưa đi luôn, con bé này và con chó khốn kiếp của nó sẽ phải trả cho tao món nợ lần trước.”

16. Chương 16

CHAP 16: DỊU DÀNG

Jiro chờ ở nhà mãi vẫn chưa thấy Ella và cún Chun về, đáng nhẽ giờ này họ phải chờ về rồi mới phải.

Vội vàng, anh chạy theo con đường mà Ella hay đi dạo vào mỗi buổi tối. Vừa đi anh vừa nhìn mà không để ý rằng ở phía đối diện cũng có một người đang chạy lại.

Selena biết Chun ở Secret nên cô đã đến tìm anh nhưng tìm một lúc trong quán cũng không thấy. Cô cố gắng cảm nhận anh nhưng dường như anh như làn khói biến mất trong không khí.

RẦM!

Jiro biết anh vừa va phải một người.

Theo phản xạ, anh đưa tay ra kéo người đó lại.

Selena cảm giác chóng mặt và không đứng vững, cô vừa bị gì đó xô vào mình. Một cánh tay mạnh mẽ giữ thăng bằng cho cô.

.....

.....

.....

- Sao anh/cô lại ở đây?

Cả Jiro và Selena đều bất ngờ khi nhìn thấy đối phương.

Nhưng Selena đột nhiên bám chặt vào cánh tay Jiro: “Anh có nhìn thấy Chun không?”

Jiro nhìn vẻ hốt hoảng của Selena: “Tôi không thấy.”

- Anh đang đi tìm Ella Chen đúng không?

Selena hỏi lại Jiro khi bỗng nhiên cô nhận ra chắc chắn có gì đó không ổn đang xảy ra ở đây.

Đúng lúc Jiro không biết trả lời như thế nào thì đột nhiên điện thoại của anh reo.

Khuôn mặt của Jiro biến đổi theo những gì anh nghe.

- Chuyện gì xảy ra rồi đúng không?

Selena hoảng sợ hỏi Jiro khi thấy anh bần thần cúp máy. Nhưng Jiro không trả lời cô, anh chạy đi mà quên mất sự tồn tại của Selena bên cạnh mình lúc này.

Tại biệt thự của Wu gia.

- Tại sao chuyện này lại xảy ra với chúng ta những 2 lần hả ông?

Bà Wu vừa khóc vừa gục đầu vào vai của ông Wu. Ông Wu ra sức vỗ về bà.

Ở phía đối diện là Julia và ông Zhang, cả 2 người cũng đang hết sức lo lắng.

- Buông tôi ra!

Jiro chạy vào trong phòng khách bất chấp sự ngăn cản của bảo vệ. Anh dường như không đủ bình tĩnh để có thể phán đoán mọi việc kể từ khi nghe thấy Hebe thông báo với anh rằng Ella đang bị bắt cóc cùng với Wu Chun. Tại sao lại là Wu Chun? Tại sao cứ liên quan đến Wu Chun là Ella của anh lại gặp những chuyện không may?

Hebe trấn tĩnh Jiro, lát sau cô nhận ra Selena cũng đi đến. Cô nói cụ thể mọi chuyện cho 2 người. Bọn bắt cóc đã yêu cầu 1 tỷ tiền chuộc và không được báo cảnh sát. Bọn chúng thông báo số tiền này bao gồm cho cả 2 người đi kèm mà theo miêu tả của chúng thì Hebe nhận ra đó là Danson Tang và Ella.

Jiro bình tĩnh hơn khi biết được tạm thời Ella vẫn an toàn và cún Chun cũng bên cạnh cô.

Selena cảm thấy hơi khó hiểu khi cô nhận ra Chun và Danson không thể dễ dàng bị bắt bởi một bọn cướp không chuyên nghiệp này. Đã có chuyện gì xảy ra với họ? Mọi chuyện có thực sự đơn giản như vậy không?

- Người đó là ai vậy?

Ông Wu nhìn vào Jiro và hỏi Hebe: “Tại sao anh ta lại có vẻ nóng nảy như thế?”

Jiro cảm thấy mình thật thất lễ khi đột nhiên xông vào nhà. Bây giờ khi biết mọi chuyện có thể được kiểm soát anh cảm thấy yên tâm hơn đôi chút.

Cúi gập người xuống, Jiro nói: “Cháu xin lỗi. Vì lúc này cháu quá vô lễ.”

Hebe nói qua cho ông Wu nghe về Jiro và Ella.

Ông nhìn Jiro: “Chắc là do bạn cháu đi với nó nên mới bị liên lụy.”

- Vậy các bác định tính sao về việc này? Chúng ta nên báo cảnh sát

Ngay khi Jiro nói điều đó, bà Wu lập tức trở nên hoảng loạn: “Không được báo cảnh sát. Tuyệt đối không được. Bọn chúng sẽ giết nó. Tôi không thể để điều đó xảy ra lần nữa.”

Ông Wu vội vàng chạy đến bên bà, nước mắt bà chảy dài trên má: “Không được! Ông hãy hứa với tôi là không được làm vậy.”

Ở bên kia bàn, Ông bà Zhang cũng có ý định đó, họ không đồng ý báo cảnh sát, 2 người đều quyết định nếu chỉ mất 1 tỷ mà có thể cứu con của họ ra thì chẳng có gì là không nên.

- Ông bà thực sự tin là khi lấy được tiền chuộc thì bọn chúng sẽ thả họ ra sao?

Jiro bức bối hét lên, anh không thể hiểu nổi bọn người nhà giàu này. Có lẽ họ sẽ thả Wu Chun và Angela Zhang nhưng còn Ella của anh? Liệu bọn chúng có giữ lời hứa khi mà cô chỉ vì vô tình bị bắt cóc mà chẳng có một mối liên hệ với những người sẽ chi ra 1 tỷ này.

Hebe hiểu những điều lo lắng của Jiro nhưng cô không biết mình nên làm gì vào lúc này khi mà bản thân cô cũng hết sức lo lắng cho sự an toàn của Ella và Angela.

- Mọi người nên bình tĩnh.

Arron lên tiếng trấn an mọi người.

- Cháu nghĩ chúng ta nên chuẩn bị tiền trước vì dù có báo cảnh sát hay không thì chúng ta cũng sẽ cần số tiền đó. Đợi đến khi bọn bắt cóc gọi lại lần thứ 2 thì lúc đó chúng ta sẽ quyết định muốn làm gì.

Anh quay sang nói với Ông bà Wu và ông Zhang, ngay sau đó, 2 người đàn ông lập tức gọi điện thoại cho thư ký và bắt đầu công việc kiểm tra tài chính của mình.

Hebe dìu Julia và bà Wu lên trên gác để họ có thể nghỉ ngơi.

- Anh bình tĩnh đi.

Anh nhìn về phía Jiro nhưng chỉ nhận được ánh mắt bức bối từ phía Jiro.

- Bình tĩnh? Anh có phải là tôi đâu mà anh biết được?

Jiro hét lên, anh ghét khi thấy bản thân mình bất lực, khi mà anh chỉ ngồi đó và nhìn sự an toàn của cô gái quan trọng nhất trong cuộc đời anh phụ thuộc vào số tiền 1 tỷ của người khác.

Arron đến trước mặt của Jiro.

Bất ngờ!

BỐP.

Jiro cảm giác mặt mình nóng ran, anh dường như không giữ được thăng bằng.

Arron giận! Lần đầu tiên anh tức giận với một người không quen.

Bạn anh – Wu Chun và Angela đang bị bắt cóc vậy mà anh ta lại bảo là anh không hiểu gì cả.

- Anh... anh... đang làm gì vậy?

Jiro giữ được thăng bằng. Ngay lập tức anh túm lấy cổ áo của Arron.

Arron nhìn thẳng vào mắt của Jiro, bình thản như không hề nhìn thấy nắm đấm của Jiro đang tiến gần đến mặt mình.

- Anh đừng quên người bị bắt cóc cũng là 2 người mà tôi yêu quý. Nóng nảy như anh thì được ích gì?

Bàn tay của Jiro khựng lại, anh buông cổ áo của Arron ra. Jiro đã quên mất rằng họ cũng giống như anh có thể sẽ mất đi những người quan trọng của mình.

Hebe đi xuống phòng khách và cô chợt thấy bản thân không còn sức lực.

Vừa bước xuống bậc thang cuối cùng, chân cô hơi khụy xuống. Arron từ đằng sau nắm lấy cánh tay của cô, một tay còn lại của anh đang cầm một cốc nước.

- Cảm ơn anh.

Hebe nói khi Arron dìu cô ngồi vào ghế. Anh đặt xuống trước mặt cô cốc trà.

- Cô vẫn ổn chứ Hebe?

Arron tiến gần đến cô khi thấy tay của Hebe run khi không cầm nổi cốc trà.

Hebe cố tỏ vẻ kiên cường: “Tôi ổn mà.” Nhưng ly trà trên tay cô vẫn không ngừng sánh nước ra ngoài.

Arron giờ đây đang ngồi ngay bên cạnh cô. Anh gỡ ly trà trên tay cô xuống.

Nhẹ nhàng!

Arron nâng gương mặt thất thần của Hebe về phía anh.

- Được rồi! Hebe! Cô không cần cố gắng.

Những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống.

1 giọt, 2 giọt...

Hebe không thể biết được tại sao cô lại khóc trước mặt anh. Đáng nhẽ cô phải kiên cường khi mà em gái cô đang bị bắt cóc và bố mẹ cô thì đang hết sức hoảng loạn. Vậy mà chỉ vì anh ở bên cạnh mà cô lại khóc.

Hebe cúi xuống và dựa vào ngực của Arron: “Anh không được nhìn.”

.....

.....

.....

“Chỉ một lúc thôi!”

Đã lâu rồi, Arron không còn ôm Hebe trong vòng tay mình như thế này nữa. Cô vẫn không hề thay đổi, vẫn giống như trước đây, bên ngoài kiên cường nhưng lại vô cùng yếu đuối trước mặt những người cô yêu quý.

- Được rồi! Tôi không nhìn.

Arron nói và ôm Hebe chặt hơn: “Anh xin lỗi! Hebe! Giá như 4 năm trước anh cũng ở bên cạnh em như thế này.”

Jiro quyết định sẽ ở đây để theo dõi tình hình. Cũng may, thầy anh vừa tham gia một hội nghị quốc tế về võ thuật nên sẽ vắng mặt khoảng 3 ngày. Như thế anh sẽ cố gắng giải quyết mọi việc ổn thỏa trước khi thầy quay về. Nếu anh nói với thầy thì ông sẽ chỉ lo lắng thêm mà thôi.

Đang suy nghĩ lung tung bỗng nhiên anh nghe thấy tiếng thút thít giống như của một đứa trẻ.

Vạch những tán cây trong vườn, Jiro nhận ra có một cái bóng nhỏ đang ngồi khóc. Đó là lần đầu tiên anh thấy Selena khóc, ấn tượng đầu tiên của anh về cô thường là ranh mãnh, bình tĩnh, chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ nhìn thấy tiểu quỷ này khóc. Điều này cho thấy cô rất quý người đàn ông tên là Wu Chun.

- Anh đứng đây từ khi nào thế?

Jiro bất ngờ khi thấy Selena đột nhiên quay lại về mặt tỉnh bơ với đôi mắt bình thản. Có phải đứa trẻ vừa ngồi đó khóc và cô gái này là một không?

- Từ khi cô khóc.

Câu trả lời của anh khiến Selena lúng túng, cô thoáng bối rối.

- Wu Chun quan trọng với cô đến thế sao?

Phải! Chun là điều duy nhất mà Selena quan tâm. Giữa cuộc sống khó khăn và đầy mưu mô như địa ngục thì anh - một ngoại quỷ tốt bụng đã giúp đỡ một tiểu quỷ như cô ngay khi cô vừa xuống đó, chăm sóc cô, quan tâm cô. Anh khác những con quỷ khác, anh tốt bụng với tất cả mọi người.

- Trong thế giới của tôi chỉ có anh ấy.

Selena nhìn Jiro trả lời mà không hề biết rằng cô đang bắt đầu khóc.

500 năm trước cô đã không thể bảo vệ được anh, lần này cũng vậy, xuống trần, đi theo anh nhưng cô không thể làm gì khi mà tà niệm của anh đang dần quay lại, khi mà tính mạng của anh đang gặp nguy hiểm vậy mà cô không thể làm gì để tìm ra khí của anh.

500 năm rồi! Nhưng cô vẫn chỉ là một quỷ nhỏ chạy theo ngoại quỷ ca của nó.

Jiro chợt nhận ra, hoá ra cô cũng giống anh.

Kể từ khi bị bỏ rơi, anh tưởng như mình vô cảm, chỉ khi anh được thầy đưa về vô đường vào một ngày mưa, khi anh nhìn thấy một cô bé với đôi mắt nâu xinh đẹp nhìn anh mỉm cười.

Và khi biết cô bé không thể nhìn được, lần đầu tiên anh khóc.

Thế giới của Selena chỉ có Chun, còn thế giới của anh có lẽ may mắn hơn vì có thầy và Ella.

Anh nhìn Selena và anh đưa tay áo gạt những giọt nước mắt của Selena.

- Đây tôi cho cô mượn khăn.

Selena nhìn cánh tay của Jiro, cô bắt đầu khóc to như một đứa trẻ và vùi mặt vào cánh tay của Jiro.

Jiro cảm nhận được cái cảm giác giống như khi lần đầu tiên hôn cô. Có lẽ vì họ cùng là những kẻ cô độc nên anh mới có thể hiểu được cảm giác của nát trái tim mình của cô ngay từ lần đầu tiên họ tiếp xúc với nhau.

17. Chương 17

CHAP 17: THÙ MỐI - NỢ CŨ

Ella tỉnh dậy đầu tiên trong số những người ở đây. Cô phát hiện ra nơi này ảm thấp và có mùi của gỗ, có lẽ họ đang ở trong một kho hàng của một nhà máy nào đó.

- Đây là đâu?

Ella nhận ra người vừa nói chính là Angela, cô cũng vừa tỉnh dậy, tình trạng của 2 người hiện giờ đều bị trời.

- Ella! Cô không sao chứ?

Angela hỏi khi cô nhận ra tình trạng hiện giờ của bản thân mình.

- Tôi không sao! Nhưng cô có thể nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra được không?

Tối hôm đó, cô và Danson vừa bước ra khỏi nhà hàng và đi bộ một đoạn thì bỗng nhiên có một toán người xông đến. Ban đầu, Danson dễ dàng hạ bọn chúng nhưng không hiểu sao đột nhiên anh lại ngã xuống ngất xỉu.

- Sự việc sau đó thì cô biết rồi đấy!

Angela thở dài vì cảm thấy chính mình đã gây ra chuyện này: “Tôi xin lỗi. Vì tôi mà mọi người...”

Ella giờ thì hiểu rõ tình hình của bản thân mình: “Chúng ta sẽ tìm cách thoát ra khỏi đây nhanh thôi mà. Vậy Danson và giám đốc Wu cũng ở đây sao?”

Lúc này, Angela nhìn quanh và nhận ra họ bị nhốt trong một căn phòng tối, chỉ có cô, Ella và cún Chun, tất cả đều bị trói (kể cả cún Chun).

Ở phòng bên, Chun cũng vừa được nghe Danson kể lại sự việc, anh cũng cảm thấy kỳ lạ tại sao cả anh và Danson đều đột nhiên cảm thấy buồn ngủ.

- anh mau tìm cách thoát ra khỏi đây đi?

Chun nói trong khi anh đang tìm cách tháo sợi dây trói tay nhưng vô ích.

- Cậu tưởng tôi có phép thuật chắc? Tôi cũng chỉ là người bình thường như cậu thôi?

Danson thở dài nhìn Chun, vì bản thân anh cũng đang ra sức tháo sợi dây của mình mà không được.

- Nay người làm gì thế?

Tiếng hét của Angela ở phòng bên cạnh khiến cho Chun và Danson giật mình.

Ken đang ở ngay trước mặt Ella và cầm một khúc gỗ trong tay.

- Tao chỉ muốn đùa vui với cô bé mù này một lần thôi mà!

Hắn nói và nở nụ cười xảo trá nhìn Angela.

Ella cảm giác đã nghe từ “cô bé mù” ở đâu đó.

- Mày có nhận ra tao không? Ken tiến đến gần Ella, hắn lấy tay nhấc khuôn mặt Ella lên.

- Người là tên cướp trong hẻm hôm đó?

Ella nhớ lại việc của hơn 1 tháng trước khi cô cứu một người trong hẻm tối.

- Nhớ giỏi lắm cưng à!

Hắn lại nhìn Ella nói với giọng cợt nhả: “Nếu không vì máy thì hôm đây tao đã chẳng để mất con mồi ngon lành là Wu Chun rồi.”

Chun giật mình khi nghe nhắc đến tên mình, anh đã gặp hắn rồi sao? Chuyện này thì liên quan gì đến Ella.

- Tao tưởng mày chỉ là một tên trộm vặt thôi mà?

Ella hỏi hắn trong khi hắn phá lên cười sang sặc.

- Haha. Đúng vậy! Đó là chuyện một tháng trước. Giờ thì tao đây trở thành đại ca của khu Đông thành phố rồi. Cũng phải cảm ơn mày. Nếu đêm mưa đó, mày không cứu thằng chó đó thì tao cũng không gặp lại thằng bạn Joe của tao. Thật không ngờ, tao còn có dịp gặp lại mày và con chó khôn khiếp của mày ngay tại gần Secret lại còn cả thằng Chun đó nữa chứ.

Chun ở phòng bên và anh nghe thấy hết mọi chuyện, anh không hiểu gì cả. Anh cố gắng lắp ghép lại sự việc: một tháng trước, đêm mưa, quán Secret, trộm vặt, phá hỏng, Ella, cún Chun... Tất cả nói lên một điều rằng đêm anh bị tấn công trong hẻm tối cũng có mặt Ella và chuyện gì đó xảy ra mà anh không biết.

- Dừng lại! Anh định làm gì thế?

Angela hét lên khi thấy Ken đang vung cây gậy xuống người của Ella.

- Im mồm!

Hắn khựng lại và nhìn Angela: “Nếu không phải tao cần tiền thì mày cũng chẳng nói được đến câu thứ 2 đâu.”

Ella có thể biết được bản thân mình đang gặp nguy hiểm khi nhận ra sát khí từ Ken nhưng cô biết nếu giờ cô kêu cứu hay là làm gì tương tự thì chỉ khiến hắn khoái trí hơn mà thôi. Vốn dĩ cô cũng đâu phải là người cn gái yếu đuối như vậy nên lấy hết can đảm, Ella cố gắng mím chặt môi để chờ đợt đòn của hắn.

BỐP!

Một tiếng nện chắc nịch vang lên nhưng Ella không hề cảm thấy đau. Ngược lại cô cảm giác như có gì đó mềm mềm và ấm áp đang cố gắng bao bọc lấy cổ.

Sau đó, Ella nghe thấy tiếng rên của cún Chun.

- Lại là con chó khôn khiếp này!

Ken tức giận khi thấy đột nhiên cún Chun lại xông vào đỡ hộ đòn cho Ella, rõ ràng hắn đã xích và trói cún Chun lại nhưng không hiểu sao con chó lại từ đâu xuất hiện.

- Chun! Mày tránh ra!

Ella cố gắng đẩy cún Chun ra vì cô biết nó đang chắn cho cô nhưng cún Chun lại ngang bướng nhất định không chịu rời cô ra.

- Anh mau nghĩ cách đi. Mau lên!

Chun giận dữ hét lên khi anh biết bên kia có người đang bị đánh, anh sợ đó là Ella. Danson cũng hết sức rối trí, anh cũng đang cố gắng tháo sợi dây này của mình ra nhưng chẳng thể làm thế nào được.

- Được thôi! Nếu mày thích thì tao sẽ cho mày ăn đòn.

Ken nói khi thấy cún Chun gầm gừ nhìn hắn, cún Chun sủa liên hồi, nó nhảy lên cắn vào cánh tay của Ken. Hắn gờ cây gậy lên nhưng cún Chun gầm gừ khiến hắn không thể làm gì được.

- Dừng ở đây được rồi Ken!

Một giọng nói vang lên khiến cho mọi người đều im lặng quay ra phía cửa.

Joe đi đến gần và bỏ gậy ra khỏi tay của Ken: “Mục đích của bọn mày là tiền chứ không phải cô gái này và con chó. Nên đừng làm mọi chuyện rắc rối.”

Ken hậm hực nhìn cún Chun, hắn buông cây gậy ra: “Được rồi! Hôm nay chơi đến đây thôi.”

Hắn quay mặt và bước đi, Joe quay lại nhìn Ella và cún Chun và hắn bắt gặp ánh mắt của Ella đang nhìn mình. Hắn lúng túng quay đi, có gì đó trong ánh mắt của cô gái mù này làm hắn liên tưởng đến một người.

- Ella! Cô không sao chứ?

Angela hỏi và cố gắng dịch đến gần Ella hơn. Bên cạnh cô là cún Chun đang nằm im lặng.

- Tôi không sao! Nhưng cô có thể xem hộ tôi Chun có sao không?

Ella lo lắng khi biết cún Chun đỡ hộ mình cú đánh của Ken. Cún Chun cọ đầu vào chân của Ella để báo cho cô biết nó không sao cả.

- Xin lỗi cô.

Angela khóc khi thấy Ella và cún Chun vì cô mà bị thương như thế.

Ella mỉm cười nhìn cô: “Đây là do hắn và tôi có hiềm khích chứ có phải là do cô đâu.”

Angela nhìn quanh: “Chúng ta phải thoát khỏi đây nhanh thôi.”

- Chúng ta sẽ nhanh chóng thoát ra thôi mà.

Ella nói khi cô nhận ra cún Chun đã bắt đầu cắn những sợi dây trói tay chân của cô.

- Ella! Angela! 2 người không sao chứ?

Chun và Danson hồi vọng sang.

- Chúng tôi không sao. Tôi nghĩ phải tìm cách thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Ella cảm giác yên tâm khi mà cả Chun và Danson vẫn an toàn. Cả 4 người biết chắc bọn chúng sẽ đòi tiền chuộc nhưng việc chúng có thả họ ra không lại là vấn đề khác, chính vì vậy, 4 người quyết định sẽ tìm cách thoát ra khỏi đây. Danson và Ella nhận ra bọn bắt cóc chỉ có 6 người canh giữ họ. Nếu bình thường họ có thể dễ dàng thoát ra nhưng có một vấn đề mà cả 2 người đều băn khoăn đó là người thanh niên tên Joe.

Cuối cùng bọn bắt cóc đã gọi điện thoại lại lần thứ 2. Chúng nói rằng hãy để Hebe cầm theo số tiền đó đến Secret vào lúc 10h tối nay. Sau khi đến đó, bọn chúng sẽ tìm cách liên lạc với cô.

- Cô đi được chứ?

Arron lo lắng hỏi Hebe, dù anh biết rằng cô nhất định sẽ đi. Giá mà anh có thể đi thay cô nhưng anh biết mình sẽ bị cô ngăn cản.

- Được mà. Tôi sẽ đi. Chỉ là mang tiền đến giao cho bọn chúng.

Hebe bình tĩnh trả lời Arron nhưng 2 bàn tay của cô lại đang siết chặt vào nhau.

- Tôi sẽ đi cùng cô.

Jiro lên tiếng: “Chẳng có ai biết tôi là ai. Vì vậy tôi có thể lén đến đó. Nếu như cô có gì nguy hiểm thì tôi còn có thể giúp cô. Và nếu Ella ở gần đó, thì có lẽ tôi sẽ cảm nhận được cô ấy.”

- Anh có thể cảm nhận được Ella Chen ở đâu sao?

Đôi mắt Selena sáng lên khi nghe thấy Jiro nói điều đó.

- Phải! Nhưng chỉ trong một khoảng cách gần thôi. Bây giờ thì tôi không hề cảm nhận được cô ấy.

Nếu như những gì Jiro nói với Selena là sự thật thì cô biết bản thân mình phải làm gì. Chỉ cần kết hợp ma lực của cô và ý chí của Jiro thì việc xác định vị trí của Chun và Ella sẽ dễ dàng hơn.

Selena kéo Jiro, Hebe và Arron ra sau vườn. Cô nói với họ rằng cô có một chút năng lực kỳ lạ vì thế cô có cách tìm ra mọi người. Từ khi nhìn thấy sự việc kỳ lạ vào 1 tuần trước, họ biết mọi điều đều có thể nên 2 người đồng ý thử. Jiro tuy không tin nhưng vì đây là cách duy nhất mà anh có thể cứu Ella nên anh đành đồng ý.

Selena đề nghị Jiro hãy tập trung vào việc tìm kiếm Ella. Cô bắt đầu tập trung tà niệm của mình, toàn bộ ý chí nghĩ về Chun.

Khi Jiro và Selena chạm vào nhau, một hình ảnh mơ hồ hiện lên trong tâm trí họ. Đó là một kho hàng cũ kỹ, bị bỏ hoang.

- Anh hãy tập trung hơn đi.

Selena hét lên khi những hình ảnh mờ dần mà cô vẫn chưa nhìn thấy dấu hiện gì. Nhưng Jiro thì lại không thể tập trung, khi anh cảm nhận có luồng khí lạnh chạy qua cơ thể mình thì bỗng nhiên anh cảm giác như có gì đó đang chuẩn bị nuốt chửng anh.

Selena cảm giác bất ổn khi cô nhận ra tà lực của mình đang bị Jiro hút lấy.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

- 2 người không sao chứ?

Hebe vội vàng hỏi khi thấy cả 2 đều bị ngã xuống đất và thở không ra hơi.

Selena cố gắng đứng dậy: “Không được! Các hình ảnh mờ quá. Tôi chỉ nhìn thấy đó là một kho hàng cũ.”

Jiro cũng lắc đầu nhưng rồi anh chợt nhớ ra: “Nếu tôi nhìn không lầm thì trên đó có tấm biển đề tên công ty.”

Arron vội vàng hỏi: “Đó là công ty gì vậy?”

- Công ty gỗ MA

- Tôi biết công ty đó. Gia đình tôi có mối quan hệ với công ty đó.

Arron vui mừng khi nghe Jiro nhắc đến tên công ty. Ngay lập tức anh gọi điện thoại kết nối với tổng giám đốc của công ty gỗ M.A: “Họ sẽ Fax cho tôi danh sách những nhà kho không còn được sử dụng. Tôi sẽ điều người của Zhang gia, Wu gia và của mình đi kiểm tra những nhà kho đó.”

- Tôi cũng muốn tìm giúp. Tôi sẽ cử người của võ đường.

Ngay lập tức, Jiro gọi điện thoại về võ đường, anh sẽ cùng Arron đi tìm nơi Chun và Ella bị nhốt, còn Hebe và Selena sẽ chịu trách nhiệm liên lạc với bọn bắt cóc. Điều được đặt lên trên hết là tính mạng của mọi người đều phải an toàn.

- 2 người cẩn thận nhé.

Jiro và Arron nhìn Hebe và Selena, 2 cô gái khẽ mỉm cười: “2 người cũng vậy.”

18. Chương 18

CHAP 18: NGUY HIỂM

Lại một lần nữa, Ella bước vào trong cõi mơ. Cô đang ở một công viên nhỏ. Sao cô lại đứng đây nhỉ? Ella cũng không rõ, cô biết mình đang bị bắt cóc nên có lẽ đây chính là cảnh mộng.

Một đứa bé trai đang bị bắt nạt, nó bị đánh nhưng không hề khóc, chỉ ngồi đó và chịu đòn. Ella định chạy đến giúp đứa bé thì một cô bé con chạy đến trước cả cô.

- Này! Dừng lại! Không được bắt nạt người khác.

Ella ngạc nhiên vì con bé này có vẻ rất quen.

Những đứa trẻ khác vừa thấy con bé đã vội vàng bỏ chạy. Con bé là ai mà bọn trẻ con lại sợ nó như vậy được nhỉ?

- Bạn không sao chứ?

Con bé tiến đến đỡ thằng bé dậy nhưng thằng bé lại gạt tay con bé ra: “Đừng chạm vào mình.”

Con bé bị bắt ngờ nên ngã xuống đất.

- Xin lỗi! bạn không sao chứ?

Thằng bé lo lắng hỏi nhưng tay vẫn không hề chạm vào để đỡ con bé dậy. Con bé đứng lên phủi quần áo và mỉm cười. Đến lúc này, thằng bé mới nhận ra con bé bị mù. Nó cảm thấy hơi xấu hổ.

- Đừng chạm vào mình. Nếu bạn cầm lấy tay mình thì bạn sẽ ngủ ít nhất là 6 tiếng.

Con bé mỉm cười: “Hay quá! Đạo này tớ toàn mất ngủ. Chúng ta thử xem. Bắt tay nào.”

Con bé vừa nói vừa giơ tay ra khiến thằng bé ngạc nhiên và lúng túng. Nó ngần ngại đưa tay về phía con bé nhưng kỳ lạ thay, con bé không hề bị ngắt đi như những người khác. Con bé vẫn đứng đó mỉm cười nhìn thằng bé.

Ella cảm giác hình như có gì đó rất quen, hình như cô đã nhìn thấy chuyện này ở đâu.

- Cậu là ai?

Thằng bé ngạc nhiên hỏi khi nó nhận ra năng lực kỳ lạ của nó chẳng còn phát huy tác dụng với con bé nữa, ngược lại, nó có cảm giác từ giờ nó sẽ biết cách khống chế năng lực của mình.

- anh Jiro gọi mình là Bảo Bối.

- Vậy thì mình sẽ gọi cậu là Bảo Bảo nhé.

- Vậy cậu tên là gì? Con bé hỏi lại

- Mình là Joe.

- Vậy mình sẽ gọi cậu là Jo.

Cứ thế, 2 đứa trẻ hỏi nhau những câu hỏi trên trời dưới biển, Ella lặng lẽ đứng nhìn từ xa, cô đã quên mất chuyện này từ lúc nào rồi.

Đột nhiên, ở bên cạnh đứa bé trai xuất hiện một cái bóng mờ. Đó là một cô gái trẻ và khá xinh xắn, cô gái ấy nhìn Jo.

- Xin cô! Hãy cứu anh ấy.

Ella nghe thấy ai đó đang nói thầm với mình. Cô nhìn về phía chiếc bóng.

- Xin cô hãy cứu anh ấy!

Cô gái trẻ ngược đôi mắt u buồn của mình lên nhìn Ella. Lần này, Ella chắc chắn là cô ấy đang nói với mình.

- Tôi sao? Tôi không hiểu?

Ella cố gắng đi về phía trước nhưng có gì đó lại kéo cô trở lại phía sau và ngày càng lùi ra xa những hình ảnh đó.

- Xin cô! Hãy cứu anh ấy.

Tiếng cô gái vang vọng lại trong khi các hình ảnh ngày càng mờ hơn.

- Ella! Ella! Cô không sao chứ?

Angela lay Ella tỉnh dậy khi thấy cô thiếp đi rất nhanh.

Ella choàng tỉnh nhưng những ký ức trong giấc mơ vừa rồi cô vẫn còn nhớ không sót một chi tiết. Giờ thì Ella biết người thanh niên tên Joe đó là ai? Và tại sao Chun, cùng với Danson và Angela lại đột nhiên ngắt xỉu.

Danson và Chun cuối cùng cũng tháo được dây trói, Ella phát hiện Joe và Ken không có ở bên ngoài nếu họ muốn trốn thoát thì bây giờ là thời gian thích hợp nhất. Nhưng Ella nhận ra cô phải làm sao để có thể cứu được cả người thanh niên tên Joe nữa.

10h tối, Hebe bước từng bước đến Secret. Arron và Jiro vẫn đang tiếp tục đi kiểm tra các kho hàng cũ nhưng vẫn không thấy có vấn đề gì khả nghi. Hebe đã trấn an Arron rằng cô chỉ đến đó đưa tiền chuộc thôi nên có lẽ bọn chúng sẽ không làm gì cô cả, trong lúc này, anh và Jiro nên tiếp tục đi tìm nốt những nhà kho khác. Selena muốn đi cùng cô nhưng cô nghĩ Selena và Jiro nên đi cùng nhau vì nếu như thế linh cảm của họ sẽ mạnh hơn và nhanh chóng tìm ra vị trí của bọn bắt cóc.

Càng đến gần giờ hẹn, Hebe càng lo lắng, có gì đó khiến cô cảm giác bất an.

- Xin hỏi cô là Zhang tiểu thư?

Người phục vụ bước đến hỏi cô, Hebe giật mình, cô biết đã đến lúc.

- Phải! Là tôi? Có chuyện gì không? Hebe ôm chặt vào chiếc va ly

- Có người gọi điện thoại cho cô.

Hebe chạy ngay đến bàn lễ tân, ở đó chiếc điện thoại đang chờ cô nhấc máy.

- Cô đến rất đúng hẹn. Giờ thì hãy nghe những gì yêu cầu.

Hebe lấy giấy bút của bàn lễ tân và ghi những gì mà hân chỉ dẫn, trong lòng cô lúc này chỉ mong sao chuyện này mau chóng kết thúc.

Cuối cùng cô đã nắm trong tay tấm bản đồ đi đến nơi mà tên bắt cóc yêu cầu để trao tiền chuộc. Nhanh chóng mang chiếc va ly đựng tiền lên, Hebe đi ra khỏi quán Secret.

Nhân lúc, một tên mang thức ăn vào trong phòng, Chun và Danson đã đánh ngất hắn.

Sau khoảng chưa đầy nửa tiếng, họ đã đánh gục những tên ở bên ngoài và nhanh chóng mở cửa để cứu Ella và Angela.

Chun cảm giác nhẹ nhõm khi anh thấy Ella và Angela đều không sao. Anh có nhiều điều muốn hỏi Ella nhưng anh biết giờ không phải lúc. Họ chỉ muốn nhanh chóng có thể thoát ra khỏi đây.

Nhưng ngay khi cánh cửa bật mở, Joe xuất hiện.

Joe nhìn những gì xảy ra xung quanh, những tên khác bị trói, anh hiểu rằng họ muốn thoát ra khỏi đây.

- Tôi không muốn nói nhiều. Các người mau quay về chỗ cũ đi. Ken chỉ muốn lấy tiền thôi. Nếu các người bỏ trốn thì hắn sẽ không giữ lời hứa đâu.

Joe lạnh lùng nói và bước vào bên trong, dường như anh có thể biết được rằng họ sẽ không bao giờ có thể trốn thoát.

Chun tức giận trước thái độ của Joe: “Anh tưởng chỉ mình anh mà có thể ngăn cản chúng tôi sao?”

- Anh có muốn thử không?

Joe nói với giọng thách thức. Chun làm sao có thể chịu nổi điều đó. Anh sẵn sàng thử với Joe.

Joe biết Ken sắp về vì vậy anh muốn giải quyết chuyện này êm thấm. Joe nhắm mắt lại, anh nghĩ đến điều gì đó.

Chun ngạc nhiên với cái cách Joe đang làm nhưng đồng thời, Chun phát hiện toàn thân anh bắt đầu không còn sức lực gì cả, 2 mi mắt nặng trĩu.

- Chun! Tỉnh táo lại đi.

Danson hét lên, ngay lập tức Chun cảm giác tỉnh táo hơn, Joe giật mình nhìn về phía Danson.

- Tôi biết! Cậu muốn làm gì nhưng có tôi rồi cậu không thể làm thế được đâu.

Danson đã nhận ra sự khác thường của người thanh niên tên Joe, buổi tối đó là do anh không hề biết đến sự tồn tại của anh ta nhưng bây giờ thì anh biết anh có thể chống lại cậu ta.

- Người đàn ông đó là ai? Joe hơi hoảng sợ khi có người có thể chống lại năng lực của mình. Trước đây, chẳng có ai có thể chống lại những cơn buồn ngủ khi mà anh muốn họ ngủ vậy mà người đàn ông này chỉ bằng một câu nói có thể làm cho Chun tỉnh lại. Thì ra, ở bên ngoài, không chỉ có anh, Bảo Bảo kỳ lạ mà còn có nhiều người khác nữa.

Nhưng Joe không chịu thua, anh dồn toàn bộ sức lực của mình tập trung về phía Danson, Danson cũng vậy, anh dùng sức mạnh phong ấn của Tang gia để bảo vệ Chun, Ella và Angela.

Hebe đi lòng vòng một đoạn theo những gì mà tên bắt cóc nói trong điện thoại, đi suốt nửa tiếng, cuối cùng, cô lại quay về con hẻm ngay gần quán Secert.

Hebe cảm thấy có gì không ổn, sao hắn lại muốn cô đi lòng vòng như vậy. Hơi lo lắng, nhưng Hebe nghĩ mình nên đi vào con hẻm tối đó.

Bước từng bước, Hebe đi vào con hẻm nhưng kỳ lạ là chẳng có ai ở đó cả, không một bóng người, chẳng có ai chờ cô ở đó.

Luống cuống!

Hebe lại và vào thùng rác, cô bị ngã, chiếc va ly lăn một lúc rồi bị mở tung khoá.

Hebe vội vàng đứng lên và chạy đến chỗ va ly.

Một con gió thổi đến. Những tờ giấy trắng bay lên trong hẻm tối giữa sự ngạc nhiên của Hebe. 1 tỷ mà mọi người đưa cho cô đã trở thành giấy trắng? Chúng đã làm gì?

Nick vui vẻ cầm chiếc va ly chứa 1 tỷ bước đi thông thả. Đại ca của hắn thật sự là một cao thủ, chỉ trong vòng hơn 1 tháng trở lại đây, đại ca của hắn cùng với Joe đã mang lại cho cả bọn những món tiền kha khá, chẳng có ai có thể lần ra tung tích của hắn, rồi đây, hắn sẽ có một cuộc sống sung sướng. Nick không biết rằng, đằng sau hắn, một cô gái có thể sẽ phá vỡ giấc mộng này.

Selena đã bí mật thoả thuận với Arron và Jiro là cô sẽ đi cùng với Hebe, cô đủ tự tin để bảo vệ sự an toàn của Hebe. Cô đã theo dõi Hebe trong suốt quá trình ở Secer.

Trong lúc Hebe đi nghe điện thoại, Selena tưởng là không có chuyện gì nhưng bất ngờ, cô thấy trong đám hỗn độn đó có một người tiến ngày càng gần gần nơi của Hebe hơn. Đến khi Hebe gác điện thoại và cầm va ly lên, Selena nhận ra nó không giống với chiếc va ly mà mọi người đưa cho Hebe.

Selena nhanh chóng lách qua đám đông và quyết định một mình theo dõi hắn, dù sao Hebe sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa. Bây giờ, chỉ cần đi theo hắn cô có thể dễ dàng tìm được Chun và Ella.

Joe càng lúc càng đuối sức, anh biết mình không thể nào thắng được Danson nhưng anh nhất định không chịu thua, nếu mất họ thì anh không thể cứu được người con gái mà anh yêu nhất nên dù là sai anh cũng sẽ làm.

Danson hơi do dự khi phát hiện ra Joe đã đuối sức, anh nghĩ Joe không biết rằng việc cố gắng chống lại phong ấn của Tang gia sẽ gây nguy hiểm đến mức độ nào nhưng ngay khi anh định dừng lại thì Joe lại càng làm cho sức mạnh gia tăng, tà khí trong đó bắt đầu hiện ra rõ hơn. Danson nhận ra có một cái bóng đằng sau Joe, ban đầu nó rất mờ nhưng khi năng lực của Joe tăng lên nó cũng trở nên rõ hơn.

Chun ngạc nhiên khi phát hiện bóng một cô gái ở đằng sau lưng của Joe, đó là ác linh? Không đúng. Chun đã gặp nhiều ác linh nhưng cô ấy không phải dù rằng cô ấy toàn tà khí nhưng đôi mắt của cô ấy lại thể hiện điều ngược lại.

Danson quyết định anh sẽ phong ấn năng lực này của Joe và cả ác linh ở đằng sau cậu ta - điều khiến sức mạnh của cậu ta thay đổi.

- Dừng lại!

Angela và Ella cùng lúc hét lên khi họ nhận ra Danson đã quyết định điều gì đó.

Chun giật mình khi thấy Ella chạy ra khỏi vòng tròn bảo vệ, anh định kéo cô lại nhưng cô đã thoát khỏi bàn tay anh và đang đứng chắn trước Joe và Danson.

- Ella!

Chun hét lên khi thấy năng lực của Danson đã phóng ra và không thể nào kìm *** được.

Nick rẽ vào một góc, Selena nhanh chóng chạy theo mà không để ý rằng có một bóng người đang đi đằng sau cô.

- BỐP!

Nick giật mình quay lại và nhận ra có một cô gái đang nằm bất tỉnh ở dưới đất, đằng sau là đại ca của hắn – Ken.

- Thăng ngu! Mây suýt nữa đã phá hỏng kế hoạch.

Ken tức giận tát Nick một cái, hắn đã bỏ bao công sức vậy mà suýt nữa lại bị một đứa con gái phá hỏng.

- Nhanh lên! Đi về.

Ken nói rồi lấy chiếc va ly.

- Vậy còn cô ta?

- Đi nhanh lên. Tao phải nhanh chóng thoát ra khỏi vụ này. Kệ nó.

Nick luống cuống chạy theo Ken.

Jiro cảm giác tim mình đau nhói. Ai đó đang gặp nguy hiểm? Là ai đây? Anh thường có những linh cảm rất đúng. Anh cầu mong đó đừng là Ella, nhưng hình ảnh của một người nữa cũng hiện lên trong tâm trí anh: “Tiểu quỷ! Cô cũng phải không sao!”

19. Chương 19

CHAP 19: PHÁT SÚNG CUỐI CÙNG

Ngay khi ánh sáng màu cam phát ra và hướng về phía của Ella thì một luồng sáng màu xám xuất hiện. Sự va chạm kỳ lạ này chỉ diễn ra trong tích tắc, khi mọi người có thể hiểu được chuyện gì thì Chun đã ôm chặt lấy Ella trong tay mình, tất cả trở lại không khí tĩnh lặng.

Chỉ trong tích tắc, Chun nghe thấy có ai đó đang nói với anh: “Cứu cô ta đi! Sử dụng nó đi.” Chun sợ nhưng anh chẳng có thời gian suy nghĩ về linh cảm của mình, anh chỉ muốn cứu Ella Chen mà thôi. Anh đã thức tỉnh tà niệm của Ngoại Quỷ nhưng khi anh ôm cô gái này trong vòng tay, cái cảm giác căm ghét đó tan biến đi nhanh hơn bao giờ hết.

- Ella Chen! Cô không sao chứ? Sao đột nhiên cô lại làm như thế này?

Chun bỏ Ella ra, anh giận giữ nhìn cô trả lời nhưng Ella lúng túng, cô vẫn chưa thể bình tĩnh được khi mà cảm giác anh ôm cô vẫn còn lưu lại. Danson và Angela vội vàng chạy đến bên họ.

Bây giờ đứng trước mặt Joe là những con người kỳ lạ. Một người có thể chống lại năng lực của anh, một cô gái chạy đến bảo vệ anh: “Thực ra các người là ai?”

Dường như Ella chỉ chờ có câu hỏi này, cô nhanh chóng quay về phía của Joe, cô đưa bàn tay của mình ra: “Jo. Cậu đừng hắt tay mình ra được chứ?”

Chỉ một câu nói đó, Joe nhận ra ngay cô gái đứng trước mặt mình là ai. Đó chính là người bạn thời thơ ấu mà Joe muốn gặp lại, chỉ có cô ấy gọi cậu là Jo. Đáng nhẽ cậu phải nhận ra đôi mắt của cô ấy mới phải nhưng có lẽ cậu cố tình không nhận ra vì cậu đã không còn là cậu bé Jo nữa.

- Các người đi đi!

Joe quay mặt về phía trong, đây là điều duy nhất anh có thể làm cho Bảo Bảo.

- Không! Mình sẽ không đi.

Ella quả quyết nói trong khi Chun, Danson và Angela vô cùng ngạc nhiên. Chun tức giận nhìn Ella vì sao mà cô ngốc thế, điều trước tiên thì cô nên thoát khỏi vụ này, sau đó muốn làm gì với Joe là chuyện của lúc khác, Chun nhận ra Ella muốn giúp Joe và ác Linh mà anh nhìn thấy. Ella nhất định không đi, cô biết nếu muốn giúp Joe thì chỉ có bây giờ hoặc là không bao giờ.

- Đúng vậy! Chẳng ai có thể đi được lúc này cả.

Ngay khi nhận được điện thoại của Hebe, Jiro và Arron vội vàng chạy đến Secret. Hebe vừa kể lại mọi chuyện, vừa trách sự ngu ngốc của bản thân. Jiro cũng cảm thấy thất vọng nhưng anh biết đây không phải là lỗi của Hebe nên anh không thể trách hay giận cô. Đối với Arron thì ít ra, Hebe vẫn an toàn thế là đủ. Nhưng cả 2 người đều ngạc nhiên khi Hebe nói rằng không hề nhìn thấy Selena trong khi họ quả quyết là Selena đã nói sẽ đi theo cô.

- Vậy cô ấy đang ở đâu?

Jiro hỏi mà không giấu nổi vẻ lo lắng. Đúng lúc này điện thoại của anh reo.

- Alo!

-

-

- Selena! Sao cô biết điện thoại của tôi.

-† ?.....

-† ?...

- Sao rồi?

Hebe lau nước mắt và hỏi Jiro. Anh nhanh chóng kể lại chuyện cho 2 nghe, và Selena muốn anh đến đó ngay để có thể nhờ năng lực của anh tìm ra Ella và Chun vì cô nghĩ họ chỉ bị nhốt ở ngay gần đây. Arron xem lại danh sách các nhà kho của MA, ở xung quanh khu vực mà Selena nói có 3 nhà kho của MA. Và giờ thì việc xác minh vị trí của bọn chúng sẽ dễ dàng hơn.

Giọng nói lạnh lùng do vang lên khiến cho cả bọn ngạc nhiên quay lại, Ken và Nick đã trở về.

- Các người mau đi đi! Chuyện ở đây để tôi giải quyết.

Joe nói khi biết được có lẽ Ken sẽ làm gì đó bất lợi cho Ella, hẳn sẽ không dễ dàng thả những người này ra như những vụ trước. Chính vì vậy, anh sẽ dùng năng lực của mình để ngăn cản hẳn, cho đến khi anh biết họ an toàn.

- Không! Cậu không được dùng năng lực đó nữa.

Như hiểu những gì Joe nghĩ, Ella hét lên. Joe đã không nhận ra khi anh vừa đối đầu với phong ấn của Tang gia năng lực của anh đã yếu đi rất nhanh. Nếu như anh sử dụng năng lực đó một cách miễn cưỡng như vừa rồi thì anh sẽ không bao giờ có thể là chính mình và cả cô gái luôn đi bên cạnh anh nữa, cô ấy sẽ mãi là ác linh.

- Dù cậu có muốn thì cũng không được vì cậu đã mất quá nhiều năng lực cho Ariel và cuộc đấu vừa rồi.

Cái giọng nói chắc chắn của Ken khiến cho Joe giật mình. Hẳn biết Joe vừa ở đâu về.

Ken gặp Joe vào đúng đêm mà anh bị Ella đánh, anh phải đưa vài đứa đàn em đến kiểm tra. Tại đây, anh đã gặp lại Joe - người bạn học mà ở cấp 1 bị coi là có năng lực kỳ dị, đang dùng chính năng lực đó để duy trì sự sống cho một cô gái tên là Ariel. Theo các bác sĩ phỏng đoán thì cô gái này đáng nhẽ đã không thể sống nhưng cô ấy lại đang rơi vào trạng thái hôn mê sâu, nếu như phẫu thuật thì cô ấy sẽ có cơ may sống. Ken biết chính Joe đã dùng năng lực kỳ lạ của mình để làm điều đó, hẳn dự Joe hãy cùng hẳn tham gia vào tổ chức và khi đó hẳn sẽ chia một phần lợi nhuận cho anh. Ban đầu Joe hơi do dự nhưng vì muốn cứu Ariel và Ken đã hứa hẳn sẽ không làm hại bất cứ ai nên anh đồng ý giúp hẳn. Tuy nhiên, Joe cũng biết anh đã bắt đầu bước chân vào sai lầm - điều mà có lẽ Ariel và Bảo Bảo không cho phép anh làm.

“Ariel” Chun biết đó là ác linh mà anh thấy nhưng khi Ella chạy đến bảo vệ Joe thì cô gái đó cũng biến mất và mờ dần, có lẽ, sự xuất hiện của cô ấy là tùy thuộc vào năng lực của Joe. Đúng như những gì Ken nói. Nếu bây giờ Joe không thể sử dụng năng lực thì anh tin với sức của anh và Danson có lẽ sẽ thoát khỏi đây.

- Chúng tôi không cần cậu giúp, chúng tôi có thể tự cứu mình.

Chun tự tin nói, anh và Danson nhìn về phía Ken và Nick, Nick cảm giác hơi sợ hãi, việc Ken có thể làm tốt mọi việc là nhờ có Joe nhưng bây giờ thì liệu không có Joe thì đại ca của hẳn sẽ ra sao. Hẳn quay sang nhìn Ken nhưng đại ca của hẳn lại hết sức bình thản.

- Vậy sao? Nếu không sợ chết thì tiến lại gần đây hơn?

Ken cười khẩy và rút từ trong túi áo khoác một khẩu súng ngắn, hẳn chìa về phía của Ella và Chun. Với hẳn thì màn kịch hay giờ mới bắt đầu.

Nhóm người của Jiro đang ngày càng tiến đến gần kho hàng hơn. Nhờ vào năng lực của Jiro và Selena nên việc nhận ra đâu là kho hàng giam giữ Chun và Ella trở nên dễ dàng hơn. Jiro đã định xông vào bên trong nhưng Arron và Hebe ngăn lại, dù họ có đủ số người làm điều này nhưng nếu manh động có thể nguy hiểm đến tính mạng của những người trong đó. Cuối cùng, Hebe quyết định gọi cảnh sát, cô cố gắng trấn an Jiro rằng hãy cố gắng chờ thêm một lát nhưng Jiro có thể cảm nhận được sự sợ hãi của Ella lúc này. Điều gì đang xảy ra ở trong đó?

- Ken! Dừng lại đi. Mà đã kiếm được tiền rồi. Hãy để họ đi như những lần khác.

Joe đến gần hơn Ken và có ý định khuyên hấn vì anh biết hấn cũng không hề muốn vụ này đi quá xa. Nhưng Ken bất ngờ bắn một phát chỉ thiên, khiến cho mọi người giật mình.

Chun vội nắm chặt vai của Ella để cô biết rằng anh vẫn đang ở bên cạnh cô lúc này, Danson quay ra nhìn Angela và cố mỉm cười trấn an cô, Angela gật đầu mỉm cười lại như hiểu những gì anh muốn nói.

Ở bên ngoài, Jiro, Arron, Hebe và Selena cũng giật mình vì tiếng súng.

- Đứng im đó! Tao muốn tiền nhưng tao biết vụ này đi quá xa rồi. Bọn chúng đã nhận ra tao nên khi tao có thể an toàn, tao sẽ...

Hấn nói đến đó thì dừng lại những âm thanh của xe cảnh sát bắt đầu vang lên khắp khu nhà kho: “Chúng tôi đã bao vây khu nhà này! Những người bên trong hãy hạ vũ khí và bước ra.”

- Khỉ thật!

Ken hậm hực nhận ra chúng đã bị bao vây, Nick quay sang nhìn đại ca của hấn với những lo lắng bất an. Hấn không nghĩ mọi việc đi quá xa như thế này.

Ken nhìn khắp căn phòng, ánh mắt hấn léo lên một tia sáng, hấn dừng lại ở chỗ Ella.

Chĩa cây súng về phía đó, hấn cười: “Ella Chen! Nếu cô muốn cứu mọi người thì tôi phiền cô làm con tin của tôi một lúc nhé.”

Cuối cùng thì hấn cũng nói được điều mà hấn muốn, Ella biết mình không còn sự lựa chọn nào khác nên cô gạt tay của Chun ra nhưng Chun nhất định không buông cô.

- Nếu cần ai đó thì hãy bắt tao đây này. Chun nói với giọng tức giận và một chút hăm dọa.

- Dừng làm thế Ken! Tao có thể thay cô ấy.

Joe nói với hy vọng mong manh rằng hấn sẽ vì anh mà buông tha Ella nhưng người Ken muốn là Ella chứ không phải là ai khác? Hấn căm ghét Ella vì chính cô là người đã gây cho hấn bao rắc rối, vì thế nếu muốn đùa thì cô là đối tượng thích hợp nhất.

- Giám đốc Wu! Anh sẽ bảo vệ tôi chứ?

Ella quay sang hỏi Chun trong sự ngạc nhiên của anh? Sao cô lại hỏi anh những câu hỏi như thế vào lúc này?

- Anh tự tin bảo vệ được tôi chứ?

Ella hỏi lại một lần nữa nhưng cô dường như biết được câu trả lời: “Để tôi đi. Tôi sẽ không sao.”

Ella tiến thẳng về nơi mà cô cảm nhận được khí của Ken, ngay khi cô tiến đến gần, Ken chớp lấy tay cô. Hấn cần phải thoát khỏi đây. Hấn di chuyển dần ra phía cửa, Nick cầm chiếc va ly chạy ngay theo sau, giờ thì Nick chỉ còn một cách là nghe theo lời của đại ca hấn.

Sự im lặng ở trong nhà khiến cho Jiro hết sức lo lắng, anh có linh cảm không lành, dù bây giờ anh sắp cứu được Ella nhưng linh cảm đó vẫn chưa thoát ra khỏi anh.

ĐOÀNG!

Một tiếng súng vang lên phá vỡ sự im lặng, Jiro bất chấp tất cả, anh xông vào bên trong, nhưng một viên cảnh sát đã ngăn anh lại, họ muốn mọi thứ phải được tiến hành cẩn thận nhất, một viên cảnh sát bắt đầu phát tín hiệu tấn công.

Ken giật mình khi cún Chun đột nhiên xông vào hấn.

Ngay khi hấn tưởng sắp mở được cánh cửa thì một cái bóng lao vào người hấn, hấn hoảng sợ khi nhận ra cún Chun đang cắn vào cánh tay hấn. Súng bị cướp cò, một tiếng nổ vang lên, khi Ella định thần lại thì cô đang ngã đè lên Chun, anh đã kịp kéo cô ra để viên đạn đi lệch hướng.

Danson chạy đến cướp vũ khí, anh đá cây súng của Ken rơi xuống đất và cố gắng khống chế Ken, Joe chạy đến khống chế Nick.

- Cô không sao chứ Ella?

Ella mỉm cười: “Tôi không sao. Vì tôi biết anh sẽ cứu tôi mà.”

Chun biết Ella đang rất sợ vì vai cô vẫn đang run lên trong tay anh nhưng cô lại có thể mỉm cười khiến anh chẳng biết nên tin hay là không.

Đúng lúc này, cảnh sát xông vào. Đằng sau họ là Hebe, Jiro, Arron và Selena, 4 người nhận ra mọi người đều không sao nên thở vào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay khi tất cả tưởng rằng mọi thứ đều có thể ổn thoả thì một tiếng hét vang lên.

- ELLA! CHUN!

Angle dường như muốn lao đến bên cạnh họ khi nhận ra Ken đã chụp được khẩu súng rơi xuống sàn. Hắn bắn một phát đạn về phía của Ella và Chun.

Ella và Chun nhận ra tiếng hét của Angela nhưng Ella nhận ra có gì đó nguy hiểm đang ở gần bên cô.

Chun không biết làm thế nào mà đột nhiên anh thấy mình bị hất ra đằng sau, Ella đã làm cách nào? Khi anh giữ được thăng bằng thì trước mặt anh là hình ảnh Ella ngã xuống.

- ELLA!

Tiếng hét vang lên tác nghẹn nơi cổ họng, Jiro như phát điên, anh chạy đến và nâng Ella lên: “Ella!”

Chun không hề cảm nhận được chút gì, mọi thứ xung quanh chỉ

còn là tiếng ồn ào.

Đây với anh là một giấc mơ thôi?

20. Chương 20

CHAP 20: NHÓM MÁU

Cánh cửa phòng phẫu thuật đã đóng được 2 tiếng, chẳng ai biết tình hình của Ella đang như thế nào.

Sau khi nhận được tin, ông bà Zhang lập tức đến bệnh viện để gặp Angela và Hebe. Dù họ nói thế nào thì 2 người nhất quyết không chịu rời khỏi bệnh viện, tất cả đều đang hết sức lo lắng cho Ella. Vì vậy cuối cùng họ đành đi về trước. Trong khi đó, ông bà Wu thì vẫn không thấy xuất hiện, đối với họ khi biết Chun bình an thế là được.

Rầm!

Tiếng đập vào tường khiến mọi người sửng sờ.

Jiro đẩy Chun vào tường, anh hét lên: “Chỉ tại anh! Cô ấy đã cứu anh.”

Mọi người vội vàng chạy đến ngăn cản Jiro, Danson kéo Jiro ra khỏi Chun và Arron tách Chun ra.

- Chun! Cậu không sao chứ? Anh ta bị điên rồi.

Arron vỗ vào vai Chun nhưng anh phát hiện Chun dường như không còn có một chút phản ứng nào. Ánh mắt của anh trở nên vô hồn kể từ khi Ella bị bắn.

- Mọi người dừng lại đi! Đây là bệnh viện.

Hebe níu lấy Jiro khi mà cô thấy anh thật sự gần như phát điên và muốn xông vào Chun.

Jiro gạt tay của Danson và Hebe ra, anh tức giận đâm mạnh vào tường.

.....

.....

.....

- Xin hỏi ai là người nhà bệnh nhân?

Một nữ y tá bước ra.

Mọi người dường như ngay lập tức có phản ứng, ánh mắt của Chun bắt gặp giao động, anh muốn chạy đến nói với bác sĩ anh là người thân của cô ấy nhưng...

Jiro bật dậy: “Là tôi! Cô ấy thế nào rồi?”

- Cô ấy bị mất máu quá nhiều nhưng nhóm máu của cô ấy là nhóm máu hiếm ORH-, bệnh viện của chúng tôi vừa hết loại máu này nên chúng tôi cần gặp người nhà của cô ấy.

- Tôi có nhóm máu đó.

Ngay lập tức mọi người nhìn về phía tiếng nói, Hebe đứng đó mỉm cười, cô là người mang dòng máu hiếm đó – dòng máu mình chứng cô là người của Zhang gia.

Y tá vội vàng đưa Hebe đi kiểm tra vì hiện giờ, tính mạng của Ella đang thực sự hết sức nguy hiểm.

.....

.....

.....

Thời gian trôi qua dường như đang trôi tức những người ở lại, Jiro lo lắng cho Ella trong khi Arron thì lại lo lắng cho Hebe.

Đền ở phòng phẫu thuật vụt tắt, cánh cửa phòng mở ra và theo sau đó là Ella và Hebe đang nằm hôn mê.

Jiro lao đến bên giường, anh hỏi bác sĩ: “Bác sĩ! Cô ấy không sao chứ?”

Người bác sĩ tháo khẩu trang: “Rất may là cô ấy được tiếp máu kịp thời nên không có vấn đề gì. Nhưng chúng tôi vẫn phải đưa cô ấy vào phòng sản sóc đặc biệt.”

- Bác sĩ. Vậy còn Hebe?

Arron chạy về phía giường của Hebe và anh nhận ra cô đang hôn mê.

Bác sĩ mỉm cười: “Cô ấy không sao. Vì cô ấy cho hơi nhiều máu với lại đây là nhóm máu hiếm nên cô ấy cần phải nghỉ ngơi.”

Jiro và Arron thở phào nhẹ nhõm, họ đi cùng với bác sĩ và làm các thủ tục khác.

Chun như cất được gánh nặng trong lòng, cuối cùng thì Ella cũng không sao. Anh nhìn theo Ella, anh muốn đi cùng với bác sĩ, muốn được ở bên cạnh chăm sóc cô, muốn được là người hỏi thăm bác sĩ tình hình của cô nhưng anh không thể vì anh là không phải là anh ta – không phải là người thân của cô hay một điều gì đó tương tự như thế.

- Chun! Anh không sao chứ?

Angela nhìn Chun lo lắng, anh bình tĩnh nói: “Tôi không sao! Cô nên đi xem chị cô thế nào.”

Angela nhìn cái cách anh trả lời, cô biết anh không ổn chút nào nhưng cô biết anh không muốn nói với mình nên cô đành bước đi theo Arron.

Giờ chỉ còn Chun và Selena ở lại. Từ sau khi nhìn thấy Ella bị bắn, Selena không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đây có phải là cái giá mà Quý nữ phải trả cho Ngọa Quỷ ca của nó vì việc của 500 năm trước không hay đơn giản đó chỉ là một việc làm điên khùng của người con gái tên Ella đó. Selena ghét Quý nữ. Vì vậy cô có ác cảm với cô gái tên Ella. Nhưng hành động vừa rồi của Ella khiến cô lung lay. Nếu cô còn như vậy thì Chun sẽ thế nào? Cô quan sát anh từ lúc đó nhưng chỉ là một sự tĩnh lặng, anh đang dồn nén cảm xúc của mình.

- Tôi muốn đi về một mình.

Chun nói và bước đi, anh không đủ dũng cảm để nhìn thấy Ella vào lúc này. Selena nhìn theo anh: “Ngoạ quỷ ca. Chẳng nhẽ, dù có là Chun thì số mệnh vẫn sắp đặt anh yêu Quỷ nữ sao?”

Tiếng kính vỡ rơi xuống sàn nhà lạnh ngắt.

Bàn tay của Chun bắt đầu chảy máu. Anh dang dùng hết sức mình đâm vào chiếc gương ở trong phòng.

Anh muốn đánh người đàn ông trong gương, anh muốn hỏi hắn tại sao lại để một cô gái cứu mình.

- Anh tin mình sẽ bảo vệ được tôi chứ?

Cô gái đó đã mỉm cười và nói một cách tin tưởng anh như thế. Anh cũng tin mình sẽ có thể bảo vệ được cô ấy. Vậy mà cuối cùng mọi thứ đều đảo lộn. Cô ấy nằm trên giường bệnh còn anh thì lại chẳng bị làm sao.

- Hận bản thân mình sao? Đừng hận.

Một tiếng nói vang lên khiến cho Chun giật mình. Chiếc gương bị vỡ xuất hiện hình ảnh của một người khác - một khuôn mặt xấu xí.

Chun giật mình, đó không phải là khuôn mặt của anh nhưng dường như đó lại là chính anh.

Hắn cười, cười như điên: “Đừng hận. Đó là cái giá phải trả thôi mà.”

Chun cảm giác trái tim mình đau đớn, anh cảm thấy tay của mình dường như lại nóng lên.

Khuôn mặt đó lại cười: “Đây là điều cậu muốn mà. Ah! Không! Đây là điều cả 2 chúng ta đều muốn.”

Chun hoảng sợ, anh đã nghe thấy giọng nói này ở đâu đó nhưng anh không thể nhớ được, hắn nói anh muốn điều gì đó nhưng anh muốn điều gì, hắn là ai. Hắn đầy tà niệm và oán khí và hắn dường như rất hiểu anh.

- Ta không muốn gì cả.

Chun hét lên và tỳ mạnh vào gương.

- Đừng nói dối. Mục đích cậu xuất hiện trên nhân gian không phải là muốn nhìn thấy cô ta chịu đau khổ sao?

Hắn nói và chỉ tay vào ngực của Chun: “Đấy! Chính trái tim của cậu bảo thế. Cậu ghét cô ta. Cậu hận cô ta nên cậu vui vì cô ta bị thương.”

Trái tim Chun đau đớn, nó dường như hưởng ứng những gì hình ảnh trong gương nói nhưng Chun hét lên: “Ta không muốn điều này.”

Nhưng hắn vẫn cười và lặp lại câu nói: “Cậu muốn!”

- Không! Ta không muốn.

Chun ôm lấy ngực mình, anh muốn nói điều đó cho hắn hiểu, muốn nói là hắn sai nhưng anh cảm giác như mình không đủ sức làm điều này. Dấu ấn của Tang gia cũng đột nhiên mạnh mẽ hơn, nó xuất hiện trở lại cánh tay của Chun.

Xoảng!

Tiếng một vật gì đó rơi xuống đất.

- Gâu! Gâu

Những tiếng động đó như làm cho Chun thoát ra khỏi ảo ảnh, Chun khụy xuống. Anh quay lại và nhận ra chiếc lọ đặt hoa Thủy tiên đã bị cún Chun làm vỡ. Còn cún Chun đang nhìn anh nhưng dường như nó lại đang nhìn vào tấm gương bị vỡ nhiều hơn là nhìn anh. Chun nhận ra những hình ảnh đó và giọng nói cũng đột nhiên biến mất.

- Người đang làm gì vậy?

Chun bàng hoàng nhận ra cún Chun vừa làm vỡ lọ hoa Thủy tiên. Anh chạy đến thì thấy cún Chun chạy ra khỏi phòng.

Chun bắn khoăn, con chó này quá kỳ lạ. Lúc này khi anh ra về, anh thấy nó đang ngồi ở trước cửa bệnh viện, nó bình thường rất hay câu gấu với anh nhưng hôm nay anh nhận ra nó cô đơn và lo lắng cho Ella. Chính vì vậy, anh bất giác kéo nó đi cùng mình, nó cũng ngoan ngoãn đi cùng anh. Và giờ thì vì nó làm rơi chậu hoa mà anh mới thoát ra được ảo ảnh. Nó thực sự vô tình làm rơi hay nó cố ý làm thế để đánh thức anh?

Chun nhìn lọ hoa mà Angela đã tặng anh, vì có quá nhiều việc xảy ra mà anh đã không hề chăm sóc nó nhưng nó đang mọc những chiếc lá nhỏ. Chun nhặt những mảnh vỡ của lọ, anh bắn khoăn tại sao trong số những đồ vật, cún Chun lại làm vỡ ngay lọ hoa mà anh tưởng như mình đã quên nó.

.....
.....
.....

Khi Chun quay ra, cún Chun đã kéo theo cho anh một cái lọ thủy tinh mới. (không hiểu nó tìm ở đâu)

- Người muốn ta trông lại nó sao? Vậy tại sao người lại làm vỡ nó?

Cún Chun im lặng, nó không sửa mà chỉ cố gắng đẩy tay của Chun đến gần khóm hoa hơn mà thôi

21. Chương 21

CHAP 21: LỰA CHỌN CỦA BẠCH VÔ THƯỜNG

Chun bước ra khỏi phòng tắm thì phát hiện không hề nhìn thấy cún Chun đâu nữa. Nó vốn dĩ là con chó kỳ lạ nên anh cũng không ngạc nhiên lắm.

Tiếng điện thoại reo làm Chun giật mình. Giờ là 2h sáng thì ai gọi cho anh vào lúc này được cơ chứ.

- Arron! cậu gọi cho mình vào giờ này làm gì?

.....† ?..
.....† ?....

Chiếc điện thoại rơi xuống nền nhà.

- Chun! cậu vẫn còn nghe mình nói chứ?

Thay cho câu trả lời là những tiếng tút dài vô tận.

Tiếng mưa rơi bên ngoài khiến cho Joe tỉnh giấc, anh nhận ra mình vừa mới thiếp đi một lúc.

- Joe!

Tiếng nói khê hoà với tiếng mưa rơi làm cho Joe tưởng rằng mình nghe nhầm. Anh đưa tay dụi mắt để mong rằng những gì anh thấy là sự thật.

Ariel đang đứng ngay ở góc phòng.

- Ariel! Sao em lại ở đây?

Joe vừa nói vừa chạy đến gần Ariel. Anh đưa tay ra nắm lấy bàn tay Ariel nhưng kỳ lạ thay anh vừa nắm lấy không khí. Ariel khóc và lắc đầu nhìn Joe. Đây sẽ là lần cuối cùng họ gặp nhau nhưng ngay cả một lần nắm tay họ cũng không thể làm được vì cô chỉ là linh hồn. Cô đến để nói lời tạm biệt anh.

Chun chạy đi trong mưa, những hạt mưa khiến cho mọi vật trước mặt anh nhoà đi. Những hình ảnh về Ella bỗng nhiên ùa đến. Đôi mắt nâu nhìn anh đầy giận dữ khi lần đầu tiên họ gặp nhau, nụ cười của cô khi cô chụp ảnh thử, khuôn mặt đắc thắng của cô khi thấy anh bị quật ngã dưới sàn, sự lúng túng của cô khi bị anh trêu ghẹo, đôi mắt tin cậy khi nói với anh rằng cô tin anh. Và cuối cùng là hình ảnh của cô ngã xuống trước mặt anh.

Chun nhận ra những giọt nước mắt bắt đầu hoà lẫn với những hạt mưa rơi xuống trên mặt anh. Anh vẫn chưa có cơ hội hiểu người con gái kỳ lạ đó vì thế anh cầu xin ông trời đừng tước đoạt của anh cơ hội đó: “Tôi vẫn chưa hiểu trái tim mình vì thế Ella Chen! Hãy cho tôi cơ hội đó.”

Ella bắt giác quay đầu lại..

- Này! Đi mau lên!.

Một tên quỷ sứ giật sợi dây xích và kéo Ella đi nhanh hơn, sợi dây xích đang được nối giữa bàn tay của Ella và Quỷ sứ.

Đôi mắt của Ella không còn một chút thần sắc, cô dường như chỉ là một khúc gỗ bước những bước đi vô định mà chính bản thân cô cũng không biết.

Đột nhiên sợi dây xích dường như bị ai đó giật lại. Quỷ sứ quay đầu lại và hấn giật mình hét lên: “Bạch Vô Thường! Sao huynh lại ở đây?”

Ella ngẩng đầu nhìn người con trai đang nắm lấy sợi dây xích và nắm lấy tay cô. Đôi mắt của Bạch Vô Thường trở nên lạnh lùng và tức giận.

- Không được đưa cô ấy đi!

Bạch Vô Thường hét lên khiến cho Quỷ sứ giật mình. Hấn biết Bạch Vô Thường là thân cận của Diêm Vương, dù 500 năm trước anh đã vi phạm quy tắc của Địa ngục nhưng anh vẫn được mọi người trọng vọng.

- Huynh đừng làm khó tôi! Đây là lệnh của “người đó”.

Quỷ sứ cố gắng cầu hoà, hấn không muốn đắc tội với Bạch Vô Thường nhưng cũng không thể làm trái lệnh của Địa ngục.

Hấn đưa tay ra định kéo Ella đi nhưng Bạch Vô Thường vẫn nắm chặt tay của Ella: “Không thể có chuyện đó. Vẫn chưa phải là lúc này.”

Quỷ sứ lắc đầu và đưa cho Bạch Vô Thường tờ lệnh mà hấn nhận được. Ngay khi đọc xong, Bạch Vô Thường tức giận nắm chặt tờ lệnh trong tay, bỗng chốc nó trở thành những mảnh tro.

Anh không tin là người đó lại ra lệnh như vậy. Đáng nhẽ, giờ chưa phải lúc đó.

- Bác sĩ! Cô ấy thế nào rồi?

Ngay khi bác sĩ vừa bước ra khỏi phòng, Jiro vội vàng chạy đến hỏi, Arron dìu Hebe tiến đến gần hơn.

Người bác sĩ lắc đầu: “Thực sự chúng tôi cũng không hiểu chuyện gì nữa. Tình trạng của bệnh nhân đang rất tốt nhưng đột nhiên tim cô ấy yếu đi nhanh chóng. Lúc này, trong lúc cấp cứu, nhịp tim của cô ấy cũng có những biểu hiện kỳ lạ.”

- Vậy nghĩa là thế nào? Cô ấy sẽ khoẻ lại chứ?

Arron vội vàng hỏi người bác sĩ nhưng anh chỉ nhận được một cái lắc đầu.

- Chúng tôi cũng không dám chắc. Giờ cô ấy đang bị rơi vào hôn mê. Nếu như cô ấy có thể vượt qua được đêm nay thì có lẽ tình hình sẽ khả quan hơn.

Jiro như không tin vào tai mình, anh có thể sẽ mất Ella sao? Điều này là không thể.

- Ella sao rồi?

Chun vừa chạy đến trước cửa phòng bệnh thì đột nhiên anh thấy choáng váng, cả người của anh ngã xuống.

Anh nhận ra khoé miệng của mình chảy máu, trước mặt anh là anh ta – Jiro với khuôn mặt tức giận.

- Cô ấy đang bị nguy hiểm. Anh vui lòng chưa?

Jiro gào lên và định xông vào Chun nhưng Arron vội vàng ngăn cản anh lại trong khi Chun lại ngồi chờ đợi ở dưới đất.

Jiro nhìn Chun với vẻ mặt khinh thường, anh vùng ra khỏi tay của Arron: “Các người cút hết đi. Tôi không muốn nhìn thấy các người.”

Jiro bước vào và đóng cửa phòng lại.

- Mình phải vào thăm cô ấy.

Chun gượng đứng dậy với ánh mắt vô hồn, anh muốn nhìn thấy Ella Chen, dù chỉ là nhìn cô ấy thôi cũng được.

- Đừng làm vậy. Cậu không thấy anh ta đang nổi điên sao.

Arron đỡ Chun đứng dậy và ngăn cản anh nhưng Chun hét lên: “Dù anh ta có đâm mình thêm mấy phát nữa cũng được chỉ cần mình được gặp cô ấy.”

- Dù anh có vào nhìn cô ấy thì được ích gì. Bây giờ cô ấy cần nghỉ ngơi. Anh vào đó chỉ làm cho sự tĩnh lặng này bị rối loạn thêm mà thôi.

Chun quay về phía tiếng nói, đó là Angela, cô vừa đi mua một ít café cho mọi người: “Chúng ta chỉ có thể ngồi chờ mà thôi.” Cô tiến đến bên Chun và đưa cho anh cốc café, Arron buông Chun ra và anh tiến đến ngồi xuống bên cạnh Hebe. Giờ việc duy nhất họ có thể làm là cầu mong Ella Chen sẽ qua được đêm nay.

- Anh có biết anh vừa làm gì không?

Quý sứ kinh hãi nhìn Bạch Vô Thường nhưng Bạch Vô Thường vẫn nhìn hấn lạnh lùng và đe dọa khiến hấn sợ hãi anh. Tại sao Bạch Vô Thường lại có thể vì một cô gái mà sẵn sàng chống lại lệnh của Địa ngục, cô gái này là ai mà quan trọng tới mức việc có thể bị tan biến đi và không bao giờ có cơ hội siêu thoát lại không khiến anh ta sợ như vậy? Một Bạch Vô Thường lạnh lùng ở địa ngục đây sao?

- Ta sẽ không thể mang cô gái này đi được.

Bạch Vô Thường quả quyết nói nhưng Quý sứ bỗng nhiên lại cười một cách man dại, hấn dường như nhớ được một điều gì đó.

- Nếu tôi mang cô ấy đi thì anh định làm gì tôi? Anh định dùng ma lực của anh làm tổn thương tôi sao? Anh thử làm xem. Và anh sẽ thấy cô ta sẽ như thế nào?

Quý sứ tự tin nói vì hấn và Ella giờ đã được nối với nhau bằng sợi dây sinh mệnh. Nếu như Bạch Vô Thường làm gì hấn thì Ella cũng sẽ phải chịu điều tương tự. Thậm chí cô ấy sẽ chẳng thể nào còn giữ được hồn phách và mãi không siêu thoát.

Quý sứ nhìn Bạch Vô Thường với ánh mắt thách thức. Hấn sẽ có được Ella và hấn sẽ báo cáo với Diêm Vương cả chuyện Bạch Vô Thường như vậy hấn sẽ có thể được thăng chức, được trọng vọng ở cái thế giới tối tăm đó. Bạch Vô Thường nhìn hấn với ánh mắt khinh bỉ, Ella vẫn ngây dại nhìn 2 người.

- Nhưng giờ thì ngươi không thể làm thế được nữa rồi.

Giọng nói yếu ớt nhưng đầy quả quyết vang lên khiến cho Quý sứ và Bạch Vô Thường giật mình quay về phía đó.

Giờ đây, ở giữa sợi dây xuất hiện một sợi dây khác, đó là sợi dây của Ariel.

- Anh còn làm gì vậy? Hãy mau tháo sợi dây của Ella ra đi.

Ariel hét lên khi nhìn thấy Bạch Vô Thường vẫn đứng nhìn cô ngạc nhiên. Chỉ cần cô thay thế Ella thì Quý sứ không thể làm cho Ella bị tổn thương.

Đột nhiên bàn tay của Ella nắm chặt lấy sợi dây xích của Ariel.

- Cô làm gì vậy? Hãy mau buông tay ra. Nếu cô giữ lấy tôi thì chúng ta sẽ bị đồng hoá đến lúc đó cô sẽ không thể quay về được nữa.

Nhưng bàn tay của Ella vẫn nắm chặt lấy sợi dây của Ariel.

- Haha! Giờ thì ta sẽ bắt được cả 2 người. Người chính là người đã chôn thoát vào 1 năm trước.

Quý sứ nhìn Ariel và Ella, hẳn biết Bạch Vô Thường dù là người lạnh lùng đến đâu cũng không thể nào hy sinh một người con gái vô tội để cứu Ella.

- Anh còn làm gì vậy? Mau tách sợi dây ra đi.

Ariel hét lên nhưng cô vẫn thấy Bạch Vô Thường đứng im lặng. Cô khóc và quay sang Ella: “Ella. Tôi xin cô. Bỏ tay ra được không.”

Nhưng ánh mắt của Ella vẫn ngây dại chỉ có bàn tay của cô dường như nắm chặt hơn. Quý sứ bắt đầu kéo cả 2 người đi nhưng khi hắn vừa bước đi thì một tiếng động nhỏ vang lên khiến hắn quay lại, cảm giác toàn thân hắn trở nên mất hết sức lực, hắn ngã xuống. Ở phía bên kia là Ella đang được Bạch Vô Thường đỡ lấy, Ariel mỉm cười ngã xuống.

Bạch Vô Thường đã dùng tà lực để chặt đứt sợi dây xích nhưng điều đó cũng giống như anh dùng sức mạnh của mình làm tổn thương Quý sứ và cũng làm tổn thương Ariel.

- Tôi xin lỗi!

Bạch Vô Thường nhìn Ariel, dù đôi mắt và giọng nói của anh vẫn lạnh lùng nhưng Ariel có thể cảm nhận được anh đang day dứt.

- Không! Anh làm rất đúng.

Chun khẽ mở cửa phòng bệnh, anh đã nhận lúc Jiro phải đi gặp bác sĩ và làm một số thủ tục khác để vào nhìn cô.

Chun đưa bàn tay của mình chạm vào khuôn mặt của Ella, anh cảm nhận hơi ấm của cô, cô ấy dường như đang ngủ chứ không phải là đang trong tình trạng nguy kịch.

- Ella Chen! Cô nhất định phải tỉnh lại.

Chun cảm giác có gì đó ấm nóng chạm vào tay anh. Chun kinh ngạc khi nhận ra một giọt nước mắt đang trào ra từ đôi mắt đang ngủ im của cô.

22. Chương 22

CHAP 22: DAY DỨT.

BỘP!

Trên má Jiro hằn vết ngón tay nhưng anh vẫn mím chặt môi không nói một lời. Anh biết thầy anh đang tức giận nên điều duy nhất mà anh có thể làm là im lặng chịu phạt.

- Cha! Sao cha lại đánh Jiro?

Ella ở trên giường bệnh cố gắng vươn người ra phía trước mặc kệ vết mổ đang làm cho cô đau nhức, bà Cao vội vàng đỡ lấy cô và ra hiệu bảo cô nên nằm yên.

- Nếu ta không về sớm thì liệu anh sẽ định giấu ta đến khi nào?

Ông tức giận nói với Jiro. Khi vừa về đến nhà ông nhận ra không khí trong võ đường hết sức căng thẳng. Sau khi biết hết mọi chuyện ông lập tức chạy đến bệnh viện. Cảnh đầu tiên đập vào mắt ông là đôi mắt đỏ ngầu của Jiro và khuôn mặt bình an của Ella. Bỗng nhiên trong lòng ông cảm thấy chua xót. Từ bao năm nay, ông luôn chỉ quan tâm đến võ đường, rất ít dành thời gian cho Ella. Nhờ có Jiro mà ông có thể yên tâm những lúc ông đi vắng nhưng từ lúc nào cả 2 đứa trẻ này đều không còn cần sự quan tâm của ông nữa. Chúng lớn lên, có việc gì cũng tự giải quyết.

Vì thế khi biết Jiro giấu mình, ông hiểu nó sợ ông lo lắng nên mới làm thế. Nhưng ông cảm thấy mình bất lực, ông rùng mình nghĩ đến nếu như cả Ella và Jiro đều gặp nguy hiểm thì ông sẽ ra sao. 2 đứa trẻ này nghĩ rằng chúng có thể tự lo liệu nhưng chúng làm sao hiểu được ông cũng lo lắng khi nhìn theo những bước chân của chúng.

Jiro biết thầy tức giận là vì lo lắng cho mình và Ella nên anh chỉ biết nói: “Con xin lỗi!” trong khi đó, Ella lại khóc, Bà Cao hốt hoảng vì thấy Ella khóc, Jiro vội vàng chạy đến cầm lấy tay cô, ông Chen thì tỏ ra hết sức lúng túng. Mọi người có biểu hiện thế cũng phải thôi vì Ella chưa từng khóc vậy mà giờ cô lại dễ dàng rơi nước mắt.

- Ella! em sao vậy? Sao lại khóc? Đau ở đâu àh?

Jiro tiến đến và lau nước mắt cho Ella, cô lắc đầu. Cô cảm thấy có điều gì đó khiến cô đau thất khi nghe Jiro nói lời xin lỗi.

Ella đã tỉnh dậy vào lúc trời gần sáng, trong ký ức của cô mọi thứ dường như vẫn còn đó – Ariel, Quỷ sứ, người con trai tên Bạch Vô Thường. Chính vì vậy, khi nghe Jiro nói đến lời xin lỗi bỗng nhiên Ella nhớ đến Bạch Vô Thường, anh cũng nói lời xin lỗi như vậy, cô giận bản thân mình vì mọi người có làm gì sai đâu. Người sai là cô mới đúng, là cô khiến mọi người gặp nguy hiểm, là cô khiến cho mọi người lo lắng. Người nên nói lời xin lỗi là cô mới đúng.

- Con bé này! Sao tự nhiên lại khóc?

Bà Cao vuốt tóc và an ủi Ella và bà không nhận ra chính mình cũng đang khóc. Đó là lần đầu tiên bà nhìn thấy đứa cháu gái rơi nước mắt, bà nên vui hay nên buồn đây. Ngay từ khi mới nhìn thấy nó, bà đã thắc mắc tại sao nó khóc mà không có giọt nước mắt nào? Bà chưa từng thấy trường hợp nào kỳ lạ như nó. Jiro và ông Chen lo lắng nhìn Ella và Bà Cao, cả 2 người đều không hiểu trong lòng họ thực ra nghĩ gì.

Tiếng gõ cửa phòng làm cho mọi người bình tĩnh lại. Thì ra là Arron dìu Hebe đến thăm Ella.

Ông Chen được nghe Jiro kể về việc truyền máu nên ông vội vàng cảm ơn Hebe trong khi cô thì cảm thấy hơi ngại vì hành động của ông. Lúc này chẳng ai để ý về mặt của bà Cao bỗng chốc hơi căng thẳng, bà vội vàng đứng lên và nói có việc bận nên cần phải đi về nhà luôn.

- Để tôi đưa bà về. tôi cũng có việc cần đi.

Ông Chen nói và đứng lên. Hebe và Arron chào ông và Bà Cao. Bà Cao hơi cúi đầu khi đi ngang qua Hebe, mãi khi cánh cửa đóng lại sau lưng, Hebe bỗng cảm thấy người phụ nữ vừa rồi dường như rất quen.

Arron và Jiro quyết định đi ra ngoài để cho 2 cô gái thoải mái tâm sự với nhau.

Sau khi 2 chàng trai đi rồi, Ella cảm ơn Hebe nhưng Hebe chỉ cười và lắc đầu.

- Em đừng nói thế. Nhưng cũng thật là trùng hợp khi mà chúng ta cùng nhóm máu.

Ella mỉm cười khi nghe lời Hebe nói: “Em là một người may mắn nên mới gặp được mọi người.”

Khi 2 người đang nói chuyện linh tinh thì Arron vội về mặt tức giận bước vào phòng: “Tôi đưa cô về phòng bệnh.” Arron nói và không chờ sự đồng ý của Hebe, anh xách người cô lên, Hebe không hiểu có chuyện gì nhưng thấy anh tức giận như vậy nên cô chào Ella và đi về phòng. Khi đi ngang qua chỗ Jiro đứng, cô thấy không khí giữa họ hình như có gì không ổn.

- Anh đã nói gì với anh ý sao?

Ella hỏi Jiro nhưng cô chỉ thấy anh lảng tránh ánh mắt của mình: “Không! Có gì đâu.”

- Đau quá!

Hebe kêu lên khi bị Arron kéo đi nhanh như vậy, Arron vội vàng buông tay, anh đã quá tức giận khi thấy thái độ của Jiro dành cho Chun, anh chỉ muốn nói cho cậu ta hiểu là mọi việc này không phải là lỗi của Chun, Chun cũng cảm thấy rất áy náy nhưng dường như anh chàng Jiro đó lại quá có thành kiến với bạn của anh, anh ta nói rằng sẽ không bao giờ đồng ý cho Chun vào thăm Ella.

Hebe nhìn về mặt thay đổi liên tục của Arron liền bật cười.

- Sao cô lại cười?

Arron đột nhiên nhận ra lâu rồi Hebe không cười như thế, Hebe lúng túng, cô không nói gì cả.

Lúc cô ở trong bệnh viện, cô biết là Arron rất lo lắng cho mình, khi cô đột nhiên tỉnh giấc đều thấy anh đang ngủ gục bên cạnh. Cả lúc mọi người bị bắt cóc, cô cảm giác mình và anh gần nhau hơn bao giờ hết như trở lại trước khi anh đi du học.

Nghĩ đến đây trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy đau nhói. Đã 2 năm trôi qua nhưng cô mãi không quên cảnh cô nhìn thấy anh ôm Angela trong vòng tay mình.

Khi biết anh đột nhiên trở về nước vì có một buổi biểu diễn của trường tại Đài Loan, cô đã hết sức vui mừng chạy đến nhà anh. Nhưng cảnh tượng đập vào mắt cô khiến cô không đủ khả năng đẩy cánh cửa đó rộng hơn. Cô thấy anh ôm Angela và hét lên trong tuyệt vọng: “Nếu như không có hôn ước đó em sẽ yêu tôi chứ?” Mặt đất dưới chân của Hebe sụp đổ, cô đóng cánh cửa đó lại rất khẽ nhưng đó cũng là cách cô đóng cửa trái tim mình. Cô đã nói với bố về việc muốn hủy hôn ước, cô yêu anh nhưng cô không muốn sống với người mà trong tim có hình bóng một người khác, mà người đó lại là em gái mình. Cô tưởng là anh sẽ vui khi nghe cô thông báo điều đó nhưng ngược lại anh tức giận, anh nói dù thế nào anh cũng không hủy hôn. Cô không hiểu tại sao anh lại muốn hôn ước đó nếu như anh không yêu cô hay anh sợ rằng nhà anh sẽ bị mất mặt khi cô đòi hủy hôn. Kể từ đó họ thay đổi, cô lao vào công việc, không còn đánh bản nhạc mà anh thích, anh thì bắt đầu với những cuộc phiêu lưu tình ái và kết quả cuối cùng là chia tay.

Liệu giờ đây, cô có nên cho mình và anh một cơ hội không?

Cô quay ra nhìn Arron và nhận ra anh cũng đang nhìn cô.

- Hebe! Cô mệt sao?

Cô mỉm cười lắc đầu, Arron nghe thấy trái tim mình đập nhanh như mấy năm trước nhưng sao anh thấy cô buồn thế.

Bỗng chốc hành lang của bệnh viện tràn ngập ánh nắng cũng giống như buổi chiều trong phòng nhạc hôm đó.

Cuối cùng thì Ella cũng thuyết phục Jiro về nhà nghỉ ngơi vì cô biết đã nhiều ngày nay anh không được nghỉ một chút nào. Trước sự cứng rắn của Ella, Jiro đành phải về nhà, nhưng anh không quên bắt mấy sư đệ của mình ở lại bảo vệ Ella. Nếu bệnh tình của cô có biến chuyển gì phải nói cho anh nghe.

Ella nằm trên giường và nghĩ đến những chuyện trong giấc mơ, cô biết đó không phải là mơ, dù lúc đó cô muốn ngăn cản người con trai đó nhưng cô không đủ khả năng, cô nhớ đến Ariel và ngay lập tức cô chỉ muốn khỏi bệnh và đến gặp Joe. Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy lo lắng cho Joe vô cùng, còn người thanh niên tên Bạch Vô Thường đó nữa, anh ta có sao không khi chống lại lệnh của Diêm Vương và anh ta là ai mà lại giúp đỡ cô.

Cốc!

Ella giật mình vì tiếng gì đó đập vào cửa kính, ban đầu cô tưởng nghe nhầm nhưng ngay sau đó lại một tiếng động nữa vang lên. Kèm theo nó là một giọng nói rất khẽ.

- Ella Chen!

Chun đang cố gắng bám vào bệ cửa sổ để vào phòng của Ella. Ella không tin vào tai mình, cô vừa nghe thấy tiếng của Chun nhưng sao anh lại ở bên ngoài cửa sổ.

- Cô mau mở cửa cho tôi vào. Tôi sắp hết chịu nổi rồi.

Ella vội vàng kéo cánh cửa, ngay sau đó cô nghe thấy tiếng chạm đất rất khẽ, cô biết anh đang đứng ở ngay bên cạnh cô.

- Sao anh lại leo cửa sổ?

Ella ngạc nhiên hỏi. Còn Chun thì lại đang cố gắng lấy lại sức sau hơn 30 phút trèo tường.

- Vì cô chứ còn vì ai.

Chun hậm hực trả lời. Anh muốn vào thăm Ella nhưng Jiro lại luôn bên cạnh cô nên anh không thể vào, ngay cả đến lúc anh ta về cũng cứ người ở lại bên cạnh Ella nên anh chẳng còn cách nào khác là trèo tường. Nếu chuyện anh - một giám đốc lại phải trèo tường như tên trộm mà đồn ra ngoài chắc là cũng chẳng ai tin.

Ella bật cười: “Không ngờ anh lại vì tôi mà leo cửa sổ, anh thật sự là một tên trộm rồi.”

Chun vẫn chưa hết bực mình, anh liền nhíu mày: “Nếu trộm thì tôi trộm cô đi chắc?”

Một thoáng lúng túng, Ella và Chun cảm giác như họ vừa đánh thức một điều gì đó.

.....

.....

Chun nhìn quanh quần để che dấu sự ngại ngùng, anh khẽ hỏi: “Cô khoẻ chưa?”

Ella mỉm cười gật đầu, anh thở phào nhẹ nhõm, anh vẫn muốn chính cô khẳng định với anh điều đó chứ không phải ai khác.

- Giám đốc Wu! Anh khoẻ chứ?

Ella hỏi Chun với giọng lo lắng khi cô thấy anh dường như có gì đó không ổn.

Chun lạnh lùng nói: “Tôi không khoẻ chút nào.”

Ella hơi sững lại trước câu trả lời của anh.

Chun quay mặt ra phía cửa sổ, cái lạnh của ban đêm khiến Chun cảm thấy mình tỉnh táo hơn bao giờ hết: “Ella Chen! Tôi không khoẻ chút nào. Cô khiến tôi không hiểu chính mình.”

Ella thật sự ngạc nhiên trước câu nói của Chun, cô giơ bàn tay của mình ra, cô không biết mình muốn nắm lấy gì.

Chun cảm thấy có ai đó đang nắm lấy tay áo của mình, anh biết đó là Ella, Chun mỉm cười và khẽ nói: “Cảm ơn cô. Ella Chen.”

.....

.....

Trước khi, Chun ra về (tất nhiên là vẫn phải leo cửa sổ), anh đột nhiên hỏi Ella: “Nếu việc đó xảy ra lần nữa thì...”

Chưa để Chun nói hết câu, Ella đã trả lời thay anh: “tôi vẫn sẽ làm thế.”

Nụ cười của Ella khiến Chun đột nhiên cảm thấy đau nhói ở ngực.

- Cô không được làm thế. Nếu có lần sau, tôi sẽ là người làm điều đó. Nhất định như thế.”

Chun bỏ đi để lại Ella với những băn khoăn trong lòng mình về người đàn ông tên Wu Chun và cả về chính cảm giác của cô lúc này.

- Tại sao ngài lại làm như thế? Không phải là ngài nói rằng sẽ cho tôi cơ hội để sửa lỗi lầm của 500 năm trước sao?

Bạch Vô Thường tức giận nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt anh. Trước phản ứng của anh, ông vẫn giữ được thái độ bình tĩnh và chỉ im lặng.

Ông ta đưa tay ra làm xuất hiện Thủy kính, trong đó là hình ảnh lần đầu tiên Chun và Ella gặp nhau tại nhà hàng Secret – đó cũng là lần đầu tiên tà niệm của Ngoại Quỷ thức tỉnh. Tiếp đó là hình ảnh tại kho hàng khi Chun giải phóng sức mạnh của Ngoại Quỷ để cứu Ella.

- Người hiểu tại sao ta lại muốn đưa cô ấy về rồi chứ?

Ông bình thần nhìn Bạch Vô Thường nhưng anh vẫn không hề nguôi ngoai, anh vẫn tức giận nói: “Vậy thì sao? Đúng là tà niệm của Chun đã thức tỉnh nhưng nó vẫn còn có thể kiềm chế. Chẳng phải đây là điều

ngài đã tiên đoán từ trước hay sao. Chính vì thế mà ngài mới cho phép tôi và Tiểu Quỷ xuống đó giúp họ còn gì. Vậy thì tại sao ngài lại không giữ lời hứa?”

Người đàn ông lắc đầu, hình ảnh trong Thủy Kính lại thay đổi, đó là hình ảnh của Chun và Ella đang mỉm cười tại phòng bệnh: “Hãy nhìn họ xem. Họ đã đến gần nhau quá rồi. Ta buộc phải làm điều đó trước khi mọi chuyện đi quá xa so với những điều mà ta có thể đoán.”

Lần này, Bạch Vô Thường hơi khựng lại, khi anh nhìn những hình ảnh đó anh cũng biết có lẽ mọi thứ không như ban đầu anh tưởng, anh xuống trần vì muốn ngăn cản 2 người gặp nhau, anh đã cố gắng bảo vệ Ella, dập tắt tà niệm của Chun nhưng nếu họ ở gần nhau hơn thì anh không biết điều gì sẽ xảy ra.

Bạch Vô Thường nhìn hình ảnh Ella cười trong gương, anh bỗng nhiên hạ giọng: “Hãy cho tôi thêm chút thời gian nữa. Tôi sẽ làm cho tà niệm của cậu ta biến mất. Ngài đã hứa với tôi rồi đúng không?”

Người đàn ông thở dài: “Được rồi! Vậy thì ta sẽ tiếp tục chờ đến lúc đó. Nhưng nếu như cậu không thể làm được gì ta sẽ phải đưa cô ấy trở về đây.”

Bạch Vô Thường gật đầu khẳng định anh sẽ làm được điều mà anh nói.

Người đàn ông nhìn theo Bạch Vô Thường bước đi, ông quay lại nhìn vào Thủy Kính trong đó vẫn là hình ảnh của Ella và Chun.

- Vạn vật đều có tình.

Một tiếng thở dài khe khẽ làm cho khuôn mặt vốn bình thản của “người đó” bộc lộ cảm xúc xót xa.

23. Chương 23

CHAP 23: DẤU HIỆU KHÔNG LÀNH!

- Ella!

Chun hét lên và chạy về phía Ella. Không thể được! Anh đã tự nhủ với bản thân mình rằng sẽ không để điều này xảy ra nhưng tại sao...

Chun ôm chặt Ella trong tay mình, máu nhuộm đỏ cả đôi bàn tay anh, thấm đỏ cả chiếc váy trắng tinh của Ella.

- Không! Không!

Chun hét lên một cách bất lực, anh quay ra nhìn hấn - người đã nổ súng vào Ella.

Nhưng....

Một khoảng lặng bao trùm lên tất cả.

Chun hoảng sợ nhìn người đàn ông ở trước mặt mình, không phải là Ken như anh tưởng mà là chính anh – Wu Chun đang mỉm cười lạnh lùng nhìn sự đau khổ của anh.

- Chun! Chun!

Chun choàng tỉnh, mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt hoảng hốt của anh. Anh nhận ra người vừa gọi anh là Selena.

- Chun! Anh làm sao thế? Có chuyện gì xảy ra vậy? Anh vừa mơ thấy ác mộng sao?

Chun lau những giọt mồ hôi trên mặt, anh vừa mơ một cơn ác mộng. Chỉ là mơ thôi nhưng sao anh thấy nó giống như thật. Chun nhìn xuống 2 bàn tay đang rịn mồ hôi của mình, chúng không hề có giọt máu nào.

Chun cảm giác nhẹ nhõm, anh mỉm cười trấn an Selena: “Tôi không sao. Nhưng cô có thể lấy cho tôi cốc nước không?”

Selena gật đầu nhìn Chun, cô nhanh chóng đi vào nhà bếp.

12h đêm nhưng Ella vẫn chưa thể nào ngủ được. Dường như có quá nhiều việc mà cô không hiểu được, nó khiến cô phải suy nghĩ. Những điều này bắt đầu từ lúc cô gặp Wu Chun tại nhà hàng. Cô đã không muốn tìm lời giải đáp nhưng giờ thì cô biết cô cần phải tìm đáp án cho chính mình.

Bỗng nhiên chuông điện thoại của Ella reo vang. Ai gọi cho cô vào lúc này nhỉ?

- Tôi là Ella Chen!

.....

.....

Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời, Ella hơi ngạc nhiên, cô tưởng đây là trò đùa nên cô định dập máy nhưng có gì đó lại ngăn cô không làm vậy.

.....

.....

- Là tôi! Wu Chun!

Chun trả lời hơi ngần ngại, anh không biết tại sao mình lại gọi cho cô vào lúc này và chắc gì cô đã thức nhưng anh chỉ muốn xác nhận rằng, cô vẫn còn ở bên cạnh anh.

- Giám đốc Wu! Sao anh lại gọi cho tôi? Anh vừa mới đến đây mà?

Cái cách Ella trả lời anh khiến anh bật cười, anh cảm thấy mình thật là ngu ngốc. Cô ấy vẫn là Ella Chen như bình thường, vậy thì anh đang sợ điều gì chứ?

- Không có gì! Tôi chỉ muốn.....

Chun ngập ngừng trả lời khiến cho Ella hơi khó hiểu: “anh muốn làm gì?”

- Tôi chỉ muốn thử xem điện thoại tôi có tốt không thôi.

- Hả!

Ella hét lên kinh ngạc: “Vì thế mà anh gọi cho tôi vào lúc này sao. Vậy thì điện thoại của anh dùng tốt lắm. Chúc anh ngủ ngon! Giám đốc Wu!”

Ella nói một tràng rồi dập máy. Cô không hiểu nổi anh ta làm sao nữa. Vừa lúc này có vẻ không ổn chút nào, giờ thì lại gọi điện thoại trêu cô.

Chun mỉm cười nhìn chiếc điện thoại đã bị ngắt: “Ella Chen! Chúc cô ngủ ngon.”

Anh vươn vai và quyết định sẽ đi ngủ một giấc thật say để bù lại những gì mà anh đã trải qua trong những ngày qua.

Selena khẽ khép cánh cửa phòng lại, cô quay đầu bước đi vì biết anh sẽ không cần một cốc nước vào lúc này. Selena nhìn những giọt nước sáng lên trong bóng tối, bỗng nhiên cô cảm giác liệu cô cũng sẽ như thế này chứ? Sẽ chỉ là những giọt nước rồi tan vào trong không khí mà chẳng ai biết cô đã từng tồn tại.

Jiro thấy có người đi đi lại lại trước cửa phòng của Ella, anh nhìn điệu bộ đó, nhận ra ngay đó chính là Selena. Jiro bất giác mỉm cười vì nhớ lần trước anh cũng bắt gặp cô đang lấp ló sau vườn nhà anh.

Khi anh định tiến đến để chào cô thì đột nhiên cô quay người định bước đi. 2 người bất chợt gặp ánh mắt của đối phương. Jiro cảm thấy dường như Selena hôm nay có gì đó hơi khác.

- Cô đã đến rồi sao không vào trong đó?

Jiro đưa một cốc nước cho Selena khi họ bước đến khuôn viên của bệnh viện, Selena đỡ lấy cốc nước và mỉm cười cảm ơn anh.

- Tôi không biết nên nói gì với cô ấy cả.

Selena lắc đầu nhìn vào ly nước đang cầm trên tay.

Jiro biết Selena không hề có thiện cảm với Ella vì ngay từ lúc họ gặp nhau lần đầu tiên, anh không hề quên ánh mắt cô ấy nhìn anh vào Ella đầy giận giữ. Nó cũng giống như ánh mắt của anh nhìn Wu Chun vậy. Vì thế khi thấy cô đến đây, anh biết cô đã cố gắng lắm rồi.

- Không sao! Cô hãy cứ là mình thì được rồi.

Jiro đưa cốc nước lên uống, Selena nhìn anh và bất chợt cô nghĩ có lẽ anh sẽ hiểu cô: “Tôi rất muốn cảm ơn cô ấy vì đã cứu Chun! Tôi sẽ chẳng là gì cả nếu như Chun không tồn tại.”

Jiro nhìn đôi mắt đang đỏ lên và cố gắng kiềm chế nước mắt của Selena, anh giận giữ nói với cô: “Sao cô lại nói thế? Cô vẫn còn cuộc sống của cô dù cho anh ta không còn ở bên cạnh cô nữa chứ?”

- Vậy anh thì sao? Liệu anh sẽ có tiếp tục sống nếu như Ella Chen biến mất chứ?”

.....

Selena mỉm cười đứng lên khi nhìn thấy khuôn mặt của Jiro, anh đã không thể trả lời câu hỏi của cô vì cô biết anh và cô cùng có sự yếu đuối ở bên trong trái tim mình.

- Hãy cảm ơn cô ấy hộ tôi! Nhưng tôi vẫn chưa hoàn toàn tin cô ấy đâu.

Hebe bước xuống cầu thang và bắt gặp Bà Julia đang ngồi ở phòng khách.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân, bà quay lại và nhận ra Hebe đang đi xuống.

- Hebe! Sao con lại xuống đây? Con nên nghỉ ngơi nhiều vào.

Bà vội vàng chạy đến đỡ Hebe ngồi xuống ghế.

- con chỉ cho có ít máu thôi mà mọi người lại làm như có chuyện gì to tát lắm. Con vẫn khỏe mà.

Hebe mỉm cười nhìn Julia, cô đã chán cái cảnh phải nằm trong bệnh viện, với lại cô cũng có bị làm sao đâu, chỉ tại mọi người lo lắng quá nên bắt cô phải ở lại đó thêm 1 hôm mà thôi. Nhưng ngay cả khi về nhà cô cũng không hề được thoải mái chút nào. Mọi người vẫn coi cô là người bệnh, ngay cả Arron ngày nào sau khi xong việc cũng đến nhà để xem cô hôm nay thế nào. Cô bảo muốn đi làm thì mọi người lại ngăn cản.

- Angela đi vắng hả dì?

Hebe nhìn quanh nhà nhưng không thấy Angela đâu.

- Uh! Nó vừa đi ra ngoài, nghe nói là đi bàn công việc gì đó với giám đốc của Wu thị.

Bà Julia vừa trả lời vừa mang đến đưa cho Hebe một cốc nước cam. Hebe mỉm cười nhận lấy nó. Tại sao em gái cô lại đi gặp Wu Chun? Chẳng nhẽ nó và giám đốc Wu có chuyện gì mà cần phải gặp riêng. Hebe không thể nào hiểu nổi.

- Cô bé bị thương tên là gì vậy nhỉ? Ella Chen đúng không? Cô bé đó khỏe chưa?

Bà Julia hỏi Hebe trong khi cô lật những tấm ảnh trong album mà bà đang xem ở trên bàn.

- Cô ấy khỏe rồi dì ah!

Đột nhiên Hebe dừng lại ở một bức ảnh, cô đưa ra cho dì xem: “Dì Julia! Người phụ nữ trong ảnh này là ai vậy?”

Bà Julia nhìn bức ảnh mà Hebe chỉ, bà mỉm cười: “Đó là chị của dì. Đây là bức ảnh chụp chung duy nhất của chúng ta đây.”

Hebe tỏ vẻ khó hiểu: “Hôm nọ cháu gặp một người rất giống chị của dì. Nhưng chắc là không phải đâu.”

Hebe lật đầu và đóng quyển album lại, nhưng Julia lại không hề nghĩ đó là nhầm, linh tính mách bảo bà rằng có điều gì đó không ổn ở đây.

- Vậy cháu gặp người đó ở đâu?

Julia cố gắng dùng giọng nói bình thường để hỏi Hebe nhưng thực ra bà đang rất sốt ruột.

- Ở bệnh viện ă! Cháu đã gặp người đó khi đến thăm Ella. Hình như Ella gọi người đó là bác sĩ Cao.

Bà Cao đang chuẩn bị đóng cửa phòng khám, bà phải vào thăm Ella - đứa cháu gái đáng thương của bà. Nó lúc nào cũng lo chuyện của người khác nên lần này mới bị lôi vào vụ rắc rối như vậy.

Tiếng chuông gió vang lên khiến bà Cao nhận ra có người vừa bước vào phòng khám.

- Xin lỗi! Hôm nay phòng khám...

Bà ngược lên nhìn người vừa bước vào, hộp đựng cơm rơi xuống nền nhà vang lên một tiếng khô khốc.

Từ khi bà nhìn thấy Hebe ở phòng bệnh của Ella và nghe câu chuyện về việc truyền máu bà biết điều này sẽ xảy ra nhưng không ngờ nó đến nhanh như vậy.

- Chị!

Julia nghen ngào nhìn người phụ nữ đứng bất động trước mặt mình, bà biết có lẽ cuộc gặp này sẽ khiến cho cuộc sống bình thường của mọi người bị đảo lộn nhưng bà muốn biết đứa con mà bà đã vứt bỏ vào 24 năm trước có phải là cô gái đang ở trong phòng bệnh kia không?

24. Chương 24

CHAP 24: VỎ ỐC

Angela đã nói dối, lần đầu tiên cô ấy nói dối. Tất cả chỉ vì Chun - vì ngọn lửa ghen tỵ bắt đầu nhen nhóm trong lòng cô nên cô đã nói dối.

Khi Chun hỏi cô rằng vào đêm mưa hai tháng trước, khi cô đến con hẻm đó, cô đã nhìn thấy điều gì? Angela biết Chun đang muốn hỏi cô rằng lúc đó Ella có mặt ở đấy không? Angela buộc miệng nói rằng cô ấy chỉ thấy bọn người của Ken vây đánh Chun sau đó cô ấy nhờ bảo vệ của Zhang gia và đưa anh vào bệnh viện. Angela nhìn thái độ hơi thất vọng của Chun bỗng nhiên cảm thấy lòng mình trùng xuống, Vì người cứu anh không phải là Ella mà là cô ấy nên anh cảm thấy thất vọng sao? Từ bao giờ, cô gái tên Ella đó lại chiếm vị trí quan trọng trong lòng anh đến vậy?

- Sao cô lại ngồi ở đây?

Giọng nói quen thuộc vang lên khiến Angela giật mình thoát ra khỏi suy nghĩ, cô nhận ra Danson Tang đang ngồi xuống bên cạnh cô. Sau khi chia tay Chun, Angela cảm thấy không ổn, cô muốn nói cho Chun biết là cô vừa nói dối nhưng cô lại không muốn nói vì cô muốn anh vẫn nghĩ cô là người cứu anh.

- Tôi đang suy nghĩ một vài vấn đề.

Angela thờ ơ trả lời Danson, Danson gọi một ly rượu cho mình và một ly cho Angela, anh nhận ra tâm trạng hôm nay của cô ấy dường như đang rất hỗn loạn, cô ấy vốn rất tự tin và lạc quan vậy mà sao hôm nay lại có vẻ rất yếu đuối và cô độc.

- Cô nương! Hãy nói cho Tại hạ biết tại sao một người hoàn hảo như cô lại buồn đến vậy?

Danson cố pha trò để làm cho Angela cười, quả thực cách làm của anh công hiệu, cô mỉm cười dịu dàng, bỗng chốc Danson cảm giác anh vừa mở một cánh cửa bí mật trong trái tim mình.

Vì Chun mà anh đã tìm cách tiếp cận với Angela nhưng càng gần cô, anh càng cảm nhận cô thực sự là một cô gái tốt bụng, cô thường mỉm cười nhưng đằng sau những điều đó anh lại cảm giác có gì đó buồn. Chính điều đó khiến trong suy nghĩ của anh xuất hiện mong muốn sẽ bảo vệ cô gái dễ vỡ và mong manh như thủy tinh này.

- Tôi không hề hoàn hảo! Có nhiều thứ tôi không thể nào có.

Angela gục mặt xuống bàn, cô không muốn để ai biết cô khóc. Cô đang nói đến điều gì vậy? Cô đang nghĩ về mẹ cô - Julia. Bà đối xử với cô rất tốt nhưng chưa bao giờ bà ôm cô hay xoa đầu cô như những người mẹ khác thường làm với con gái yêu của họ. Hay cô đang nghĩ về Chun? Anh là một người tuyệt vời, quan tâm cô, cô tưởng cô đặc biệt với Chun nhưng không phải. Đôi mắt anh đang dần nhìn người khác. Một người

mẹ tưởng như là của mình, lại không giống, một tình yêu tưởng như thuộc về cô, nhưng có lẽ là của người khác? Cái gì mới thực sự thuộc về cô?

Nhìn thái độ của Angela, Danson muốn ôm cô vào lòng nhưng anh biết anh không thể làm thế, cô ấy muốn có thứ gì chứ?

- Angela! Cô muốn điều gì?

- Tôi muốn có tình yêu.

Angela ngẩng khuôn mặt còn vương vài vết nước mắt lên nhìn Danson cười: “Tôi đùa thôi!”

Cô không biết rằng khi nghe đến điều đó trong lòng Danson đã quyết định sẽ đem đến cho cô tình yêu – tình yêu mà cô mong muốn.

Bà Cao khẽ mở cửa để không đánh thức Ella tỉnh dậy.

Con bé đang mơ một giấc mơ đẹp chẳng? Bà cúi xuống vuốt mái tóc của Ella, có thể sau này Ella sẽ hận bà vì đã không cho nó biết sự thật về thân thể nó, vì chính tay bà đã đánh tráo nó và vì bà đã nói với em gái của bà rằng đứa bé đó đã chết. Nó sẽ hận bà khi mọi việc bà làm đã khiến nó rời xa người mẹ ruột của nó chẳng? Chắc chắn là như vậy.

Julia không biết mình đã đi về nhà bằng cách nào. Đứa con gái của bà đã chết vào 24 năm trước. Bà không thể tin được, chị bà lại nói dối bà lần nữa sao? Bà đã nghĩ cô gái tên Ella Chen đó có lẽ là con gái của bà, nó có cùng nhóm máu với Hebe, cô bé đó bị mù và chị bà lại sống gần nó. Tất cả dường như nói lên một điều đó là đứa con của bà nhưng chị bà lại nói ngược lại, chị bà nói rằng đó chỉ là trùng hợp mà thôi, Ella chỉ là một cô bé mù và có cùng nhóm máu với Hebe, con gái của Julia đã mất vào 24 năm trước. Chính vì thế, chị bà không muốn bà đau lòng nên đã lấy một đứa trẻ bị bỏ rơi trong bệnh viện hôm đó để thay cho đứa trẻ tội nghiệp.

- Chị xin lỗi! Vì chị cảm thấy có lỗi với em nên chị quyết định bỏ đi.

Nhưng một câu xin lỗi đâu thể xóa đi những dằn vặt trong trái tim bà suốt 24 năm. Bà đã chờ giây phút được gặp lại con gái vậy mà bà sẽ chẳng thể nào làm được điều đó nữa.

- Mẹ! Mẹ mệt sao?

Angela vừa về đã thấy cửa phòng của mẹ vẫn có ánh đèn, bà đang ngồi khóc một mình tại đó. Angela từng nhìn thấy mẹ cô khóc thầm nhiều lần nhưng vì sao thì cô không biết. Lần này, bà dường như rất đau khổ? Có lẽ, mẹ cô cần được an ủi.

Julia nhận ra Angela đang lo lắng cho mình, bà biết đứa con gái này rất ngoan ngoãn, nó nhạy cảm nên nhận ra bà đang giữ khoảng cách với nó, nó luôn cố gắng làm điều tốt để có thể nhận được sự công nhận của bà. Bà đưa tay vuốt khuôn mặt của Angela, đó là lần đầu tiên, Angela nhận ra sự quan tâm và trìu mến trong ánh mắt của mẹ mình.

- Mẹ không sao!

Julia gạt nước mắt và ôm Angela vào lòng trong sự ngạc nhiên và bồi hồi của Angela. Giờ thì bà nên quan tâm đến đứa trẻ đã luôn mong muốn nhận được tình yêu thương của bà.

Lần đầu tiên, Angela cảm nhận tình cảm của người mẹ gần đến như thế, ôm chặt mẹ mình hơn, Angela thầm nghĩ: “Danson! Tôi sẽ có tình yêu chứ?”

Ella Chen!

Chun hét to lên giữa đường khiến cho mọi người đều quay lại nhìn anh, một vài cô gái đang tò mò không biết ai là người con gái mà được một anh chàng như thế gọi tên.

Ella quay đầu về phía tiếng nói và ngay lập tức cô nghe thấy tiếng chân đang chạy đến gần mình, Ella nghĩ thầm: “sao lúc nào mình cũng gặp anh ta nhỉ?”

Chun vừa bước đến chỗ của Ella vừa hét lên: “Sao cô lại ở đây? Sao cô lại đi một mình? Anh ta đâu? Cô không ở bệnh viện sao? Mà cô bị làm sao thế? Cô có biết tình trạng sức khỏe của mình đang như thế nào không mà dám đi ra ngoài đường như thế?...”

- Đau quá! Anh có gì từ từ nói chứ vừa nắm lấy tay tôi vừa hỏi như thế thì làm sao tôi có thể trả lời?

Ella nhăn mặt hét lên khiến cho Chun lúng túng bỏ tay ra, lúc này, Chun mới nhận ra mọi người ở đi đường đang đứng nhìn 2 người họ, trên khuôn mặt của những người này đều nở nụ cười bí hiểm.

Một người đàn ông trung niên đi đến gần họ và vỗ vai Chun: “Quan tâm người yêu như thế là tốt nhưng bác thấy cháu nên nhẹ nhàng hơn.”

Mọi người mỉm cười nhìn Chun và Ella mà không nhận ra 2 nhân vật trung tâm đang hết sức lúng túng.

Joe bước vào phòng thăm, anh nhận ra Ella và người đàn ông tên Wu Chun đang ngồi ở đó.

- Joe! Cậu khỏe không?

Ella rụt rè hỏi, cô không thể nhìn thấy gì nhưng cô có thể cảm nhận dường như Joe đang giấu một điều gì đó trong lòng, Cô đến gặp Joe vì muốn kể cho cậu nghe về Ariel, về sự việc tối hôm đó nhưng cô không biết mở lời thế nào.

- Bảo Bảo! Mình khỏe. Sao cậu lại đi với anh ta?

Joe nói nhẹ nhàng, anh nhận ra Chun có vẻ khó chịu khi nghe anh gọi Ella như thế nhưng anh ta vẫn cố tình giữ vẻ mặt bình tĩnh và gật đầu chào anh.

Chun cảm giác không thoải mái khi anh phải ngồi đây để nhìn Ella và Joe nói chuyện.

- Gì mà “Bảo Bảo”? Có phải là trẻ con nữa đâu?

Chun nghĩ thầm và quay ra nhìn Ella, Chun nhận ra bàn tay của Ella đang nắm chặt dưới bàn, anh dùng một tay nắm lấy tay cô, không biết tại sao nhưng anh nghĩ cô đang bối rối.

- Joe! Về chuyện của Ariel...

Hơi ấm từ bàn tay của Chun khiến cho Ella cảm giác tự tin để nói với Joe về chuyện đêm đó. Nhưng Joe đột nhiên ngắt lời Ella: “Mình biết rồi! cô ấy đã ra đi.”

- Sao cậu biết?

Ella kinh ngạc hỏi Joe, trong khi Chun lại ngạc nhiên không hiểu chuyện gì.

- Cô ấy đã đến gặp mình, cô ấy nói phải đi, giá mà mình có thể giữ cô ấy lại nhưng mình không thể. Cô ấy nói có việc phải làm và phải đi. Cô ấy khóc và xin mình hãy để cô ấy đi...”

Joe nói và mỉm cười chua chát.

- Nếu anh không muốn thì đừng để cô ấy đi?

Chun nhìn Joe và nói với giọng giận giữ nhưng Joe chỉ lắc đầu nhìn anh. Anh biết đã đến lúc Ariel phải đi, là anh đã quá cố chấp giữ chân Ariel, điều đó chỉ khiến cô ấy đau khổ mà thôi.

- Mình xin lỗi! Thực ra...

Ella nhớ đến cảnh Ariel ngã xuống, cô ấy đã vì cô mà làm điều đó.

Đúng lúc này, viên cảnh sát thông báo đã hết giờ nói chuyện, trước khi ra về, Joe bỗng nhiên gọi giật Chun lại: “anh phải chăm sóc Bảo Bảo hộ tôi nhé! Ah! Tôi sẽ gọi cô ấy là Ella.”

Joe mỉm cười nhìn Chun và bước đi, trong khi Chun thì cảm giác nóng mặt vì hình như anh ta đã trêu tức mình.

Từ khi ra khỏi nhà giam, Chun thấy tâm trạng của Ella hơi xấu, cô dường như trở nên có tâm sự. Chun quyết định đưa Ella đến một nơi để cô thay đổi tâm trạng.

Ella cảm nhận vị mặn trong không khí và những làn gió mát đang tràn ngập khắp nơi, cô hỏi Chun: “Đây là đâu vậy? Sao anh lại đưa tôi đến đây?”

Chun kéo tay Ella đến gần bờ biển, khẽ để một ngón tay của Ella chạm vào làn nước xanh ngắt.

- Cô thử xem?

Ella nếm được vị mặn trên đầu ngón tay mình, cô khẽ nhắm mắt nhưng rồi lại mỉm cười thích thú.

- Đây là biển. Cô chưa từng đến sao?

Chun nhìn Ella mỉm cười, cô lắc đầu. Cô đã nghe nói về biển, nhưng vì bố cô và Jiro nghĩ rằng nó quá nguy hiểm với Ella nên không bao giờ cho cô đi. Giờ thì cô đã có thể biết biển là như thế nào, thì ra nó mặn.

- Có phải nước biển màu xanh không? Có phải tôi đang đi trên cát không? Có phải vừa chạm vào chân tôi là sóng không?

Ella hỏi và hỏi, Chun vừa mỉm cười vừa trả lời những câu hỏi ngây ngô của cô. Cứ mỗi khi Chun trả lời xong thì Ella lại thích thú reo lên: “Thì ra là thế.”

Khi ánh hoàng hôn buông xuống, cái lạnh khiến cho Chun nhận ra mình nên trở về, từ khi nào Ella không còn hỏi anh câu hỏi nào nữa, cô chỉ ngồi đó im lặng để các cơn sóng chạm vào chân mình.

- Cô không sao chứ?

Chun tiến đến gần và khoác chiếc áo vào người Ella, cô khẽ mỉm cười cảm ơn anh nhưng dường như cô ấy vẫn đang nghĩ đến một điều gì đó.

Ella quyết định kể cho Chun nghe về việc của Ariel, có thể anh không tin, đó chỉ là câu chuyện hoang đường.

Không hiểu sao Chun tin vào câu chuyện đó, anh nhớ đến giọt nước mắt của Ella và tối hôm đó, cô đã vì Ariel mà khóc và giờ là dẫn vật bản thân mình.

- Vì cứu tôi mà Ariel mới bị như vậy.

Ella thở dài và viết những dòng chữ trên cát.

Chun nhận ra đó là dòng chữ xin lỗi, bàn tay anh vô tình nắm lấy bàn tay của Ella đang để trên cát: “Cô biết không? Tôi cũng đã dẫn vật bản thân mình khi cô đang ở trong phòng cấp cứu. nếu như cô có mệnh hệ gì thì tôi cũng sẽ chẳng tha thứ cho mình.”

Ella kinh ngạc quay ra: “Sao anh lại nói thế? nếu điều đó xảy ra thì tôi cũng không muốn anh nghĩ thế. Đó là lựa chọn của tôi, không phải là lỗi của anh.”

Chun bật cười: “Vậy thì tại sao cô lại phải dẫn vật khi Ariel cũng làm một điều tương tự như thế với cô. Đó là lựa chọn của người thanh niên tên Bạch Vô Thường và của Ariel. Không ai có lỗi cả.

- Thực sự như thế sao?

Ella hỏi Chun, anh nắm tay cô và kéo cô đứng lên, một con sóng tiến đến chạm vào chân của Ella và Chun, Chun nhìn dòng chữ dưới cát: “Ella Chen! Cô có biết là Ariel đã gửi thông điệp đến cho cô không?”

Ella ngạc nhiên không hiểu Chun muốn nói đến điều gì, anh cúi xuống chỗ cát đó, dòng chữ trên đó đã bị sóng xoá đi, trên đó là một chiếc vỏ ốc, Chun áp nó lên tai của Ella.

- cô nghe thấy không? Đó là âm thanh của biển, là lời cảm ơn và chúc phúc của Ariel đó.

Ella lắng nghe những âm thanh đó, nó vừa ấm áp vừa đau lòng: “Tôi có thể nhận được lời chúc phúc không?”

Ella trầm nghĩ và nước mắt chảy dài trên má, một cơn sóng nữa lại chạm vào chân họ, Chun cúi xuống và nhận chiếc vỏ ốc dành cho mình.

- Giám đốc Wu! Tôi đã làm theo những gì anh muốn. Nếu không có gì thay đổi thì một tuần nữa chúng ta có thể đến đó.

- Tôi biết rồi! Vậy thì tuần sau nhé

Chun tắt điện thoại, anh nhìn sang ghế ngồi đối diện. Chun quàng tay mình qua ghế của Ella để cô có thể dựa đầu vào tay anh. Ella đang ngủ ngon trong chiếc áo khoác của anh. Anh có nên làm điều này không nhỉ? Chỉ một tuần nữa thôi, anh sẽ đưa cô đến nơi mà anh nghĩ sẽ tìm ra lời giải đáp cho những gì xảy ra xung quanh họ nhưng tìm được rồi thì điều gì sẽ xảy ra? Nó có thực sự tốt hơn giây phút này chứ?

25. Chương 25

CHAP 25: BIỆT THỰ CỦA ZHANG GIA

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên trước kế hoạch bất ngờ của Chun. Anh quyết định sẽ đi chụp ngoại cảnh để hoàn thành nốt bộ sưu tập cho chiến lược quảng cáo.

Đứng trước ngôi biệt thự cổ của Zhang gia, mỗi người mang trong lòng một cảm giác khác nhau.

- Oa! Không ngờ nhà mình lại có một ngôi biệt thự cổ. Sao anh lại biết hay vậy? Giám đốc Wu.

Hebe mỉm cười và bước vào trong nhà, trong khi cô không nhận ra nét mặt mọi người bắt đầu thay đổi. Selena và Danson quay ra nhìn Chun với ánh mắt khó hiểu và không giấu nổi vẻ giận dữ.

Tại sao anh lại biết được ngôi nhà này, chẳng nhẽ anh cũng nhìn thấy ảo ảnh đó.

Angela đứng trước ngôi nhà đột nhiên cảm giác sợ hãi. Đây là ngôi nhà mà cô đã nhìn thấy, ngôi nhà cô không hề muốn nhớ đến. Tại sao Chun lại biết ngôi nhà này, đây đơn giản chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên hay đây chính là sự sắp đặt cố ý của Chun? Cô quay ra nhìn Chun nhưng anh dường như vẫn tỏ vẻ bình thường.

Jiro nhận ra Ella đang ngồi ở góc vườn, anh chạy đến bên cạnh thì phát hiện cô ấy đang sờ vào một chiếc lọ thủy tinh vỡ.

- Ella! Đó là lọ thủy tinh vỡ. Cần thận bị đứt tay.

Jiro quát và kéo Ella đứng lên, anh kiểm tra xem cô có bị cứa không nhưng thật may cô không hề chảy máu: “Em không sao chứ? Phải cẩn thận vào.”

Ella mỉm cười gật đầu với Jiro, thì ra đó là một lọ thủy tinh vỡ nhưng sao cô lại cảm giác nó có gì đó rất quen thuộc. Mà đây là đâu nhỉ? Từ lúc bắt đầu bước vào, mọi người đều thay đổi cảm xúc: sợ hãi, vui mừng, hoài nghi, lo lắng... và cả cô nữa, cô không biết nơi này là đâu nhưng cô có cảm giác xúc động như mình trở về Chen gia sau khi đi vắng nhiều năm.

Chun biết thế nào anh cũng sẽ bị Selena và Danson chất vấn nhưng anh đã nghĩ về điều này rất lâu. Ảo ảnh đó là điều mà anh nghĩ có lẽ nó sẽ giúp anh tìm được lời giải của mình. Trong thoáng chốc, khi anh nhìn thấy đứa trẻ và khóm hoa thủy tiên, anh bỗng thấy tim mình đau nhói, nó khác với cảm giác giận dữ khi anh nhìn thấy Ella. Anh cũng muốn nắm lấy 2 vật đó nhưng rồi họ biến mất chỉ còn lại Ella và Angela. Dựa vào năng lực và sự ảnh hưởng của tập đoàn Wu Thị, Chun nhanh chóng phát hiện ra nó chính là ngôi nhà cổ của Zhang gia mà giờ thì chỉ có một người quản gia chăm sóc, anh muốn đến nơi đó, muốn xác nhận xem người trong ký ức là ai? Và linh tính mách bảo anh rằng, Ella Chen và Angela có liên quan đến cuộc sống của anh, cũng như ngôi nhà này.

- Hebe! Cô đi cẩn thận một chút chứ.

Arron vừa nói vừa chạy theo Hebe. Cô dường như rất vui khi thấy được ngôi nhà cổ của Zhang gia.

Rầm!

Hebe đâm sầm vào một người, Arron vội vàng chạy đến thì thấy người thanh niên đó đã nhanh tay đỡ lấy Hebe.

Bước chân Arron đột nhiên dừng lại.

- Tại sao anh ta lại ở đây?

Arron không thể nào quên hình ảnh Hebe ôm một người đàn ông trong phòng nhạc vào 2 năm trước. Anh được trở về Đài Loan để tham dự một buổi hoà nhạc, người đầu tiên anh nghĩ đến khi đặt chân xuống máy bay là người vợ chưa cưới của anh – Hebe. Dù họ vẫn thường xuyên liên lạc qua điện thoại nhưng anh vẫn nhớ cô ấy đến nao lòng.

Arron chạy như bay đến phòng nhạc của trường đại học. Vẫn là cánh cửa đó, anh nghe thấy giọng nói của Hebe, là giọng nói của cô ấy nhưng còn ai đang ở bên cạnh cô ấy nữa. Người con gái mà anh yêu đang ôm một người đàn ông khác với những tiếng khóc nức nở. Người con trai đó vừa ôm Hebe trong lòng vừa nói: “Anh yêu em! Hebe.”

Hebe ngược mặt lên nhìn người cô vừa đâm vào, một khuôn mặt nam tính, nụ cười ngọt ngào.

- Trời! Mike! Sao anh lại ở đây?

Hebe vui mừng reo lên và ôm chầm lấy anh, Mike mỉm cười nhìn cô. Đã 2 năm rồi anh không gặp lại cô bạn này.

Arron nhìn cảnh Hebe và Mike cười nói vui vẻ với nhau khiến cho anh tức giận. Cuối cùng thì cô ấy cũng đâu có coi anh ra gì. Anh đang ở trước mặt cô mà Hebe dám ôm người đàn ông khác. Arron hậm hực bước qua Hebe và Mike trong sự ngạc nhiên và khó hiểu của cả 2 người.

- Chắc mọi người cần phải làm quen một chút. Đây là Mike, anh ấy là kiến trúc sư phong cảnh.

Chun đứng lên và giới thiệu Mike với mọi người. Đây là ngày đầu tiên họ đến ngôi biệt thự này và Chun đã nhờ quản gia sắp xếp một bữa tiệc, ngày mai họ sẽ bắt tay vào làm việc, còn hôm nay là ngày mà mọi người làm quen với nhau.

- Rất vui được làm quen với mọi người.

Mike đứng lên và mỉm cười chào mọi người, hầu như tất cả đều cảm thấy thân thiện với anh, chỉ duy nhất một người là tỏ ra bức bối.

- Bắt đầu tiệc được chưa nhỉ?

Arron vừa nói vừa bắt đầu rót rượu vào ly và nốc cạn, Hebe đá vào chân của anh khiến anh giật mình la lên: “cô làm gì thế?”

Tất cả mọi người quay về phía của 2 người khiến cho Hebe vô cùng xấu hổ, cô mỉm cười ngượng ngịu nhìn Mike.

- Anh bắt lịch sự vừa thôi!

Hebe quay ra cau có nhìn Arron vì cô không hiểu chuyện gì xảy ra mà dường như anh có vẻ khó chịu với Mike và cô. Cô và anh lúc chiều vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cơ mà.

- Tôi làm sao lịch sự bằng anh ta.

Arron hậm hực trả lời Hebe, anh đứng dậy cùng với ly rượu, trong sự ngạc nhiên của mọi người. Duy chỉ có một người không ngạc nhiên về thái độ này của anh là Angela.

- Cô đã thấy ổn hơn chưa?

Chun tiến lại gần Ella, Ella mỉm cười và buông cún Chun ra: “Chuyện lần đó. Thật sự xin lỗi anh.”

Ella cảm thấy rất ngại khi đứng gần Chun như thế này. Từ sau hôm đi biển đó, cô cảm nhận anh thực sự là một người tốt, hoá ra anh không lạnh lùng như cô tưởng, thực sự anh đã thay đổi thái độ với cô từ lúc nào cô cũng không biết nhưng cô nghĩ nếu anh là Wu Chun bây giờ thì họ có thể làm bạn.

- Chào anh! Tôi là Ella Chen! Chúng ta làm bạn nhé!

Ella đưa bàn tay của mình về phía Chun và mỉm cười với anh.

Chun ngạc nhiên: “Sao? Chúng ta không phải là bạn sao?”

Ella lắc đầu và cười: “Không! Tôi muốn chúng ta bắt đầu với tình bạn bình thường cơ. Chứ không phải là như lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Chun nhớ đến lần đầu tiên anh gặp Ella, anh đã suýt nữa giết cô và còn gì nữa nhỉ, anh còn tức giận khi thấy cô. Giờ thì, cô đang đứng trước mặt anh, một chút tức giận cũng không, ngược lại, anh dường như có cảm giác trái tim mình ấm áp khi thấy cô cười.

- Chào cô! Tôi là Wu Chun! Rất vui được biết cô.

Chun đưa tay nắm lấy tay Ella và bắt gặp cả 2 cùng mỉm cười, có lẽ vì họ thấy họ quá trẻ con hoặc có lẽ, ngày hôm nay họ sẽ có bắt đầu mới. Cả 2 đều không phát hiện, hôm nay, cún Chun không hề muốn tách họ ra như mọi ngày nữa.

Jiro nhìn cảnh Ella và Chun đứng mỉm cười và nói chuyện với nhau tự nhiên như họ đã làm bạn khiến anh có cảm giác kỳ lạ. Nếu nói là anh đang ghen thì cũng không phải, chỉ là dường như anh cảm thấy anh ta là một sự nguy hiểm đối với Ella. Có điều gì đó khiến anh nhận ra số phận của 2 người này gắn kết lại với nhau.

- Anh thích cô ấy sao?

Jiro giật mình vì giọng nói của Selena, anh quay lại và nhận ra cô đang đứng ngay đằng sau anh và cũng nhìn họ như anh.

Jiro mỉm cười lắc đầu: “Tôi đã tự hỏi mình như thế rất nhiều lần! Tôi yêu cô ấy chẳng? Tôi cũng không biết. Nhưng cô ấy là người quan trọng nhất với tôi. Yêu hay không yêu thì cũng có sao đâu.”

Selena mỉm cười nhìn anh, đúng là Jiro, chẳng bao giờ suy nghĩ quá nhiều, chỉ có luôn hành động và hành động sau đó mới tính đến nguyên nhân. Nhưng cô có thể hiểu được cảm giác của anh.

- Anh đừng lo! Chun sẽ không gây nguy hiểm gì cho cô ấy đâu.

Selena nhìn về hướng của Chun và Ella.

- Sao cô biết?

Jiro ngạc nhiên và quay ra nhìn Selena, anh phát hiện cô cũng đang nhìn Chun với ánh mắt vừa trù mến vừa lo lắng.

Selena không thể trả lời anh, cô không thể nói với anh rằng cô biết rõ Chun hơn ai hết, anh là một người lương thiện. Dù cho trước đây hay sau khi đầu thai, cô biết trong lòng anh, Quý nữ vẫn luôn là một thiên thần. Và cả cô gái đó nữa – Ella, dù cô ấy có phải là quỷ nữ hay không nhưng cô tin Chun sẽ không bao giờ làm hại một người đã cứu sống mình. Cô thầm mong, viên đạn hôm đó coi như là cái giá mà Quý nữ phải trả cho Ngoại quỷ ca của cô. Nếu như thế, Chun sẽ không phải thức tỉnh, Ella dù có là Quý nữ cũng sẽ không sao vì cô ấy không thể nào nhớ hết mọi chuyện và cả Jiro nữa – cô không muốn chàng trai có suy nghĩ đơn giản này có thể biến thành Tử quỷ của 500 năm trước.

Cô mỉm cười nhìn Jiro: “Tôi biết mà!”

Nhưng có lẽ, Selena không biết rằng số mệnh không phải là điều gì đó có thể thay đổi. Khi vòng quay của nó đã bắt đầu thì chẳng có gì có thể ngăn cản.

Và cả Chun có lẽ không biết, quyết định đưa mọi người đến ngôi nhà này để hiểu mọi chuyện hơn, và tìm bí mật về thân thế của anh chính là điều kiện để vòng quay đó tiếp tục.

Hebe tức giận nhìn Arron đang mỉm cười vui vẻ bên cạnh Angela. Anh vẫn không thay đổi. Cô tưởng họ có thể có một bắt đầu mới nhưng họ lại quay về vị trí ban đầu, lại không chịu nhìn mặt nhau.

Hebe bỏ ra sau vườn, cô không muốn đứng đó chứng kiến cảnh vị hôn phu của mình tán tỉnh em gái của mình thêm một chút nào nữa.

- Á!

Hebe vô tình vấp phải một tảng đá tròn ở dưới chân, theo đà cô ngã vào một miệng giếng.

Hebe vừa bám vào miệng giếng vừa cúi xuống nhìn: “Sao ở đây lại có một tảng đá nhỉ?”

Một luồng khí lạnh thoát ra khiến cho Hebe rùng mình, cây cối trong vườn khẽ lay động.

- Hebe! Em ở đâu vậy? Mọi người đang chờ em.

Hebe nghe thấy Mike gọi, vội vàng lên tiếng và chạy đến phía anh, cô không phát hiện ra rằng, tảng đá mà cô vừa vấp vào có dán một lá bùa trên đó.

Nước trong giếng khẽ lay động.

Chẳng ai biết được rằng, buổi tối hôm đó sẽ là buổi tối bình yên cuối cùng mà họ có thể ở cùng nhau.

Sự u ám của ngôi nhà, bí mật của 500 năm trước và oán khí của mối hận đó đang từng bước bao trùm lên ngôi nhà cổ này.

26. Chương 26

CHAP 26: SỰ BẤT THƯỜNG

Jiro xoay người và có cảm giác có gì đó mềm mại và ấm áp đang ở bên cạnh mình, theo phản xạ tự nhiên, anh ôm lấy vật đó nhưng có gì đó lạ quá. Đó không phải là cái gối ôm, nó giống như là...

Á!

Mọi người giật mình tỉnh giấc vì tiếng hét thất thanh của Jiro. Selina là người đầu tiên vùng chạy ra khỏi phòng và lao đến phòng của Jiro, Angela vội vàng cùng Ella và cún Chun chạy ngay theo phía sau.

Tiếp theo họ gặp Arron và Chun cũng đang trên đường đến phòng của Jiro và Mike.

Á!

Một tiếng hét nữa vang lên khiến mọi người hoảng hốt. Lần này là tiếng hét của Hebe, Arron ngay lập tức chạy lên phía trước.

- Tại sao anh/ cô lại ở đây?

Cả Jiro và Hebe đang trong tình trạng giằng co chiếc chăn, người kinh ngạc nhất là Mike, khi anh tỉnh giấc vì tiếng hét của Jiro, anh không tin vào mắt mình rằng Hebe đang ngủ ngon lành trong chiếc chăn của Jiro, còn Jiro thì hoảng sợ đến nỗi khuôn mặt lúc đỏ lúc xanh.

- Chuyện này là thế nào?

Arron tức giận đập mạnh tay xuống bàn ăn khiến cho ai cũng giật nảy mình. Tình cảnh lúc sáng khiến cho Hebe cảm thấy xấu hổ. Tại sao cô lại ngủ chung với Jiro? Cô tỉnh dậy và phát hiện mình đang nằm ngủ ở một phòng khác chứ không phải là phòng của cô và Angela.

- Tôi không biết. Có lẽ... tôi bị mộng du.

Hebe lúng túng nhìn Arron trả lời, trong khi mọi người thì lại cảm thấy căng thẳng, ai cũng biết mình không nên dính vào chuyện này.

- Tôi nghĩ đây chỉ là hiểu lầm thôi. Chắc là cô ấy cũng không biết mình đi nhầm phòng.

Jiro vội vàng phân bua cho Hebe. Anh và Hebe vốn dĩ cũng không thân thiết lắm nên anh nghĩ đây chính là cách giải thích hợp lý nhất. Nhưng anh đâu biết câu trả lời của anh khiến Arron càng tức giận hơn. Arron nhìn về phía Mike, hoá ra cô ấy dù bị mộng du vẫn muốn đi tìm anh ta sao.

- Không biết có phải là thật không? Hay là cô ấy giả vờ?

Arron nói với giọng mỉa mai khiến cho ai cũng giật mình và quay sang Hebe, quả thực chính Hebe cũng cảm thấy bị sock vì anh nói thế.

Cô không tin vào tai mình: “Anh nói gì thế? Arron! Anh có thể nói lại cho tôi nghe được không?”

Hebe cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh, Chun bắt đầu giật áo của Arron để cậu bạn của mình im lặng nhưng dường như cái cảnh anh nhìn thấy Hebe trong bộ đồ ngủ ở trong phòng người con trai khác khiến cho Arron nóng mặt, anh vẫn không hề chịu nhường bước.

- Tôi nói rằng cô cố tình làm điều đó thì phải? Không phải dù có vị hôn phu nhưng cô vẫn ôm người đàn ông khác đấy thôi.

Tất cả mọi người chết lặng trước câu nói của Arron, anh sao lại quá đáng với người con gái mà anh yêu thế này? Sao mối quan hệ của họ lại trở nên căng thẳng thế này cơ chứ?

- Bốp!

Arron cảm giác mặt mình nóng ran, anh tức giận nhìn Hebe và phát hiện cô đang khóc. Sự tức giận bị đánh chìm bởi ánh nhìn trách móc của Hebe. Ngay khi anh không biết nên làm thế nào thì Hebe đã bỏ đi.

- Cậu làm gì vậy? Sao không mau đuổi theo cô ấy đi?

Chun huých vào người của Arron nhưng anh phát hiện bạn anh vẫn đang đứng im bất động, không một phản ứng. Arron không hiểu tại sao cô lại nhìn anh như thế? Chẳng nhẽ anh làm gì sai sao? Cô nhìn anh như anh là kẻ có tội chứ không phải là cô? Ai là người ôm người con trai khác? Ai là người đã xuất hiện ở phòng ngủ của một người con trai khác?

- Không cần đâu! Có người đi rồi!

Arron lắc đầu ngán ngẩm và quay bước đi rời phòng ăn. Lúc này mọi người mới nhận ra Mike đã chạy theo Hebe ngay từ đầu.

Hebe vừa chạy vừa khóc, cô dừng lại trước miệng giếng, cúi nhìn hình ảnh của mình trong đó Hebe cảm giác cô không còn là chính mình. Sao cô lại để cho người đã làm tổn thương cô sỉ nhục cô lần nữa? Sao cô lại nghĩ rằng sẽ cho anh ta cơ hội khi anh ta lại có thể nhẫn tâm nói với cô những lời đó? Chính anh ta mới là người như vậy. Là anh ta đã ôm người con gái khác trong tay. Tại sao? Anh ta đã yêu em gái của cô thì đừng làm cho cô đau khổ như vậy? Tại sao?

- Này cô gái! Cháu đừng đến gần đó.

Một giọng nói khiến cho Hebe giật mình quay lại, đó là một bà lão đã già nhưng vẫn toát lên vẻ nhanh nhẹn. Bà lão tiến đến bên Hebe và nhìn miệng giếng.

- Cháu có biết rằng đây là nơi bị nguyền rủa không? Rất nhiều người của Zhang gia đã bị chết vì cái giếng này. Cháu đừng đến gần đây. Ngôi nhà cổ này đã bị nguyền rủa, đã bao đời chẳng có ai nhớ đến nó nữa, chỉ có dòng họ của ta là chịu trách nhiệm trông coi nơi này mà thôi. Vậy mà lần này lại có một đám người đến đây. Không biết là họa hay phúc.

Bà lão vừa nói vừa thở dài, khi Hebe định hỏi gì đó thì Mike xuất hiện và bà lão vội vàng tránh đi.

Dù mọi chuyện xảy ra ban sáng khiến cho mọi người không được thoải mái nhưng công việc vẫn là công việc, họ vẫn phải tiếp tục làm việc của mình.

Cố kìm nén cảm xúc, mỗi người lại quay trở lại với vị trí mà mình đang làm. Chun vẫn tiếp tục quan sát Angela và Ella khi họ chụp ảnh cùng nhau nhưng dường như cả 2 người đều không có biểu hiện gì khác lạ khi đến ngôi nhà này. Chẳng nhẽ anh đã nhầm rồi sao?

Chủ đề của buổi quay ngoại cảnh hôm nay là lấy khung cảnh của ngôi nhà cổ này để nói về sự thay đổi của thời gian. Theo đề nghị của Danson, 2 cô gái hãy coi như đây là nơi mà họ đã có ký ức quan trọng và quay trở về đây để tìm nó. Vì có sẵn một ekip phụ tá nên Danson chỉ việc chỉ huy và anh sẽ dùng những đoạn băng này và biên tập lại.

Angela và Ella đi xung quanh ngôi nhà, ngắm nhìn những cây cột, những bức tường, Ella sờ tay mình lên bức tường lạnh ngắt và bỗng nhiên cô cảm thấy xúc động. Không hẹn mà gặp, cả 2 cùng dừng lại ở sau vườn, ngay tại miệng giếng.

Giữa khu vườn, xanh màu cỏ cây và tràn ngập ánh nắng, hình ảnh 2 cô gái dường như hiện lên rõ hơn khiến cho những người đứng xung quanh trở nên bất động. Dường như họ có thể cảm nhận được rằng cả 2 cô gái

đang tìm một điều gì đó bị lãng quên từ rất lâu rồi. Dù họ là 2 cô gái mang 2 phong cách khác nhau nhưng trong khung cảnh đó, cả 2 người dường như đều mang một tâm trạng giống nhau, có gì đó buồn thương.

Angela ngày càng tiến đến gần miệng giếng hơn, cô không biết tại sao nhưng khi càng đến gần khu vườn này cô càng sợ nhưng bước chân thì vẫn tiến đến đây. Khi nhìn hình ảnh mình trong nước, cô bỗng nhiên cảm thấy đau xót, khẽ khuấy nước trong giếng, Angela cảm giác như trái tim của cô cũng đột nhiên bị khuấy động, cô đã quên điều gì ở đây đúng không?

Còn Ella thì ngày càng rời xa khỏi miệng giếng hơn, cô bước từng bước đến góc vườn, ở đó chính là nơi mà cô đã cảm nhận có gì đó thoát ra khiến cô cảm giác quen thuộc. Ella cố gắng cận thận vì cô biết có lọ thủy tinh vỡ, cô đưa tay và chạm nhẹ vào nó, tiếp theo là chạm vào mô đất ở dưới chân mình. Dường như có gì đó thân thiết khiến Ella không muốn rời đi. Bất giác, cô chỉ ngồi đó và trầm lặng.

- Được rồi! Chúng ta nên nghỉ ngơi ít phút.

Tiếng hô của Danson khiến mọi người bừng tỉnh như vừa được xem một đoạn phim quay chậm, cả 2 cô gái cũng dường như mới thoát ra khỏi tâm trạng của mình.

Jiro vội vàng chạy đến bên Ella và mắng cô: “Anh đã dặn em là ở đó có thủy tinh vỡ rồi cơ mà. Sao em vẫn cứ muốn chạm vào nó?”

Ella cười biết lỗi và ôm lấy tay của anh: “Em xin lỗi! Anh đưa em đi được chứ.”

Lúc này cún Chun cũng được thả ra, nó vội vàng chạy đến bên cạnh Ella, cô cúi xuống vuốt ve nó. Jiro nhận ra tâm trạng Ella lại xúc động như lần anh đến công ty đón cô, anh nắm chặt lấy tay cô và đưa cô bước đi.

Cả Jiro và Ella không biết được rằng có 2 người đang nhìn theo họ. Đó là Chun và Selena.

Chun dường như cảm giác khó chịu khi nhìn thấy Ella và Jiro gần gũi nhau như vậy. Anh làm sao vậy nhỉ? Chỉ là một chút khó chịu khi thấy rằng cô gái đó cũng cần một chỗ dựa nhưng đó không phải là anh. Chắc là một chút khó chịu mà thôi.

Selena nhìn theo Jiro và cô hiểu điều anh nói, Ella vẫn luôn quan trọng nhất với anh nhưng nhìn hình ảnh vừa rồi khiến cô hơi lo lắng cho số mệnh của anh, của Ella và của Chun. Đúng là cô ấy rất thân thuộc với ngôi nhà này. Lẽ nào, ký ức của Quý nữ khiến cô ấy như vậy? Selena quay sang Chun và phát hiện anh cũng đang trầm ngâm suy nghĩ: “Ngoạ quý ca! Huynh bắt đầu hối hận vì đã đưa họ đến đây đúng không?”

- Em ổn chứ?

Arron chạy đến bên Angela khi thấy cô vẫn đứng im lì ở bên miệng giếng. Angela mỉm cười và hỏi lại anh: “Câu đó em hỏi anh mới đúng? Em tin chị em không phải là người như thế. 2 người nên nói chuyện thẳng thắn với nhau.”

Arron lắc đầu nhìn Angela, nói chuyện thì được gì chứ. Anh đã hụt hẫng thế nào khi thấy Hebe ở trong vòng tay của Mike, chỉ có Angela là nhìn thấy tất cả. Anh biết khi xa nhau thì con gái thường dễ mềm lòng nhưng anh không nghĩ Hebe lại là cô gái như vậy. Anh nghe Angela nói rằng vì lúc đó chị cô bị bố bắt phải học kinh doanh và từ bỏ âm nhạc nên Hebe rất đau khổ. Nhưng điều đó thì sao? Nó chỉ chứng minh được rằng cô vì đau khổ mà ngã vào lòng người đàn ông khác. Còn anh? Cô có nghĩ đến anh khi ôm người đàn ông đó khóc lóc không? Anh có thể tha thứ cho cô một lần vì là do anh không ở bên cạnh cô khi cô cần nhưng cô lại nói muốn hủy hôn. Vì sao? Cô yêu người đàn ông tên Mike đó đến vậy sao? Anh tức giận không muốn hủy hôn. Anh tức giận vì anh nhận ra anh yêu cô đến ích kỷ. Dù biết cô yêu người khác nhưng anh vẫn ích kỷ giữ cô bên mình. Nhưng rồi anh lại dằn vặt vì điều mình làm với cô khi thấy cô vì hôn ước với anh mà bị bó buộc.

Anh không muốn hủy hôn nhưng giữ cô lại thì sao khi trái tim cô không ở bên cạnh anh. Anh quyết định lao vào màn kịch của một kẻ trắng hoa để khi anh hủy hôn, người ta sẽ nghĩ cô đáng thương và người ta sẽ ghét anh?

Anh đã chịu đựng điều đó được 2 năm, gây đau khổ cho chính mình. Nhưng khi anh biết nên kết thúc nó thì mối quan hệ của họ lại có thay đổi.

Anh tưởng họ sẽ có cơ hội thứ 2 thì Mike lại xuất hiện, anh vẫn chẳng thể nào làm khác được? Anh vẫn nên để cô đi vì hạnh phúc của cô đã bị anh giấu đi quá lâu.

Hebe nhìn cảnh Arron dìu Angela bước đi mà bỗng nhiên thấy chạnh lòng. Cô còn muốn giữ hôn ước này đến khi nào? Đến lúc cô phải để anh đi.

- Hebe! Anh ta là lý do em từ chối anh vào 2 năm trước đúng không?

Mike đột nhiên xuất hiện khiến Hebe hơi ngạc nhiên, cô vẫn nhớ nếu hôm đó không có anh bên cạnh thì chắc cô đã chẳng biết kể với ai nỗi buồn của mình nhưng anh chỉ có thể là bạn mà thôi. Cô đã bất ngờ khi nghe anh nói ra tình cảm của mình và cô chỉ biết khóc và nói xin lỗi anh. Cô yêu Arron và đến giờ vẫn vậy.

- Ella! Tôi có chuyện muốn hỏi.

Ella nhận ra người vừa cất tiếng nói là Angela, cô mỉm cười: “Là cô sao? Angela! Có chuyện gì vậy?”

Angela hơi ngần ngại nhưng cô vẫn muốn biết đáp án trong lòng mình: “Vào mấy tháng trước... trong cơn hém đó...”

Ella thấy Angela hơi lúng túng nên cũng hơi ngạc nhiên, cô chưa bao giờ thấy Angela lại mất tự nhiên như thế này. Cô trấn tĩnh Angela: “Cô nói rõ hơn được không?”

Khi Angela định nói thì đột nhiên có tiếng hét.

- Ella! Angela! Cẩn thận.

Khi cả 2 chưa kịp hiểu gì thì đã bất ngờ bị xô ngã về 2 phía.

- Xoảng!

Một chiếc lọ hoa bị rơi từ trên cao xuống vỡ thành từng mảnh ngay đúng vị trí mà Angela và Ella đứng.

Ella cảm nhận được cô đang được một người đang ôm mình trong lòng, cảm giác này chính là anh ấy – Wu Chun. Và cô nhận ra cún Chun cũng đang ở ngay bên cạnh mình.

- Cô có sao không Ella?

Chun vừa ôm lấy Ella vừa hỏi cô nhưng anh không thấy Ella trả lời mình. Ban đầu anh tưởng là cô vẫn còn chưa hết hoảng sợ nhưng sau đó anh nhận ra cô đang đỏ mặt, anh còn nghe thấy tiếng tim đập rất nhanh của cô. Giờ anh mới biết đó là do anh đang ôm cô nằm dưới đất.

- Ella! Em không sao chứ?

Tiếng nói của Jiro khiến cho Ella và Chun giật mình. Anh vội vàng đỡ cô đứng dậy và lấy lại bình tĩnh.

- Cám ơn anh! Giám đốc Wu!

Ella mỉm cười và phủi quần áo của mình.

Jiro tiến đến gần Ella hơn, anh nắm lấy bàn tay của Ella và kéo cô rời khỏi Chun. Anh đang tức giận vì người cứu Ella không phải là anh mà là anh ta. Ngay khi nhìn thấy lọ hoa bị rơi xuống, Jiro đã chạy đến nhưng người đó còn chạy đến nhanh hơn cả anh. Chỉ trong chớp mắt, anh đã thấy Ella ở trong vòng tay anh ta, tiếp theo là cún Chun cũng kéo Ella ngã xuống. Không ngờ anh lại thua cả cún Chun.

- Cô không sao chứ Angela?

Angela giật mình vì giọng nói của Danson. Suốt từ lúc này, cô chỉ mãi nhìn Chun và Ella mà quên mất rằng người vừa cứu cô là Danson. Khi cô kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì phát hiện ở bên kia Chun đã cứu Ella. Tại sao anh lại cứu Ella mà không phải cứu cô? Anh đứng gần Ella hơn sao? Không phải.

- Chun! Có phải vì anh luôn nhìn cô ấy nên đã không nhận ra em. Danson thấy Angela không trả lời mình và ánh mắt của cô dường như đang nhìn theo chỗ khác, anh nhìn theo hướng đó và hiểu hết tất cả mọi chuyện.

Danson nắm lấy vai của Angela và mỉm cười: “Để tôi đưa cô đi nghỉ.” Arron cũng chạy đến và hỏi han Angela.

Mọi người dường như quên mất rằng ở đây hiện giờ đang thiếu mất một người.

Selina chạy lên cầu thang của toà nhà. Lọ hoa đó không phải tự nhiên rơi xuống mà có người cố ý làm như vậy. Trong thoáng chốc, trước khi lọ hoa rơi xuống, cô đã nhận ra mùi của tà niệm, dù nó rất yếu ớt.

Là ai đã cố tình làm điều này? Người đó làm điều này để hại Ella hay là Angela. Bước chân đang chạy của Selena dừng lại đột ngột khi từ trên tầng đi xuống là Mike và Hebe.

27. Chương 27

CHAP 27: OÁN HẬN KIẾP TRƯỚC

Khi Chun định trở về phòng của mình thì đột nhiên, Arron gọi anh ra góc vườn nói chuyện. Nhìn thấy vẻ mặt vừa bức tức vừa khó hiểu của thằng bạn, Chun tưởng rằng nó muốn nói với anh về chuyện của Hebe và Mike nhưng điều Arron muốn nói lại là về cô gái tên Ella.

- Cậu yêu cô ta!

Chun tròn mắt ngạc nhiên trước câu nói tưởng như không có gì lung lay của thằng bạn. Anh cười phá lên. Anh yêu Ella sao? Sao Arron có thể suy nghĩ điên rồ như vậy chứ.

Arron bức hét lên: “Mình không nói đùa đâu. Cậu bắt đầu yêu cô ta rồi.”

Chun nhận ra Arron hoàn toàn nghiêm túc trong câu nói. Anh ngừng cười và nhìn thẳng vào mắt Arron: “Mình không yêu cô ấy. Ok?”

- Nếu cậu không yêu cô ấy sao cậu lại cứu cô ấy?

- Thì mình thấy cô ấy gặp nguy hiểm nên mình cứu chứ sao. Đối với ai mình chẳng làm thế.

Chun vẫn trả lời Arron một cách bình thản.

- vậy cậu nghĩ sao về Angela?

Chun ngạc nhiên khi thấy Arron đột nhiên lại thay đổi đề tài nhanh chóng đến như vậy. Sao nó lại nhắc đến Angela. Anh nghĩ sao về cô ấy ah? Cô ấy là một người con gái tốt, xinh đẹp, hiền lành. Cô ấy thực sự đã để lại ấn tượng tốt trong lòng anh. Anh từng mời cô đi ăn vài lần, họ nói chuyện cũng hợp, cô ấy cũng không hề tỏ vẻ tiểu thư. Trước đây, anh dường như đã từng nghĩ họ có thể đi xa hơn mức bạn bè nhưng từ bao giờ, anh chẳng còn nghĩ đến vấn đề này nữa. Cô ấy vẫn không thay đổi nhưng chỉ có cảm xúc của anh là thay đổi.

- Mình nghĩ cô ấy là cô gái tốt. Mình quý cô ấy như một người bạn.

Chun suy nghĩ và thành thật trả lời Arron. Anh phát hiện câu trả lời của anh khiến Arron không hài lòng.

- Vậy cậu nghĩ sao về cô gái tên Ella? Cô ấy cũng là một người bạn chứ?

Chun lúng túng trước câu hỏi của Arron, anh ngập ngừng: “Ờm! Cô ấy... cũng là một người bạn.”

Arron thở dài và đặt tay lên vai Chun: “Vậy tại sao cậu không cứu Angela? Cô ấy và Ella khác gì nhau?”

Chun lúng túng, anh cố gắng tìm ra một lý do nào đó nhưng anh cũng không thể tìm ra được. Đến lúc này anh mới nhận ra, lúc đó anh chỉ nhìn thấy Ella gặp nguy hiểm mà thôi. Anh đã quên mất rằng Angela cũng đứng cạnh đấy.

- Vì...v.....i.....

- Đừng nói với mình rằng vì cậu đứng gần Ella hơn nhé. Vì sự thực không đúng như vậy.

Arron ngay lập tức ngắt lời Chun khiến anh lúng túng. Anh không thể tìm lời giải thích phù hợp nhưng anh biết mình không yêu Ella. Đạo gần đây, anh đã có những cách nghĩ khác về cô ấy nhưng điều đó cũng làm sao có thể nói rằng anh yêu cô gái đó. Cô ấy và anh gắn kết với nhau bởi một thứ kỳ lạ chứ không phải bởi tình yêu. Số phận dường như để anh và cô ấy lạc lối trong một mê cung cảm xúc: cảm kích - hận thù,

xa cách - gần gũi. Chính những điều đó khiến anh không đủ thời gian để nghĩ đến mình và Ella thực ra là bạn hay là người xa lạ. Nhưng anh biết mình không yêu cô.

- Nào! Cậu mau nói đi. Cậu yêu cô ta đúng không?

Tiếng nói của Arron làm cho Chun giật mình, anh mỉm cười: “Đừng nói chuyện điên rồ đó. Mình không yêu cô ấy. Mình chỉ là nghĩ đến việc cô ấy cứu mình nên mình nghĩ phải đối xử tốt với cô ấy hơn mà thôi.”

Arron nhú mày nhìn Chun nhưng anh cũng đành thở dài: “Mình tin cậu. Mình không thích cậu và cô ta gần gũi nhau như thế. Hãy luôn nhớ rằng cậu chỉ cảm kích cô ấy thôi.”

Ella cùng cún Chun đi dọc bờ biển. Cô bỗng nhớ đến hôm cô lần đầu tiên được đi biển. Đó là nhờ Chun, cô đã từng cảm thấy đó là một buổi chiều đẹp và đáng nhớ. Nhưng giờ đây, câu nói của Chun lại khiến nó trở thành một nỗi buồn vô cớ: “Mình chỉ vì cảm kích mà muốn đối xử tốt với cô ấy thôi.” Ella khẽ mỉm cười. Tại sao cô lại buồn nhỉ? Điều đó thì có sao đâu. Cô đang mong mọi gì hơn ở anh? Ít ra anh cũng không ác cảm như trước với cô. Vậy là đủ.

- Tao làm sao thế này Chun nhỉ? Sao tao lại muốn anh ta làm thế không phải vì cảm kích mà là vì.....

Ella cúi xuống ôm Chun, cô không biết điều cô muốn nói là gì? Cô không cần anh cảm kích cô, không cần vì cô đã đỡ viên đạn đó mà tốt với cô. Cô muốn những việc anh làm với cô là xuất phát từ trái tim mình, xuất phát suy nghĩ đơn giản là vì cô. Ella bật cười vì phát hiện mình đang có những suy nghĩ điên rồ.

- Mà có nghĩ tao bắt đầu yêu anh ta không?

Cô mỉm cười và hỏi Chun, cún Chun cứ để mặc Ella ôm lấy mình. Chắc nó biết giờ đây, cô chủ của nó đang cảm giác cô đơn.

- Gâu! Gâu!

Ella giật mình vì tiếng sủa của Chun, sau đó cô nhận ra có người đi đến. Người này là ai nhỉ mà sao cô có cảm giác dường như khí của người đó rất hỗn loạn khiến cô không thể nào xác định được người đó là ai.

- Ella! Em có thể đi cùng chị đến một nơi không?

Ella lúc này mới nhận ra người vừa lên tiếng là ai. Cô mỉm cười và mắng cún Chun: “Chun! Sao mà hư thế? Không nhận ra cả người quen sao?”

Nhưng cún Chun vẫn sủa liên hồi, Ella cảm giác hơi bức bối, người vừa đi đến vội vàng nói với Ella: “Hay là em để cún Chun về trước. Chị sẽ đưa em về được chứ?”

Ella mỉm cười và thả cún Chun ra, nhưng nó vẫn không chịu rời đi mà cứ sủa liên tục. Ella không biết nên làm gì thì người đó đã kéo cô đi rất nhanh. Ngay lập tức cún Chun chạy như bay về hướng ngôi biệt thự.

Selena đang đi vòng quanh giếng nước, ở đây toát ra tà khí mà cô vừa mới nhận ra. Nó giống mùi tà khí mà cô đã nhận ra vào buổi sáng này. Nhưng khi cô đi lên cầu thang thì lại là Hebe và Mike. Cả 2 đang hốt hoảng đi xuống vì họ nói lúc nãy nghe thấy tiếng lọ hoa rơi xuống không biết có chuyện gì. Selena cố gắng để tìm một chút mùi tà niệm ở trên người họ nhưng cô không hề phát hiện ra. Sau đó dù cô có cố gắng tìm kiếm thì tà khí đó cũng biến mất. Mãi đến tối, cô mới nhận ra tà khí đó đang phát ra từ giếng nước. nó có vẻ mạnh mẽ hơn so với ban sáng.

- Cô đang làm gì ở đây vậy?

Selena giật mình vì có người gọi cô, cô quay lại và phát hiện Danson cũng đang đi gần đến đây. Ngay khi đến ngôi nhà này, Danson đã nhận ra sự bất ổn ở đây. Dù rằng ở đây mọi thứ có vẻ bình thường nhưng ngôi nhà lại bị bao phủ bởi sự u ám. Danson cũng nhận ra đây chính là ngôi nhà trong ảo ảnh. Anh biết nó có liên quan đến câu chuyện mà Selena kể cho anh nghe. Và anh biết Chun muốn làm gì nhưng anh tin chắc Chun sẽ không thể tìm ra đáp án vì cậu ta giờ đây chỉ là người bình thường, không có tà niệm của Ngọa Quỷ. Nhưng Danson không nhận ra rằng, dấu ấn của Tang gia trên cánh tay Chun đã trở lại từ sau vụ bắt cóc, chỉ có điều Chun đã giấu điều đó với Danson và cũng như giấu cả những giấc mơ về người đàn ông luôn xuất hiện và nói với anh rằng: “Hãy trả thù. Là cô ta đó.”

- Cô cũng nhận ra có tà niệm ở đây sao?

Danson nhìn quanh giếng và hỏi Selena, cô gật đầu với anh. 2 người cố gắng xem mọi thứ nhưng chẳng phát hiện được gì.

- Tại sao các người cứ muốn đến gần nơi này thế nhỉ?

Giọng của người giúp việc vang lên khiến Danson và Selena quay ra nhìn bà. Họ nhanh chóng nhận ra người có thể giúp họ giải đáp về ngôi nhà này, giếng cổ và người con gái đã từng sinh ra ở đây không ai khác chính là người đang đứng trước mặt mình.

.....

.....

- Sao?

Selena bàng hoàng sau khi nghe kể xong câu chuyện của 500 năm trước khi Quỷ nữ vẫn là người.

- Người phụ nữ đó vẫn luôn đi tìm kiếm người con gái của Zhang gia lúc đó. Nhưng tìm mãi cũng không tìm thấy và cuối cùng chỉ có những người chết oan.

Selena rùng mình khi nghĩ đến chiếc lọ hoa. Vậy là đúng như cô nghĩ có người cố ý.

- Không được! Vậy thì cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.

Selena đột nhiên hét lên khiến Danson không hiểu chuyện gì. Anh định hỏi cô xem cô giấu anh điều gì đúng không thì ngay lập tức tiếng sủa của cún Chun đã trả lời cho tất cả.

Khi Selena và Danson chạy ra, Jiro và Arron cũng chạy ra cùng họ, trong khi đó, cún Chun và Chun đã chạy lên phía trước một đoạn khá xa.

Chun vừa chạy theo cún Chun vừa lo lắng không yên. Anh biết con chó này muốn báo cho anh, Ella đang gặp nguy hiểm. Anh đã hơi hối hận khi dẫn Ella đến đây. Những ngày gần đây, anh thường nghĩ anh có ích kỷ không khi muốn tìm lời giải đáp cho cuộc đời mình mà kéo theo những người khác vào.

- Gâu! Gâu!

Tiếng sủa của cún Chun làm cho Chun thoát khỏi ảo ảnh. Anh nhìn về hướng mà cún Chun sủa, đó chính là một mỏm đá ở giữa bãi biển và có một người đang lơ lửng ở đó. Mà chính xác hơn là 2 người, Một người đang cố gắng nắm lấy tay người bị lơ lửng giữa mỏm đá. Chun không nhìn rõ họ là ai nhưng anh nghĩ một trong 2 người đó là Ella và cô gái đang chuẩn bị ngã đó có lẽ là Ella. Nghĩ đến đó, Chun cảm thấy hoảng sợ. Anh chạy nhanh hơn để mong đến kịp mỏm đá. Nhưng khi anh chuẩn bị lên đến mỏm đá thì nghe thấy tiếng hét của Ella.

Dường như đường đến mỏm đá trở nên dài vô tận, nếu không nhờ có tiếng sủa và hình ảnh của cún Chun ở phía trước, chắc là Chun không còn đủ bình tĩnh để định hướng điều gì.

Khi anh chạy đến nơi thì không còn ai ở đó cả, theo bản năng của mình anh cúi xuống phía dưới và không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Ừm!

Một cái bóng trắng lướt qua và một vật gì đó rơi xuống nước khiến cho Chun ngay lập tức nhận ra cún Chun đã lao xuống biển. Không do dự đến một giây, ngay lập tức Chun cũng lao xuống. Anh biết Ella đang ở một nơi nào đó dưới đây.

Lúc này, Chun không nhận ra rằng có những người đang gọi tên anh ở ngay phía sau.

Angela và Arron hét lên: “Chun!”

- Ella!

Jiro lao đến bên mép đá nhưng anh bị cản lại bởi cánh tay của Selina và Hebe. Chỉ có tiếng sóng biển trả lời họ.

28. Chương 28

CHAP 28: TÀ NIỆM

Chun không biết mình lấy đâu ra sức lực để có thể lặn xuống dưới biển lâu đến như vậy. Nhưng bóng tối của màn đêm khiến anh không thể nào nhận ra được anh đang tìm điều gì ở đây. Anh không biết Ella ở đâu nhưng anh vẫn cứ tiếp tục lặn, tiếp tục bơi vì anh sợ rằng nếu anh dừng lại, điều đó sẽ đồng nghĩa với việc anh chấp nhận buông tay.

Bỗng nhiên, trong lòng biển xuất hiện một quả cầu ánh sáng trắng xanh, Chun nhận ra nó đang bao bọc Ella và cún Chun, anh cố gắng bơi đến gần ánh sáng trắng đó hơn.

- Tôi tìm được cô rồi! Ella Chen!

Chun thì thầm, anh bơi vào trong quả cầu ánh sáng và kéo Ella vào trong vòng tay mình

và trong phút chốc, dường như anh thấy toàn thân của mình không còn sức lực, anh muốn được ngủ. Đôi mắt anh dần khép lại và vòng tay ôm Ella dường như chặt hơn.

.....

.....

Selena đi quanh mép giếng, cô biết được rằng mọi chuyện từ đây mà ra. Vậy là người đó muốn hại Ella. Nếu vậy thì Ella thực sự là Quỷ nữ đầu thai. Nhưng ai trong những người ở đây có thể hại Ella, cô đã không còn nhận ra mùi tà niệm nữa. Chẳng nhẽ oan hồn đó lại có khả năng giấu diếm tà niệm của mình cao như vậy sao?

Nếu như câu chuyện mà bà lão đó kể là sự thật vậy thì người mà oan hồn đó tìm phải là người của Zhang gia mới đúng nhưng Ella đâu phải là người của Zhang gia. Ở đây, chỉ có 2 cô gái thuộc Zhang gia, nhưng cả 2 người đều không sao. Selena nhớ đến lúc lọ hoa bị rơi xuống, cô nhớ rằng lúc đó bên cạnh Ella là Angela, có khi nào Angela cũng gặp nguy hiểm vì cô ấy là người của Zhang gia? Còn Hebe nữa, cô ấy cũng là người của Zhang gia.

Giá như có gì đó có thể khiến cô tìm ra manh mối của sự việc này.

- Cô đang làm gì vậy?

Jiro bất ngờ xuất hiện khiến Selena giật mình. Cô quay lại và mắng anh: “Sao anh lại đột nhiên xuất hiện thế? Muốn hù tôi sao?”

Jiro bực tức nhìn thái độ của Selena, dường như cô không hề quan tâm đến việc Chun và Ella vừa bị ngã xuống biển, trong khi mọi người lại đang lo lắng đi tìm khắp bờ biển và liên lạc với đội cứu hộ: “Cô bị làm sao thế? Cô không lo cho Wu Chun sao?”

Selena mỉm cười và tiếp tục xem xét xung quanh giếng: “Không cần đâu. Họ an toàn mà. Đã có người cứu họ rồi.”

Jiro ngạc nhiên nhìn thái độ dường như rất chắc chắn của cô: “Là ai vậy? Cô đang đùa với tôi đúng không?”

- Anh tin tôi đi! Họ sẽ an toàn. Vấn đề là tôi không biết liệu chuyện gì sẽ xảy ra ở đây nữa. Tôi muốn ngăn chặn việc khơi dậy quá khứ.”

Jiro bực mình hét lên: “Tôi không hiểu cô nói gì cả. Đối với tôi thì sự an toàn của họ mới quan trọng. Tôi không nhìn thấy cô nên lo lắng quay về đây tìm, vậy mà cô lại bình thản thế này.”

Selena ngạc nhiên nhìn Jiro: “Sao anh lại lo lắng cho tôi?”

Jiro lúc này bỗng cảm thấy mình đã nói hớ, thực ra anh sợ cô lại ngồi khóc một mình như lần trước khi Chun bị bắt cóc nên định đi về tìm cô nhưng giờ thì anh biết cô chẳng bị làm sao cả, ngược lại hoàn toàn tốt.

- Tôi không biết! Tôi không thể hiểu nổi cô.

Jiro bực mình hét lên và tức giận bỏ đi, để lại Selena với cái nhìn ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì mà anh ta lại có vẻ bực bội như thế này.

- Sao anh ta lại như thế nhỉ? Mình đã nói Ella của anh ta an toàn rồi còn gì. Giờ đi tìm cũng có ích gì đâu. Selena tiếp tục tìm kiếm quanh giếng mà cô không hề nhận ra rằng có một người đang tiến đến gần cô hơn. Nhận ra mùi tà niệm đang tiến đến gần mình, Selena bắt giác quay đầu lại.

- C...ô....

Nhưng cô chưa kịp nói hết câu thì có cảm giác toàn thân chơi vơi và một cảm giác lạnh toát, đen ngòm nuốt chửng mình.

- Không ai được đến gần anh ấy.

Hebe mỉm cười nhìn mặt nước trong giếng sóng sánh.

Chun tỉnh dậy và phát hiện mình đang nằm ở trên cát, anh nhìn quanh và phát hiện Ella đang ở bên cạnh mình. Cố gắng hết sức lực, Chun tiến đến bên Ella và anh thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô dường như đang ngủ một giấc thật ngon.

Bỗng nhiên, trong bóng tối xuất hiện một chàng trai có khuôn mặt lạnh lùng nhưng toát lên vẻ đĩnh đạc.

- Đây! Ở bên này!

Chàng trai đứng trong luồng ánh sáng xanh và chỉ tay về phía rừng cây. Chun không rõ lắm anh ta là ai nhưng anh bắt giác làm theo lời của anh ta nói. Chun cố gắng công Ella lên lưng mình và đi về hướng người thanh niên chỉ. Đôi lúc anh ta biến mất nhưng rồi lại xuất hiện ở một nơi nào đó và chỉ hướng cho anh.

Đến khi Chun nhìn thấy một ngôi nhà ở trong rừng cây, anh mới biết người thanh niên đó muốn anh đến nơi này. Và Chun nhận ra toàn bộ ngôi nhà đã được thắp sáng bởi những ngọn nến. Khi Chun đặt Ella nằm xuống chiếc thảm cũng là khi anh nằm xuống và thiếp đi vào giấc ngủ.

Một ngày nữa lại trôi qua nhưng chẳng có một tin tức nào của Ella và Chun. Tất cả mọi người đều cảm thấy lo lắng nhưng họ đã đi tìm khắp bờ biển và cả các khu vực xung quanh nhưng chẳng có một dấu vết nào.

Jiro muốn tìm Selena để cùng kết hợp với sức mạnh của cô để tìm Ella và Chun nhưng cô dường như cũng biến mất. Anh không hiểu nổi tại sao Selena lại nói rằng có người đã cứu Chun và Ella. Sự biến mất của Selena càng khiến cho Jiro phát điên.

Anh tức giận nắm tay xuống dưới bàn.

- Jiro! Anh đừng tự làm tổn thương mình.

Hebe vội vàng chạy đến và cầm tay của Jiro lên, hành động này của cô không chỉ khiến cho Jiro ngạc nhiên mà tất cả mọi người đều cảm thấy như vậy. Từ lúc Ella bị rơi xuống biển, Hebe dường như quan tâm Jiro quá mức cần thiết, cô không hề chú tâm đến chuyện của Ella mà cô lại quanh quẩn ở bên Jiro. Ban đầu ai cũng nghĩ là do cô lo cho Jiro sẽ nổi khùng vì chuyện của Ella nhưng giờ thì chẳng ai hiểu nổi tại sao cô lại hành động như thế.

- cô không sao chứ Hebe?

Arron nhìn thái độ của Hebe mà cảm thấy có gì đó khó hiểu, cô có bao giờ thể hiện sự quan tâm của mình nhiều đến thế này với ai như vậy đâu.

Nhưng dường như Hebe không hề nghe thấy những điều đó, cô vẫn bình thản nhìn Jiro với ánh mắt quan tâm, điều này khiến cho Jiro cảm thấy ngại ngùng.

- Tôi không sao!

Jiro nói và cố gắng tách mình ra khỏi Hebe nhưng cô dường như vẫn tỏ vẻ quan tâm đến anh. Arron vội vàng cầm lấy tay của Hebe và kéo cô ra khỏi phòng.

- Cô bị làm sao thế?

Arron bực mình hét lên, Hebe vừa xoa tay vừa nhăn nhó trả lời anh: “Tôi làm sao. Tôi vẫn khỏe. Anh kéo tôi ra đây làm gì?”

.....

.....

Hebe nhìn Arron khó chịu. Đột nhiên cô hét lên:

- Hình như anh ấy vẫn chưa ăn gì thì phải. Tôi phải đi nấu gì đó mới được.

Arron tròn mắt ngạc nhiên trước thái độ của Hebe, cô dường như trở thành một người khác vậy. Anh chỉ biết đứng đó chết lặng để nhìn theo cô bước những bước đi vui vẻ vào bếp.

- Cô ấy bị làm sao thế nhỉ? Lần đầu tiên tôi thấy Hebe lại nữ tính như vậy. Nếu như tôi không biết thì tưởng là cô ấy yêu anh chàng kia chứ không phải là anh.

Mike xuất hiện sau cánh cửa và bước đến gần bên Arron. Arron đã rất bực mình vì thái độ của Hebe giờ lại thêm Mike xuất hiện khiến cho anh nổi cáu.

Anh cười mỉa mai: “Có gì lạ đâu. Cô ấy đâu có yêu tôi. Chỉ là tôi tiếc cho anh vì tôi tưởng cô ấy yêu anh cơ đấy.”

Mike sững sờ trước câu nói của Arron: “anh nói gì vậy? Tôi đã từng yêu cô ấy nhưng đó là chuyện của 2 năm trước rồi. Cô ấy đã từ chối tôi vì người cô ấy yêu là anh.”

- Sao? Anh nói gì vậy?

Arron không tin được vào tai mình, Mike ngạc nhiên trước thái độ bất ngờ của Arron, anh liền kể lại chuyện của 2 năm trước và những gì Hebe đã nói với anh.

Ella tỉnh lại và cảm nhận ngoài trời đang bắt đầu đổ mưa, cô không thể xác định được rõ ràng bây giờ là khi nào. Ella nhận ra có người đang ở ngay gần bên cạnh mình. Cô tiến đến gần người đó hơn và phát hiện hơi thở của người đó dường như rất gấp gáp.

- Là giám đốc Wu.

Ella trầm nghĩ và chạm vào người anh thì phát hiện anh đang bị sốt.

- Giám đốc Wu! Wu Chun!

Ella khẽ lay người anh nhưng dường như anh đang rơi vào trạng thái hôn mê.

Chun đang mơ giấc mơ tệ hại nhất mà anh không muốn nhớ đến, ký ức về lần duy nhất anh đã trốn quần gia đến gặp cha và mẹ mình để nói với họ rằng anh vừa được nhà trường khen thưởng. Anh tưởng họ sẽ vui khi thấy anh nhưng khuôn mặt của họ bỗng nhiên biến sắc, cha anh tát anh và lập tức gọi bảo vệ đóng cánh cửa phòng lại. Hình ảnh cuối cùng mà Chun nhìn thấy là tấm giấy khen bị những người vệ sĩ dẫm lên và cánh cửa gỗ to đóng kín lại. Đứa trẻ là anh chỉ biết đứng đằng sau cánh cửa vừa khóc vừa nói: “con ngoan mà. Con ngoan mà.”

- Đừng đi! Đừng bỏ con!

Ella cảm nhận khí của Chun vô cùng hỗn loạn, cô cố gắng ôm lấy anh và đặt anh nằm trên chân của mình. Cô khẽ nói với anh: “Đừng lo. Tôi ở đây mà.”

Chun nhìn hình ảnh đứa bé và bỗng nhiên anh cảm giác đau nhói. Anh định quay lưng đi thì anh phát hiện dường như có gì đó đang ôm và vỗ về đứa bé. Khi anh muốn nhìn kỹ hơn thì mọi thứ lại biến mất. Lại là nơi đó - một lâu cổ, đã bao lần Chun nằm mơ thấy giấc mơ như vậy và ngay lập tức người đàn ông đó sẽ xuất hiện và bảo với anh rằng phải trả thù nhưng trả thù ai? Là Ella Chen sao?

Chun chờ đợi tiếng nói của anh ta nhưng hoàn toàn không có. Lần này là hình ảnh một cô gái với khóm hoa thủy tiên trên tay xuất hiện, giây phút đó Chun cảm nhận trái tim anh lại đập một nhịp đập khác thường.

Anh nhận ra cô gái đó rất quen. Phải rồi. Đôi mắt nâu và nụ cười đó chính là Ella Chen. Đây là lần thứ mấy anh gặp cô trong mơ nhỉ.

Rồi cảnh vật thay đổi, mọi thứ trở nên đen ngòm, anh thấy mình đang cầm súng và chĩa vào Ella ở kho hàng. Anh hốt hoảng, mồ hôi rịn ra ướt cả băng súng.

- Bắn đi! Chính cô ta khiến cậu khốn khổ như thế này. Chính cô ta khiến cậu phải chịu sự cô đơn ở trần gian này.

Cái giọng nói ám ảnh đó lại vang lên. Bàn tay Chun nắm lấy khẩu súng vẫn đang run rẩy, anh muốn hạ nó xuống nhưng dường như có một sức mạnh vô hình khiến anh không thể nào làm thế được.

- Không! Cô ấy là Ella Chen! Cô ấy là Ella Chen.

Ella nghe thấy Chun luôn miệt mài nhắm điều gì đó, cô thấy khí của anh dường như lại hỗn loạn hơn so với lúc đầu. Ella cảm giác hơi hoảng sợ, dường như Chun đang gặp phải một chuyện gì đó.

- Không được! Là Ella. Là Ella...

Chun vẫn tiếp tục nhắm nhăm khiến cho Ella bất giác rơi nước mắt, một giọt nước mắt chảy xuống má của Chun. Anh khẽ nói: "Là Ella ...Ella..."

- Tôi ở đây mà. Là tôi đây.

Ella vừa ôm Chun chặt hơn và khẽ nói với anh.

Hơi thở của Chun dần trở nên ổn định hơn, anh vừa nhắm nhăm vừa thiếp dần đi vào giấc ngủ: "Là Ella...là Ella...Không được."

- Chị! Chị bị làm sao vậy?

Angela bước vào bếp và hỏi Hebe khi thấy thái độ của chị cô vô cùng khác thường với Jiro.

Nhưng Hebe vừa thái rau vừa xào nấu, không hề để ý đến câu hỏi của Angela, dường như cô trở nên rất vui vẻ.

- Chị! Chị có nghe em nói không thế?

Angela hét lên và giật tay của Hebe lại. Trong thoáng chốc, cô phát hiện đôi mắt của chị cô có gì đó hơi kỳ lạ. Nó hằn lên một sự thù địch, điều này khiến cho Angela đột nhiên sợ hãi và thụt lùi vài bước.

- Người định ngăn cản ta sao? Ngay cả nấu cơm cho anh ấy người cũng không cho ta làm sao? Ta căm ghét các người, căm ghét cả ta.

Angela không hiểu chuyện gì xảy ra với chị mình nhưng cô cảm thấy người ở trước mặt mình thật sự rất đáng sợ, đó không phải là người chị Hebe của cô.

- C...h...ị...

Angela lắp bắp khi thấy Hebe vừa cầm con dao vừa tiến đến gần mình hơn.

Hebe cúi xuống và ngửi khắp người của Angela: "Kỳ lạ! Người cũng có mùi của cả ta. Cô ta cũng có. Vậy ai trong 2 người mới là con yêu nữ đó?"

Angela thật sự cảm thấy hoảng sợ và khi cô chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra thì đã thấy con dao trong tay Hebe vung lên, chém vào không khí một phát sắc ngọt cùng với nụ cười lạnh lùng nở trên môi của Hebe.

- Ta giết hết. Nhưng người ngăn cản ta và anh ấy. Ta giết.

.....

.....

.....

Ngoài trời, bắt đầu bước vào buổi tối, sấm chớp và những hạt mưa nặng hạt bắt đầu rơi nhiều hơn khiến mọi người đều nhận ra có một cơn giông đang bắt đầu ập xuống.

29. Chương 29

CHAP 29: HEBE

Mọi người nghe thấy tiếng hét của Angela liền vội vàng chạy vào trong bếp.

Lúc này, Angela đang bị ngã xuống dưới đất và con dao đang nằm ngay bên cạnh cô. Còn Hebe đứng im lặng nhìn Angela với ánh mắt tức giận.

- Angela! Cô sao vậy?

Danson chạy đến bên cô, Angela vừa khóc vừa chỉ tay về phía của Hebe.

- Chị.. chị..

Không ai hiểu chuyện gì nhưng Hebe vội vàng chạy đến bên Angela và cười.

- Chị đã bảo em là đừng đến gần chị khi làm bếp. Làm chị giật cả mình đánh rơi con dao.

Hebe vừa nói vừa nhắc con dao lên khỏi sàn nhà gỗ trước ánh mắt đầy kinh ngạc của Angela. Chị cô vừa định giết cô nhưng trong tích tắc, đột nhiên con dao lại đi chệch hướng và găm xuống sàn bếp. Vậy mà giờ đây chị cô lại nói rằng vì vô ý. Là cô nhầm sao? Hay chuyện gì đã xảy ra với chị cô.

- Cô đứng lại! Cô đã làm gì cô ấy?

Aaron bất ngờ lên tiếng khiến cho ai nấy cũng giật mình, Hebe quay lại với con dao trên tay, cô tức giận: “Tôi làm gì nó ah? Tôi thì sao dám động vào người anh yêu.” Từng câu nói đều bộc lộ sự ghen tức trong lòng của Hebe.

Lúc này, Danson mới thực sự cảm nhận tà khí từ Hebe phát ra mạnh mẽ đến như vậy. Tại sao anh lại không phát hiện điều này khi mà họ ở ngay gần nhau đến như vậy? Tại sao tà khí đó giờ đây mới hiện lên rõ hơn.

Danson đỡ Angela đứng dậy, anh nhìn về hướng của Hebe đang đứng.

- Cô thực sự là ai?

Aaron nhìn Hebe với ánh mắt vô cùng tức giận. Đó không phải là Hebe, người con gái anh yêu, không phải là cô gái ghen tuông và đầy sự oán hận trong ánh mắt như bây giờ.

Mike ngạc nhiên trước thái độ thù địch của mọi người với Hebe, họ vốn là bạn sao lại nhìn nhau bằng ánh mắt như vậy.

Anh mỉm cười bước đến giảng hoà: “Cô ấy là Hebe...” Nhưng anh chưa kịp nói hết câu thì một tiếng động mạnh khiến anh cảm thấy mọi thứ tối sầm.

Cuối cùng thì người phụ nữ dưới giếng cũng để lộ chân tướng của ả. Nhìn cảnh chỉ bằng một cái hất tay mà cả người Mike đã bị đánh bật vào tường và bất tỉnh, Jiro và Aaron nhận ra rằng lại có những câu chuyện ly kỳ xảy ra xung quanh họ. Chỉ duy có Danson và Angela là bình thản nhận ra mọi thứ đã bắt đầu.

Chun khê cựa mình và phát hiện dường như có ai đó đang ôm lấy mình. Anh mở mắt và nhận ra ngoài trời đã tối, có lẽ anh đã ngủ được một ngày. Chun lúng túng khi anh nhận ra mình đang được Ella ôm.

Chun định lấy tay của Ella ra khỏi người mình thì bỗng nhiên cô lại ôm chặt anh hơn.

Ella vừa ôm Chun vừa thì thầm: “Tôi.. ở ...đây... tôi ở...”

Chun bật cười. Anh ngồi dậy và đặt Ella dựa vào vai mình. Chun nhớ lại ký ức thời thơ ấu. Có gì đó chưa sót mà chưa bao giờ anh quên nhưng anh nhớ đã có ai đó vỗ về đứa bé trong ký ức của anh.

Chun quay ra nhìn khuôn mặt của Ella đang ngủ say trên vai mình. Anh mỉm cười và chợt thấy lòng ấm áp lạ thường. Chun biết câu nói mơ của Ella có ý nghĩa như thế nào với anh: “Cô ấy thực sự rất dễ thương.”

Chun bất giác đưa bàn tay của mình lên khuôn mặt của Ella.

- Gâu! Gâu!

Tiếng sửa của cún Chun làm cho Chun giật mình.

Lúng túng, Chun vội vàng bỏ tay dứt vào túi quần. Đây là lần thứ 3 anh định chạm vào khuôn mặt của cô nhưng chưa bao giờ anh có thể chạm vào nó? Vì sao nhỉ?

Ella cảm giác có một cái chần ầm áp đang ôm lấy mình, cô không muốn tỉnh dậy vào lúc này nhưng vì tiếng sửa của cún Chun dường như nó muốn báo cho cô biết có chuyện gì đó nên cô cố gắng tỉnh dậy.

- Cô tỉnh rồi ah?

Ella bối rối vì nhận ra mình đang ở trong vòng tay Chun, cô vội vàng đứng vụt dậy và giật lùi về phía sau nhưng vì không để ý nên cô lại đụng vào cún Chun.

Chun vội vàng kéo Ella lại khiến cô nằm đè lên người mình. Tuy không nhìn thấy gì nhưng Ella có thể biết mình đang ở trong hoàn cảnh nào. Cô vội vàng đứng dậy.

- Xin.. lỗi.. anh. Xin.. lỗi...

Chun nhìn thái độ lúng túng của Ella mà bật cười. Sao trước đây, anh không phát hiện cô dễ thương thế này nhỉ?

- Tôi có ăn thịt cô đâu mà cô chạy trốn tôi ghê thế?

Chun vừa nói vừa kéo Ella lại gần mình hơn. Anh ngắm nhìn khuôn mặt ngày càng ửng đỏ của Ella mà cảm giác thích thú. Trong khi Ella lại vô cùng hoang mang.

- Giám đốc Wu! Anh buông tay ra được chứ?

Ella cố gắng vùng khỏi bàn tay của Chun nhưng dường như anh nắm tay của cô chặt hơn và họ chỉ cách nhau có mấy milimet.

- Á!

Chun kêu lên một tiếng và vội vàng buông tay của Ella ra. Ella thở phào nhẹ nhõm nhưng cô không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Giám đốc Wu! Chuyện gì vậy? Anh không sao chứ?

Chun vừa xoa chân vừa bực bội nói: “Hỏi con chó của cô ý? Sao nó lại tự nhiên cắn tôi chứ?”

Ella hiểu ngay ra tất cả, cô bật cười và lát sau đã thấy cún Chun đang dụi đầu vào chân mình. Ella cúi xuống vuốt lông nó và mỉm cười: “Mày giỏi lắm Chun ah.”

.....

.....

Chun để Ella và cún Chun ở lại trong nhà và sau đó, anh đi xung quanh để xem xét ngôi nhà này. Nó chỉ là một ngôi nhà bình thường, anh không thể xác định được mình đang ở đâu, khi anh quay lại vào trong phòng khách, Ella đang ngồi ôm cún Chun. Bất giác, Chun nghĩ có khi nào hôm qua Ella cũng ôm anh như vậy không nhỉ? Trong phút chốc, Chun cảm thấy ghen tỵ với cún Chun vô cùng.

- Anh có tìm được điều gì không?

Ella lên tiếng hỏi khiến Chun giật mình, anh vội vàng tiến đến gần cô và ấp úng trả lời: “Ah! Không. Nhưng sao cô lại bị rơi xuống biển?”

Ella lúc này mới nhớ đến việc cô bị rơi xuống biển. Vì mãi nghĩ đến chuyện của Chun bị ốm và hôn mê nên cô quên mất mình vừa bị rơi xuống biển.

- Tôi tự nhảy xuống.

Cái câu trả lời bình thản của Ella khiến cho Chun phát hoảng, anh tức giận hét lên: “Cô bị làm sao thế? Cô nói rằng cô tự nhảy xuống biển vào ban đêm sao?”

Ella gật đầu xác nhận. Thì sự thật là cô tự nhảy xuống. Sau khi cô để cún Chun về nhà thì cô phát hiện Hebe dường như không ổn chút nào. Khí của Hebe vô cùng hỗn loạn. Nhưng Ella hoàn toàn tin tưởng vào người đi cùng mình. Mãi cả đến khi Hebe đưa Ella đến mỏm đá, Ella cũng không hề nghi ngờ gì. Hebe cứ bảo với cô rằng đi tiếp đi nhưng rồi đột nhiên Hebe hét lên: “Ella! Cẩn thận.” Lúc đó cô mới biết mình đã đi gần mép đá. Cái khoảng đất chới với đó khiến cho Ella không đứng vững được. Cô chỉ kịp nhận ra mình đang được Hebe giữ lại. Nhưng cô biết nếu cứ như vậy thì cả 2 cùng bị rơi xuống biển.

- Hebe! Chị mau buông tay ra đi!

- Không! Chị không thể làm hại em!

- Sao?

- Chị cứu được em mà.

Nhưng sự thật thì bàn tay của Ella ngày càng trôi xuống dưới. Và trong phút chốc thì cô đã để tay của mình tự tuột khỏi tay của Hebe.

.....

.....

- Cô có bị bệnh ngực không thế?

Chun tức giận nhìn Ella khi nghe cô kể xong câu chuyện.

Ella hơi khựng lại: “Anh nói gì cơ? Tôi ngực áh?”

Chun bực mình với cái cách Ella hành động. Sao lúc nào cô cũng chỉ nghĩ về người khác mà không bao giờ nghĩ về mình. Lúc cứu Joe ở kho hàng. Lúc đỡ cho anh phát súng của Ken và rồi tự mình rơi xuống biển. Cô ngực này sao lúc nào cũng làm cho người khác lo lắng.

- Thảo nào, anh chàng Jiro lúc nào cũng không yên tâm và kè kè đi theo cô.

Chun nói mà Ella chẳng hiểu gì cả.

- Vậy theo lời cô nói thì Zhang tiểu thư có vấn đề đúng không? Sao tự nhiên cô ấy rủ cô ra mỏm đá? Sao cô ấy lại có ý định đẩy cô xuống rồi lại cứu cô?

Chun hỏi Ella nhưng anh nhận ra cô cũng đang có những suy nghĩ giống anh. Chính bản thân cô cũng không hiểu chuyện gì xảy ra với Hebe. Cô không rõ lắm vì khí của Hebe không rõ ràng hơn nữa, cô phát hiện năng lực của cô khi ở ngôi nhà cổ của Zhang gia dường như không mạnh mẽ như trước nữa.

- Tôi không rõ lắm. Nhưng tôi biết người cứu tôi trên mỏm đá là chị Hebe.

Chun đứng dậy và dìu Ella: “Muốn biết câu trả lời thì chúng ta phải về ngôi nhà cổ đó. Họ chắc đang chờ chúng ta ở đó.”

Ella gật đầu với Chun: “Nhưng trời đang mưa và anh biết đường về chứ?”

Chun mỉm cười và nhìn cún Chun: “tôi không biết nhưng tôi biết chó có khả năng nhớ đường rất giỏi.”

.....

.....

Danson lập tức đẩy Angela ra sau lưng mình. Anh đã nghe câu chuyện của bà lão và anh biết người đứng trước mặt họ giờ không còn là Hebe mà là người phụ nữ của 500 năm trước. Nhưng anh không biết cô ta muốn làm gì.

- Thực ra cô là ai? Hebe đâu?

Aaron là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng. Nhưng người con gái đó chỉ cười và hướng ánh mắt cô độc về phía của Angela.

- Người mà cũng quan tâm tới con bé này sao? Ta tưởng người chỉ quan tâm tới con yêu nữ đó.

Hebe vừa nói vừa bước gần về phía của Angela hơn. Mọi người đột nhiên lùi bước.

- Để ta giết nó nhé. Ta giết nó rồi thì Hebe của người sẽ trở về thôi mà.

Danson không hề muốn làm tổn thương Hebe nhưng trước việc, yêu nữ tiến đến gần họ hơn làm anh không còn cách nào khác mà phải dùng năng lực của Tang gia. Tất nhiên anh sẽ cố gắng để nó không làm tổn thương đến Hebe.

- Danson! Không được.

Angela hét lên và hất bàn tay của Danson ra đúng lúc anh phóng năng lực về phía của Hebe. Ngay lập tức, mọi người nghe thấy tiếng nổ mạnh và Hebe bị hất tung đập vào tường.

- Hebe!

Aaron và Angela vội vàng chạy đến bên cạnh cô. Cả 2 người đã quên mất rằng người đứng trước mặt họ không phải là Hebe mà là một oan hồn.

- Sao anh lại làm thế?

Cả Angela và Aaron hét lên khi nhìn thấy Hebe bị hất tung. Cũng nhờ Angela ngăn cản nên Hebe chỉ chịu một lực rất nhỏ. Và điều đó đồng nghĩa với việc oan hồn đó không bị làm sao.

- Đừng đến gần cô ấy!

Nhưng câu nói của Danson nói ra đã quá muộn. Ngay khi cả 2 người diu Hebe đứng lên, đôi mắt của Hebe lại là đôi mắt thù hận như cũ. Cô ngay lập tức đẩy Aaron ra và ôm lấy Angela.

- Ta sẽ giết người. Cùng lắm ta và người cùng chết.

Hebe giơ con dao sắc nhọn lên và khi cô định đâm vào ngực của Angela thì một luồng âm khí mạnh mẽ bất ngờ tràn ngập gian phòng khiến cho Danson cảm giác ngột thở.

- Tiểu Xuân! Cô muốn một lần nữa thử làn nước lạnh dưới giếng sao?

Tiếng nói lạnh lùng phát ra cùng với tiếng bước chân chậm rãi từng bước tiến đến gần Hebe và Angela hơn.

30. Chương 30

CHAP 30: CÂU CHUYỆN 500 NĂM TRƯỚC

- Tại sao người lại xuất hiện ở đây? Ta đã đẩy người xuống giếng cổ rồi cơ mà.

Sự xuất hiện của Selena khiến cho mọi người vô cùng bất ngờ. Toàn thân của cô toát lên âm khí và ướt sũng.

- Selena! Cô sao thế?

Jiro cảm nhận được sự yếu ớt của Selena. Anh chạy đến và đỡ lấy cô. Vừa chạm vào người cô, anh đã phát hiện toàn thân cô lạnh toát.

- Tôi không sao. Chỉ vì lá bùa này thôi.

Selena yếu ớt đưa lá bùa lên, Danson nhận ra đó là bùa chú niệm phong của Tang gia. Tiểu Xuân bỗng chốc biến sắc.

Sau khi bị đẩy xuống giếng cổ, Selena biết chắc mình sẽ thoát ra khỏi giếng nước nhanh thôi vì cô đâu phải là người. Nhưng điều kỳ lạ là trong giếng cổ có phong ấn của Tang gia. Dù phong ấn này rất yếu ớt vì cô nhận ra nó chỉ còn lại một nửa sức mạnh. Cô hiểu ngay tất cả mọi việc. Selena do dự một lúc và cầm vào tờ phong ấn. Cô phải đem phong ấn này về cho mọi người để cứu Hebe và ngăn chặn những gì của quá khứ. Chính vì việc mang theo phong ấn mà năng lực của cô trở nên yếu hơn khiến cô khó khăn hơn trong việc thoát ra khỏi giếng nước.

- Không! Đừng đưa nó lại đây. Ta không muốn trở về nơi đó.

Tiểu Xuân lắc đầu, cô trở nên hoảng loạn và bất ngờ buông con dao xuống đất, Angela trong lúc đó vội vàng chạy về phía của mọi người.

Danson ngay lập tức nhận lấy tờ phong ấn. Anh biết mình nên làm gì. Khi anh bắt đầu niệm chú để phong ấn có thể có lại sức mạnh của mình thì đột nhiên Tiểu Xuân kề sát dao vào cổ của chính mình.

- Dừng lại! Người thử làm thế xem. Ta sẽ chết cho người xem.

Tiểu Xuân vừa nắm chặt con dao vừa khóc và nhìn về phía Jiro. Cô vẫn nhớ như in ký ức của 500 năm trước. Tiểu Thiên là em gái của cô, nó là một đứa em mà cô yêu thương. Nó nữ tính, xinh đẹp hơn cô nhiều nhưng cô không hề ghen tỵ với nó vì cô có một thứ quý giá luôn ở bên cạnh mình. Người chồng mà cô luôn yêu thương - A Phong. Nhưng đằng sau những hạnh phúc giả tạo ấy lại là cả một âm mưu thâm độc.

Tiểu Xuân như phát điên khi phát hiện A Phong và Tiểu Thiên lén lút qua lại với nhau. A Phong cười cô đơn giản vì hắn muốn có tài sản của Zhang gia chứ không phải vì yêu cô

- Tại sao người lại cướp tướng công của ta?

Tiểu Xuân vừa túm tóc của Tiểu Thiên vừa kéo cô đến gần miệng giếng khi cô đang ở trong vườn để đem lọ hoa Thủy Tiên vào.

Tiểu Thiên thật sự hoảng sợ. Chị cô nhân lúc A Phong đi vắng đã cho người hầu nghỉ một hôm để tiện bề hành động. Cô biết mình sai khi yêu chồng của chị nhưng cô có đòi hỏi gì ở A Phong và chị đâu. Cô chỉ muốn được sống bên cạnh người mà mình yêu thì có gì sai. Chị cô vẫn có tướng công và cô chỉ cần thỉnh thoảng gặp anh thì có sao đâu.

Tiểu Xuân kéo lê Tiểu Thiên đến trước miệng giếng.

- Này! Nhìn cho kỹ vào khuôn mặt xấu xí của mày.

Cứ thế, Tiểu Xuân dìm đầu Tiểu Thiên vào giếng, sự thù hận khiến cho Tiểu Xuân không còn phân biệt được tình thân. Mặc cho Tiểu Thiên giãy giụa trong giếng, Tiểu Xuân muốn đứa con gái bản thủ này biến mất trước mặt cô.

Đúng lúc này, A Phong trở về và đẩy Tiểu Xuân ra. Trước cảnh tượng như vậy, Tiểu Xuân càng phát điên hơn, cô cầm trâm cài xông vào Tiểu Thiên và A Phong. Sự điên loạn khiến Tiểu Xuân đẩy ngã A Phong. Nhưng chiếc trâm chưa kịp hạ xuống ngực của Tiểu Thiên thì Tiểu Xuân đã ngã xuống.

.....
.....

Tiểu Thiên run rẩy nhìn bàn tay của mình đầm máu của chính cô và của chị cô, mảnh thủy tinh vỡ của lọ hoa Thủy Tiên đọng lại từng giọt máu đỏ.

Tiểu Xuân mãi không quên được hình ảnh cuối cùng mà cô nhìn thấy chính là hình ảnh Tướng công của mình mỉm cười nhìn cô rơi dần xuống giếng nước lạnh lẽo và tối tăm đó.

.....
.....

Một vết máu đỏ khiến cho Aaron và Angela vô cùng hoảng sợ. Họ ngay lập tức ngăn cản Danson làm điều đó.

Trong khi mọi người đang do dự vì không muốn làm tổn thương Hebe nhưng cũng hiểu rằng họ sẽ gặp nguy hiểm nếu như cứ tiếp tục ở thế giằng co thì đột nhiên con dao trong tay Tiểu Xuân vung lên và gần như đâm thẳng vào ngực cô.

- Không! Người định làm gì vậy?

Bàn tay trái của Tiểu Xuân đỡ lấy con dao ngăn không cho nó hạ thấp xuống.

- Người bị điên rồi. Người định tự làm tổn thương mình để cứu chúng sao?

- Ta không thể để cho người lợi dụng ta thêm một lần nữa.

Con dao nâng lên nhưng rồi lại bị chặn lại: “Không! Ta sẽ không để người làm thế. Ở mỏm đá suốt nữa người đã cứu được con bé đó.”

Con dao dường như lơ lửng ở lưng chừng, trong ánh mắt của Tiểu Xuân đột nhiên biến đổi, thoáng có một điều gì đó buồn thương: “Tiểu Xuân! Đừng tiếp tục tự làm tổn thương mình nữa.”

.....

.....

- Không được! Hebe! Cô không được làm thế.

Aaron hét lên và khi anh định chạy đến dành lấy con dao thì bỗng chốc anh thấy Hebe mỉm cười, anh nhận ra đó thực sự là Hebe chứ không phải là yêu nữ.

- Chị!

Cái khoảng khắc Hebe ngã xuống nền đất dường như ngưng đọng lại trong ánh mắt mọi người. Không một ai đủ bình tĩnh để hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Jiro ôm chặt Selena trong lòng mình hơn khi nhận ra khuôn mặt của cô đã ướt đầm nước mắt.

Aaron lao đến bên cạnh Hebe. Đôi tay anh trở nên lúng túng khi ôm cô vào lòng

- Em không sao đâu. Hebe!

Aaron cố nén những tiếng nấc, anh ôm Hebe chặt hơn, chặt hơn nữa, cố gắng mỉm cười với cô.

- Em xin lỗi!

Đôi tay Hebe cố gắng chạm vào khuôn mặt của Aaron. Cảm giác lạnh giá bao bọc quanh người cô khi những ngón tay của cô chạm vào những giọt nước mắt của anh. Cô muốn nói với anh cô vẫn ổn mà nên anh đừng khóc, đừng đau lòng như thế. Cô sẽ đau lòng như thế nào khi thấy anh như vậy. Nhưng cô không thể nói với anh điều này, không thể lấy tay lau những giọt nước mắt của anh, không thể mỉm cười đáp lại anh. Dường như đôi tay trở nên nặng nề hơn bao giờ hết.

- Không được! Anh xin em! Em đừng ngủ.

Đôi vai Aaron rung lên khi anh nhận ra người con gái nằm trong tay anh đang dần mất đi hơi ấm, anh dường như không phân biệt nổi nước mắt trên mặt của cô ấy là của ai?

Angela vùng ra khỏi vòng tay của Danson, cô chạy đến chỗ của chị mình.

- Chị!

Nhưng khi cô vừa chạm vào thân thể của Hebe thì một làn khói đen thoát ra, nó dường như chỉ trực xâm nhập vào cô.

- Danson! Mau niệm phong oán khí đó đi

Tiếng hét của Selena khiến Danson giật mình và ném tờ phong ấn về phía làn khói. Nhưng vì tờ niệm phong chưa đủ sức mạnh để phong ấn nên nó chỉ làm cho Tiểu Xuân hiện lên hình dáng của một quỷ nữ.

Tiểu Xuân hướng đôi mắt căm hận về phía của Selena.

- Người! Chính người đã phá hỏng kế hoạch của ta. Ta phải giết người.

Một luồng khí đen ngòm hướng về phía của Selena. Nếu như lúc bình thường, cô sẽ đủ khả năng khống chế một oan hồn nhưng giờ thì cô không còn đủ sức lực. Selena chỉ nhớ rằng cô kịp thời đẩy Jiro ra và cả người cô bị ngạt thở bởi luồng khí đen ngòm đó.

.....

- Selena! Hebe!

Chun, Ella và cún Chun bất ngờ xuất hiện và họ kinh ngạc trước những gì đang diễn ra. Chun nhìn thấy Selena đang bị bao trùm bởi luồng khí đen ngòm, Ella nhận ra khí của Hebe vô cùng yếu ớt, đồng thời là những khí hỗn loạn khác nhưng tất cả đều là tà khí.

Dường như cún Chun hiểu hết những gì Ella nghĩ, nó ngay lập tức kéo cô về phía của Hebe.

- Chị Hebe! Đừng đi! ở lại với em!

Ella ngồi sụp xuống và cô đưa tay lên gần tim của Hebe, nơi cô nhận ra khí của Hebe đang dần thoát ra.

- Không được! Chị nhất định không sao.

Aaron nhìn đôi bàn tay của Ella đang phát ra ánh sáng màu trắng xanh đồng thời vết thương của Hebe cũng ngừng chảy máu. Khuôn mặt của Hebe hồng hào trở lại.

Ella thở phào nhẹ nhõm khi phát hiện khí của Hebe đang bắt đầu quay trở lại cơ thể, không ngờ năng lực này của cô vẫn có tác dụng.

Nhưng đột nhiên năng lực của Ella yếu dần đi, cô cảm giác tim mình đập nhanh đến kỳ lạ. Có gì đó bức bối và khó chịu khiến cho cô nghẹt thở. Angela đột nhiên quay về hướng của Jiro.

Danson không còn nhận ra việc gì đang xảy ra xung quanh họ, cái mùi Tử khí này từ đâu phát ra mà dường như nó bao trùm lên cả không khí.

- Tướng công!

Tiểu Xuân nhìn người con trai với đôi mắt đỏ rực đang nhìn cô.

- Người dám động vào cô ấy!

Tiếng nói rít theo từng cơn gió và kèm theo nó là một luồng khí đen và một tà niệm mạnh mẽ.

- Không! Tướng công!

Chỉ trong tích tắc, khi bàn tay của Jiro giơ lên, Tiểu Xuân chỉ kịp hét lên một tiếng và tan biến thành những làn khói nhỏ.

Selena cảm nhận được làn khí đen bao bọc quanh mình bỗng nhiên biến mất nhưng đồng thời cả không khí lại tràn ngập mùi vị của Tử Quỷ. Cô vừa cố gắng lấy lại hơi thở của mình vừa ngược lên nhìn người đàn ông ở trước mặt.

Điều cô sợ đã xảy ra, trước mặt cô không phải là chàng thanh niên hiền lành và khờ khạo Jiro mà chính là Tử Quỷ với ánh mắt và tà niệm năm xưa.

- Gâu! Gâu!

Tiếng sủa của cún Chun báo hiệu nguy hiểm và tiếp theo đó là một luồng ánh sáng màu xám tràn ngập căn phòng.

- Jiro/ Wu Chun!

Tiếng hét của Selena và Ella bị nuốt chửng bởi Tử khí của Jiro và Tà niệm của Ngoại Quỷ

31. Chương 31

CHAP 31: THỨC TỈNH

Tử khí của Jiro và tà niệm của Chun như những cơn lốc xoáy nguy hiểm bao bọc quanh 2 người. Không một ai có thể tiến vào trong luồng tà niệm đó vì một sự thật đơn giản nếu vào đó sẽ bị nuốt chửng cùng với nó.

Selena hoảng sợ nhớ lại ký ức 500 năm trước, Ngoại Quỷ ca của nó cũng như vậy. Cũng đột nhiên mất hết ý chí và giải phóng tà niệm. Lần đó có người giúp anh nhưng lần này ai sẽ giúp anh đây?

- Ella! Cô làm gì vậy?

Tiếng hét của Angela khiến cho Selena giật mình quay lại, Ella đang bị Angela chặn lại khi cố gắng tiến về phía tà niệm của Chun.

- Tôi phải giúp anh ấy. Anh ấy đang gọi tôi.

Ella vừa nói vừa vùng ra khỏi tay của Angela. Cô không cần biết chuyện gì đang xảy ra. Cô chỉ biết một điều Chun đang đau khổ. Cô đã từng cảm nhận điều này ở đâu đó - bị thương, cảm hận. Cô biết anh không muốn điều này. Anh cần ai đó giúp anh.

- Xoẹt!

Một tiếng động va chạm lớn khiến cho mọi người giật mình. Nó tạo ra sự chấn động khiến mọi người bị hất mạnh xuống dưới đất.

- Không được! Anh không thể hại anh ấy.

Selena hét lên và lần này đến lượt cô lao vòng trong luồng Tử khí của Jiro. Sự chấn động lúc này chính là đòn tấn công đầu tiên của Jiro về phía của Chun. Nếu như Chun hoàn toàn mất đi lý trí thì Jiro lại hoàn toàn đang tỉnh táo - người đứng trước mặt Selena đã không phải là Jiro mà là Tử Quỷ.

Bàn tay của Tử Quỷ đưa lên một lần nữa và chuẩn bị phát tử khí thì bị khựng lại. Ai đó đang ôm lấy hắn? Ai đó đang truyền cho hắn sự lạnh giá? Ai đó đang làm cho trái tim của chàng thanh niên tên Jiro đó đau đớn?

.....

.....

Ella vùng ra khỏi tay của Angela, cô xông vào bên trong luồng tà niệm nhưng khi cô vừa bước vào trong luồng tà niệm đó thì cảm giác ngột thở khiến cô không nói được một lời nào.

- Ta sẽ trả thù!

Chun hét lên từng tiếng và dùng đôi bàn tay của mình nhấc bổng Ella lên. Đây là cái mà hắn đã chờ hơn 500 năm, nhìn thấy người con gái đã lừa dối hắn chết trong tay hắn?

- Không!

Ella cố gắng nói trong hơi thở đứt quãng. Cô biết người đàn ông đang định giết cô không hề muốn điều này. Nếu anh muốn làm điều này sao cô lại thấy sự đau khổ trong tà khí mà anh phát ra. Ai đó hãy giúp anh ấy?

Bỗng nhiên Ella cảm nhận bàn tay giữ chặt cổ mình đang nới lỏng ra hơn nhưng rồi lại đột nhiên thít chặt lại cô.

- Người im đi! Ta phải giết cô ta.

Ngoạ Quỷ hét lên và đưa một tay lên nơi trái tim mình.

- Người sẽ không thể thắng được ta. Ta phải trả thù.

Ngoạ Quỷ vừa nói vừa hướng đôi mắt đầy oán hận về phía của Ella. Lần này, đôi tay của hắn thật sự khiến Ella cảm giác ngột thở.

- C..h...u..n...

Đó là lần đầu tiên Ella gọi tên của Chun, cô biết anh không muốn làm điều này nhưng nếu điều đó là điều mà người đàn ông ở trước mặt cô muốn thì cô sẽ chấp nhận.

.....

.....

- Đừng! Anh là Jiro. Anh không phải là Tử Quỷ.

Selena ôm chặt lấy Jiro, cô không biết tại sao nhưng cô cảm thấy đau khi nhìn thấy Jiro bỗng chốc biến thành Tử Quỷ, cô sẽ không để điều này xảy ra, sẽ không để những người cô yêu quý phải chịu sự dày vò này.

- Xin người! Trả anh ấy lại cho tôi.

Những giọt nước mắt lần đầu tiên Selena khóc vì Jiro rơi xuống và tan biến khi chạm vào cánh tay của Tử Quỷ.

.....

.....

Một nụ hôn lạnh giá khiến trái tim của Tử Quỷ chứ không phải của ai khác bỗng chốc có cảm giác đau nhói. Nhưng đồng thời, hắn nhận ra Tử khí của hắn đang dần thoát ra khỏi cơ thể của chính mình. Nó đang dần bị cuốn vào cơ thể của cô gái mà hắn đang ôm trong tay.

Selena biết rằng cách duy nhất cứu Jiro chính là để cho luồng Tử khí đó biến mất khỏi người anh. Không ai có khả năng làm điều đó nếu như không phải là cô - một tiểu quỷ ở địa ngục có khả năng hấp thụ khí của oan hồn.

Không khí như ngưng đọng lại xung quanh Selena và Jiro, luồng Tử khí bao quanh họ bỗng chốc dịu hơn. Selena biết chỉ cần một chút nữa thôi. Cô sẽ có thể hấp thụ toàn bộ Tử khí nhưng cô sẽ ra sao bản thân cô cũng không biết. Một Tiểu Quỷ mang trong mình một lượng Tử khí lớn có lẽ sẽ bị tan biến. Nhưng cô không quan tâm đến điều này, Chỉ cần anh ta không sao.

Đột nhiên, Selena cảm giác Tử khí của Jiro giảm hẳn đi. Ai đó đang dùng sức mạnh phong ấn để khống chế Tử khí của Jiro. Selena khẽ mỉm cười yếu ớt. Cuối cùng cô cũng trụ được đến lúc này để có thể cứu anh. Cô biết anh sẽ không sao.

.....

.....

.....

Danson nhận ra sự nguy hiểm đang xuất hiện xung quanh họ. Anh phải làm gì đó để giúp Selena và Ella nhưng anh có thể làm gì đây khi khả năng phong ấn của anh không hề mạnh.

- Tôi sẽ giúp anh!

Danson ngạc nhiên quay lại nhìn người con gái đang đứng ngay bên cạnh anh. Angela nắm lấy tay của Danson và bỗng chốc anh nhận ra sức mạnh của anh dường như được tăng lên gấp đôi. Ánh sáng màu vàng cam và màu trắng đột nhiên hoà lẫn vào nhau.

Anh nhận ra Tà niệm của Jiro có vẻ yếu hơn vì vậy anh đã quyết định niệm phong nó trước.

.....

.....

Selena dần dần khuya xuống và trước khi cô mất đi ý thức cô nhận ra có ai đó đang đỡ cô và ôm cô vào lòng – cảm giác ấm áp này có lẽ là của anh ta.

.....

.....

Angela thở phào nhẹ nhõm khi cô nhìn thấy tà niệm bao bọc xung quanh Jiro và Selena giảm hẳn và họ đang được ánh sáng màu vàng cam nhẹ nhàng đặt họ xuống nền đất.

Nhưng khi Angela và Danson quay về phía của Chun và Ella thì họ phát hiện tà niệm của Chun dường như mạnh mẽ hơn bao giờ hết

Danson nhận ra sự lo lắng trong ánh mắt và cái nắm tay của Angela. Anh dùng hết sức lực để mong có thể phong ấn được tà niệm của Chun nhưng điều kỳ lạ là phong ấn của anh vừa chạm vào tà niệm của Chun đã bị tan biến.

- Không! Chun/ Ella!

Angela hét lên và cô chạy về hướng của 2 người nhưng một bàn tay ôm chặt lấy thắt lưng của cô.

- Không được! Nguy hiểm lắm.

Danson níu Angela lại và nhìn cô với ánh mắt lo lắng.

- Nhưng...

Angela nắm lấy tay của Danson và nhìn về phía của Chun, cô biết ở bên trong đó có điều gì rất nguy hiểm đang xảy ra.

Đột nhiên, một cái bóng trắng lao vào trong luồng tà niệm.

- Phập!

Chun hét lên đau đớn và bàn tay nơi cổ của Ella bỗng nhiên nở rộng và hất tung Ella xuống dưới đất.

Ella vừa kịp lấy lại hơi thở thì cô cũng nhận ra cún Chun đang ở bên cạnh cô. Tại sao nó lại có thể xông vào tà niệm của Chun mà không hề bị làm sao. Và bỗng chốc Ella cảm nhận rõ hơn bao giờ hết cún Chun muốn bảo vệ cô bằng mọi giá. Cô đã từng cảm nhận sự cương quyết này ở đâu rồi.

- Không! Ta phải trả thù.

Ngoạ Quỷ vừa ôm lấy trái tim mình vừa hét lên, luồng tà khí bao quanh họ ngày càng lớn hơn.

Ella thật sự lo lắng khi cô nhận ra có gì đó bất ổn đang xảy ra xung quanh họ. Dù cún Chun đã ở bên cạnh nhưng cô lo sợ cho chính người đàn ông đang phát ra luồng tà khí hỗn loạn ở trước mặt cô.

Bỗng nhiên, Ella nhận ra sự nguy hiểm đang tiến đến gần Chun hơn.

- Không! Ta không cần điều này.

Ngoạ Quỷ hét lên và đôi tay hấn bắt thành linh đưa lên và chọc vào đôi mắt của mình.

- Dừng!

Ella hét lên và cô lao về phía trước. Cô không biết cô đang muốn làm gì nhưng cô muốn đến gần Chun hơn vì cô biết anh đang định tự làm tổn thương mình.

- Âm!

Danson và Angela bị hất tung bởi luồng ánh sáng màu trắng xanh. Hình ảnh cuối cùng mà Angela nhìn thấy chính là Chun đang ôm chặt lấy Ella trong vòng tay của mình trong luồng ánh sáng màu trắng xanh đó.

.....

.....

Những ánh nắng của một ngày mới tràn ngập khắp gian phòng của Zhang gia, soi rọi những khuôn mặt đang nằm bất tỉnh ở trên sàn. Jiro – Selena, Aaron – Hebe, Danson – Angela, Chun – Ella – ai trong số họ sẽ được ánh nắng mặt trời bảo vệ họ trước những điều đen tối sắp xảy ra?

.....

.....

- Vì vậy tôi nghĩ rằng người con gái tên Tiểu Xuân đó chính là oan hồn nhập vào Hebe. Và Jiro chính là A Phong trong câu chuyện vào 500 năm trước.

Danson nhìn mọi người trong phòng và bắt đầu kể lại câu chuyện cho mọi người nghe. Sau khi tỉnh lại, anh ngay lập tức niêm phong toàn bộ ký ức của những người còn lại trong ngôi nhà. Còn về những người như Aaron, Hebe, Jiro, Angela thì việc niêm phong ký ức đó không thể thực hiện vì anh đã từng xoá ký ức của họ một lần.

- Tôi vẫn không hiểu. Nếu như thế thì việc cô ta tấn công Angela là điều dễ hiểu vì cô ấy là em gái của Hebe và là người của Zhang gia như vậy cô ấy có lẽ là Tiểu Thiên đầu thai. Nhưng sao cô ta còn muốn hại cả Ella và Selena. Chẳng nhẽ cô ta không phân biệt được người vô can sao?

Jiro nóng lòng hỏi Danson nhưng anh không nhận được lời giải thích nào từ phía của Danson.

- Vì Tiểu Xuân nghĩ rằng em và Selena là mối đe dọa của cô ấy. Khi nhìn thấy anh quan tâm em và Selena, lòng ghen tuông khiến cô ta không phân biệt được ai với ai vì vậy cô ta mới tấn công tất cả mọi người.

Ella cùng cún Chun bước ra và trả lời câu hỏi của Jiro. Ngay khi, Ella vừa bước ra thì Jiro và Aaron đã vội vàng đứng dậy và tiến về phía của cô.

- 2 người đó không sao chứ?

Sau khi mọi người tỉnh lại, chỉ có Hebe và Selena là vẫn hôn mê. Chính vì vậy, Ella đã chịu trách nhiệm chăm sóc 2 người.

- Họ không sao. Chắc lát nữa họ sẽ tỉnh lại.

Ella mỉm cười, Aaron và Jiro nghe thấy vậy cảm thấy rất yên tâm. cả 2 vội vàng chạy vào trong phòng.

Nhưng đang định bước vào thì Jiro đột nhiên quay lại.

- Ella... Anh...

Ella mỉm cười trước sự lúng túng của Jiro: “Anh vào thăm cô ấy đi.”

Jiro vừa nghe thấy thế liền chạy vào trong phòng.

Lát sau, Ella nhận ra Chun đang tiến về phía của cô.

- Cô không sao chứ?

Chun sau khi tỉnh dậy không nhớ được bất cứ việc gì ngoài việc, anh nhìn thấy Selena đang bị bao bọc bởi luồng khí đen và Hebe bị đâm.

- Tôi không sao! Nhưng tôi phải đi ra ngoài một chút để hít thở không khí mới được!

Ella nói và cô nhanh chóng kéo cún Chun đi trong khi Chun vẫn chưa hề trả lời cô

.....

.....

- Cô làm gì vậy? Ella! Mau lên xe thôi.

Sau 3 ngày nghỉ lại ngôi nhà để Hebe và Selena khoẻ hơn, mọi người quyết định sẽ trở về. Chun ngạc nhiên khi thấy Ella đang cúi húi ở góc vườn. Anh vội vàng chạy đến xem cô.

- Không có gì! Chúng ta mau trở về thôi.

Ella giật mình vì tiếng gọi của Chun, cô lúng túng đứng dậy và mỉm cười phui chiếc váy.

Chun đưa tay và đỡ Ella bước đi. Anh đã chứng kiến những gì xảy ra ở đây và điều đó chẳng giúp ích gì cho việc tìm lời giải đáp cho cuộc sống của anh mà nó còn làm cho mọi người suýt nữa gặp nguy hiểm. Anh quay sang bên cạnh và nhìn khuôn mặt bình thản của Ella. Anh sẽ không tìm lời giải đó nữa.

Trước khi chiếc xe rẽ để chuyển sang đường cái, mọi người bất giác quay lại nhìn ngôi nhà cổ một lần nữa. Mỗi người đều có những câu hỏi và có những đáp án khác nhau khi đến ngôi nhà cổ này.

Tất cả mọi người đều mong rằng câu truyện sẽ kết thúc ở đây.

Nhưng ai biết được rằng, mọi thứ mới chỉ bắt đầu mà thôi. Họ sẽ còn quay lại ngôi nhà cổ này lần nữa và với những mắt mắt mà chẳng ai trong họ ngờ tới. Đây là nơi mở đầu mọi thứ và cũng sẽ là nơi kết thúc mọi thứ.

32. Chương 32

CHAP 32: HÀN GẮN

- Tại sao cô ấy lại tránh mặt của mình như vậy?

Aaron buông người xuống dưới ghế và thở dài. Chun nhìn thẳng bạn thân với vẻ mặt khó hiểu và nhăn nhó. Anh đang bận bù đầu với đồng công việc để kết thúc chiến lược quảng cáo. Vậy mà Aaron lại đến và nói gì anh không hiểu.

- Ai tránh mặt cậu chứ?

Chun vẫn không rời mắt khỏi đồng tài liệu và hỏi Aaron.

- Thì Hebe đó. Mình đến nhà gặp cô ấy mấy lần nhưng cô ấy đều viện cớ không ra gặp, gọi điện thoại không nghe, nhắn tin cũng vậy, đến công ty thì càng không thể vì cô ấy cũng đang bận nhiều việc giống như cậu đấy.

Aaron buồn rầu trả lời Chun. Sau khi nghe Mike kể lại mọi chuyện. Aaron mới biết anh đã hiểu lầm Hebe nghiêm trọng. Thì ra lúc đó chỉ vì nóng nảy mà anh đã không hề nghe cô ấy giải thích mà bỏ đi. Để rồi anh đã làm tổn thương cô ấy nhiều biết mấy nhưng Aaron vẫn không hiểu vì sao cô ấy lại muốn huỷ hôn nếu như cô ấy không yêu Mike. Anh muốn được một lần nói chuyện rõ ràng với cô nhưng rất tiếc cơ hội đó, Hebe không hề cho Aaron, dường như cô đang ngày càng lánh xa anh hơn.

Chun nhìn vẻ mặt khổ sở của Aaron liền lắc đầu: “Nào. Chúng ta đi ăn.”

Anh đứng dậy và gấp các tài liệu ở trên bàn. Không để Aaron kịp phản ứng, Chun kéo Aaron ra khỏi phòng của mình luôn.

.....

.....

- Zhang tiểu thư! Chúng tôi ở bên này.

Chun đứng dậy và vẫy tay về phía của Hebe. Hebe hơi ngần ngại khi nhận ra Aaron đang ở bên cạnh Chun. Thì ra đây chính là lý do vì sao Chun nói với cô rằng có chuyện gấp muốn bàn với cô. Cô không thể bỏ chạy được nữa.

- Mình giúp cậu đến đây thôi nhé!

Chun mỉm cười và nháy mắt với Aaron. Sau đó anh kéo ghế đứng lên và bước đi trong sự lúng túng và ngạc nhiên của Hebe và Aaron.

- Em ngồi xuống đi.

Aaron lúng túng kéo ghế cho Hebe.

Một thoáng do dự trên khuôn mặt của Hebe, cô nhìn lên Aaron và thấy khuôn mặt của anh dường như rất căng thẳng. Không còn cách nào khác, Hebe đành ngồi xuống ghế. Aaron thở phào nhẹ nhõm và chạy đến ngồi đối diện chỗ cô.

- Chúng ta gọi gì đó ăn nhé.

Aaron vui vẻ đưa thực đơn cho Hebe nhưng cô vội vàng gấp nó lại và nhìn anh với ánh mắt lạnh băng như của 2 năm vừa qua.

- Tôi không muốn ăn gì cả. Có chuyện gì anh cứ nói. Tôi có việc gấp phải đi.

Hebe vừa nói vừa nhìn thẳng vào đôi mắt của Aaron. Anh thực sự không hiểu tại sao cô lại đối xử lạnh lùng với anh như vậy. Hay cô vẫn còn giận anh vì những gì anh đã làm trong suốt 2 năm qua.

- Hebe! Anh xin lỗi. 2 năm trước...

Nhưng Aaron chưa kịp nói tiếp thì Hebe đã chặn anh lại. Cô kéo ghế đứng lên và định bỏ đi. Aaron cũng lại và vội vàng kéo tay Hebe.

- Bốp!

Mọi người trong nhà hàng vội vàng quay lại nhìn cảnh tượng trước mắt. Chàng trai đang có một vết hằn đỏ trên má nhưng vẫn không hề rời mắt khỏi cô gái đứng trước mặt.

- Anh muốn nói gì với tôi? Anh muốn nói rằng vì anh đã hiểu lầm tôi nên anh mới đi ôm ấp những cô gái khác? Hay là anh muốn nói rằng anh đã vì tôi mà làm như thế? Để sau này tôi có thể dang hoàng chia tay với anh mà không sợ bị tổn hại đến danh dự? Hay là anh muốn tôi cảm ơn anh vì tình yêu của anh cao cả đến nỗi mà anh có thể tự làm tổn thương mình vì tôi. Thì ra anh nghĩ tình yêu của tôi với anh chỉ mong manh như thế này thôi sao? Chỉ yếu ớt để anh bảo vệ thôi sao? Nếu thế thì tôi cảm ơn anh. Coi như chúng ta không còn gì nữa. Ngày mai hôn ước có thể huỷ bỏ được rồi.

Hebe tức giận, cô vừa khóc vừa vùng ra khỏi tay của Aaron.

- Không phải! Em hãy nghe anh nói Hebe!

Aaron vội vàng chạy theo và kéo Hebe lại ở trước cửa. Anh nhận ra khuôn mặt của Hebe đã toàn là nước mắt.

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi.

Aaron cố gắng ôm chặt lấy Hebe mặc cho những ánh nhìn của những người đi lại xung quanh nhưng Hebe cố gắng vùng ra khỏi bàn tay của anh.

- Anh buông tôi ra.

Hebe cố gắng hết sức lực của mình. Cuối cùng, cô cũng đẩy được Aaron ra.

- Chúng ta kết thúc rồi. Tôi sẽ không lấy người không tin vào tình yêu của tôi với anh ta.

Aaron đứng người trước câu nói của Hebe. Ngay cả khi Hebe bước lên xe, Aaron vẫn đứng im như tượng ở trước cửa nhà hàng.

.....

.....

- Tiểu thư! Cô không sao chứ?

Người tài xế ái ngại hỏi Hebe khi thấy cô khóc. Hebe vội vàng quay mặt ra phía cửa và lắc đầu. Cô biết cô làm thế là không công bằng với Aaron nhưng cô không thể tha thứ cho chính bản thân mình vì những gì xảy ra ở ngôi nhà cổ hôm đó.

Người không tin tưởng vào tình yêu phải là cô mới đúng chứ không phải là anh. Giờ thì cô hiểu vì sao anh lại tức giận khi cô nói muốn huỷ hôn. Anh đã hiểu lầm cô và Mike, cũng giống như cô hiểu lầm anh và Angela.

Angela biết thực ra chị của cô vẫn còn yêu Aaron. Khi thấy chị cô tránh mặt Aaron, Angela quyết định nói cho chị cô biết tại sao 2 năm qua đột nhiên Aaron lại trở nên lạnh lùng với Hebe như vậy. Tất cả chỉ vì hiểu lầm. Tối hôm đó, Angela gặp Aaron trong tình trạng say khướt ở quán. Cô đã đưa anh về nhà. Trong cơn say, Aaron không phân biệt được đâu là Hebe đâu, đâu là Angela.

Thì ra anh chưa từng nghĩ rằng cô yêu anh không phải vì hôn ước đó mà vì chính anh. 15 năm sống bên cạnh nhau nhưng cả anh và cô đều không hề tin tưởng vào tình cảm của nhau. Giá như lúc đó, cô chịu đi hỏi lại anh. Giá như lúc đó anh hỏi lại cô. Nhưng điều khiến cô dằn vặt nhiều hơn mà không thể quay trở lại với anh chính là cô sợ con người của mình. Cô sợ cái xấu xa ở bên trong cô. Ai cũng nghĩ rằng vì cô là

người của Zhang gia nên cô mới bị oan hồn đó khống chế nhưng sự thật cô hiểu hơn ai hết. Cô đã ghen với em gái của mình. Lòng ghen tuông đó cũng giống như của Tiểu Xuân năm xưa đối với Tiểu Thiên. Chính cô không biết liệu người nhìn Aaron với ánh mắt căm hận ở ngôi nhà cổ đó và nói với anh những lời cay độc đó là cô hay là Tiểu Xuân.

Cô căm ghét chính bản thân mình. Cô không nên có hạnh phúc. Người nên được hạnh phúc phải là những người khác chứ không phải là cô. Dù làm thế này là không công bằng với anh nhưng cô vẫn phải làm. Thà anh căm ghét cô còn hơn, thà anh coi cô là người con gái hoang đường còn hơn.

- Tiểu thư! Có người chạy theo chúng ta.

Hebe giật mình vì tiếng nói của người tài xế. Cô quay lại nhìn về phía sau. Đó là Aaron đang cố gắng chạy đuổi theo xe của cô.

Hebe thực sự hoảng hốt khi thấy Aaron cứ thế chạy giữa dòng xe cộ. Sao anh lại đuổi kịp được xe của cô kia chứ? Hebe thúc người tài xế đi nhanh hơn nhưng đôi mắt cô vẫn nhìn về phía sau.

- Tiểu thư! Chúng ta có dừng lại không?

Người tài xế nhìn vào gương chiếu hậu khi thấy chàng trai đó vấp ngã mấy lần nhưng vẫn tiếp tục đứng lên và chạy theo xe của ông.

- Không! Bác cứ cho xe chạy đi. Chạy nhanh lên.

Hebe quay người và cúi mặt nhìn xuống sàn xe.

Aaron cứ thế chạy theo chiếc xe mà không hiểu vì sao mình lại phải chạy theo. Anh không muốn kết thúc như thế này. Tại sao rõ ràng họ yêu nhau mà lại vì hiểu lầm mà chia tay. Anh đã mất Hebe 2 năm rồi. Và anh không muốn mất cô thêm một lần nữa. Cứ coi như anh ích kỷ cũng được, anh vẫn muốn có thể ở bên cạnh cô trong suốt những ngày còn lại.

Nhưng chiếc xe ngày càng xa dần Aaron hơn, khi anh tưởng rằng không thể đuổi kịp nó được nữa thì đột nhiên chiếc xe dừng lại.

- Kịch!

Hebe giật mình vì tiếng phanh gấp của chiếc xe. Cô ngẩng lên nhìn người tài xế.

Ông lắc đầu với Hebe: “Tiểu thư! Tôi xin lỗi. Nhưng hình như xe có vấn đề.”

Hebe ngạc nhiên nhìn người tài xế và không để cô kịp hỏi thêm gì. Cô thấy ông bước xuống xe và xem xét gì đó.

- Hebe! Em ra đây.

Không biết từ lúc nào mà Aaron lại xuất hiện và kéo Hebe ra khỏi chiếc xe. Hebe cố gắng giữ bình tĩnh. Cô bước xuống xe và gạt tay của anh ra.

- Anh làm gì vậy? Mau buông tay ra.

Hebe lạnh lùng nói và cố gắng gạt tay của Aaron ra nhưng anh vẫn nắm chặt lấy tay của Hebe.

- Anh không buông! Anh sẽ nắm tay của em mãi.

Aaron bướng bỉnh trả lời Hebe. Sao anh lại như vậy? Sao anh lại làm cho cô khó xử như thế này? Anh có biết cô đã cố gắng bao nhiêu để có thể rời khỏi vòng tay của anh. Nhưng nếu anh cứ tiếp tục như thế này thì cô cũng không biết liệu cô có thể chạy trốn anh được nữa không?

- Anh làm sao thế? Không phải tôi đã nói rõ ràng rồi sao.

Hebe khó chịu trả lời Aaron và vẫn cố gắng thoát ra khỏi tay của anh.

- Em đã nói hết rồi nhưng anh vẫn chưa nói. Giờ thì em nghe anh nói đã được chứ? Anh không muốn chia tay. Em nghĩ anh ích kỷ cũng được nhưng anh không muốn mình phải hối hận cả đời. 2 năm trước, chỉ vì anh đã quá kiêu ngạo nên làm em bị tổn thương. Anh tưởng mình làm thế là tốt cho em. Anh xin lỗi. Anh

thật sự xin lỗi. Nhưng hãy cho chúng ta một cơ hội. Hãy cho anh một cơ hội để có thể học cách tin tưởng tình yêu một lần nữa.

Aaron buông lỏng bàn tay của Hebe ra, anh nhận ra nước mắt của cô bắt đầu rơi. Aaron đưa tay lau nước mắt cho Hebe, cô cố gắng gạt nước mắt và tránh bàn tay của anh ra.

- Giờ anh nói thế thì được gì? Anh không hiểu sao? Tôi không còn muốn tin tưởng vào anh nữa. Anh đã làm tôi quá thất vọng. Tôi không yêu anh.

Hebe gạt những giọt nước mắt. Cô sợ chỉ cần một chút nữa thôi, cô sẽ tha thứ cho chính cô nhưng cô không thể. Anh sẽ nghĩ sao về cô nếu biết cô là người con gái xấu xa như thế nào.

Aaron đứng sững nhìn người con gái trước mặt anh. Sao cô lại nói không yêu anh nữa. Anh biết cô không muốn nói những điều như vậy. Ánh mắt của cô nói điều ngược lại. Tại sao cô lại không cho họ một cơ hội?

- Em không yêu anh sao? Anh không tin.

Aaron hét lên với sự thất vọng nhưng anh chỉ nhận được sự lạnh lùng của Hebe. Cô gạt bàn tay của anh ra.

- Anh nói xong rồi chứ? Tôi đi đây.

Hebe quay lưng bước đi nhưng bỗng nhiên....

- Kít!

Hebe giật mình quay lại và cô thấy Aaron lao ra chặn một chiếc xe giữa đường.

- Aaron! Anh làm gì vậy?

Hebe hét lên khi thấy Aaron suýt nữa bị chiếc xe đâm phải. Người tài xế giật mình phanh xe và tỏ vẻ khó chịu với người thanh niên vừa xông ra giữa đường. Nhưng ông chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy anh ta nhảy lên thùng sau xe của mình và nhanh chóng mở chiếc đàn piano ở ngay đằng sau xe.

- Hebe Zhang! Anh sẽ chứng minh cho em thấy em vẫn còn yêu anh!

Aaron hét lên giữa đường và thời gian như ngưng đọng, cảnh vật như một thước phim quay chậm.

Những giai điệu nhẹ nhàng của bản nhạc “Lời từ biệt” khiến Hebe cảm giác trái tim đau thắt.

Nhẹ nhàng và từng chút một, những người đi đường dừng lại nhìn chàng trai đang chơi một bản nhạc buồn thương và day dứt. Dù có thể trong số đó có người chẳng hiểu gì về nhạc cổ điển nhưng ai cũng có thể nhận ra một điều: Đau buồn đó, day dứt đó nhưng đầy kiên nhẫn, nhẹ nhàng đó nhưng lại mạnh mẽ và dữ dội, dù qua bao nhiêu thời gian, những kỷ niệm về tình yêu vẫn luôn tồn tại mãi, không ai có thể xóa nhòa.

.....

.....

Bản nhạc kết thúc lúc nào chẳng có ai biết, chỉ đến khi chàng trai nhảy khỏi thùng xe và bước đến trước mặt cô gái, mọi người mới nhận ra nước mắt đã tràn đầy trên khuôn mặt của cô.

- Đồ ngốc! Em xúc động như thế này mà bảo là không còn yêu anh sao?

Aaron nhẹ nhàng ôm Hebe vào lòng. Anh không cần biết lý do vì sao họ chia tay, không cần biết vì sao cô cố tình không muốn được hạnh phúc, không cần biết 2 năm qua đã có chuyện gì xảy ra với họ. Vì điều quan trọng nhất anh đã được biết, đó là cô ấy vẫn yêu anh và mãi yêu anh, anh sẽ không bao giờ buông bàn tay này ra một lần nữa, nước mắt của cô, nụ cười của cô chỉ có thể có vì anh. Anh sẽ trân trọng người con gái ở trước mặt mình.

Hebe không còn đủ sức lực để chạy trốn Aaron. Cô đã thực sự thua anh. Cô chỉ có thể yêu người đàn ông đang ôm chặt cô trong lòng mà thôi. Cô quả thực đã quá ngốc nghếch. Cô muốn ai đó nói cho cô biết liệu cô có thể tin vào tình yêu một lần nữa hay không? Và liệu cô có thể có được hạnh phúc như vậy không?

.....

.....

- Ehem!...

Người tài xế cố gắng lấy giọng và mỉm cười nhìn 2 người, Aaron và Hebe lúc này mới giật mình nhớ ra họ đang đứng ở giữa đường và tất cả mọi người đang nhìn vào họ.

- Cô có muốn đi xe nữa không?

Người tài xế mở cửa xe và mỉm cười, nháy mắt với Aaron

- Cháu tưởng là xe bị hỏng?

Hebe ngây thơ hỏi người tài xế nhưng cô bất gặp cái nháy mắt của Aaron và người tài xế. Cô hiểu ra tất cả mọi chuyện. Lúc này, cô quay ra và nhận ra mọi người đi đường cũng đang mỉm cười nhìn cô và Aaron.

- Đàn hay lắm!

- Phải sống hạnh phúc nhé!

Đám đông hét lên và vỗ tay như vừa được tham gia một vở kịch hay.

Hebe lúng túng đỏ mặt và cố vùng tay ra khỏi Aaron, cô vội vàng bước lên xe. Trong khi đó, Aaron lại tỏ ra rất vui vẻ và hoàn toàn mãn nguyện

- Anh có mau lên xe không?

Hebe tỏ vẻ giận dữ và kéo tay Aaron.

- Cảm ơn mọi người.

Trước khi bước lên xe, Aaron còn quay lại mỉm cười và chào tất cả mọi người như anh vừa có một buổi diễn thành công nhất trong đời.

Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh nhưng tiếng vỗ tay và những lời chúc phúc vẫn còn ở phía sau.

Mãi mãi

33. Chương 33

CHAP 33: TRÁNH MẶT

Chun dừng xe và mở cánh cửa gỗ bước vào trong võ đường. Đây là lần đầu tiên, anh đến nhà của Ella. Một võ đường bình thường như bao võ đường khác nhưng nó bình yên và đem lại cảm giác ấm cúng như một gia đình. Chun mỉm cười khi ngắm nhìn nơi này. Thì ra Ella đã được nuôi dưỡng ở đây, có lẽ vì thế tình cách của cô lúc thì mạnh mẽ nhưng lúc lại tạo cho người khác cảm giác mềm yếu và dịu dàng.

- Anh đến đây làm gì?

Chun nhận ra người vừa hỏi anh chính là Jiro. Anh mỉm cười tiến gần đến bên cạnh Jiro và đưa bàn tay ra.

- Chào anh!

Nhưng Jiro lại có vẻ gì đó không muốn bắt tay, điều này không khiến Chun ngạc nhiên. Anh mỉm cười và rút tay lại.

- Tôi đến đưa Selina về. Cô ấy ở đâu vậy?

Chun nhìn quanh và hỏi Jiro. Từ lúc ở ngôi nhà cổ trở về, ngày nào, Selina cũng đến nhà của Ella để trị bệnh. Đây là những gì Ella yêu cầu Selina làm. Bình thường, Chun sẽ không đến đón Selina vì anh đang bận bù đầu với đồng công việc nhưng hôm nay vì anh đã dành nửa ngày để Aaron và Hebe gặp nhau nên anh mới có cơ hội đến đây. Đến đón Selina là sự thật nhưng anh còn muốn gặp cả Ella nữa.

Những công việc liên quan đến chiến dịch quảng cáo hầu như đã xong toàn bộ. Danson sau khi để lại những bức ảnh và thước phim đã được chỉnh sửa để hoàn thành phần quảng cáo đã biến mất một cách bí ẩn. Anh ta bảo về thăm Tang gia và sẽ sớm quay lại, Ella và Angela quay về cuộc sống bình thường của mình. Chun rất muốn gặp Ella nhưng dường như anh không thể tìm lý do nào thích hợp để gọi điện thoại cho cô hay là

nhấn tin hỏi cô dạo này thế nào. Không phải chỉ có Aaron cảm thấy Hebe đang tránh mặt cậu ta mà chính Chun cũng có cảm giác anh và Ella sau khi kết thúc chiến dịch này sẽ chẳng còn liên quan gì cả. Và bất giác anh không muốn điều này.

.....

.....

- Tôi nghĩ cô đã bình phục rồi đấy.

Ella buông bàn tay đang nắm lấy tay của Selina ra và mỉm cười với cô. Selina vẫn chưa hết ngạc nhiên vì cô không hiểu chuyện gì xảy ra. Tại sao cô ấy lại có sức mạnh chữa trị vết thương? Nhưng oan hồn đó lại tấn công cả Angela và cả cô ấy nữa? Chẳng nhẽ Angela mới là Quỷ nữ chứ không phải là Ella. Nhưng Chun đã bị thức tỉnh khi gặp cô ấy lần đầu tiên ở nhà hàng và Jiro với sức mạnh của Tử Quỷ cũng luôn ở bên cạnh cô ấy?

Selina vỗ mạnh vào đầu của mình mà cô không thể tìm lời giải đáp thích hợp cho việc này. Có khi nào cô đã đoán nhầm. Nhưng vẫn còn một người nữa sẽ giúp cô biết sự thật. Danson đã để ý đến Angela ngay từ đầu có khi nào anh ta đã nhận ra nghi vấn xung quanh người con gái đó. Cô sẽ phải chờ Danson trở về sau chuyến thăm Tang gia lần này. Lúc đó, cô sẽ quyết định xem sẽ làm gì tiếp theo. Kỳ hạn đó chỉ còn 2 tháng nữa là đến - đến lúc đó, mọi chuyện sẽ có kết quả của riêng nó.

- Cô không sao chứ Selina?

Ella lo lắng hỏi khi thấy Selina dường như lặng im không nói với cô một lời nào. .

Selina giật mình và lắc đầu: “tôi không sao.... Nhưng... cô có thể...”

Thấy Selina ngần ngại, Ella liền mỉm cười: “Tôi sẽ không nói gì về sức mạnh này của cô đâu. Tôi đã nhận ra điều này từ lâu rồi nhưng tôi biết cô không phải là người xấu.”

Selina kinh ngạc khi phát hiện Ella đã nhận ra trong người cô mang một lượng âm khí lớn, có lẽ Ella không biết cô thực ra là một Tiểu Quỷ của địa ngục nhưng việc cô gái này có thể đối xử bình thường với cô cũng khiến cô cảm kích.

- Nhưng tôi muốn nhắc nhở cô một điều.

Ella nắm lấy tay của Selina và nói với giọng nghiêm túc: “Sức mạnh mà cô đã hấp thụ không tốt cho cô. Tôi đã cố gắng để sức mạnh này ngủ yên nhưng nếu như một ngày nào đó, cô một lần nữa hấp thụ một lượng sức mạnh như thế này thì hậu quả như thế nào tôi không thể đảm bảo được.”

Selina mỉm cười nhìn Ella, điều này cô đã biết từ trước, chỉ có điều cô không ngờ nhờ sức mạnh của Ella mà cô vẫn chưa bị tan biến: “tôi biết mà. Cảm ơn cô. Ella.”

Đó là lần đầu tiên, cả 2 người họ nắm lấy tay của nhau và mỉm cười. Nhưng có lẽ, họ không bao giờ có duyên phận để trở thành những người bạn.

- 2 người xong chưa?

Tiếng nói của Jiro khiến cho Selina đột nhiên lúng túng. Ngay khi anh bước vào và mỉm cười, Selina cảm thấy lồng ngực của cô đau nhói, cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh. Cô muốn đi thật nhanh.

- Cô ấy đã hoàn toàn khỏe rồi. Em giao cô ấy lại cho anh đó.

Ella mỉm cười lém lỉnh và cùng cún Chun bước ra ngoài. Cô nhận ra Jiro dạo gần đây đặc biệt quan tâm tới cô gái tên Selina đó. Ella hiểu Jiro đã từng cô độc như thế nào. Dù cô luôn ở bên cạnh anh nhưng cô không thể nào làm cho anh bớt cảm giác bất an trong lòng mình. Cô mong rằng người có thể làm cho anh bớt lạnh lẽo và cô đơn sẽ đến. Và có lẽ, cô gái tên Selina chính là người đó.

.....

.....

- Cô dạo này vẫn khỏe chứ?

Chun bất ngờ xuất hiện khiến Ella giật mình.

Cô ngạc nhiên hỏi anh: “Sao anh lại ở đây?”

Chun bật cười vì hình như cũng có người cũng vừa hỏi anh như vậy. Vì sao anh đến đây ư? Lần này thì anh biết anh phải trả lời thế nào.

- Vì tôi muốn gặp cô nên tôi đến đây.

Cái cách trả lời bình thản của Chun khiến cho Ella cảm giác ngại ngùng. Cô biết anh đang tiến đến gần đến cô hơn, bất giác, Ella lùi dần và lùi dần.

- Ella. Đừng lùi nữa.

Chun hét lên và giữ lấy tay của Ella, suýt nữa thì cô bị vấp vào thềm của võ đường. Lần trước ở ngôi nhà trong rừng cũng như vậy. Anh có làm gì cô đâu mà cô lại sợ anh như vậy. Nhìn khuôn mặt hoảng sợ và đỏ bừng lên của Ella, Chun cảm giác mình đang làm điều gì đó thật sự xấu xa.

- Tôi biết rồi. Tôi sẽ không đến gần cô nữa.

Chun buông tay Ella ra và bước ra xa cô. Đến lúc này, Ella mới lấy lại bình tĩnh của chính mình. Cô thở phào nhẹ nhõm mà quên mất Chun đang ở trước mặt mình.

- Cô sợ tôi thật sao?

Chun thất vọng nhìn phản ứng của Ella, trong khi cô lại vô cùng lúng túng. Có lẽ anh nói đúng, cô thật sự sợ anh. Cô không muốn đến gần anh hơn nữa.

.....

.....† ?

Jiro lúng túng gỡ đầu gỡ tai, anh đã ở đây được gần 5 phút rồi nhưng anh vẫn chưa nói được câu nào với Selina. Trước đây, họ gặp nhau thường là vào những tình huống hết sức đặc biệt, câu nói tự nhiên phát ra và cả 2 người dường như đều hiểu đối phương nhưng giờ đây thì anh không thể hiểu nổi cô gái đang cố tình tránh mặt anh như vậy.

Trong suốt 1 tuần Selina thường xuyên đến gặp Ella, anh ít khi có cơ hội tiếp xúc với cô. Sau khi từ phòng của Ella bước ra, nhiều lần, Jiro nghĩ muốn đưa Selina về nhà nhưng cô đều từ chối và nhân lúc anh không để ý, cô ấy đã biến mất lúc nào anh không hay. Nhiều lúc, Jiro không hiểu nổi chính bản thân mình. Đối với anh, Ella vẫn là người quan trọng nhất nhưng cô gái tên Selina này lại chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng anh. Cô ấy dường như hiểu những gì anh cảm thấy và dường như anh cũng hiểu những điều cô ấy nghĩ. Không biết từ bao giờ, anh đã bắt đầu lo lắng cho cô ấy như lo cho Ella nhưng tình cảm dành cho cô ấy lại hoàn toàn khác với Ella. Nó khiến anh cảm giác bức bối khi nghĩ đến, khiến anh suy nghĩ mất cả đêm vì sao cô ấy lại trốn tránh anh như vậy.

- Tôi có thể về được rồi chứ?

Jiro giật mình vì anh mãi suy nghĩ nên không biết là cô đã đứng ở trước mặt của anh. Vẫn là thái độ nghịch ngợm và dường như muốn đối đầu với anh nhưng Jiro cảm thấy cô ấy đáng yêu đến kỳ lạ.

- Ah... Uh...

Jiro lúng túng. anh nhận ra mình đang đứng chặn ở trước cửa phòng, anh vội vàng mở cửa để cô ra nhưng không hiểu có phải do quá bất ngờ không mà anh mở cánh cửa mạnh quá khiến nó đập một phát vào mặt anh.

- ôi!

Jiro cảm thấy đau rất ở mặt, anh vội vàng ngồi xuống xoa trán. Một bàn tay lạnh toát sờ lên trán của anh.

- Anh không sao chứ?

Anh ngẩng lên và nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Selina, bất giác, Jiro nghĩ có lẽ bị đập trúng mặt là một may mắn.

Selina lúng túng khi thấy Jiro nhìn chăm chăm vào mặt của mình và mỉm cười - nụ cười xuất phát từ ánh mắt của anh khiến cô dao động. Cô không được đến gần anh như vậy. Cuối cùng thì cô đã biết anh chính xác là Tử Quỷ - người có thể gây nguy hiểm cho Chun. Dù cô biết anh không còn nhớ gì kỷ ức ở Địa ngục nhưng việc anh thức tỉnh đã xảy ra. Ai có thể nói rằng sẽ không còn chuyện gì nữa. Thực chất thì trong người anh vẫn mang trong mình sức mạnh của Tử Quỷ.

- Anh không sao thì tránh đường cho tôi đi.

Thái độ lạnh lùng của Selina khiến cho Jiro bị bất ngờ, vừa rồi cô vẫn còn thân thiện với anh nhưng sao giờ cô lại thay đổi nhanh đến vậy.

Trong khi Jiro ngồi bần thần trước cửa thì Selina đã bước ra khỏi phòng.

Vội vàng!

Jiro chạy đuổi theo cô.

Trong khi, Ella lúng túng chưa biết trả lời Chun thế nào thì điện thoại của họ cùng lúc đổ chuông.

- Chun ah! Tối nay rảnh không? Đến nhà hàng Memory nhé. Mình có chuyện muốn nói.

Giọng nói vui vẻ của Aaron trong điện thoại khiến Chun nhận ra có lẽ thằng bạn của anh đã làm lành với Hebe.

Anh quay ra và mỉm cười vì biết lát nữa, anh và Ella cũng sẽ cùng đến một nơi.

Sau khi cô gặp điện thoại. Chun liền mỉm cười.

- Ella! Tôi sẽ đưa cô đến gặp Hebe.

Ella hiểu người vừa rồi nói điện thoại với Chun là ai, cô mỉm cười: “Cám ơn anh! Giám đốc Wu! Nhưng tôi và Jiro sẽ đi cùng nhau.”

Nói đến đây thì đột nhiên, Selina và Jiro bước ra, Selina chạy đến bên cạnh Chun, trong khi đó, Jiro bước gần đến Ella hơn.

Jiro và Chun cùng hướng ánh mắt đầy tức giận về phía của đối phương.

- Sao lúc nào anh ta cũng cản trở mình vậy?

Cả Jiro và Chun không biết rằng, 2 người họ đều có cùng một ý nghĩ như đối phương, chỉ có các cô gái là hiểu rằng trong lòng họ có bí mật không thể nói với ai.

34. Chương 34

CHAP 34: BỮA TỐI

Aaron và Hebe nhìn nhau say đắm, trong đôi mắt họ ngập tràn hạnh phúc và có lẽ vì thế nên họ không nhận ra không khí gượng gạo trên khuôn mặt của những người đang ngồi bên cạnh họ: Chun, Ella, Angela, Jiro và Selina. Tất cả đều bỗng nhiên cảm thấy lúng túng khi phải ngồi cùng nhau.

- Nào! Mọi người gọi gì đi chứ?

Aaron mỉm cười và đưa tờ thực đơn cho Chun nhưng mắt vẫn không rời khỏi Hebe. Hành động đó khiến Chun cảm giác bức mình, giờ thì anh đang ngồi giữa Ella và Angela, không hiểu sao anh đột nhiên có cảm giác mình đang phải ngồi giữa 2 cô vợ vậy (mặc dù anh với họ không hề có gì).

- Cậu nhìn đến no mắt rồi thì cần gì phải ăn.

Chun giật lấy tờ thực đơn và nhìn Aaron tức giận khiến anh chàng xấu hổ vội vàng quay ra cười trừ với mọi người.

Lúc này, mọi người mới bắt đầu gọi thức ăn. Chun quay ra nhìn Ella và nhận ra Jiro đang đọc thực đơn cho cô nghe. Lúc này, anh mới nhận ra anh quên mất cô không nhìn thấy gì. Có lẽ vì bình thường, cô luôn có thể làm nhiều việc nên đôi khi anh đã từng nghi ngờ không biết cô có thực sự không nhìn thấy gì không.

- Em muốn ăn gì Ella?

.....

.....

- Đừng ăn những gì phải dùng dao nhé. Lần trước em ăn món gì đó hình như là thịt bò bít tết đúng không? Vì không chịu để anh giúp nên suýt nữa bị đứt tay đó.

-

-

- Tráng miệng em đừng ăn kem nhé. Trời hôm nay hơi lạnh mà sức khỏe của em thì cũng chưa bình phục hẳn. Ăn trái cây được không?

Ella mỉm cười dịu dàng với Jiro: “Em biết rồi. Em có phải là con nít đâu. Anh mau đọc tiếp xem còn món gì nữa?”

Jiro tiếp tục mở các trang khác và đọc cho Ella nghe.

Mọi người tròn xoe mắt nhìn Jiro và Ella. Bỗng nhiên, trong lòng ai cũng nhận ra sự quan tâm đặc biệt của Jiro dành cho Ella.

- Ngưỡng mộ thật! Chị ghen với em đó Ella.

Hebe bật cười khúc khích khi thấy thái độ quan tâm của Jiro dành cho Ella. Cô đã thấy mối quan hệ của 2 người họ không bình thường rồi nhưng không ngờ nó lại tiến xa đến như vậy.

- Chị ghen với em là sao?

Ella ngạc nhiên hỏi Hebe, lúc này cô nhận ra hình như có người đang tức giận. Mọi người sao lại kỳ lạ vậy.

Hebe quay sang Aaron và trách anh: “Anh thấy chưa? Anh có bao giờ quan tâm em như Jiro quan tâm Ella đâu. Họ mới chỉ yêu nhau thôi. Trong khi chúng ta lại có hôn ước với nhau rồi đây.”

Câu nói của Hebe khiến cho mọi người giật mình. Ella và Jiro bỗng nhiên cảm thấy ngại ngùng. Đối với Jiro những hành động này của anh với Ella đơn giản chỉ là bản năng, anh đã quen chăm sóc cô như thế này. Anh không ngờ mọi người ở bên ngoài lại nghĩ rằng anh với cô lại có quan hệ yêu đương. Nhưng quả thực mối quan hệ của họ chẳng ai có thể thay thế được.

Chun bực mình uống cạn ly rượu vang ở trước mặt. Anh biết họ luôn ở bên nhau nhưng họ đâu cần thiết phải thể hiện tình cảm trước mặt mọi người như thế. Nhìn cái cách anh ta quan tâm Ella, Chun cảm thấy giận chính bản thân mình vì anh không nhận ra những điều nhỏ nhặt như vậy. Nhưng anh cũng không thể quan tâm cô được vì anh có là gì của cô.

Ella hơi ngại vì cô nhận ra có lẽ, Selina cũng đang có những suy nghĩ như vậy. Nhưng giữa cô và Jiro không giống như mọi người tưởng tượng, cô với anh chỉ là quan tâm nhau như người một nhà mà thôi. Còn nếu hơn là vì anh thích được quan tâm chăm sóc những người khác do những mất mát của anh trong quá khứ.

- Không phải như mọi người nghĩ đâu. Em với anh ấy chỉ như người nhà thôi.

Ella lúng túng giải thích với mọi người, tất cả đều quay ra nhìn xem Jiro sẽ nói gì. Trên khuôn mặt của Jiro thoáng một chút thất vọng và trên khuôn mặt của Selina cũng vậy. Chỉ có khuôn mặt của Chun là dần ra đôi chút.

- Thôi được rồi! Mọi người đừng trêu họ nữa. Chúng ta gọi món thôi.

Angela mỉm cười phá vỡ không khí ngại ngùng trên bàn ăn, tất cả mọi người vui vẻ gọi món.

.....

.....
- Ta hiểu ý của cháu. Bây giờ cháu không phân biệt được ai trong 2 cô gái đó là Quý nữ đầu thai đúng không?

Tang gia nhìn khuôn mặt đang hết sức lo lắng của cháu mình. Ông hiểu nó đang cảm giác bất lực.

- Vâng. Cháu không thể nào hiểu được. Ban đầu cháu nghĩ Quý nữ là Ella Chen nhưng một Quý nữ lại mang trong mình sức mạnh để cứu người sao? Nhưng nếu Quý nữ là Angela thì cũng không đúng vì cô ấy và Chun khi ở gần nhau cũng không hề có một phản ứng nào bất thường. Cô ấy lại còn nhiều lần giúp đỡ cháu khi không chế sức mạnh của Ngoại Quý. Nhưng Tiểu Xuân lại tấn công cả 2 người họ. Vậy ai mới là Tiểu Thiên, Angela là con cháu của Zhang gia có khi nào cô ấy chính là Tiểu Thiên?

Danson nói một hơi thật dài, anh đang điên hết cả đầu vì những gì anh nghĩ. Anh mệt mỏi với việc phải nghi ngờ cả 2 cô gái đó.

- Việc xác định ai là Quý nữ quan trọng đến thế sao? Danson.

Tang gia vẫn giữ phong thái điềm đạm hỏi Danson. Anh ngạc nhiên nhìn ông mình. Phải rồi. Nó quan trọng sao? Chẳng ai nhớ về chuyện của quá khứ thì tại sao anh lại cố tìm đáp án làm gì. Họ là ai ở kiếp trước không quan trọng, giờ họ là ai mới quan trọng.

- Nhưng cháu không biết nếu cứ để thế này thì liệu chuyện mà ông tiên đoán có xảy ra không? Chúng ta có nên ngăn chặn điều này trước không?

Danson ngần ngại hỏi ông của mình. Chỉ còn 2 tháng nữa là lời tiên đoán đó xảy ra. Nhưng giờ anh vẫn chưa biết liệu anh có đủ sức để trụ thêm 2 tháng nữa không.

- Ta không phải là thần thánh hay là người đại diện cho thần thánh. Ta chỉ có một chút năng lực để giúp đỡ mọi người tránh được tai họa. Ta không muốn khơi lại quá khứ mà ta muốn giúp hiện tại để tương lai đó không xảy ra. Cháu nói rằng cô gái tên Angela đó có khả năng không chế sức mạnh của Ngoại Quý sao?

Tang gia chờ đợi câu trả lời của cháu mình. Ông thấy anh do dự. Về chuyện đó thì đúng như vậy nhưng còn về Ella, anh phát hiện chính sự tiếp xúc với Ella đã khiến cho dấu ấn Tang gia của Chun trở nên kỳ lạ, lúc có lúc không. Anh vẫn nhớ ánh sáng màu trắng xanh bảo vệ Ella. Hay chính Ella cũng có sức mạnh không chế sức mạnh của Ngoại Quý.

- Được rồi. Cháu hãy cứ ở lại một thời gian, khi nào bình tâm hãy cho ta câu trả lời mà cháu nghĩ là đúng.

Danson gật đầu, anh đứng lên và bước ra khỏi cửa.

Tang gia nhìn đứa cháu trai của mình và nhớ đến lần đầu tiên nó xuống núi. Ông cũng có những dự cảm không lành như lần này. Chính ông đã kéo nó vào trong câu truyện này..

Tang gia khẽ thở dài: “Đâu phải cứ người của Zhang gia thì kiếp sau sẽ là người của Zhang gia.”

- 2 người sẽ kết hôn ư?

Tất cả mọi người đều bất ngờ trước tuyên bố của Hebe và Aaron. Mấy giờ trước đây, họ còn lạnh lùng với nhau nhưng giờ thì họ dường như không thể sống thiếu nhau được vậy. Nhưng nhìn họ hạnh phúc thế này, ai cũng cảm thấy vui mừng thay cho họ.

- Chúng mình sẽ tuyên bố vào hôm Zhang thị và Wu thị tổ chức lễ kỷ niệm.

Aaron hạnh phúc mỉm cười nói với Chun, Chun đắm mình vào vai thẳng bạn thân, tất cả mọi người cùng nâng ly chúc mừng cho họ.

Đúng lúc này, một bản Valse được cất lên, Aaron lịch lãm mời Hebe ra nhảy. Vậy là cuối cùng, không khí trong bàn có vẻ còn căng thẳng hơn cả lúc đầu.

Sự thật thì Chun rất muốn mời Ella ra nhảy nhưng anh lại cảm thấy ngại với Angela, trong khi đó, Jiro thì cảm thấy dường như Selina có điều gì đó không ổn.

- Xin lỗi mọi người! Tôi ra ngoài một chút.

Selina vội vàng đứng lên và chạy ngay ra khuôn viên của nhà hàng, Jiro cảm thấy lo lắng không yên nên định chạy theo cô.

- Anh còn ngồi đó làm gì. Mau đi xem cô ấy thế nào đi.

Ella giục Jiro khi phát hiện đột nhiên khí của Selina rất yếu ớt. Dường như cô ấy đang hoảng loạn.

Và giờ thì Chun lại càng không biết nên làm thế nào. Chắc anh điên mất thôi. Anh không biết nên ứng phó sao với cả 2 cô gái.

- Tôi xin phép ra ngoài một chút.

Chun sững sờ nhìn cả 2 người con gái đứng lên một lúc, thì ra không chỉ có anh cảm thấy tình cảnh này dở khóc, dở cười.

Angela và Ella thoáng lúng túng nhìn nhau nhưng Ella lại nhanh chóng nở nụ cười.

- Tại sao Giám đốc Wu và Zhang tiểu thư không cùng nhảy một bản nhĩ? Tôi không thể nào nhảy được nên có thể ngồi đây xử lý nốt đĩa hoa quả này để cho Jiro yên tâm.

Chun ngạc nhiên nhìn Ella, khi cô nhắc đến cái tên Jiro khiến anh cảm giác tức giận. Anh mỉm cười lịch lãm và quay lưng mời Angela. Cô hơi ngần ngại đưa tay ra nhưng vẫn để anh dìu cô vào giữa sảnh.

.....

.....

- Cô không sao chứ? Selina.

Jiro chạy theo Selina và thấy cô ôm ngực thở dốc, dường như cô đang cố gắng kìm *** một điều gì đó.

- Anh đừng đến gần tôi.

Selina hét lên khiến bước chân của Jiro khựng lại. Anh đã làm gì để cô ghét đến nỗi không cho phép anh đến gần cô.

Selina cảm giác Tử khí của Tử Quỷ đang xáo trộn trong thân thể của cô. Nếu cô cố gắng giữ hình dạng người như vậy thì Tử khí sẽ không thể nào ngủ yên được và nó có thể sẽ nuốt chửng cô dù cho có sức mạnh của Ella. Cô phải quay trở về thân thể thực sự của cô - một tiểu quỷ. Nhưng chỉ còn 2 tháng thôi - cô phải cố chịu đựng nó.

Selina sau khi cố lấy lại hơi thở nhìn lên phát hiện Jiro đang nhìn cô với ánh mắt bị tổn thương. Cô biết mình đã vô tình hét lên với anh nhưng cô lúc đó chỉ muốn ngăn cản anh đến gần cô mà thôi. Ai có thể đảm bảo rằng, Tử khí không tìm cách quay lại cơ thể của Jiro khi mà trong người anh vẫn còn một lượng Tử khí.

- Cô ổn hơn rồi chứ?

Jiro ngần ngại hỏi Selina, anh vẫn đứng im một chỗ không dám bước đến gần cô hơn.

Selina điềm đạm nhìn Jiro: “Tôi ổn rồi nhưng anh sao lại quan tâm tôi vậy? Anh có biết anh phiền phức lắm không? Anh đi quan tâm Ella của anh được rồi.”

Jiro ngạc nhiên nhìn phản ứng của Selina, chuyện này thì liên quan gì đến Ella chứ: “Cô bị làm sao thế? Dường như cô đang cố tình chọc tức tôi thì phải?”

Selina hoảng sợ khi nhận ra Jiro có thể biết được những suy nghĩ của cô rõ ràng như vậy. Nhưng cô vẫn bình tĩnh không muốn thừa nhận điều đó với anh.

- Ai bảo anh tôi cố tình chọc tức anh?

- Vậy sao cô lại nhắc đến Ella?

- Vi...

- Hay là cô ghen với cô ấy?

- Ai bảo thế?

Selina lúng túng đỏ mặt. Cô là một Tiểu quỷ thì làm sao biết được thế nào là tình yêu, làm sao biết được thế nào là ghen. Anh ta chẳng hiểu gì cả.

- Tôi không muốn nói chuyện với anh.

Selina bực mình đi vào trong nhà hàng nhưng khi cô vừa đi đến cửa thì bị một người xô ngã.

- Cô không sao chứ?

Jiro đỡ lấy Selina và nhìn người vừa chạy qua. Đó là Chun – nhưng sao vẻ mặt của anh ta không ổn chút nào.

- Có chuyện gì vậy?

Selina hỏi Angela và Ella khi 2 người cùng một lúc xuất hiện ở trước cửa. Nhưng cả 2 không biết có chuyện gì xảy ra, ngay khi Chun nhận được một cuộc điện thoại, anh đã chạy đi với khuôn mặt như vậy.

35. Chương 35

CHAP 35: Ở BÊN ANH.

2h sáng, Ella giật mình vì tiếng chuông điện thoại reo.

- Tôi là Ella!

Giọng ngái ngủ, Ella cố gắng nói nhỏ để tránh đánh thức Jiro và cha dậy. Hình như có một lần cũng có người đã đánh thức cô dậy như thế này. Cũng là sự im lặng kéo dài.

Đường như Ella cảm giác tỉnh táo hơn.

- Giám đốc Wu! Là anh phải không?

.....

.....

- Tôi muốn gặp cô. Tôi đang ở Secret.

Chun trả lời và dập máy luôn. Ella không hiểu chuyện gì xảy ra. Giọng nó đó có gì không ổn cho lắm, chuyện gì đã xảy ra với anh sau khi anh bỏ về từ nhà hàng. Aaron tìm cách gọi cho anh cũng không được. Cuối cùng, mọi người đành phải ra về mà chưa biết gì về anh.

Ella khẽ kéo cánh cửa gỗ nhưng cuối cùng cô nhận ra cún Chun đã tỉnh giấc.

Thở dài, Ella đành dắt nó theo.

- Suyt! Cần thận không Jiro và cha thức đó.

Ella cúi người và kéo cún Chun đi. Nó bước nhẹ tênh và có vẻ còn giữ im lặng hơn cả Ella.

.....

.....

2 h sáng nhưng không khí trong Secret dường như không có giới hạn về thời gian. Tiếng nhạc âm ỹ, tiếng hát, tiếng cười, tiếng la hét khiến cho Ella không còn phân biệt được bất kỳ một âm thanh nào.

Cố len giữa dòng người đầy những oán niệm và cảm giác cô độc, Ella ngạt thở. Lần đầu tiên, cô cùng một lúc tiếp cận nhiều khí hỗn loạn như vậy. Nhưng cô vẫn cố gắng để tìm ra khí của Chun. Dù thế nào thì khí của anh cũng khác với khí của những người khác.

- Anh đang ở đâu vậy?

Bỗng nhiên, Ella cảm giác hoảng sợ. Cô không biết có phải vì chịu ảnh hưởng của những người ở đây không mà bất giác cô thấy cô đơn. Cô dường như sắp bật khóc, vừa tránh va chạm vừa cố gắng tìm kiếm Chun.

- Anh ở đâu vậy?

Câu nói đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu của Ella. Bàn tay nắm lấy sợi dây của cún Chun dường như chặt hơn.

- Cô bé. Sao lại khóc? Bọn anh giúp bé vui vẻ nhé.

Ella giật mình vì có người bỗng nhiên vây quanh cô. Một vài tên trong bọn bắt đầu đưa tay lên nghịch ngợm xung quanh Ella.

Nếu như lúc khác, ở một nơi khác, Ella sẽ dễ dàng hạ gục chúng nhưng ở đây và hôm nay thì không thể. Vì cô đang thực sự hoảng loạn, cô sợ. Những gì đang toát lên ở đây khiến Ella sợ.

- Gâu! Gâu!...

Cún Chun nhảy lên và bắt đầu sủa, nó hàm hè nhìn những tên đang vây quanh Ella.

Một vài tên cười trừ và bắt đầu nhận ra Ella bị mù. Một số thích thú vì lần đầu tiên thấy người mù và một con chó sủa người mù đến đây.

Bọn chúng bắt đầu coi Ella như một trò chơi kỳ lạ. Khi một vài tên tiến đến gần Ella thì cún Chun nhảy lên sủa và dơ hàm răng sắc nhọn, chúng lại càng thích thú và trêu đùa Ella và cún Chun.

Một tên trong bọn đột nhiên kéo Ella về phía hắn: “Để anh bảo vệ em nhé.”

Ella thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra và trong đầu cô lúc này, xuất hiện hình ảnh của một người – có lẽ cô đã luôn nghĩ đến người đó.

- Wu Chun!

Ngay khi tiếng hét vừa dừng lại thì người ta nghe thấy tiếng một vật rơi đập mạnh xuống bàn. Cả người của tên vừa định chạm vào Ella đã bị hất tung vào chiếc bàn ngay bên cạnh.

- Oái!

- Mày! Thăng nhóc con.

- Bóp.

- Oái!

Tất cả mọi người đều ngơ ngàng trước những gì mà họ nhìn thấy. Trước mặt họ, chỉ trong tích tắc đã có 1 tên, 2 tên, 3 tên lần lượt ngã xuống dưới đất.

Ella không rõ chuyện gì đang xảy ra nhưng sau một vài tiếng động mạnh thì mọi thứ đột nhiên lại im lặng như chưa từng có chuyện gì, tiếng nhạc của quán cũng ngừng hẳn.

- Đi thôi.

Giọng nói trầm và lạnh của Chun khiến Ella giật mình quay về thực tại. Bàn tay của Chun nắm lấy tay của Ella và kéo cô bước đi.

.....

.....

Ella cố gắng rút tay của mình ra khỏi bàn tay của Chun vì từ lúc lên xe tới giờ, Chun vẫn đang nắm lấy tay của Ella, không chịu buông, anh chỉ đang điều khiển xe bằng một tay.

Vấn đề tất nhiên không phải là vì điều đó nguy hiểm mà vấn đề ở chỗ, Ella không hề cảm thấy thoải mái khi Chun nắm tay của mình. Trái tim cô đập nhanh, bàn tay của cô vẫn đang run. Nếu như mấy phút trước là vì việc xảy ra ở trong Secret thì giờ lại là vì anh đang ở bên cạnh cô.

Nhưng cứ mỗi lần cô rút tay lại hay là có ý định đó là y như rằng, Chun nắm lấy nó chặt hơn như muốn nói với cô: “Cô mà bỏ tay ra là chết với tôi.”

Dù không thể nhìn thấy những biểu hiện trên khuôn mặt của Chun nhưng Ella nhận ra anh đang rất tức giận, sự giận dữ giống như của một đứa trẻ con muốn đập phá hay làm một điều gì đó tương tự như vậy.

Mùi của gió.

Mùi của cây.

Con đường mà Ella đã từng đi qua một lần.

Anh muốn đến biển.

.....

.....

- Xuống xe thôi! Ella Chen!

Lúc này, Chun mới buông tay của Ella ra, anh đi vòng sang bên kia và mở cửa xe cho Ella. Nhưng Ella giờ vẫn chưa hết bàng hoàng vì những gì xảy ra, cô đang ở bờ biển hôm đó. Cô không muốn xuống, không muốn đến đây.

- Oái! Anh làm gì thế?

Ella giật mình vì cả người cô đang bị nhấc bổng lên.

- Tao mượn cô chủ mày một lúc nhé.

Chun quay lại ghế sau và nói với cún Chun, nó không hề sủa – có lẽ nó đang mặc nhiên đồng ý. Chun đóng cửa xe, cứ thế bế Ella ra khỏi xe và đặt cô ngồi xuống cát.

Im lặng!

Ella không biết họ đã ngồi đây bao lâu. Chun dường như đang ở một nơi nào đó xa lắm, chứ không phải ở ngay bên cạnh cô.

- Giám đốc Wu!

Ella khẽ hỏi nhưng không thấy có tiếng trả lời.

.....

.....

- Giám đốc Wu!

.....

.....

- Giám đốc Wu!

.....

.....

- Giám...

- Gì?

Lần này thì Chun bực mình trả lời Ella. Cô mỉm cười và thở phào nhẹ nhõm.

- May thật! Tôi tưởng anh biến mất rồi chứ.

Chun quay ra nhìn Ella, không ai rõ trong đôi mắt anh đang nhìn cô gái ẩn chứa điều gì.

.....

.....

- Xin lỗi cô! Ella Chen!

Ella ngạc nhiên trước câu nói của Chun. Khi cô chưa định hình được tại sao anh lại nói như thế thì anh đã nắm lấy cổ tay của cô và kéo cô về phía của anh. Ella cảm nhận rất rõ đôi tay của Chun đang siết chặt lấy cô hơn.

Phản ứng đầu tiên mà Ella có chính là cố đẩy Chun ra nhưng anh vẫn ôm chặt lấy cô hơn và có gì đó trong khí của Chun mà Ella cảm nhận được tràn đầy cô đơn, bất lực và mềm yếu. Điều đó khiến cho bàn tay của Ella bỗng nhiên không còn muốn đẩy anh ra.

- Chỉ một lúc thôi! Chỉ một lúc thôi.

Chun thì thầm và ôm Ella, anh dường như giống một đứa trẻ bị tổn thương..

Ella nhớ đến tối mưa hôm đó, chính cô cũng không nhận ra đôi tay của cô đang ngày càng ôm chặt anh hơn.

- Tôi ở đây mà.

Ella nói trong vô thức mà không nhận ra có ai đó vì câu nói của cô mà bất giác rơi nước mắt.

.....

.....

Chun biết ông Wu bị bệnh tim đã nhiều năm nhưng anh không nghĩ nó lại trở nên nặng như vậy. Nhận được điện thoại của người thư ký, Chun mới biết ông đang ở trong phòng cấp cứu. Dù anh hận ông nhưng trong giây phút đó, anh muốn chạy đến bệnh viện để được ở bên cạnh ông.

Nhưng cũng giống như những lần trước đây, Anh không được đến gần ông hay mẹ của anh. Họ chặn anh ở cửa bệnh viện.

- Thiếu gia! Phu nhân nói rằng cậu không cần phải vào.

Vẫn là thái độ lạnh lùng đó, vẫn là những người bảo vệ mặc đồ vest đen. Dù anh có cao hơn, có giỏi giang hơn thì cánh cửa đó anh cũng không bao giờ bước qua được.

- Không! Tôi phải vào đó.

Chun gào lên và cố gắng vùng ra khỏi những người bảo vệ.

Đúng lúc này, một người phụ nữ với khuôn mặt mệt mỏi xuất hiện - mẹ anh đang đứng trước mặt anh.

- Về đi! Nếu như cậu không muốn giết chết ông ấy thì về đi.

Chỉ một câu nói cũng khiến Chun lạnh toát cả người. Người phụ nữ với đôi mắt lạnh lùng đó là mẹ anh sao? Người nói với anh lời nói tàn độc đó là mẹ anh sao?

Anh đến đây làm gì? Họ có bao giờ nhận anh là con đâu. Họ có bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của anh đâu? Chỉ có tiền của họ là xuất hiện, chỉ có cái tên của họ xuất hiện, chỉ có họ Wu danh giá thôi, còn lại giữa anh và họ chẳng có gì cả.

.....

.....

Chun nhìn người con gái đang dựa vào vai anh mà ngủ - khuôn mặt bình yên đó khiến anh khẽ mỉm cười.

Vì sao trong lúc cô đơn nhất, người anh muốn gặp là cô?

Vì sao trong lúc đau khổ nhất, câu nói anh nghĩ đến đầu tiên lại là câu nói của cô: "Tôi ở đây mà."

Và vì sao anh lại chắc chắn rằng cô sẽ ở bên cạnh anh dù bất cứ lúc nào anh cần.

- Cô ấy vẫn đang ở đây. Đúng vậy.

Chun mỉm cười và nhận ra những tia nắng đầu tiên của một ngày đã xuất hiện. Người thư ký vừa thông báo rằng bố anh đã qua khỏi tình trạng nguy hiểm và đang được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

.....

.....

- Trời sáng rồi phải không?

Câu nói của Ella khiến Chun giật mình, anh khẽ buông bàn tay đang nắm lấy vai của Ella ra.

- Nào! Chúng ta về thôi.

Ella đứng dậy và mỉm cười, cô cảm nhận được tâm trạng của Chun đã khá hơn rất nhiều.

.....

.....

- Đi thôi! Giám đốc Wu!

Ella ngạc nhiên khi thấy mãi mà Chun vẫn ngồi im tại chỗ, không có dấu hiệu gì là anh muốn trở về.

Đột nhiên, Chun nắm lấy tay của Ella. Anh muốn nói chuyện gì với cô sao?

- Ella Chen! Hãy mãi ở bên cạnh tôi.

Một đợt sóng mạnh đập vào tảng đá, khiến bọt bắn tung - trắng xoá.

Gió mang theo mùi mặn của biển.

Mặt trời lên đỏ rực cả một góc trời.

Trên cát vô tình in lại hình ảnh của 2 người.

36. Chương 36

CHAP 36: LỄ ĐÍNH HÔN

Chun lúng túng chờ nghe câu trả lời của Ella. Không phải trong lúc vô thức anh đã nói câu nói đó. Có lẽ anh đã nóng vội nói điều đó vào lúc này nhưng mong muốn luôn có cô ấy ở bên cạnh anh là sự thật.

Nhưng dường như Ella không có phản ứng gì cả. Cô ấy sao lại tỏ vẻ ngạc nhiên như vậy chứ? Cô ấy phải nói gì mới đúng.

- Anh vừa nói gì vậy? Tôi không nghe rõ.

Chun thực sự ngạc nhiên khi không biết điều Ella nói là gì. Cô ấy đang giả vờ với anh đúng không?

Ella kéo tay Chun như ý muốn nói anh hãy mau đứng lên.

- Có phải anh bị tê chân không? Sao mãi không đứng dậy vậy?

Trong khi Ella vẫn tiếp tục nói những vấn đề ở đâu đó thì Chun hoàn toàn thất vọng. Anh cảm thấy thật ngu ngốc khi mà đây là lần đầu tiên anh có ý định nghiêm túc với một cô gái thì cô ấy lại không nghe thấy. Anh thất vọng vì có lẽ cô ấy nghe thấy nhưng thái độ đó của cô ấy chứng tỏ rằng, cô ấy không hề muốn cho mối quan hệ của họ một cơ hội.

Nghĩ đến đây, Chun cảm giác tức giận, giống như lòng tự trọng bị tổn thương.

- Cô im lặng đi. Tôi đưa cô về.

Chun quát Ella và bế thốc cô lên xe. Lần này, khi họ quay về, Chun không hề nắm lấy bàn tay của Ella như lúc đi.

.....

.....

- Tạm biệt!

Chun đưa Ella và cún Chun xuống xe, sau đó anh chỉ để lại một câu nói ngắn ngủi và lên xe phóng đi.

Ella cúi xuống ôm lấy cún Chun: “Tao nghĩ chắc anh ấy giận rồi.”

- Em xin lỗi. Nhưng em không thể.

Ella lắc đầu và đứng lên dắt cún Chun vào trong võ đường. May mà khi họ trở về mọi người đang chuẩn bị thức dậy và cô có thể nói vừa đưa cún Chun đi dạo buổi sáng.

.....

.....

Mãi sau này, Chun mới biết được câu trả lời của Ella vào hôm đó và lý do vì sao cô ấy lại hành động như vậy. Nhưng lúc anh biết được câu trả lời thì họ không còn có cơ hội ở bên cạnh nhau nữa.

.....

.....

Chun chỉnh lại trang phục. Tối nay, buổi tiệc mừng lễ kỷ niệm và sự hợp tác giữa Zhang thị và Wu thị sẽ được tiến hành tại khách sạn Hoàng gia.

Chiến lược quảng cáo vừa rồi đã thu được thành công vang dội trong công chúng. Những mẫu trang phục được đưa ra nhanh chóng nhận được phản hồi tốt từ phía giới trẻ. người ta đặc biệt chú ý tới 2 người mẫu tham gia series quảng cáo đó. Những buổi trả lời phỏng vấn, những bước tiệc kéo dài vô tận khiến cho Chun, Ella, Angela, Hebe không còn thời gian để nghỉ.

Buổi tiệc hôm nay sẽ ra mắt đoạn băng quảng cáo làm chủ đề cho chiến dịch lần này. Chun nghi ngờ không biết liệu Danson có đến dự được không vì 2 tuần rồi anh không hề nhận được tin tức của anh ta. Chun cũng nóng lòng nghĩ đến việc gặp mặt Ella. Dù anh rất giận việc cô đã cố tình phớt lờ lời nói của anh – cái mà theo anh nghĩ là lời tỏ tình đầu tiên của mình – nhưng việc anh muốn gặp cô và nói lời cảm ơn cô vì hôm đó đã ở bên cạnh anh thì hoàn toàn khác.

Chun tiến tới gương và bỗng nhiên, chiếc lọ thủy tinh đựng hoa Thủy Tiên đập vào mắt của anh.

Từ khi ở ngôi nhà cổ về, điều kỳ lạ là Chun không còn mơ thấy giấc mơ kỳ lạ đó một lần nào nữa - lâu cổ, người đàn ông với khuôn mặt xấu xí, cô gái mặc bộ váy trắng và ác mộng khi chính tay anh cầm súng bắn Ella cũng không còn. Nhưng hình ảnh một khóm hoa Thủy tiên thanh thoảng xuất hiện trong giấc mơ của anh.

Chun tiến gần đến cửa sổ.

- Khi nào hoa nở phải tặng tôi nhé.

Chun vẫn chưa quên lời hứa với Angela mỗi khi nhìn thấy lọ thủy tinh này. Anh bắt giấc nhớ lại lần đầu tiên họ gặp nhau. Vậy là đã 6 tháng trôi qua – nhưng lọ hoa đó mãi vẫn chưa nở dù chỉ là một bông, nó dường như vẫn nguyên vẹn như khi anh cầm nó về tối hôm đó. Chỉ duy có một điều là cún Chun đã làm vỡ nó một lần. Thật ra thì Chun chẳng hiểu gì về thực vật nhưng anh biết chẳng có một loài hoa nào mà 6 tháng rồi không thay đổi, có lẽ, khóm hoa này thực sự mang trong mình bí ẩn mà chính Chun cũng không biết.

Bàn tay Chun chạm vào vật để ở bên cạnh lọ hoa- một chiếc vỏ ốc - điều mà anh đã giữ lại trong lần đi biển đầu tiên với Ella.

- Lời chúc phúc.

Chun cười thầm vì chính câu nói của mình. Sao anh lại có thể nói những câu nói như thế nhỉ? Anh cũng đang có được lời chúc phúc của chính mình chứ? Anh nhớ tới cảm giác cuối cùng mà anh có ở bờ biển hôm đó. Có lẽ, anh đã có lời chúc phúc rồi.

- Giám đốc. Đến giờ rồi.

Viên thư ký gõ cửa phòng. Chun để vỏ ốc lại chỗ cũ. Anh mỉm cười và bước ra khỏi phòng.

.....

.....

- Ella! Hôm nay chị ổn chứ?

Hebe lo lắng hỏi Ella khi chỉ lát nữa thôi, Aaron sẽ dắt cô lên trên và nói với mọi người về hôn lễ của họ. Ella mỉm cười khi phát hiện Hebe thực sự đang rất hồi hộp nhưng lại vô cùng hạnh phúc.

- Em không rõ nữa nhưng em biết một người sẽ giúp em trả lời câu hỏi này.

Ella cười lém lỉnh và lúc sau, Aaron đã len giữa dòng người ồn ào để đến bên cạnh Hebe. Tất nhiên là trong mắt anh, Hebe giờ đây vô cùng xinh đẹp.

- Chào cô! Ella!

Ella nhận ra người vừa lên tiếng là Angela, cô mỉm cười: “Chào chị! Angela.”

Lát sau, Jiro xuất hiện cùng với Selina, anh phải đưa cún Chun ra sau vườn vì người ta không đồng ý cho một chú cún xuất hiện ở bữa tiệc, đồng thời anh cũng phát hiện có một “chú cún” nữa cũng đang đứng một chỗ ở góc vườn. Khi anh hỏi cô có phải Wu Chun xảy ra chuyện gì nữa không thì cô lắc đầu và nói khi vào trong anh sẽ biết.

- Mọi người định bắt đầu mà không có tôi sao?

Tiếng nói khiến mọi người giật mình, ai cũng vui vẻ nhận ra Danson đã trở về.

- Anh về rồi!

Angela vui mừng mỉm cười nói với anh. Việc anh xuất hiện ở đây giống như cô được tiếp thêm sức mạnh. Anh giống như một người bạn mà cô đã quen từ rất lâu.

Danson mỉm cười nhìn Angela: “Tôi về rồi.”

Đúng lúc này, người hỗ trợ mời Hebe, Ella, Angela và Danson lên trên, lễ kỷ niệm sắp bắt đầu.

- Cảm ơn mọi người đã đến dự buổi lễ hôm nay. Giờ chúng tôi xin công bố đoạn phim quảng cáo cho toàn bộ chiến dịch.

Chun bước lên và anh ra hiệu tắt đèn, cả hội trường tập trung vào màn hình lớn. Những hình ảnh dường như tự nhiên như nó vốn có, chưa hề bị chỉnh sửa. Hình ảnh 2 cô gái vui vẻ bên nhau, những nụ cười, những cái nắm tay những cái nhìn thân thiết khiến mọi người trong hội trường cảm giác 2 người trong đoạn phim là chị em thân thiết. Hình ảnh ngôi nhà cổ hiện lên, những trầm tư suy nghĩ, những tình cảm xáo trộn được thể hiện trong từng nét mặt cử chỉ. Cuối đoạn băng là hình ảnh 2 cô gái nhìn về một nơi nào đó rất xa - Họ đang tìm điều gì trong dòng chảy của thời gian - một phần ký ức bị mất chẳng?

Đoạn phim kết thúc với tiếng hoan hô của những người tham dự. Ai cũng biết rồi nó sẽ thành công. Chun, Hebe, Angela và Danson đều xúc động dù chính họ là những người làm nên đoạn băng này nhưng giờ đây trong lòng họ đều có một cảm giác khác lạ. Ella không rõ đoạn phim đó như thế nào nhưng cô biết rằng nó đã làm cho mọi người xúc động.

- Giờ thì tôi trân trọng mời những người đã giúp đỡ tôi hoàn thành đoạn phim này.

Tiếng vỗ tay vang lên, Hebe, Angela, Danson và Ella bước ra cúi chào mọi người. Từ dưới nhìn lên, Jiro cảm giác Ella đã thực sự trưởng thành, cô ấy có lẽ đã không cần anh ở bên cạnh bảo vệ như ngày xưa nữa. Cô ấy đã làm được việc cô ấy muốn làm nhưng còn anh? Anh sẽ làm gì?

- Chúng ta có phải sẽ bị bỏ lại phía sau không?

Jiro giật mình vì tiếng nói nhỏ của Selina. Câu nói đó của cô dường như chính là câu nói của anh. Anh khế siết chặt lấy bàn tay của cô và lần này, cô không hề từ chối cái nắm tay đó.

.....

.....

- Giờ thì chúng tôi xin mời Ngài Wu và Ngài Zhang lên phát biểu.

Lời nói của người chủ trì khiến cho Chun lạnh toát.

Người đó vừa nói rằng Cha anh sẽ lên đây sao?

Anh phải mau chóng rời khỏi đây.

Anh không được gặp mặt ông ở đây.

Mọi người nhận ra khuôn mặt của Chun dường như hốt hoảng hơn, anh vội vàng lùi về phía sau và có ý bước đi nhưng một bàn tay cản anh lại.

- Cậu phải đứng lại.

Chun nhìn lên và nhận ra đó là Danson – ánh mắt, giọng nói của anh dường như nghiêm nghị hơn mọi ngày. Nhưng nếu anh không đi thì anh phải làm sao?

2 người đàn ông trung niên bước lên, Ông Wu đi qua Chun nhưng không biểu hiện một chút gì. Thái độ lạnh lùng đó của ông khiến Chun trở về là một đứa trẻ.

- Cậu hãy bình tĩnh lại đi.

Danson một lần nữa vỗ vai của Chun.

- Anh không sao chứ?

Angela lo lắng hỏi Chun, anh cố gắng giữ bình tĩnh và mỉm cười với cô. Lúc này, anh nhận ra Ella đang đứng ở phía cuối cùng.

Chun lùi từng bước để nhường chỗ cho ông Zhang.

Anh bắt giác đi lùi và tiến đến đứng ở bên cạnh Ella ở cuối hàng.

- Anh sao thế? Giám đốc Wu!

Ella nhận ra tâm trạng của Chun rất hỗn loạn từ khi 2 người đàn ông đó xuất hiện.

- Cho tôi mượn tay cô một chút.

Chun cúi xuống thì thầm vào tai của Ella. Lát sau, anh kéo tay của cô ra sau lưng, giờ thì nó đang ở trong bàn tay anh.

Ella không nghĩ cô sẽ nắm tay anh lén lút như thế này nhưng vì tâm trạng của anh không tốt nên cô bắt giác không thể phản đối.

.....

.....

- Buổi tiệc này không chỉ để mừng chiến dịch lần này thành công, không phải chỉ để kỷ niệm mối quan hệ gắn bó giữa 2 công ty mà chúng tôi còn muốn thông báo tin quan trọng.

Ông Zhang mỉm cười và liếc nhìn con gái yêu của mình. Ai cũng nghĩ rằng đó là tin hôn lễ của Aaron và Hebe.

- Tin đầu tiên mà tôi muốn mọi người chia sẻ với chúng tôi là con gái lớn của tôi Hebe – cùng vị hôn phu của nó – Aaron sẽ chính thức kết hôn.

Cả hội trường vui mừng, Hebe cảm giác ngại ngùng nhưng cô không hề che giấu niềm vui sướng.

- Được cưới anh mà em vui thế sao?

Không biết Aaron xuất hiện từ lúc nào, anh mỉm cười rạng rỡ và trêu đùa cô. Hebe giật mình quay ra và gạt đầu với anh.

- Đi nào! Vợ tương lai của anh.

Aaron mỉm cười, nhanh chóng nắm lấy tay của Hebe và đưa cô bước lên đứng cạnh ông Zhang.

Ông Zhang nhìn con gái và Aaron mỉm cười: “Tin thứ 2, tôi xin mời ông bạn già của tôi sẽ thay tôi công bố.”

Mọi người ngạc nhiên không hiểu tại sao ông Wu lại xuất hiện ở đây vì ai cũng biết ông và Wu Chun thường không bao giờ xuất hiện cùng một nơi. Vậy mà lần này ông lại xuất hiện và còn có một tin muốn công bố. Ai cũng nín thở xem ông muốn thông báo điều gì. Chun hoảng sợ nhìn người đàn ông đang từng bước tiến đến gần bực, có gì đó khiến anh nghĩ điều ông sắp làm sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của anh.

- Tôi biết chắc chắn có nhiều người thắc mắc không hiểu vì sao hôm nay tôi lại xuất hiện ở đây. Nhưng tôi muốn thông báo với mọi người một tin quan trọng – liên quan đến đứa con trai mà tôi vô cùng yêu quý.

Nói đến đây, ông quay ra nhìn Chun và nhận ra sự khinh thường trong ánh mắt và nụ cười của anh - đứa con yêu quý ư? Anh có nghe nhầm không nhỉ.

- Để chúng tôi thân càng thêm thân, Tôi và ông bạn già – lão Zhang quyết định sẽ để cho con trai của tôi – Wu Chun và con gái thứ của ông – Angela đính hôn. Hôm nay, chúng tôi muốn trước sự chứng kiến của bạn bè và người thân, tổ chức lễ đính hôn cho cả 2.

Cả hội trường bất ngờ trước tin vừa công bố. Đám báo chí nhanh chóng những kiểu ảnh để làm tin giật gân ngày mai. Chỉ có những người trên hội trường là lặng im.

Chun dường như không tin vào tai mình. Cha anh vừa nói rằng anh và Angela sẽ đính hôn sao? Chun giật mình vì bàn tay đang nắm lấy tay của anh dường như muốn tách ra.

.....

.....

- Đây là điều cô nói đúng không? Selina.

Jiro nhìn lên hội trường và nhận ra khuôn mặt của Ella dường như không còn chút biểu hiện gì. Anh không thể nào biết được cô đang vui hay đang buồn.

Selina mỉm cười buồn bã – cô mới chỉ biết điều này trước mọi người có mấy phút.

- Anh biết điều này rồi đúng không?

Angela quay ra và ngược hỏi Danson. Chỉ có anh là không bất ngờ trước tin đính hôn của cô.

- Chính tôi là người đưa ra đề nghị đó.

Danson mỉm cười và đẩy Angela lên trên, chính Angela cũng đang thực sự không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Angela! Chun! 2 con lên đây.

Giọng ông Wu và ông Zhang vang lên. Mọi người trong hội trường vỗ tay và ngóng chờ 2 người.

- Chúc mừng anh! Giám đốc Wu! Anh mau đi đi!

Ella khẽ nói và mỉm cười với Chun, bàn tay họ từ từ rời khỏi nhau. Có gì đó chệnh vênh và chơi vơi khiến Chun cảm giác đau nhói nơi trái tim mình - một cảm giác rất khác so với cảm giác đau nhói trước đây.

Nếu như hôm đó, Chun có thể kiên quyết nắm chặt bàn tay này ngay từ đầu thì có lẽ họ sẽ hạnh phúc chăng?

Có lẽ không.

Số mệnh vẫn luôn quay những vòng quay bất tận, không ai có thể cản trở.

37. Chương 37

CHAP 37: TIỀN ĐOÁN CỦA ZHANG GIA

Chun nhìn ông bà Wu với ánh mắt tức giận. Tại sao họ lại quyết định chuyện anh sẽ cưới ai?

- Chun! Cha mẹ biết con bắt ngờ nhưng hãy nghe cha mẹ giải thích.

Bà Wu tiến đến gần Chun và nắm lấy tay của anh. Đó là lần đầu tiên anh ở gần mẹ mình đến vậy. Được nắm lấy tay bà đó là giấc mơ của anh từ rất lâu, lâu đến nỗi anh đã bỏ quên nó nhưng giờ thì anh không muốn. Chun gạt tay của bà và nhìn bà với ánh mắt bị tổn thương.

- Các người coi tôi là con từ khi nào vậy? Lại còn là đứa con yêu quý nữa chứ? Chính các người đã vứt bỏ tôi vậy mà giờ lại quyết định tôi sẽ sống chung với ai sao? Các người có bao giờ nghĩ đến cảm giác của tôi chưa? Tự ý rời bỏ tôi và rồi tự ý nói rằng muốn quay trở lại với tôi sao? Các người coi tôi là gì? Là đồ vật lúc cần thì dùng, lúc không cần thì để dự trữ sao?

Chun chưa chất hỏi và anh nhìn về phía của ông Wu – ông vẫn luôn lạnh lùng và lãnh đạm như vậy. Người đứng trước mọi người nói rằng anh là đứa con yêu quý của ông, đó là câu truyện cười hay nhất mà anh từng nghe.

- Không phải như vậy! Chun. Chúng ta làm thế là có lý do.

Bà Wu cố gắng kìm nén tiếng khóc để nói với Chun nhưng anh vẫn giữ thái độ thù địch với bà.

- Để tôi nói với cậu ấy.

Bà Wu giật mình vì sự xuất hiện của Tang gia. Chun nhận ra người đàn ông vừa bước vào chính là người đã nói ra lời tiên đoán về cuộc đời của anh. Tang gia xuất hiện ở đây, chẳng nhẽ việc anh đính hôn với Angela là có liên quan đến lời tiên đoán đó.

.....

.....

- Danson! Anh đứng lại! Tôi muốn anh giải thích cho tôi chuyện này.

Angela chặn Danson ở trước cửa. Cô không tin được rằng cô vừa đính hôn với Chun và trong chưa đầy hơn 1 tháng nữa, 2 người sẽ kết hôn.

- Cô muốn biết gì tôi đều hiểu nhưng tôi không thể nói với cô được. Tôi chỉ muốn hỏi cô một điều thôi. Cô có yêu Wu Chun không?

Danson điềm đạm nhìn Angela và mong chờ cô trả lời.

- Tôi... Tôi...

Angela ngập ngừng trả lời Danson. Danson khẽ mỉm cười. Vậy là ít ra anh có thể khiến cô hạnh phúc.

- Cô còn nhớ không Angela? Chính cô đã nói muốn có tình yêu.

Nhưng Angela không biết mình có thực sự muốn có tình yêu này hay không. Vì tình yêu mà cô có đường như không thuộc về cô mà thuộc về một cô gái khác. Khi cái tin đính hôn được công bố, cô đã vô tình nhìn về phía của Chun và Ella. Cô nhận ra sự do dự trong ánh mắt của Chun, cảm giác mong chờ ai đó níu kéo mình của Chun trong ánh mắt đang nhìn Ella.

- Tôi muốn có tình yêu nhưng không phải theo cái cách này. Không phải là ép buộc người khác.

Angela bật khóc và cô cảm giác cô quá mâu thuẫn. Được kết hôn với Chun là niềm hạnh phúc nhưng liệu Chun có hạnh phúc không? Liệu tình yêu này chính là của cô chứ?

Danson khẽ đặt tay lên đôi vai đang run lên của cô: “Hãy tin tôi. Angela! Cô xứng đáng có được tình yêu đó.”

.....

.....

Aaron đến Secret và nhìn thấy thằng bạn của anh đang ngồi một góc trong quán. Anh biết chắc chắn Chun đang rối bời vì tin đính hôn với Angela. Có lẽ, giờ thì bạn anh đã nhận ra trong trái tim của mình có một người con gái khác.

- Mình biết thế nào cậu cũng ở đây.

Aaron tiến đến vỗ vai Chun và ngồi xuống bên cạnh anh. Chun mỉm cười nhìn Aaron. Anh biết Aaron muốn hỏi gì anh vào lúc này.

- Vậy là cậu và Angela sẽ kết hôn cùng với bọn mình! Vậy cậu phải gọi mình là anh rể rồi.

Aaron cố gắng chọc cười Chun nhưng có vẻ bạn anh không có ý định cười.

- Nào! Giờ thì hãy kể cho mình nghe chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Chính Chun cũng không biết chuyện gì đang xảy ra ở đây. Anh vừa được nghe những gì Tang gia nói. Về tất cả những điều anh băn khoăn về cuộc đời của mình. Về lời tiên đoán mà anh chỉ biết một nửa.

- Cái gì? Ý của ông ta là trong tương lai, cậu sẽ chính tay mình giết chết cha của cậu và chính cậu sẽ khiến cho mọi trật tự trên đất nước này bị đảo lộn

Aaron kinh ngạc nghe lời tiên đoán đó. Cuối cùng thì anh hiểu vì sao, cha mẹ của Chun lại không bao giờ đến gặp cậu. Họ sợ rằng nếu có chuyện gì đó xảy ra thì Chun mới chính là người ân hận suốt cuộc đời này. Chính vì vậy cách mà họ chọn là không xuất hiện trong cuộc sống của anh.

- Đúng vậy. Nhưng ông ấy nói rằng nếu mình cưới Angela thì mọi điều sẽ được thay đổi. Mọi chuyện sẽ không xảy ra. Ông ấy nói theo kết quả mà ông bói và theo những gì Danson nhận thấy khi ở bên cạnh mình gần nửa năm qua thì Angela có khả năng kiểm chế sức mạnh của mình và cô ấy sẽ giúp mình thay đổi.

- Vậy nên họ muốn cậu cưới Angela?

- Uh! Vậy theo cậu mình có nên cưới không?

Aaron giờ đã hiểu mọi chuyện. Với cương vị là một người bạn, anh rất muốn Chun làm điều này. Angela là một cô gái tốt, Chun đã chịu nhiều đau khổ vì lời tiên đoán đó. Nếu như việc kết hôn này có ích cho anh thì sao Aaron không ủng hộ cơ chứ? Nhưng anh biết một điều rằng, trong trái tim Chun, hình ảnh của một cô gái ngày càng lớn hơn. Phải cố gắng quên một người là điều khó khăn. Anh đã từng phải chịu cảm giác này nên anh rất thông cảm với Chun.

Aaron không trả lời Chun, anh chỉ vỗ vai thẳng bạn thân và uống ly rượu của mình. Chun khẽ mỉm cười buồn bã. Anh nên cưới Angela. Vì cô ấy là cô gái tốt, vì anh cũng có cảm tình với Angela, có thể họ sẽ xây dựng tình cảm sau khi kết hôn? Nhưng đôi mắt của một cô gái vẫn luôn khiến anh do dự.

.....
.....

- Em thật sự muốn giúp chị sao?

Hebe vui mừng hỏi Ella khi cô vừa đề nghị Ella làm phù dâu cho mình và Selina sẽ làm phù dâu cho Angela. Thực ra cô đã hơi do dự khi đề nghị điều này với Ella. Vì cô nhận ra giữa Chun, Angela và Ella dường như có vấn đề gì đó. Cô biết em gái mình thích Chun nên khi cô nghe tin đính hôn cô thực sự cảm thấy vui mừng cho em mình. Nhưng cô lại do dự khi cô biết mối quan hệ giữa Chun và Ella không bình thường. Cô phát hiện, Chun thường hay nhìn Ella và quan tâm tới Ella những điều nhỏ nhất. Cô nhận ra sự dịu dàng trong ánh mắt của Chun khi quan sát Ella làm việc, điều mà cô đã cố tìm kiếm ở anh khi nhìn em gái cô nhưng không thấy.

Nhưng khi Ella vui vẻ nhận lời, Hebe nghĩ cô đã nghĩ ngợi quá nhiều

- Vậy chị về nhé! Mai sẽ chụp ảnh cưới. Em và Jiro nhớ đến nhé.

Hebe mỉm cười và đứng lên chào Ella và Jiro.

Sau khi Hebe đi, Jiro ngạc nhiên: “Sao Chun và Angela lại vội vàng tổ chức đám cưới như vậy nhỉ? Thật kỳ lạ.”

Ella vừa dắt cún Chun vào nhà vừa khẽ nói: “Là vì lời tiên đoán đó.”

Jiro nhìn theo Ella bước vào trong nhà mà anh không biết Ella đang nghĩ gì. Anh nhận ra Ella có tình cảm với Chun, những gì xảy ra giữa họ không bình thường nhưng nếu thế tại sao Ella dường như không có phản ứng gì về việc Chun sẽ kết hôn. Nếu như Ella khóc hay buồn thì anh có thể hiểu được nhưng cô ấy lại bình thản đến ngạc nhiên và còn có vẻ thật lòng chúc phúc cho họ.

- Khoan đã! Dừng xe!

Hebe đột nhiên nói với người tài xế, cô nhận ra chiếc xe ở trước căn nhà gỗ kia rất quen. Đó đúng là của dì cô – Julia. Nhưng sao Dì cô lại ở đây? Hebe ngược nhìn tấm bảng hiệu trước cửa căn nhà – “Bác sĩ Cao”. Đây là người mà cô đã gặp trong viện.

- Tiểu thư! Chuyện gì vậy?

Người tài xế lo lắng hỏi Hebe nhưng sau đó ông thấy Hebe không nói gì.

- Không sao! Chú cho xe chạy đi.

Hebe mỉm cười, có lẽ chắc cô đã quá nhạy cảm chăng? Dường như Julia và người phụ nữ họ Cao đó quen nhau.

Julia đến gặp chị mình để báo việc sắp tới 2 đứa con của bà sẽ kết hôn và muốn chị mình đến dự.

- Thì ra là thế. Nhanh thật loáng cái bọn trẻ đã lớn rồi. Nhưng chị không chắc có đi được không.

Bác sĩ Cao vừa mỉm cười vừa đặt tách trà xuống trước mặt của Julia. Cũng từ hôm đó, em gái bà không thắc mắc về việc của Ella nữa. Bà có thể yên tâm tiếp tục ở bên cạnh chăm sóc Ella và không làm ảnh hưởng đến ai. Vì thế, để tránh có chuyện gì không hay xảy ra, bà không nên đến đám cưới đó.

- Chị này! Cô bé Ella đó khỏe không?

Bà Cao giật mình vì em gái của mình đột nhiên nhắc đến Ella, bà khẽ đặt tách trà xuống bàn và lo lắng hỏi: “Sao em lại đột nhiên muốn biết về Ella?”

Julia nhìn thái độ của chị mình và bỗng nhiên thấy nghi ngờ, dù bà tin những lời chị nói và dành tình cảm cho Angela nhiều hơn nhưng cô bé Ella đó vẫn khiến bà thỉnh thoảng suy nghĩ.

- Em chỉ muốn hỏi thăm thôi. Vì con bé cũng từng cứu Hebe mà.

Julia bình tĩnh chờ phản ứng của chị mình. Bà Cao khẽ mỉm cười: “Ah! Ella vẫn khỏe.”

- Vậy sao?

Julia nâng cốc trà lên và khẽ nhấp môi, chị bà vẫn đang giấu bà điều gì đó.

38. Chương 38

CHAP 38: NGÀY CHỤP ẢNH CƯỚI

Ella thở dài khi ngồi chờ mọi người thay đồ cưới. Cô không biết có nên đến đây vào ngày hôm nay không. Vì Hebe nên cô quyết định đến đây nhưng cô sợ rằng sự xuất hiện của cô sẽ khiến cho Angela và Chun lúng túng. Mọi quan hệ của họ vốn dĩ đã không thể xác định được một điều gì. Chun, Angela và cô đều hiểu rằng hôn lễ này chính là câu trả lời mà thượng đế dành cho họ. Cô hiểu chính Chun cũng không biết rõ câu trả lời trong trái tim mình. Ella nhớ đến lời nói của Chun vào hôm ở biển, cô không thể nào nhận lời anh và cho đến bây giờ, câu trả lời cũng vẫn là như vậy. Dù có cho cô thêm một lần nữa thì cô cũng sẽ vẫn từ chối anh.

Ella cố gắng tập trung để có thể quên hết những vướng mắc trong lòng, họ sẽ kết hôn và mọi chuyện sẽ kết thúc.

- Cô bé! Cháu là ai vậy?

Một giọng nói vang lên khiến Ella dứt ra khỏi suy nghĩ, cô nhận ra đó là giọng nói của một người phụ nữ trung niên, nhưng lại rất ngọt ngào.

- Cháu là Ella! Cháu nhận lời làm phù dâu cho chị Hebe.

Ella khẽ trả lời người phụ nữ. Cô thấy bà im lặng không nói gì liền cảm giác ngạc nhiên.

- Cháu là Ella?

Người phụ nữ lấp bắp hỏi, Ella mỉm cười trả lời: “Vâng ạ.”

Julia sững sờ nhìn cô gái đang ở trước mặt của mình, cô bé ấy có đôi mắt giống như con gái của bà vậy - một đôi mắt màu nâu đã ám ảnh bà suốt nhiều năm liền. Nhưng chị bà đã nói không phải rồi, sao bà còn nghi ngờ và lẩn tránh điều gì đây.

- Cháu chưa thay đồ sao?

Julia khẽ hỏi và tiến đến ngồi xuống cạnh Ella hơn khiến Ella cảm giác bà thật là gần gũi. Thực ra cô định nhờ Hebe chọn giúp cô một bộ nên mới quyết định chờ mọi người.

- Để ta chọn giúp cháu nhé!

Julia nói và đỡ Ella đứng dậy, bà muốn chọn cho cô bé có đôi mắt trong sáng này một bộ đồ thật đẹp, dù không phải là đồ cô dâu nhưng bà vẫn muốn chính tay bà chọn bộ lễ phục đầu tiên cho Ella.

Julia bắt đầu giúp Ella mặc bộ lễ phục – bà phát hiện, cô bé sẽ xinh hơn với những bộ lễ phục giản dị. Nó khiến cho Ella trở nên thuần khiết và đẹp một cách dịu dàng. Một chiếc váy trắng xoè dài trên đầu gối một chút, để lộ bờ vai nhỏ nhắn của cô.

- Cháu cảm ơn cô! Cháu đã từng ghen tỵ với chúng bạn khi bọn nó nói rằng mẹ chúng thường hay bắt bọn nó phải mặc cái này cái kia. Cô cho cháu cảm giác như một người mẹ vậy. Giờ thì cháu biết vì sao chị Hebe và Angela lại nữ tính như vậy.

Ella vừa cố gắng chỉnh lại cái váy và mỉm cười nói với bà. Cô không biết rằng Julia cảm giác đau nhói khi nghe Ella nói như vậy.

- Không có gì đâu cháu! Mà Ella này! Sinh nhật của cháu là tháng mấy vậy? Ta nghĩ chúng ta nên tặng quà cho cháu?

Julia biết có lẽ Ella sẽ ngạc nhiên khi bà hỏi về sinh nhật của cô nhưng bà cảm thấy chuyện này có điều gì đó kỳ lạ. Linh cảm của bà cho bà biết Ella có lẽ không phải chỉ là một cô bé mà chị bà chăm sóc bình thường.

- Sinh nhật cháu vào ngày 7/7.

Julia giật mình và buông rơi dải ruy băng mà bà định buộc vào váy cho Ella.

- Cô sao thế ah?

Ella ngạc nhiên hỏi khi cô phát hiện bà rất kích động.

- Không sao! Cô nghe nói cháu và Angela cùng tuổi?

- Vâng! Chúng cháu cùng tuổi.

.....

.....

Sau khi thay đồ cho Ella xong, 2 người cùng bước ra khỏi phòng thử đồ nhưng có vẻ lúc này Hebe và Angela vẫn chưa chọn xong.

- Mẹ!

Angela hét lên khi thấy mẹ cô cùng với Ella bước ra khỏi phòng thử đồ, cô không khỏi ngạc nhiên nhìn mẹ mình, bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy ghen tỵ với Ella vô cùng. Mẹ cô lại chọn đồ cho Ella trước chứ không phải là chọn cho cô.

- Mẹ ơi! Con vẫn chưa chọn được. Mẹ chọn giúp con chứ?

Angela nói và kéo bà đi, trong khi đó, Julia vẫn chưa hết bàng hoàng về những gì bà vừa nghe ở trong phòng thử đồ, có quá trùng hợp không khi cô bé đó bị mù, có nhóm máu của Zhang gia, sinh cùng ngày với con gái bà và chị bà lại dọn đến ở ngay gần nhà cô bé đó.

.....

.....

Chun từ phòng thử đồ bước ra và bước vào sảnh. Anh nhận ra lúc này mọi người vẫn chưa xong. Có lẽ anh là người xong sớm nhất. Chun vẫn băn khoăn anh có nên cưới Angela không? Nhưng mọi thứ đã chuẩn bị xong đâu đấy. Anh lầy lý do gì để từ chối hôn sự này? Lý do rằng anh nghĩ mình yêu một cô gái khác có phải là quá khiên cưỡng không. Trái tim anh không cho anh được một lời giải đáp về Ella thì ai sẽ cho anh lời giải đáp.

Chun khựng lại khi không tin vào mắt mình vì anh dường như nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc ở giữa sảnh. Anh nhìn về phía của Ella, cảm giác của anh lúc đó giống như khi anh nằm mơ vậy - giấc mơ về cô gái cầm khóm hoa thủy tiên mỉm cười với anh. Anh ngạc nhiên vì sao Ella lại giống đến vậy. Trái tim Chun lại tiếp tục đập những nhịp đập khác lạ giống như những ngày đầu tiên gặp Ella. Từ bao giờ nó không còn đập như vậy nữa nhỉ? Chun cố nhớ hình như là sau bữa tiệc giới thiệu tại Wu Thị.

Chun nhận ra nhân viên trang điểm đang tìm một cái gì đó để cài lên trên mái tóc của Ella. Mà cũng kỳ lạ thật, vậy là đã nửa năm trôi qua, mái tóc ngắn của Ella giờ đã được thay bằng một mái tóc ngang vai, không quá dài nhưng nó đủ để thể hiện nét nữ tính của cô rõ hơn. Và đặc biệt khi người ta vấn tóc cho Ella, Chun nhận ra cô gái mang phong cách đặc biệt này bỗng nhiên lại nữ tính hơn cả anh nghĩ.

- Tôi nghĩ cái này hợp với cô ấy.

Chun tiến đến gần chỗ của Ella, anh chọn một chiếc kẹp được làm tinh xảo có những bông hoa Thủy tiên nhỏ trên đó và đưa gần lại tóc của Ella.

- Vậy mà tôi không nghĩ ra.

Nhân viên trang điểm mỉm cười và reo lên vui mừng khi cô nhận ra kẹp tóc đó rất hợp với Ella.

- Giám đốc Wu! Sao anh lại ở đây?

Ella thực sự hoảng sợ khi cô và Chun ở riêng như thế này nên cô quên mất rằng đây là buổi chụp ảnh cưới của Chun.

- Cô hỏi lạ nhỉ? Đây là ngày chụp ảnh cưới của tôi mà.

Chun phì cười vì câu hỏi ngô nghê của Ella. Nhân viên trang điểm khẽ mỉm cười và thu xếp đồ để dành không gian riêng cho 2 người. Cô ấy đưa cho Chun chiếc kẹp hình hoa Thủy Tiên.

- Cái này giao lại cho anh nhé!

Chun ngạc nhiên nhìn chiếc kẹp trong tay anh và hiểu ý của nhân viên trang điểm. Có lẽ cô ấy hiểu lầm anh và Ella cũng nên.

- Ella! Để tôi kẹp giúp cô.

Chun khẽ nói và đưa chiếc kẹp lên nhưng Ella hơi tránh né.

Cô mỉm cười: “Không cần đâu. Lát nữa tôi bảo Hebe giúp cũng được.”

Nhưng Chun không đồng ý, anh nói với giọng giận dỗi: “cô lại sợ tôi rồi.”

Ella khẽ thở dài và đành đồng ý để anh làm. Nhưng khuôn mặt của cô cứ cúi xuống khiến anh không biết nên làm thế nào.

- Ella Chen! Cô làm ơn ngước mặt lên được chứ.

Ella hơi lo lắng, cô ngẩng mặt lên và thấy tay của Chun chạm vào khuôn mặt của cô.

Một tay của Chun nâng khuôn mặt của Ella lên và hướng nó quay về phía anh, một tay còn lại anh cẩn thận cài chiếc kẹp lên tóc của Ella. Trong khi đó, khuôn mặt của Ella vô cùng ngạc nhiên và sửng sốt, đôi má của cô bắt giắc hồng hơn.

Dù đã kẹp xong nhưng đôi bàn tay của Chun vẫn bất động, không hề buông Ella ra và cả ánh mắt của anh cũng dán chặt vào khuôn mặt đang đỏ lên của cô.

- Ella! Nếu giờ em ngăn cản tôi thì tôi sẽ.....

Chun khẽ nói và bàn tay anh lướt nhẹ lên khuôn mặt của Ella.

- Giám đốc Wu! Tôi xin anh đừng nói.

Ella bất ngờ chặn câu nói của Chun, cô đưa bàn tay của mình nắm lấy đôi tay đang áp lên khuôn mặt của cô. Cô biết anh muốn nói gì nhưng cô không thể.

- Tách!

Một ánh đèn flash bỗng nhiên lóe lên khiến Chun giật mình, Ella nghe thấy tiếng máy ảnh vừa chụp. Cả 2 giật mình buông bàn tay ra.

- Xin lỗi! Tôi đang thử trước khi chụp chính.

Người nhiếp ảnh mỉm cười nói với Chun. Chun quay lại và muốn hỏi Ella cho rõ hơn nhưng đúng lúc này mọi người đã chuẩn bị xong hết tất cả và đang đi đến chỗ họ.

Ella khẽ mỉm cười: “Giám đốc Wu! Anh phải hạnh phúc đó.”

Chun hiểu câu trả lời của Ella.

Angela nhìn thái độ của Chun và Ella bỗng nhiên cô lo lắng. Cô biết anh chưa hoàn toàn là của cô nhưng cô có cơ hội được có anh vì vậy sao cô không thử nắm bắt cơ hội này. Câu nói của Danson vang lên trong tâm trí của Angela: “cô xứng đáng với tình yêu đó.”

.....

.....

Sau khi chụp xong ảnh cưới, Jiro nói với Ella rằng anh có chuyện cần làm nên cô có thể đi về một mình được chứ? Đây là lần đầu tiên, Jiro không đưa Ella về, cô hơi ngạc nhiên nhưng cũng lại mừng vì anh đã bắt đầu không tự gò ép bản thân mình nữa.

Jiro đi tìm quanh hiệu chụp ảnh vì anh nghĩ Selina vẫn chưa về. Anh muốn nói với cô một chuyện.

- Cô thực sự muốn làm thế sao?

- Xin anh đấy! Hãy giúp tôi.

Tiếng nói của Selina vang lên ở góc vườn khiến bước chân của Jiro khựng lại khi anh thấy cô đang ở đó với Danson. Anh không biết họ nói gì nhưng vẻ mặt của Danson có vẻ nghiêm trọng.

- Nhưng cô sẽ...

- Hãy giúp tôi.

Selina nắm lấy đôi tay của Danson và Jiro nhận ra cô ấy đang khóc. Chuyện gì mà Selina phải cầu xin Danson như vậy. Trong lòng Jiro bỗng nhiên cảm thấy lo lắng, là sự lo lắng không phải là sự ghen tuông. Thật kỳ lạ.

- Tôi biết rồi.

Danson sẽ thở dài, Selina mỉm cười và gạt nước mắt quay đi. Nhưng cô khựng lại vì nhận ra Jiro đã đứng đó từ bao giờ. Cô hơi lúng túng, không biết anh đã nghe được bao nhiêu nhưng có lẽ anh không biết được chuyện họ đang nói đến.

- Anh tìm tôi sao?

Selina tỏ vẻ bình thản để hỏi Jiro, anh biết cô không muốn anh hỏi về chuyện vừa nãy nên khẽ mỉm cười và nắm lấy tay cô: “Phải! Tôi đưa cô đến một nơi này.”

.....

.....

Selina ngạc nhiên khi Jiro đưa cô đến một quán mỳ. Nhìn chung thì quán mỳ này khá đông đúc và chủ yếu phục vụ cho những người có thu nhập trung bình, công nhân viên chức, đại loại là một quán mỳ không có gì đặc biệt. Selina thắc mắc sao Jiro lại đưa cô đến đây.

- Bác ơi! Cho cháu 2 bát mỳ.

Jiro nói và vui vẻ kéo Selina ngồi xuống một chiếc bàn bên cạnh. Khi mỳ vừa được mang ra, anh đưa đũa cho cô và cả 2 bắt đầu thưởng thức.

- Ngon chứ?

Jiro mỉm cười và hỏi Selina, cô chỉ khẽ gật đầu. Anh đâu biết cô không thể nào biết được mùi vị của nó thế nào.

- Khi nhìn thấy Ella cố gắng làm việc, tôi đã băn khoăn tự hỏi tôi sẽ làm gì. Trước đây, tôi chỉ chăm sóc Ella và vô đường nhưng điều tôi thực sự muốn là gì? Và đây chính là câu trả lời của tôi.

Jiro nói và mỉm cười chỉ vào bát mỳ. Selina ngạc nhiên: “bát mỳ này áh?”

Jiro bật cười: “Không! Ý tôi là mở một quán mỳ như thế này.”

Selina bật cười, có lẽ anh nói đúng, anh ấy hợp với việc chăm sóc người khác, một quán mỳ của Jiro chắc chắn rất náo nhiệt và ấm áp.

- Tôi nghĩ nó là một ý kiến hay.

Selina mỉm cười và thực sự cảm thấy vui mừng vì hạnh phúc nhỏ nhoi của Jiro.

- Cô nghĩ sao nếu cô cùng tôi mở quán. Cô có thể phụ giúp tôi những việc như phục vụ, thu tiền của khách, làm sổ sách.

Selina ngạc nhiên trước đề nghị của anh. Cô biết anh muốn cùng cô xây dựng ước mơ này, cô biết anh muốn cho cô một ý nghĩa để tồn tại.

- Tôi rất muốn nhưng tôi sắp phải đi rồi, về nhà và sẽ không trở lại đây nữa.

Selina mỉm cười buồn bã. Jiro khựng lại nhìn Selina, cô đang cúi gằm mặt xuống bàn. Sao anh bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng, tại sao khi biết cô phải rời đi anh bỗng thấy mất mát một thứ gì đó rất quan trọng. Ước mơ của anh dường như mất đi một nửa.

- Vậy sao? Nhưng khi nào cô đi?

Jiro cũng đột nhiên trở nên lúng túng.

- Sau khi đám cưới kết thúc.

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Selina, Jiro chợt nghĩ có khi nào cô vì đám cưới của Chun mà muốn rời xa nơi này. Selina yêu Chun sao? Nghĩ đến đây, Jiro bỗng nhiên thấy nhói đau. Nhưng anh ngay lập tức gạt bỏ ý nghĩ đó đi. Anh mỉm cười nhìn cô.

- Vậy thì khi nào tôi mở tiệm mỳ thì bát mỳ đầu tiên tôi nấu sẽ dành cho cô đó. Được không?

Selina nhìn chàng trai đang mỉm cười đầy tin tưởng nhìn mình, cô biết cô sẽ không bao giờ có cơ hội đó, cô không thể ăn được bát mỳ đó vì cô sẽ tan biến. Từ khi mà cô đang tích tụ trong người ngày càng trở nên hỗn loạn hơn. Cô không thể cầm cự đến đám cưới của Chun được. Nếu bây giờ cô trở về thì cô sẽ an toàn nhưng cô biết ngày 7/7 sẽ là ngày quyết định mọi chuyện sẽ đi đến đâu và cô phải ở bên cạnh để bảo vệ anh. Cô đã nhờ Danson niêm phong Tử khí nhưng điều đó đồng nghĩa với việc toàn bộ tà niệm mà cô có

trong suốt hơn 500 năm cũng bị biến mất. Cô sẽ trụ được đến 7/7 với tư cách như một con người nhưng sẽ tan biến mãi mãi như chưa từng tồn tại trên thế gian này.

- Cô không muốn ăn mỳ của tôi sao?

Selina giật mình vì câu hỏi của Jiro, cô nhận ra khuôn mặt của anh đang tràn đầy sự mong đợi.

- Không! Tôi sẽ là người ăn bát mỳ đầu tiên anh nấu.

Selina vô tình thốt ra câu trả lời mà cô biết mình sẽ không thể nào làm được.

- Vậy là thoả thuận nhé.

Jiro mỉm cười thật tươi và tiếp tục ăn bát mỳ. Anh không nhận ra Selina đang khóc và muốn nói lời xin lỗi anh rất nhiều.

Selina sẽ không có cơ hội ăn bát mỳ mà Jiro nấu lần đầu tiên, cũng như ước mơ giản dị về một quán mỳ mà Jiro làm chủ và Selina là người phụ giúp của họ sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

39. Chương 39

CHAP 39: CÔ LÀ ELLA

- Chị nói dối em!

Bà Cao giật mình khi thấy Julia bước vào trong nhà với thái độ giận dữ. Ném một sấp tài liệu xuống mặt bàn, Julia giận dữ nhìn chị mình. Sao chị bà lại có thể nói dối bà như vậy? Đã 24 năm, vậy mà chị bà vẫn luôn dối gạt bà.

- Em nói gì thế? Chị không hiểu.

Bà Cao ngạc nhiên nhìn em gái mình, chẳng nhẽ em bà đã biết được sự thật.

- Chị đừng giả vờ nữa. Em đã cho người đi điều tra rồi. Ella thực sự là con của em chứ không phải là của Chen gia. Nó không có chung huyết thống với người ở nhà đó. Nó là con em. Em đang chờ kết quả xét nghiệm ADN, dù chưa có nó nhưng em chắc chắn Ella là con gái em.

Bà Cao nhìn em gái mình vừa khóc vừa tức giận khiến bà cảm giác đau lòng, cuối cùng thì bà cũng không che giấu nói sự thật.

- Chị nói gì đi? Chị mau nói cho em biết đi.

Julia nắm lấy tay của bà Cao và luôn miệng gào thét. Nhưng Bà Cao có thể nói gì nữa đây khi mà Julia gần như biết hết được sự thật rồi.

- Chị xin lỗi. Chính chị đã đánh tráo đứa trẻ đó.

Bà Cao khóc và nắm lấy tay của em gái mình nhưng Julia lại hất tay bà ra: “Tại sao chị làm như vậy?”

- Vì em nói rằng em không cần đứa bé này khi nhìn thấy Ella bị mù. Vì chị biết em yêu chồng mình đến mức mù quáng nên chị nghĩ rằng nếu em có được một đứa trẻ khoẻ mạnh em sẽ hạnh phúc hơn. Lúc đó, chị tưởng Angela là đứa trẻ mồ côi, không cha mẹ nên chị đã đánh tráo nó với Ella.

Bà Cao gần như gục xuống dưới chân của em gái mình.

- Vậy Angela là con gái của Chen gia và Ella là con gái của em. Chị đã biết điều đó sao khi em hỏi, chị không nói cho em nghe? Sao chị nói rằng nó đã chết?

- Vì chị không muốn cuộc sống của mọi người bị đảo lộn. Em có biết suốt 24 năm qua, chị đã dần vật như thế nào không? Em đừng nhận Ella, hãy coi như em không biết gì cả, hãy để mọi người sống như những gì mà họ đang có.

Bà Cao vừa nói vừa như van xin Julia, Julia nhìn chị của mình. Chị bà không có lỗi, người có lỗi là bà, vì chính bà đã nói ra câu nói đó nên chị bà đã vì bà mà hành động như vậy. Bà đã chính tay tráo đổi đứa con

gái của mình. Julia cúi xuống và ôm chị mình khóc. Có lẽ chị bà nói đúng, bà không nên để mọi chuyện lộn xộn hơn. Nếu như mọi người biết sự thật thì Angela sẽ ra sao? Nó sắp làm đám cưới. Và còn Ella nữa, con bé liệu có chấp nhận một người mẹ đã bỏ rơi nó hay không?

Julia ôm lấy chị mình và khóc: ‘Nhưng chị ơi! Nó là con gái của em. Là con của em.’

- Chị xin lỗi.

Đó là câu nói duy nhất mà bà Cao có thể nói với em gái của mình vào lúc này.

Cả 2 người không nhận ra, cánh cửa gỗ ở bên ngoài đang khẽ đóng lại. Có những giọt nước mắt rơi ra từ đôi mắt nâu buồn bã.

.....

.....

- Cô uống nước đi. Ella!

Chun đặt cốc nước vào tay Ella, anh vẫn có cảm giác Ella dường như vẫn chưa hoàn toàn hết hoảng hốt. Nửa tiếng trước, Chun gặp Ella ở con hẻm gần Secret, cô đang ôm cún Chun ngồi đó và khóc, khi anh hỏi có chuyện gì cô cũng không chịu nói, khi anh nói để anh đưa cô về nhà, cô càng hoảng hốt và có ý định bỏ đi, anh hỏi cô có muốn đến nhà Hebe không thì cô cũng lắc đầu. Cuối cùng, Chun gọi điện thoại cho Jiro, cậu ta rất lo lắng nhưng Ella nhất định không chịu về cùng cậu ta vì vậy Chun và Jiro bàn bạc phải để Ella đến nhà của Chun.

- Chuyện gì xảy ra với cô vậy? Ella!

Chun khẽ hỏi và ngồi xuống bên cạnh cô nhưng Ella vẫn không trả lời anh. Chun yên tâm khi anh nhận ra Ella không bị thương gì cả. Cô ấy chỉ hơi mệt mà thôi.

- Giám đốc Wu! Tôi là ai?

Ella hỏi Chun và bất giác rơi nước mắt. Chun ngạc nhiên trước câu hỏi kỳ lạ của Ella.

- Cô là Ella!

Chun trả lời thành thật và đột nhiên Ella bật cười chua xót: “Vậy Ella là ai?”

Ella không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Cô thực ra là ai? Cô không phải là con gái của võ đường Chen, cô không phải người của Zhang gia vì mẹ ruột của cô không muốn nhận cô, vì bác ruột của cô đã đánh tráo cô và vì cô sống với thân phận của một người khác suốt 24 năm.

Chun kinh ngạc trước thái độ của Ella, dường như cô đang rất sock. Anh đột nhiên nhớ đến việc anh cũng đã từng hỏi mình như vậy? Anh là ai? Anh là thiếu gia của Wu thị. Hay anh là Wu Chun. Nhưng Wu Chun là ai? Những điều anh có không phải là do họ Wu mang lại sao? Vậy điều gì thật sự thuộc về anh?

Chỉ đến khi Ella vì anh mà đỡ viên đạn đó, Chun mới nhận ra có một người đã cứu lấy mạng sống của anh, đơn giản không phải vì anh là Wu Chun của Wu thị mà đơn giản cô ấy cứu anh vì anh là chính anh, anh không phải sống dưới cái bóng của một ai khác, cuộc sống này là của anh, anh đang sống cho chính bản thân mình, mỗi việc anh làm để hình thành nên người thanh niên tên Wu Chun.

Chun ôm Ella vào trong lòng, anh có cảm giác chua xót như đang nhìn thấy chính mình: “Ella chỉ là một cái tên thôi. Em là chính em.”

Những giọt nước mắt bắt đầu rơi ra nhiều hơn, Chun không biết anh nên làm gì vào lúc này, anh chỉ có thể ôm Ella chặt hơn, ở bên cạnh cô như những gì cô thường làm với anh những lúc anh cô đơn, để anh nhận ra vẫn có những người cần đến anh ở bên.

Ella tỉnh dậy và phát hiện cô và Chun đã ngủ trên ghế sofa vào tối qua. Anh đang ôm chôn cả người của cô trong vòng tay của mình. Ella đã không còn cảm thấy ngại hay ngạc nhiên với điều này vì đã bao nhiêu lần cô thức dậy và đang ở trong vòng tay của anh. Dường như mùi nước hoa của anh, độ ấm của cơ thể của anh đã in sâu vào ký ức của cô.

Việc tìm ra bí mật thân thể của cô có quan trọng đâu. Cô là con gái của Zhang gia thì sao chứ? Cô vẫn là chính cô, vẫn là con gái của võ đường như đạo, vẫn là một cô gái mù nhưng sống kiên cường, vẫn có những người yêu thương cô đang ở bên cạnh. Cô là Ella Chen – cô không phải là nhị tiểu thư của Zhang gia, cô có một cuộc sống của riêng cô, cuộc sống mà cô đã từng bước tạo ra trong suốt 23 năm. Cô tin dù cô là con gái của ai và mang tên gì thì cô vẫn chính là cô.

- Cám ơn anh! Giám đốc Wu!

Ella khẽ đưa tay chạm vào khuôn mặt của Chun. Cô nhận ra cô chưa bao giờ thử tượng tượng xem anh là một chàng trai như thế nào. Người ta nói anh đẹp trai, có khuôn mặt hoàn mỹ nhưng cô thì không nhìn thấy vì vậy mà với cô anh chỉ là một người như bao người khác.

Chun cảm giác có gì đó dịu dàng và mềm mại đang chạm vào khuôn mặt của mình. Chun hé đôi mắt và nhận thấy Ella đang ngồi ở bên cạnh ghế sofa và từng ngón tay của cô đang chạm vào từng đường nét trên khuôn mặt của anh. Chun biết cô đang muốn tưởng tượng xem khuôn mặt của anh như thế nào.

Dường như Ella không nhận ra Chun đã thức dậy, ngón tay của cô chạm vào lông mày, đôi mắt, chiếc mũi và dừng lại ở đôi môi của Chun, cô khẽ mỉm cười khi thấy mũi của anh cao và thẳng, cô khẽ đỏ mặt khi chạm vào môi của anh, những đường nét quyến rũ.

Trong khi đó, Ella không biết Chun cũng đang quan sát khuôn mặt của cô, anh đang nhìn đôi mắt trong sáng ánh lên niềm vui, nhìn đôi môi khẽ cong lên và mỉm cười của Ella.

Chun nhận ra bàn tay của Ella đã rời khỏi khuôn mặt của anh, những giọt nước mắt vô tình rơi xuống đôi má bầu bĩnh của Ella.

Ella khẽ nói: “Xin lỗi anh! Ngọt ẩu ca.”

Chun không nghe rõ Ella vừa nói gì, cô ấy xin lỗi anh sao. Chun lấy tay gạt giọt nước mắt của Ella và khẽ hỏi: “Chuyện gì vậy? Ella.”

Lúc này, Ella mới giật mình nhận ra Chun đã thức dậy.

- Reng!

Tiếng chuông điện thoại reo khiến Chun và Ella cùng giật mình, Ella vội vàng đứng dậy và lau nước mắt, Chun ngồi dậy và nhắc điện thoại.

- Chun! Anh dậy chưa? Lát nữa chúng ta phải đi mua chút đồ cưới đó.

.....

.....

- Giám đốc Wu! Cám ơn anh đã đưa tôi về.

Ella nói khi Chun cúi cô xuống xe. Cô đã quyết định sẽ coi như không có chuyện gì. Cô vẫn là con gái của Chen gia. Cô phải về nhà không Jiro và ba cô sẽ lo lắng. Cô cũng sẽ không gặp Julia - mẹ đẻ của cô.

- Không có gì!

Chun trả lời và anh vẫn đứng im một chỗ, anh muốn nói gì đó với Ella nhưng anh muốn nói gì với cô đây. Anh sắp cưới Angela vậy thì anh có thể nói gì.

Ella mỉm cười và dắt cún Chun vào nhà, hôm qua là một giấc mơ, chỉ có thể mà thôi.

40. Chương 40

CHAP 40: SAI LẦM

Tiếng chuông điện thoại vang lên mãi, Hebe thắc mắc sao không có ai ở nhà. Thì ra mọi người đang chuẩn bị đám cưới cho cô và Angela nên rất bận rộn.

Hebe nhắc máy: “Zhang gia xin nghe”

Đầu dây bên kia là giọng của một cô gái trẻ: “Chúng tôi là người của bệnh viện thành phố. Xin hỏi bà Julia có nhà không?”

Hebe nhìn quanh và phát hiện giờ trong nhà chỉ có một mình cô mà thôi: “Dì tôi đi ra ngoài rồi. Có chuyện gì không ăh? Tôi là con gái của bà.”

Người con gái trong điện thoại hơi ngập ngừng nhưng cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng: “sáng nay, chúng tôi có gửi kết quả xét nghiệm đến cho bà Zhang. Tôi muốn xác định lại bà đã nhận được chưa?”

- Tôi sẽ kiểm tra giúp cô. Cảm ơn cô.

Hebe nói và dập máy, đúng lúc đó, người giúp việc bước vào đưa một sấp thư cho Hebe, cô vội vàng kiểm tra trong đó và tìm thấy một hồ sơ của bệnh viện gửi cho dì cô.

Nếu như lúc bình thường, Hebe sẽ không mở ra xem nhưng cô lo lắng cho dì của mình. Có khi nào dì cô bị bệnh gì đó nên mới phải đi xét nghiệm hay không? Có thể dì cô muốn giấu cả nhà về điều đó. Nghĩ đến đó, Hebe quyết định sẽ xem bản xét nghiệm.

- Tiểu thư! Cô không sao chứ?

Người giúp việc nhận ra nét mặt của Hebe trở nên trắng bệch ngay sau khi xem xong tập hồ sơ, cô khẽ xoa tay.

Sau khi chỉ còn lại một mình trong phòng, Hebe xem kỹ lại một lần nữa kết quả xét nghiệm. Đó là kết quả xét nghiệm ADN của Ella và Dì cô, nó chứng minh họ là mẹ con ruột. Chuyện gì vậy? Chẳng nhẽ, Ella là con rơi của dì cô nhưng rõ ràng cô nghe Ella kể rằng mẹ của Ella đã mất ngay sau khi sinh Ella. Ella bằng tuổi Angela nghĩa là Julia không thể cùng lúc sinh 2 người con được.

Hebe giật mình vì những gì cô đang biết, Ella có quan hệ gì với Zhang gia không? Cô ấy có nhóm máu của Zhang gia và Hebe nhớ đến việc cô nhìn thấy xe của Julia ở trước cửa nhà bác sĩ Cao. Chẳng nhẽ người đó thực sự là chị của Julia? Vậy sao bà ta lại khá thân thiết với Ella?

Hebe cất tập tài liệu vào trong ngăn kéo và khoá nó lại. Cô nhất định phải tìm cho ra sự thật này.

.....
.....

Một quả cầu khí đen tụ trên tay của Danson và sau đó nó trở thành một quả cầu thủy tinh màu đen đặc. Đó chính là Tử khí của Tử Quỷ và tà niệm của Selina trong suốt 500 năm.

Selina muốn đứng dậy nhưng cô không còn đủ sức lực, giờ thì cô hoàn toàn là một người bình thường. Danson vội vàng đỡ Selina ngồi vào ghế.

- Cô không sao chứ?

Anh lo lắng hỏi cô khi thấy khuôn mặt của cô khá xanh. Thực ra Danson cũng không rõ lắm về việc mình vừa làm. Anh có khả năng phong ấn và giải phóng linh hồn nên việc anh lấy tà niệm ra khỏi người của Selina là lần đầu tiên anh làm, Danson lo lắng anh có làm gì sai không. Anh nhìn quả cầu màu đen trên tay mình và đưa nó cho Selina.

- Cái này! Tôi nghĩ cô nên giữ.

Danson nói nhưng anh nhận được cái lắc đầu của Selina. Giờ cô đã là một người bình thường, cô không thể giữ một quả cầu tà niệm bên mình được.

- Không! Cái này tôi để chỗ anh. Tôi nghĩ sẽ tốt hơn.

Danson cất quả cầu vào trong ngăn kéo, Selina nhìn Danson và khẽ hỏi: “anh chắc chắn Angela có khả năng không chế sức mạnh của Ngọa Quỷ chứ? Còn Ella thì sao? Cô ấy cũng có sức mạnh kiềm chế tà niệm và cô ấy còn được Bạch Vô Thường bảo vệ nữa?”

Danson ngạc nhiên nhìn Selina và hỏi cô: “Ý cô là sao?”

Selina kể lại cho Danson nghe về việc hôm Ella vì cứu Chun mà suýt nữa đã mất mạng và được Bạch Vô Thường cùng Ariel cứu như thế nào.

Danson chỉ khẽ mỉm cười. Ông của anh đã xem lại đoạn băng mà anh đem về. Đoạn băng đó được quay ở ngôi nhà cổ vào đêm mưa đó, một người trong đoàn làm phim đã quay nó. Ngay sau đó, Danson đã niêm phong toàn bộ ký ức của anh ta, anh cũng định hủy đoạn băng nhưng nghĩ lại anh muốn đem về cho ông của anh xem để ông có thể có một câu trả lời chính xác nhất. Và cuối cùng, ông anh sau khi xem xong, kết hợp với những tính toán của mình, ông xác định người có thể tìm *** năng lực của Ngoại Quỷ và ngăn chặn thảm kịch sẽ xảy ra vào ngày 7/7 chính là Nhị tiểu thư của Zhang gia.

- Cô hiểu mọi chuyện rồi chứ? Đừng lo lắng quá. Ông tôi nói mọi chuyện sẽ qua.

Danson mỉm cười và trấn an Selina nhưng cô vẫn thấy có điều gì đó không đúng ở đây.

.....

.....

Hebe không tin được vào báo cáo mà cô vừa nhận được từ thám tử tư. Mọi chuyện còn vượt xa cả trí tưởng tượng và những dự đoán ban đầu của cô. Angela không phải là con của Zhang gia mà chính là Ella. Chính Ella mới là em gái của cô, điều đó giải thích vì sao nó và cô cùng nhóm máu, vì sao bác sĩ Cao xuất hiện bên cạnh Ella, vì sao Julia lại xuất hiện ở phòng khám, vì sao dì cô đặc biệt quan tâm tới những đứa trẻ bị mù trong suốt hơn 20 năm qua.

Hebe phân vân không biết mình nên làm gì vào lúc này. Cô có nên nhận lại em gái của mình không? Vậy Angela và Ella sẽ nghĩ gì khi biết được sự thật này? Liệu chúng có chịu đựng được không? Angela sẽ không còn là tiểu thư và Ella sẽ biết mình là đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi? Nếu như cô nói ra sự thật này thì bố cô, Julia, gia đình hạnh phúc của cô, gia đình của Ella và đám của Angela cùng với Chun sẽ ra sao? Nhưng Ella là em gái cô. Nó đáng nhẽ có thể là tiểu thư, đáng nhẽ nó sẽ được sống tốt hơn?

Đang suy nghĩ bỗng nhiên Hebe thấy có ai đó đang vỗ vào vai của mình.

- Chị! Chị ngồi đây làm gì?

Hebe hoảng hốt khi nhận ra Angela. Sao con bé lại ở đây? Không phải hôm nay, 2 gia đình sẽ gặp nhau sao? Đáng nhẽ giờ này Angela phải đi cùng mọi người chứ?

- Chị! Sao chị lại ngồi một mình thế? Người giúp việc đâu hết rồi?

Angela nhìn quanh nhà thì phát hiện Hebe đang ngồi một mình ở phòng khách.

- Sao em lại về đây? Chị tưởng em đi cùng mọi người rồi cơ mà? Chị cho họ nghỉ sớm vì mấy hôm nay, họ đã mệt vì chuẩn bị đám cưới của chị em mình.

Hebe cố gắng mỉm cười và giấu ngay tập báo cáo ra sau lưng. Cô đứng dậy và định bước đi.

- Chị đang giấu cái gì ở sau lưng vậy?

Angela lém lỉnh hỏi Hebe khi thấy chị cô cố gắng giấu gì đó. Hebe mỉm cười và nói không có gì và bước lên cầu thang.

Angela tinh nghịch chạy theo và giật lấy nó: “Em không tin. Chắc chắn là có gì mờ ám. Em phải xem.”

Hebe hốt hoảng và vội vàng giật lấy tập tài liệu: “Em làm gì vậy. Chị đã bảo không có gì mà.”

Angela giật mình vì thấy Hebe la lên, cô chỉ định đùa chị cô thôi nhưng thái độ đó khiến cô hoảng sợ: “Chị! Em xin lỗi.”

Angela nói và buông tập tài liệu ra và khiến cho nó bị rơi xuống cầu thang, Hebe hốt hoảng chạy đi nhặt lấy chúng.

Khi cô tưởng mình đã nhặt xong thì phát hiện trên tay của Angela đang cầm một tờ giấy và gương mặt của em cô trở nên trắng bệch.

- Angela! Em... cái này....

Hebe vội vàng chạy lên trên và nhìn em gái của cô, ngay lập tức Angela giật lấy những tờ báo cáo còn lại trên tay của Hebe. Cô gần như không tin vào mắt của mình. Cô không phải là con gái của Zhang gia, Ella mới là con gái của Zhang gia. Vậy cô là ai? Cô có phải là con gái của Chen gia không?

- Không! Không phải là sự thật.

Angela cầm những tờ báo cáo và vò nát chúng, Hebe không hề muốn nói cho Angela biết mọi chuyện, giây phút nhìn thấy Angela gọi cô là “chị”, Hebe quyết định giữ bí mật này.

- Angela! Bình tĩnh nghe chị nói. Chị...

Hebe ôm lấy cánh tay của Angela và ngay lập tức Angela ôm lấy vai của Hebe và khóc.

- Chị! Chuyện này là thế nào?

Hebe cố gắng ôm lấy Angela: “Đừng lo. Angela! Chị sẽ không nói cho ai biết đâu.”

- Không! Vậy nghĩa là em không phải là Angela. Em là ai?

Angela vùng chạy khỏi cánh tay của Hebe nhưng ngay lập tức Hebe giữ em gái của cô lại.

- Angela! Nghe chị nói.

Hebe gào lên trong khi Angela dùng hết sức lực của mình để có thể chạy đi, đây không phải là sự thật, cô chưa hề về nhà, cô chưa từng nhìn thấy những tờ báo cáo đó.

- Không! Em không ở đây. Không ở đây.

Angela lắc đầu và bắt đầu lảo nhảm gì đó. Đôi mắt và hành động đó của Angela khiến cho Hebe hoang mang. Em gái của cô dường như không còn có đủ sự minh mẫn.

- Angela! Em bình tĩnh.

Hebe cố gắng nắm lấy tay của Angela và xoay mặt em gái về phía mình. Khi ánh mắt của Angela bắt gặp ánh mắt của Hebe, Hebe nhận ra trong đôi mắt đó tràn ngập sự tổn thương.

- Tại sao chị lại đối xử với em như vậy? Chị là chị của em mà. Không! Chị không phải.

Angela hét lên và cô bỏ chạy.

- Angela! Dừng lại. Dừng đi.

Hebe khóc và giữ lấy Angela.

- Không! Buông ra.

Angela hét lên và hất Hebe ra, cô muốn thoát khỏi chị của mình.

- Á!

Một tiếng hét vang lên và tiếp theo đó là tiếng một vật đập mạnh xuống dưới sàn.

Angela không la lên, không hét lên, nước mắt của cô không chảy ra, cô bước từng bước xuống cạnh cầu thang, đôi tay cô run rẩy khi chạm vào thân thể bất động của Hebe.

.....

.....

Giật mình và lùi ra xa, cô ngã xuống dưới nền nhà.

Những giọt nước mắt rơi ra từ đôi mắt vô hồn của Angela.

Cô dường như đang lẩm bẩm một điều gì đó, cô đang gọi tên một ai đó.

- Danson! Cứu tôi. Cứu tôi.

Và đó là khởi đầu của mọi bi kịch.

41. Chương 41

CHAP 41: ANGELA

Aaron lao như bay đến bệnh viện, anh không thể tin được những gì mà anh vừa được thông báo. Hebe đang ở trong phòng cấp cứu. Đây chắc chắn không phải là sự thật, chỉ còn 2 tuần nữa là họ sẽ kết hôn, sao cô lại bị tai nạn vào lúc này. Trong điện thoại, Danson nói rằng khi anh và Angela vào nhà thì nhìn thấy Hebe nằm bất tỉnh ở dưới chân cầu thang.

- Cô ấy đâu?

Aaron lao vào Danson khi nhìn thấy anh đang ôm Angela ở trên băng ghế trước cửa phòng cấp cứu. Angela ngược đôi mắt đầy nước mắt và nhìn vào Aaron.

- Aaron! Em xin lỗi.

Angela nói và khẽ nắm lấy vai của Aaron nhưng giờ thì anh không còn nghe thấy bất kỳ một điều gì nữa. Anh chỉ quan tâm xem Hebe đang ở đâu. Giờ thì anh mới hiểu cảm giác của Chun và Jiro khi đứng ở ngoài phòng bệnh của Ella hôm đó.

Danson khẽ buông Angela ra, anh tiến đến và vỗ vai của Aaron: “Cậu phải bình tĩnh. Cô ấy đang được cấp cứu.”

Aaron ngồi thụp xuống dưới đất, những giọt nước mắt vô tình rơi ra, mặn chát và đắng đến tận tim: “Tại sao? Tại sao chuyện này lại xảy ra?”

Đúng lúc này, Ông bà Wu, ông bà Zhang, Chun xuất hiện, họ đang ở Wu gia thì nhận được điện thoại của Danson nên ngay lập tức đến xem.

- Chuyện gì đang xảy ra ở đây?

Ông Zhang cố gắng giữ bình tĩnh và hỏi Danson, trong khi Angela vẫn ngồi ôm mặt khóc ở trên băng ghế. Chun tiến đến bên cạnh Angela, vừa nhìn thấy Chun, Angela đã ôm lấy anh: “Chun! Là do em.”

Chun không biết nên làm gì, anh cố gắng ôm lấy Angela và vỗ về cô.

Danson nhìn hình ảnh của Angela mà đau thắt. Một giờ trước, anh nhận được điện thoại của Angela và nhận ra tâm trạng của cô đang rất hoảng loạn.

Danson bước vào nhà và nhìn thấy Hebe đang nằm bất tỉnh dưới chân cầu thang, xung quanh là những giấy tờ.

- Chuyện gì vậy?

Danson chạy đến bên Hebe, anh nhận ra cô vẫn đang thở nhưng rất yếu ớt, trong khi đó, Angela lại hoảng loạn ngồi ở bên cạnh.

- Em không biết. Em đẩy chị ra và rồi...

Danson dường như hiểu rằng có một trận tranh cãi đã xảy ra ở đây. Anh nhìn quanh và phát hiện mọi thứ không bị xê dịch mấy.

Ôm lấy Angela, Danson nói: “Không sao. Angela. Em ngay lập tức thu dọn mọi thứ. Nếu có ai đó hỏi thì nói rằng em và anh gặp nhau ở trước cửa và khi bước vào nhà thấy Hebe đã nằm ngất ở đây.”

Angela ngược mắt lên nhìn Danson: “Nhưng... là em...”

Danson ngay lập tức chặn cô lại: “Không! Em chỉ vừa về nhà cùng anh thôi. Nhớ nhé! Angela.”

Angela gật đầu trong vô thức và bắt đầu thu dọn mọi thứ để không quá lộn xộn. Danson lập tức gọi điện thoại gọi cấp cứu.

- Không sao! Sẽ không sao. Những người làm đang ở gian nhà phụ, họ không nghe thấy gì. Anh sẽ thay đổi ký ức của người bảo vệ.

Danson nói và ôm Angela vào trong lòng: “Đây là sự cố, em không muốn điều này.”

.....

.....

Aaron bước đến bên giường bệnh và nhìn Hebe, cô ấy chỉ đang ngủ một giấc nhưng giấc ngủ này dường như rất dài, không biết bao giờ tỉnh dậy.

Ngay khi được thông báo rằng Hebe đang bị rơi vào hôn mê sâu, Aaron không biết nên vui hay buồn vì ít ra cô ấy cũng vẫn còn sống nhưng khi nào cô ấy sẽ tỉnh dậy? Chiếc váy trắng tinh và hôn lễ của họ bao giờ sẽ đến?

- Aaron. Em rất tiếc khi biết tin.

Một bàn tay khẽ đặt lên vai của anh, Aaron quay ra và nhận ra đó chính là Ella, cùng Jiro, Selina và Chun đang đứng ở bên cạnh anh.

Đôi mắt của Aaron như ánh lên tia hy vọng. Anh ôm lấy cánh tay của Ella.

- Ella! Không phải là em ma thuật sao? Em mau giúp Hebe tỉnh dậy.

Aaron nói và kéo cánh tay của Ella và gần Hebe nhưng Ella không làm được, cô bật khóc.

- Em xin lỗi! Em không làm được. Chị ấy bị hôn mê sâu.

Nhưng Aaron có vẻ không nghe những điều Ella nói, anh vẫn nói: “em làm được mà.”

Chun tức giận đẩy Aaron ra khỏi Ella: “Cậu bị làm sao vậy? Aaron. Ella không làm được gì đâu.”

Aaron sững người nhìn Chun và ngược nhìn Ella, anh đang làm gì vậy? Anh đang làm tổn thương một người khác, cô ấy khóc và nói xin lỗi anh. Cô ấy có gì sai đâu. Vì anh đang tuyệt vọng và anh không còn cách nào khác ngoài việc tin vào phép màu. Aaron ngã xuống dưới nền đất lạnh giá của bệnh viện.

- Em xin lỗi! Aaron.

Ella khóc và vùi mặt vào ngực của Chun.

Linh cảm của Selina dường như trở nên mạnh mẽ hơn khi nhìn cảnh Hebe nằm trên giường bệnh. Cô cảm thấy dấu hiệu của hiểm nguy đã tiến đến gần họ. Có gì đó đau lòng và lo lắng khiến Selina quay sang Jiro. Không hiểu tại sao, nhưng Jiro dường như hiểu những gì mà Selina muốn nói, anh khẽ siết lấy bàn tay của Selina như muốn nói với cô rằng: “Không sao! Mọi chuyện rồi sẽ ổn.”

.....

.....

- Đám cưới nhất định phải tiến hành sao?

Giọng Julia vang lên, bà định hoãn đám cưới lại vì Hebe đang bị hôn mê trong bệnh viện nhưng nhà họ Wu lại không đồng ý.

- Chúng ta vẫn phải tiến hành.

Danson lên tiếng.

- Tôi xin bà. Đám cưới của Angela và Chun phải diễn ra trước ngày 7/7. Chúng tôi đã kể hết mọi chuyện cho ông bà nghe. Tôi thực sự không muốn mất đứa con này một lần nữa.

Bà Wu khóc và nắm lấy tay của Julia, ông Zhang nhìn ông Wu và khẽ thở dài. Dù bây giờ, có hoãn đám cưới lại cũng không được ích gì. Hebe không biết đến bao giờ tỉnh lại, chẳng nhẽ để cho Angela chờ đến lúc đó và còn cả chàng trai tên Wu Chun nữa. Đám cưới này có liên quan đến số phận của cậu ta.

- Tôi sẽ cho đám cưới tiến hành đúng thời hạn.

Ông Zhang khẽ thở dài và ngay lập tức ông nhận được cái nhìn cảm ơn của ông bà Wu.

Họ không biết được rằng có người đã nghe hết toàn bộ câu chuyện này. Khi mọi người rời khỏi phòng và đi về, Angela chặn Danson lại. Cô không hiểu chuyện gì xảy ra ở đây? Chị cô vừa mới hôn mê mà bố mẹ cô lại nhất quyết làm đám cưới. Cô nghe rõ nội dung đối thoại và cô biết hôn lễ này không phải chỉ đơn giản là kết thông gia giữa 2 gia đình. Có gì đó mờ ám ở đây?

- Cô cảm thấy thế nào rồi? Angela.

Danson lo lắng hỏi Angela, anh không ngờ, chỉ vừa mới lúc này, anh và Angela đã làm một chuyện mà anh không dám tưởng tượng. Nhưng anh không hề nghĩ mình làm sai, anh tin Angela chỉ là vô tình mới đẩy Hebe.

Dường như, Angela không nghe thấy câu hỏi của Danson, cô ngược lên nhìn anh:

- Danson! Hãy nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra? Tại sao nhất định phải tổ chức đám cưới? Tôi xin anh. Tôi không thể nào làm đám cưới này được.

Angela khóc và nắm lấy áo của Danson. Anh khẽ thở dài và kể cho Angela nghe về những điều mà anh biết từ Selina và lý do vì sao lại có đám cưới này.

- Danson! Hãy nói cho tôi biết. Ông anh đã nói rằng người có khả năng khống chế sức mạnh của Ngoại Quỷ là ai?"

Angela run rẩy hỏi Danson khi nghe hết câu chuyện mà anh nói.

- Là cô! Vì thế nên...

Danson ngạc nhiên nhìn Angela nhưng cô khẽ lắc đầu: "Không! Ông ấy nói rằng đó là nhị tiểu thư của Zhang gia hay ông ấy nói rằng là Angela?"

Danson không hiểu chuyện mà Angela muốn nói ở đây là gì: "Cô là nhị tiểu thư của Zhang gia còn gì."

- Không! Anh hãy nói cho tôi biết là tiểu thư của Zhang gia hay là Angela?

Angela hét lên và cô nhìn vào ánh mắt của Danson, cô đang cầu xin anh đó là câu trả lời mà cô mong muốn.

- Là nhị tiểu thư của Zhang gia.

Angela buông bàn tay đang nắm lấy áo của Danson ra. Cuối cùng, cô đã biết chuyện gì đang xảy ra.

- Angela! Cô không sao chứ?

Danson lo lắng, đỡ lấy Angela khi cô đang ngã xuống, Angela khẽ mỉm cười, cô gạt tay của anh ra và bước về căn phòng: "Tôi không sao."

.....

.....

Vỏ chai rượu rơi *** khắp nơi, một vài tấm ảnh bị ném xuống dưới sàn, gian phòng của Angela tràn ngập một mùi của rượu, Angela không biết cô đã uống bao nhiêu ly và uống bao nhiêu lâu.

Angela nghĩ lại câu chuyện của Danson và cô bỗng nhiên bật cười như điên, thì ra vì mọi người nghĩ cô chính là con gái của Zhang gia, người sẽ khống chế sức mạnh của Ngoại Quỷ nên mới có hôn lễ này. Nhưng cô không phải là người đó. Cô rùng mình khi nghĩ đến câu nói của Tiểu Xuân: "Trên người của người cũng có khí của cô ta." Cô là Tiểu Thiên sao? Có lẽ là đúng thế thật. Cô cũng đã chính tay hại chết chị mình, chính tay đẩy chị mình xuống cầu thang.

Angela mỉm cười chua xót khi đưa tay chạm vào một bức ảnh. Trái tim cô như bị ngàn mũi kim đâm phải khi nhìn thấy bức ảnh của Chun và Ella. Angela nghĩ đến Chun, cô chưa chút nhận ra anh cưới cô chỉ vì lời tiên đoán đó. Nhìn bức ảnh mà 2 người họ ở bên nhau, cái cách anh đưa tay chạm vào khuôn mặt của Ella, ánh mắt anh nhìn cô ta trong bức ảnh, chỉ là một bức ảnh thôi nhưng nó cũng khiến cho mọi người hiểu rằng họ thuộc về nhau. Cuối cùng tình yêu của anh vẫn chỉ dành cho cô gái tên Ella. Tại sao cô ta lại có tình yêu của anh? Cô ta rõ ràng đến sau cô vậy tại sao tình yêu đó không phải là của cô?

- Tại sao? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao cho tôi mọi thứ rồi lại cướp đi mọi thứ?

Angela hét lên và gạt tất cả những miếng trai lộ xuống dưới sàn nhà.

Cô nhìn hình ảnh của mình phản chiếu qua mảnh thủy tinh dưới chân. Đó là cô sao? người con gái xấu xí, độc ác, tội nghiệp và nghèo nàn này là cô sao? Cô là ai? Quần áo cô đang mặc trên người, gian phòng cô đang ở, gia đình cô đã có, hôn lễ cô đang chuẩn bị và cả cái tên của cô nữa: “Angela”, tất cả là thuộc về cô gái tên Ella đó.

- Tôi là ai?

Một giọt nước mắt lăn dài trên má.

Chầm chậm...

Angela cúi người xuống và đưa tay lấy mảnh thủy tinh trên sàn.

Tất cả sẽ kết thúc ở đây. Cô sẽ trả lại mọi thứ cho chủ nhân thật sự của nó.

42. Chương 42

CHAP 42: HÔN LỄ VỘI VÃ

Angela tỉnh dậy và nhìn thấy một không gian trắng tinh trước mặt, những khuôn mặt quen thuộc đang nhìn cô.

Đó là mẹ cô, cha cô, Danson và Chun. Cô tưởng rằng mình đang ở thiên đường chứ? Vì những người mà cô yêu mến đều đang ở bên cạnh cô.

-Angela! Sao con ngốc như thế? Mẹ không thể mất thêm đứa con gái nào nữa.

Julia khóc và ôm lấy Angela khi cô vẫn còn chưa đủ tỉnh táo. Cảm nhận cái ôm ấm áp từ Julia, Angela nghĩ mình nằm mơ. Cô không phải là con gái của bà, cái ôm này đâu phải dành cho cô.

-Không! Tại sao lại cứu tôi? Tại sao?

Angela ngồi bật dậy, cô đẩy Julia ra và bắt đầu cố hết sức tháo ống truyền nước. Cô không muốn tỉnh dậy mà mất hết tất cả, cái cô muốn là sự thanh thản, là cô có thể biến mất khỏi thế gian này.

Julia hoảng sợ trước thái độ của Angela, Chun vội vàng chạy đến bên cạnh và ôm lấy Angela.

-Angela! Bình tĩnh lại.

Angela ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn Chun. Cô hận bản thân mình sao biết anh không phải dành cho cô mà cô vẫn muốn có anh.

-Chun! Em phải làm sao đây? Em phải làm sao đây khi anh không yêu em nhưng em lại yêu anh? Em phải làm sao để có được tình yêu của anh?

Angela khóc và cô dường như không còn đủ bình tĩnh để biết những điều cô đang nói là gì. Chun đau sót ôm chặt Angela vào lòng. Cô ấy đã vì anh mà bị tổn thương thế này sao. Khi họ đưa Angela đến bệnh viện, trong tay của cô ấy là bức ảnh của anh và Ella. Danson đã tức giận và hỏi anh nếu như anh chỉ vì muốn cứu cuộc sống của mình mà không hề có chút tình cảm nào với Angela thì anh đừng ích kỷ làm tổn thương cô ấy.

Nhìn Angela đang ôm anh khóc và hỏi xem mình có thể làm gì để có được tình yêu của anh, Chun nhận ra anh đã quá bất công với Angela, cô ấy là cô gái tốt nhưng chỉ vì anh mà cô ấy trở nên như vậy.

-Anh xin lỗi! anh xin lỗi! Angela.

Chun ôm chặt lấy cô và khẽ nói. Angela bắt đầu bình tĩnh hơn, cô dần dần không còn la hét và giờ chỉ vùi mặt vào ngực của Chun để khóc. Mọi người lần lượt ra khỏi phòng để cho Chun và Angela được riêng tư.

Julia nhìn Angela khóc trong vòng tay của Chun, bà nhận ra bà cũng đã coi Angela như con gái của mình. Bà không thể làm điều gì tổn thương đến con bé nhưng còn con gái của bà? Bà có thể làm gì để bù đắp cho Ella đây?

.....

.....

Một đêm nặng nề trôi qua cùng với những dằn vặt của bản thân, Chun đã rời khỏi bệnh viện được 2 tiếng nhưng lại đứng ở trước cửa võ đường Chen gia. Anh biết khi anh gật đầu với Angela về hôn lễ đó, anh hoàn toàn tự nguyện, đó là con đường tốt nhất cho tất cả mọi người. Nhưng tại sao anh vẫn đến đây, vẫn đứng nhìn vào cửa sổ có ánh đèn. Anh đang chờ mong một điều gì? Nếu như là 2 ngày trước đây, chỉ cần một cái níu tay của Ella, anh sẽ có thể từ bỏ tất cả để ở bên cạnh cô. Nhưng còn bây giờ, một cái níu tay không thể làm được gì cho họ vào lúc này. Anh không thể quay trở lại được nữa và Ella cũng chưa hề muốn làm điều đó.

Có quá ngu ngốc không khi anh vẫn muốn có ai đó giúp anh nói rằng anh không yêu Ella, chỉ cần một người nói với anh câu đó thôi. Anh sẽ có đủ dũng khí để từ bỏ. Nhưng không ai nói với anh câu nói đó, trái tim của anh cũng không nói rằng anh không yêu cô, nó là một sự hỗn loạn các cảm xúc, vừa muốn ở gần bên cô nhưng lại vẫn muốn tránh xa cô.

-Giám đốc Wu! Anh ở đây có chuyện gì vậy?

Chun giật mình vì tiếng nói, đó là của Jiro, hôm nay Jiro đang dắt cún Chun đi dạo chứ không phải là Ella.

-Tôi...

Chun ngáp ngừng nhìn Jiro, anh không thể nào lấy được một lý do thích hợp để đến đây vào lúc này.

-Giám đốc Wu! Anh đừng đến đây nữa. Anh sắp kết hôn với Zhang tiểu thư. Anh đến đây chỉ làm mọi người khó xử.

Jiro thở dài và dắt cún Chun vào nhà. Chun ngạc nhiên nhìn Jiro, anh ta đã nói câu nói mà anh muốn có người nói với anh. Anh phải dứt khoát từ lâu rồi mới phải nhưng vì anh vẫn muốn tìm được cảm giác bình yên khi ở bên cạnh Ella nên anh không nỡ buông tay.

-Khoan đã.

Jiro giật mình quay lại, anh tưởng rằng Chun sẽ không có gì muốn nói với anh nữa chứ.

Chun đưa một vỏ ốc cho Jiro: “Cái này! Nhờ anh đưa cho cô ấy.”

Jiro cầm lấy vỏ ốc, Chun khẽ mỉm cười cảm ơn anh và bước vào xe. Điều cuối cùng, anh có thể làm cho Ella chỉ là một việc như thế này thôi sao? Thật là mỉa mai khi anh chưa từng làm gì cho cô ấy, trong khi cô ấy đã cho anh quá nhiều.

-Đây là của “anh ta” nhờ anh đưa cho em.

Jiro đặt vỏ ốc vào tay Ella, anh nhận ra nét bất ngờ trên khuôn mặt của Ella. Cô không nói gì mà chỉ gật đầu. Sau đó, Ella để vỏ ốc trên bàn và đùa nghịch với cún Chun.

-Chun! Dạo này hình như mày béo lên đấy. Để chị xem nào.

Ella đùa nghịch với nó và ôm chặt lấy cún Chun, Jiro ngạc nhiên trước thái độ của Ella, vỏ ốc đó thực sự là gì? Tại sao Ella lại như không có chuyện gì xảy ra?

Nhưng rồi bất ngờ anh nhận ra một không gian im lặng bao trùm, Ella không còn đùa nghịch với cún Chun, nó cũng không sủa để hưởng ứng cô nữa. Ella chỉ là ôm chặt lấy nó và bắt đầu có những tiếng khóc cố gắng kìm nén vang lên.

Jiro từ từ khép cánh cửa lại để đi ra khỏi phòng, anh biết điều Ella cần lúc này chỉ là được một mình khóc cho thoải mái.

-Anh là đồ ngốc! Wu Chun! Em không thể nhận lời chúc phúc đó.

Ella khẽ nói trong nước mắt và ôm lấy cún Chun, ít ra giờ còn có nó ở bên cạnh cô. Cô biết, cún Chun sẽ cùng cô đi nốt đoạn đường khó khăn còn lại.

.....

.....

-Danson! Có phải anh nói rằng em xứng đáng với tình yêu đó?

Angela điềm tĩnh hỏi Danson. Anh hơi bất ngờ vì câu hỏi của cô và rồi đôi mắt của cô dường như đang chờ đợi sự đồng tình của anh. Khi Angela được đưa vào viện, Danson đã thực sự căm ghét chính bản thân mình khi anh không nhận ra sự bất thường của cô vào tối hôm đó, anh căm ghét Wu Chun, tại sao anh ta lại khiến cho Angela đau khổ nhưng rồi nhìn cô khi vừa tỉnh dậy đã ôm chặt lấy Chun, anh hiểu rằng mãi mãi người mà Angela mong đợi chính là Wu Chun. Điều anh có thể làm cho Angela đơn giản chỉ là mang lại cho cô ấy tình yêu mà cô ấy mong muốn – tình yêu của Wu Chun.

-Em xứng đáng với tình yêu đó.

Danson nhìn Angela, cô khẽ mỉm cười với Danson, cô biết anh phải trả lời cô trong tâm trạng thế nào.

-Em xin lỗi. Danson. Nhưng hạnh phúc này em sẽ không để cho ai lấy.

Những cơn gió lạnh buốt của buổi tối bắt đầu tràn vào gian phòng của bệnh viện, thổi vào trái tim lạnh băng của Angela và đẩy tổn thương của Danson. Con đường mà họ chọn trong buổi tối tại bệnh viện hôm đó đã khiến số phận của tất cả mọi người thay đổi, kể cả chính họ.

.....

.....

Ngày 4/7

Hôn lễ cuối cùng cũng được tiến hành sớm hơn dự định. Có lẽ đây là một hôn lễ vội vã vì Hebe vẫn còn đang ở trong bệnh viện, Angela vừa mới xuất viện nhưng đã muốn tiến hành hôn lễ.

Vậy mà mọi thứ vẫn diễn ra, hình như ai cũng có một nỗi lo trong lòng, ai cũng mong rồi hôn lễ này sẽ kết thúc mọi thứ, kết thúc cơn ác mộng từ rất lâu. Và trong vô thức, mọi người hành động theo những gì đã định sẵn.

Ella đang ngồi trong phòng của phù dâu, cô đang chuẩn bị để bước ra thánh đường, dù rằng ban đầu cô định không làm phù dâu nữa nhưng sức khỏe của Selina ngày càng yếu hơn vì vậy, không còn cách nào khác, cô đồng ý trở thành phù dâu trong hôn lễ của Chun và Angela. Ella biết chỉ cần hôn lễ này được diễn ra thuận lợi thì mọi người sẽ được hạnh phúc nhưng sao trong lòng cô vẫn mãi không yên. Liệu những cố gắng của mọi người có ngăn được số mệnh không?

-Không sao đâu! Rồi tất cả sẽ ổn.

Ella lắc đầu tự trấn an mình và đứng dậy, chuẩn bị bước ra khỏi phòng. Nhưng bất ngờ cánh cửa phòng khẽ mở.

-Chào cô! Ella. Lâu rồi không gặp.

Ella khựng lại vì giọng nói dường như rất quen, cô đã nghe thấy giọng nói này ở đâu đó, đã nghe thấy tiếng cười này ở đâu rồi.

-Người là...

-Phiên cô đi với tôi một lát.

Điều mà Ella lo lắng cuối cùng cũng diễn ra, cô chỉ mong rằng đám cưới này sẽ được diễn ra thuận lợi nhưng sai lầm của cô là đã đến đám cưới này và đã xuất hiện trong cuộc đời của Wu Chun.

.....

.....

-Chun! Chúc mừng cậu.

Aaron tiến đến bên cạnh Chun và vỗ vai thẳng bạn. Anh nhận ra ánh mắt khó xử của bạn mình. Thì ra cho đến tận hôm nay, Chun vẫn chưa có câu trả lời cuối cùng nhưng có vẻ lựa chọn của Chun thì chắc chắn.

-Này! Đừng nói lát nữa cậu sẽ hét lên rằng: “Tôi không đồng ý” đó.

Aaron đùa với Chun nhưng anh nhận ra bạn anh không còn tâm trạng để đùa nữa.

-Aaron. Mình rất mừng vì cậu đến.

Aaron cười, vì dù sao đây cũng là đám cưới của bạn thân, dù nụ cười của anh có phần hơi buồn nhưng thực lòng anh muốn Chun hạnh phúc. Nhìn đám cưới, Aaron nghĩ đến Hebe, đáng nhẽ, cô ấy cũng có thể mặc chiếc váy trắng tinh và tham dự hôn lễ này.

-Cậu phải trân trọng người trước mặt.

Aaron nói và vỗ vai Chun. Chun hiểu những mắt mắt trong lòng Aaron và vì sao anh ấy lại nói với anh câu này. Anh khẽ gật đầu, anh không muốn bất kỳ ai vì anh mà tổn thương thêm một lần nào nữa.

Ông Wu đang chuẩn bị bước vào thánh đường thì bị một người chạy đến đâm sầm vào. Ông hơi bất ngờ và suýt nữa ngã xuống dưới đất, người thanh niên vội vàng đỡ ông dậy và nói xin lỗi.

Khi ông vẫn chưa hết ngỡ ngàng thì cậu ta đã chạy đi. Ông phủi lại quần áo và khẽ lắc đầu vì dạo này thanh niên thiếu ý thức. Cậu ta chính là Jiro, ông vẫn nhớ đến cậu ta, chính cậu ta là người đã xông vào nhà ông và làm ầm lên khi cô gái tên Ella bị bắt cóc cùng với Chun.

-Đây là gì vậy?

Ông Wu cúi xuống và nhặt sợi dây chuyền lên, ông không tin vào mắt mình khi ông nhìn thấy sợi dây và những chữ khắc trên sợi dây, dù nó đã bị mờ nhưng ông có thể đọc được nó: “Tặng con trai của ta”. Vì sao ư? Vì đó là sợi dây chuyền mà ông và vợ ông đã làm để tặng cho đứa con trai đầu tiên của họ, đứa con mà họ tưởng rằng đã bị mất vào hơn 24 năm trước.

.....

.....

Angela đang ngồi trong phòng dành cho cô dâu thì nghe thấy có tiếng ồn ào ở bên ngoài, cô khẽ mở cửa phòng và thấy Jiro, Chun và Aaron đang đứng ở bên ngoài, dường như họ đang tranh cãi một chuyện gì đó rất kịch liệt.

-Không được! Tôi phải đi.

Chun hoảng hốt nói nhưng anh lại bị Jiro và Aaron chặn lại: “Không được! Hôn lễ của cậu thì sao? Nhất định phải tiến hành.”

Nhưng Chun nhất định dường như muốn bỏ chạy ra khỏi hôn lễ: “Không. Mình phải đi cứu Ella.”

Đột nhiên cánh cửa phòng mở tung, Angela với ánh mắt tức giận xuất hiện trước mặt Chun.

-Tại sao? Tại sao đến giờ này anh vẫn còn nghĩ đến Ella?

Ai cũng bất ngờ vì sự xuất hiện của Angela, Aaron vội vàng chạy đến bên cô và nắm lấy vai của cô.

-Angela. Hãy nghe bọn anh giải thích.

Aaron cố gắng nói để Angela giữ bình tĩnh nhưng dường như cô không còn nghe thấy gì nữa.

-Mình nhất định phải đi.

Chun hét lên và vùng khỏi tay của Jiro, anh không thể đứng chờ thêm được một chút nào nữa.

-Anh đứng lại. Nếu anh đi thì không có hôn lễ này.

Angela bật khóc và hét lên giữa sảnh, Chun lưỡng lự, anh quay lại nhìn Angela, trong đôi mắt đó là sự bế tắc, là hàng vạn lời xin lỗi.

-Anh xin lỗi. Anh sẽ giải thích với em sau.

Chun nói và anh bỏ chạy ra khỏi nhà thờ, Angela không tin vào tai mình, cô nhìn dáng anh bỏ đi và cô biết mình sẽ mãi mãi mất anh.

-Chun!

Angela hét lên và rồi sau đó mọi thứ dường như trở nên tối tăm hơn.

43. Chương 43

CHAP 43: TRÒ CHOI

- Tại sao? Tại sao chuyện này lại xảy ra vào ngày hôm nay.

Bà Zhang bật khóc khi nghe Jiro thuật lại mọi chuyện. Ngay sau khi đưa cún Chun ra vườn, anh trở lại để đón Ella thì không còn thấy cô ấy ở đó nữa. Trên bàn chỉ là một mảnh giấy dành cho Chun. Ken đã bắt cóc Ella và hẳn muốn Chun đến hàng mà hẳn đã nhốt họ ở đó. Cũng như mọi lần, hẳn yêu cầu tiền chuộc và không được báo cảnh sát.

- Vậy giờ Chun đang đến đó một mình sao?

Bà Wu run rẩy hỏi Jiro và Aaron, họ khẽ gật đầu. Tại sao con trai bà lại vì cô gái tên Ella đó mà bỏ cả đám cưới, tại sao người đàn ông tên Ken đó lại bắt cóc cô gái tên Ella và yêu cầu chính con trai của bà đến cứu? Giữa con trai bà và cô gái tên Ella thực ra có mối quan hệ gì?

Nhưng vấn đề bây giờ là phải làm sao để cứu Ella và Chun, Angela đang bị ngất ở phòng bên, đám cưới có thể hoãn lại nhưng liệu Chun có bị nguy hiểm gì không?

- Chúng ta nên báo cảnh sát.

Aaron lên tiếng, lần trước cũng như vậy nhưng lần này, Ken dường như rất vội vã, hẳn ghi rõ cả địa điểm muốn gặp mặt, có vẻ hẳn không chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng như lần trước. Vì vậy, nếu báo cảnh sát có lẽ sẽ giải quyết hơn.

- Không được!

Bà Zhang và bà Wu cùng một lúc hét lên khiến mọi người ngạc nhiên. Julia quay ra nhìn ông Wu

- Không được! Ông nhất định không được báo cảnh sát. Tôi nghĩ chúng chỉ cần tiền thôi. Wu Chun đã mang tiền đến gặp chúng, tôi tin rằng sẽ không sao cả.

Không ai hiểu tại sao Julia lại lo lắng như vậy, vấn đề này dường như chỉ có mối liên quan rất xa vời với bà, vậy mà sao bà lại trở nên khẩn trương như vậy?

- Tôi nghĩ nên báo cảnh sát. Một mình Chun ở đó rất nguy hiểm.

Ông Zhang lên tiếng và ông nhận được cái gật đầu đồng tình của ông Wu nhưng Julia đột nhiên nắm lấy tay của chồng.

- Không! Ông không được làm thế. Điều đó sẽ nguy hiểm cho con bé.

Julia hét lên, mọi người thực sự ngạc nhiên trước thái độ của bà. Ông Zhang nhìn người vợ vốn vẫn điềm đạm của mình với vẻ mặt khó hiểu.

- Tại sao bà lại có vẻ lo lắng cho cô bé đó hơn cả Wu Chun?

Ông Zhang lo lắng hỏi vợ mình, bà trở nên bối rối hơn bao giờ hết, bà rất muốn nói ra sự thật nhưng vào lúc này sao?

- Vì đó là con gái ông.

Cánh cửa phòng mở ra, mọi người ngạc nhiên quay lại nhìn người vừa bước vào và rồi lại nhìn Julia, người ta không hiểu chuyện gì vừa được nói tại đây.

.....
.....
Ella cố gắng thoát ra khỏi dây trói, cô biết Ken muốn làm gì. Cô không thể nào là nguyên nhân phá hỏng hôn lễ quan trọng này. Tại sao mọi chuyện không thể thuận lợi diễn ra theo những gì mà mọi người đang làm.

- Đừng cố gắng nữa. Cô nghĩ cởi được dây trói này rồi thì cô có thể thoát ra được sao?

Ken nhìn Ella và mỉm cười, hắn vẫn cảm thấy thích thú với cô vì chẳng bao giờ cô tỏ ra lo lắng trước mặt hắn. Hắn đã phòng trường hợp Ella sẽ đánh thắng hắn và đồng bọn nên chuẩn bị sẵn một khẩu súng ngắn để ngăn chặn.

- Này! Tại sao hôm nay, tên Chun đó lại không cưới cô Ella? Ta tưởng hắn sẽ cưới cô chứ không phải là con nhỏ Zhang tiểu thư đó chứ?

Ken vừa mỉm cười vừa kéo chiếc ghế xuống ngồi trước mặt Ella, hắn nhận ra trong đôi mắt của Ella ánh lên sự tức giận, ai mà nghĩ cô gái có đôi mắt này lại bị mù chứ.

- Chun sẽ không đến đâu. Người anh ấy yêu là Zhang tiểu thư. Người bắt ta cũng vô ích thôi.

Ella cố gắng giữ bình tĩnh để nói với Ken, cô biết rằng điều cô vừa nói không phải là sự thật, cô biết Chun sẽ đến nhưng cô mong Chun sẽ đến khi đã hoàn thành hôn lễ nhưng điều này là vô cùng khó khăn, cô ước Danson có thể ngăn chặn Chun.

- Vậy sao? Ta lại không nghĩ như thế. Có vẻ, hắn yêu cô đấy.

Ken mỉm cười và đứng dậy, hắn đạp chiếc ghế và quay ra phía cửa.

Cánh cửa kho hàng mở tung, Chun bình tĩnh bước vào bên trong, anh nhận ra đó là Ken, hắn đang mỉm cười nhìn anh, nụ cười mà hắn biết chắc rằng mọi thứ hắn nghĩ đều đang diễn ra đúng kế hoạch.

- Tiền ở trong này. Mau thả cô ấy ra.

Chun ném va ly tiền xuống dưới đất và nhìn về Ella, cô ấy đang bị trói trên một chiếc ghế, ở bên cạnh là Nick và một tên khác. Khi thấy Chun xuất hiện bọn chúng liền kề sát dao vào cổ của Ella.

- Chun! Sao anh lại đến đây? Còn đám cưới thì sao? Anh là đồ ngốc.

Ella hét lên, 2 tên bên cạnh liền ấn vai của cô xuống để cô im lặng. Ella ghét bản thân mình vào lúc này, cô không thể nào làm gì được sao? Cô chỉ luôn gây thêm phiền phức cho mọi người.

Chun lo lắng nhìn Ella, anh thật sự không biết tại sao đến giờ phút này cô vẫn còn lo cho đám cưới của anh, trong khi anh thì hoàn toàn lo lắng cho sự an toàn của cô lúc này. Chun nhìn Ken và nói: "Sao? Anh có tiền rồi thì thả cô ấy ra được chứ?"

Ken cười vang thành tiếng và nhìn Chun, sao anh lại có thể ngây thơ như thế chứ? Hắn bảo anh đến một mình là anh đến một mình thật, hắn bảo chỉ cần mang tiền hắn sẽ thả Ella ra anh cũng tin sao? Thực ra Ken biết Chun không ngây thơ mà vì anh ta quá lo lắng cho cô gái tên Ella nên dù là ngu ngốc, anh ta cũng làm, anh ta không muốn cô ấy gặp nguy hiểm vì một chút manh động của anh.

- Đừng lo. Trò chơi giờ mới bắt đầu thôi.

Ken mỉm cười và giống như lần trước, trong tay của hắn lại là một cây gậy sắt, hắn đã chờ đợi ngày trả thù này từ rất lâu, làm cho Ella và Chun đau khổ vì những gì đã gây cho hắn.

Chun nhìn Ken tiến đến gần mình và anh biết hắn muốn làm gì. Điều Chun có thể làm lúc này chỉ là đứng im, hắn có Ella trong tay và hắn biết anh chỉ có thể làm được điều đó.

- Chuyện gì đang xảy ra? Có chuyện gì?

Ella hét lên khi cô thấy mọi thứ dường như quá yên tĩnh so với vài phút trước, cô biết Chun đang gặp nguy hiểm, nhưng tại sao anh không chạy. Vì cô sao? Không! Cô không thể để anh gặp nguy hiểm vì cô.

- Bốp!

Một tiếng nện vang lên và Chun khụy xuống dưới đất, đó là cú nện đầu tiên của Ken, anh cố gắng giữ tỉnh táo và đứng lên nhưng ngay lập tức là những cú nện khác.

- Không! Dừng lại.

- Anh kệ tôi. Mau chạy đi.

Ella cố gắng giãy giụa khỏi chiếc ghế, Nick và tên đồng bọn cố gắng hết sức mình để giữ cô.

- Ella. Tôi không sao. Chúng ta sẽ cùng ra khỏi đây.

Chun nói trong hơi thở yếu ớt và những cú nện liên tiếp của Ken, nhưng Ella hiểu anh đang gặp chuyện gì.

- Không! Thả anh ấy ra.

- Không! Chun! Anh là tên ngốc.

Ella hét lên và cô bắt đầu khóc, cô cố sức thoát ra khỏi sợi dây trói, nó khiến cổ tay của Ella bị chĩa và chảy máu nhưng cô dường như không còn nghĩ đến cảm giác của mình, cái cô đang nghĩ đến là những tiếng nện chắc nịch kia.

- Dừng lo. Ella. Chúng ta sẽ về nhà.

Chun vừa chịu những cú đánh của Ken vẫn cố gắng nói với Ella. Ken nhìn phản ứng của 2 người, hấn càng điên tiết, hấn căm ghét cái gọi là nhân nghĩa, tình cảm như thế này. Những cú nện ngày càng mạnh hơn và nhiều hơn, nó lấn át cả tiếng hét của Ella. Có ai đó hãy đến cứu Chun? Là ai cũng được, hãy đến cứu Chun lúc này. Đó là những gì mà Ella đang nghĩ.

.....

.....† ?.

- Sư phụ!

Jiro ngạc nhiên nhìn người vừa bước vào, bên cạnh ông là bác sĩ Cao. Anh không hiểu có phải anh nghe nhầm hay là thầy của anh nói nhầm, rõ ràng thấy anh vừa nói với ông Zhang rằng Ella là con gái của ông ta.

Ông Zhang nghi ngờ nhìn người đàn ông vừa bước vào: “Ông nói thế là sao? Sao ông lại bảo cô gái đó là con gái của tôi. Tôi chỉ có 2 người con gái đó là Hebe và Angela mà thôi.”

Ông Chen khẽ thở dài, ông nhìn Julia và bắt đầu thuật lại mọi chuyện cùng với bà Cao. Thực ra, ông đã biết Ella không phải là con gái của ông sau khi việc truyền máu được tiến hành, ông đã bí mật làm xét nghiệm ADN nhưng cũng giống như bà Cao, Julia, ông không muốn mọi thứ bị đảo lộn, ông nghĩ có lẽ đây là một sai lầm của bệnh viện lúc đưa cho ông đứa trẻ. Và ngày hôm nay, khi nghe tin Ella bị bắt, bà Cao cuối cùng mới nói cho ông biết mọi chuyện.

- Vậy cô gái tên Ella đó mới chính là con gái của tôi?

Ông Zhang gục đầu xuống như không tin vào những gì mình vừa được nghe. Ông giận dữ quay ra nhìn vợ của mình – Julia – sao bà có thể nhẫn tâm làm thế với con gái của mình và cả chị của bà – Bác sĩ Cao- sao bà ta lại có thể đánh tráo con gái của ông.

- Em xin anh. Nếu anh muốn trách mắng em thế nào cũng được nhưng giờ em chỉ xin anh hãy cứu con gái của em.

Julia quỳ xuống bên cạnh chồng và nắm chặt lấy bàn tay của ông, bà đang cầu xin sự giúp đỡ, bà biết bà không xứng đáng được tha thứ. Bà chỉ cần những đứa con gái của bà sẽ được hạnh phúc.

Cuối cùng, ông Chen và ông Wu quyết định sẽ báo cảnh sát, dù sao Chun đã đi được một lúc nếu như tính thời gian thì anh vừa đến kho hàng, nếu lúc này cảnh sát đến sẽ kịp. Họ đều sợ bọn chúng không dễ dàng tha cho 2 người. Có trách thì trách Chun đã quá mạnh động.

Họ yêu cầu những người phụ nữ nên ở lại đây và chăm sóc Angela, còn họ sẽ nói chuyện với cảnh sát. Lúc ra đến cửa, ông Wu kéo ông Chen lại: “Xin lỗi ông! Tôi biết giờ không phải là lúc thích hợp để nói chuyện này nhưng tôi có chuyện muốn hỏi ông.”

Ông Chen ngạc nhiên nhìn ông Wu, giờ con trai của ông ta đang gặp nguy hiểm vậy mà ông ta lại có chuyện muốn nói với ông, có lẽ đây là một chuyện vô cùng quan trọng. Ông gật đầu và thấy vẻ mặt khó xử của ông Wu.

Cảm giác lo lắng trong lòng của Selina vẫn không yên. Cô tưởng rằng đám cưới này sẽ kết thúc mọi thứ nên khi nó diễn ra càng nhanh chóng cô càng cảm thấy an toàn nhưng mọi chuyện giờ bị đảo lộn hoàn toàn. Selina sợ hãi khi nghe những điều mà bà Cao nói. Nếu như đó là sự thật vậy người có khả năng khắc chế Chun theo tiên đoán của Tang gia phải là Ella chứ không phải là Angela? Vậy đám cưới này thực ra là sự vô ích sao? Ông trời đang trêu đùa họ sao? Đến giờ thì Selina thực sự hoảng sợ khi không biết liệu ai trong 2 người họ mới là Quý nữ. Ban đầu cô tưởng đó là Ella và cô tin khi Tang gia nói rằng người có khả năng không chế sức mạnh của Ngoại Quỷ là Angela. Đâu mới là sự thật?

- Không thấy Angela đâu cả.

Julia hốt hoảng nói bước vào phòng thông báo với mọi người, bà muốn đi thăm Angela xem cô đã tỉnh chưa nhưng khi đến đó, gian phòng trống không. Mọi người thực sự hoảng sợ trước những diễn biến liên tiếp xảy ra trong một khoảng thời gian quá ngắn như vậy.

- Chẳng nhẽ, cô ấy muốn đến nhà kho.

Selina hét lên và cô biết linh cảm của mình lần này là đúng, Angela đã đến nhà kho, sẽ có chuyện không hay xảy ra khi 3 người họ gặp nhau.

- Jiro! Hãy mau đưa tôi đến đó.

Selina nắm lấy tay của Jiro và kéo anh đi, ngay lập tức Danson cũng đi cùng họ. Tất cả đều mong không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra với tất cả mọi người.

44. Chương 44

CHAP 44: ÁO CƯỚI NHUÔM MÁU

Ken sau một hồi đánh Chun cũng bắt đầu cảm thấy đuối sức, trong khi đó Chun hoàn toàn gần như mất cảm giác về những cú nện của Ken, anh có thể gắng gượng đến phút này có lẽ là vì ý nghĩ anh sẽ mang Ella thoát khỏi chúng.

Ken hậm hực nhìn Chun, hẳn cũng không muốn chơi trò chơi này thêm nữa, hẳn vung cây gậy lên và quyết định đánh đòn cuối cùng.

- Đại ca quyết định giết hẳn thật rồi.

Ella hoảng sợ khi nghe thấy tên bên cạnh nói.

- Không!

Ella hét lên và chỉ trong tích tắc, sợi dây trói của Ella cuối cùng cũng lỏng ra vì nó đã nhuốm đầy máu của cô, Ella vùng ra khỏi tay của Nick và đồng bọn, cô quên mất rằng Nick đang kề dao vào cổ của cô. Nick hốt hoảng vội rút con dao lại vì vậy nó chỉ khiến cổ của Ella bị một vết cứa nhỏ. Nhưng dường như Ella không biết cổ của mình vừa chảy máu, cô lao về nơi mà cô cảm nhận được khí của Ken.

Ken khựng lại khi thấy có người đang ôm lấy chân của hắn.

- El...la!...

Chun gọi tên Ella trong hơi thở yếu ớt và ánh mắt của anh dường như bắt lực khi nhìn thấy Ella đang ôm lấy Ken, cổ và tay của Ella đã bắt đầu chảy máu.

- Không! Đừng đánh anh ấy nữa. Tôi xin anh đó.

Ella bật khóc và giọng nói của cô chính là sự nản nỉ. Chưa bao giờ Ella nản nỉ bất kỳ ai, đặc biệt là những kẻ như Ken, nhưng lần này cô vừa khóc vừa nói.

- Không! Ella.

Chun cố gắng gồng mình để có thể lắc đầu nói với Ella. Giá như cô có thể nhìn thấy anh lúc này, thấy anh đau khổ vì cô đang phải nản nỉ người khác vì anh. Giá như cô biết anh thù bị đánh còn hơn phải nhìn thấy cô bị thương và khóc lóc trước mặt một người như Ken.

Nhưng Ella không nhìn thấy, cô đang thực sự cảm thấy tuyệt vọng vì những gì mà cô đã gây ra cho Chun. Đối với Ella, chỉ cần Chun sống.

Nick buông rơi con dao xuống dưới đất, hắn hoảng sợ vì những gì mà hắn đang nhìn thấy về cô gái đó. Hắn nhìn sang Ken, đại ca của hắn đã ngừng lại, hắn nhận ra khuôn mặt của đại ca hắn cũng giống như hắn, cũng đầy bất ngờ nhưng rồi ngay lập tức lại trở nên tức giận.

- Đứng. Đại ca. Chúng ta đã có tiền. Nếu chúng ta không đi nhanh thì có lẽ cảnh sát lại đến như lần trước.

Nick tiến đến gần Ken và giữ lấy cây gậy sắt đã đầy vết máu của Chun, Ken hăm hực vứt cây gậy xuống và đẩy Ella ra.

- Hừ! Nhưng ta sẽ không tha cho chúng mày dễ dàng thế đâu.

Ken nói và ngay lập tức, đồng bọn của hắn đổ những bình xăng chứa trong nhà kho.

Trước khi đóng cửa nhà kho và cầm tiền bỏ chạy, Ken đã châm một ngọn lửa, không đầy mấy phút nữa, cả nhà kho này sẽ bốc cháy. Hắn cười vì cuối cùng, hắn cũng làm được một việc mà theo hắn là việc tốt – cho 2 kẻ si tình chết chung.

.....

.....

- Chun! Anh sao rồi?

Ella cố gắng tiến đến bên cạnh Chun và khi cô khẽ chạm vào người anh, cô nhận ra anh đang bị thương rất nặng, cô cảm nhận được máu đang bắt đầu chảy ra từ khắp các vết thương. Cô không thể trị thương cho anh, sức mạnh đó của cô đã mất sau khi ở ngôi nhà cổ và một chút năng lực cuối cùng là dùng phong ấn giúp Selina. Chun nhìn cổ tay của Ella đang chảy máu nhưng cô lại vẫn lo lắng cho mình, anh thực sự cảm thấy xót xa.

Ella bắt đầu cố gắng nâng anh đứng dậy, cô biết nhà kho này chuẩn bị cháy, xăng đã được đổ khắp nơi. Chun cố gắng đứng dậy nhưng các vết thương của anh quá nặng và cửa kho đã bị Ken khoá ngoài.

- Ella. Anh xin lỗi.

Chun bất lực nói khi anh biết họ không thể nào thoát ra khỏi đây.

- Chun! Anh là đồ ngốc. Sao anh lại đến đây? Đáng nhẽ anh phải cưới Zhang tiểu thư. Sao anh lại vì em mà đến đây?

Ella bật khóc và cô ngã khụy xuống dưới đất, cô không muốn chuyện này xảy ra. Cô không muốn anh và cô có kết thúc như vậy. Lý do cô xuất hiện trên nhân gian là để anh không có kết thúc này nhưng tại sao mọi thứ vẫn như vậy?

- Ella! Ella!

Chun cố gắng hết sức mình gọi tên cô và ôm lấy Ella, cô vẫn tiếp tục vừa khóc vừa mắng anh ngốc. Dù anh biết họ có thể không ra khỏi đây nhưng Chun đột nhiên thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết, giây phút này khiến anh nhận ra với anh: Ella quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Nếu phải chết mà được ở bên cạnh cô, Chun nghĩ đó là lựa chọn đúng đắn.

- 2 người... 2 người... tại sao?

Một giọng nói vang lên và cánh cửa kho hàng từ từ mở ra. Chun bị những ánh sáng bên ngoài làm cho loá mắt, anh vẫn ôm chặt Ella trong tay và quay về phía người vừa mới mở cửa kho hàng cho họ.

- Angela.

Chun ngạc nhiên nhìn Angela trong bộ váy cưới trắng tinh nhưng ánh mắt Angela tràn ngập sự tổn thương và căm tức giận. Ella nhận ra Angela vừa mới đến. Cô đỡ Chun đứng dậy và vui mừng nói:

- Angela. Chúng ta mau đưa Chun ra khỏi đây.

Nhưng Angela vẫn đứng im một chỗ, Chun nhận ra sự bất thường của Angela và đột nhiên, anh cảm nhận dường như cô ấy sẽ gây nguy hiểm cho Ella.

- Không! Không ai được đi đâu hết cho đến khi chúng ta nói xong chuyện này.

Angela tức giận nói, Chun khế siết chặt lấy vai của Ella. Anh cảm nhận Angela trước mặt họ không còn là cô tiểu thư hiền lành mà họ đã quen.

- Angela. Chúng ta phải ra khỏi đây ngay lập tức. Sau đó, em sẽ giải thích với chị.

Ella nói và chờ sự giúp đỡ của Angela nhưng cô vẫn đứng im. Đối với Angela, chuyện nhà kho bốc cháy giờ không còn quan trọng, cái mà cô muốn biết bây giờ là cô thực sự có gì?

- Không! Cô im đi.

- Chun! Anh hãy nói cho em biết anh chọn em hay cô ta?

Angela cố gắng nén những giọt nước mắt và hỏi Chun, anh lúng túng nhìn Angela, anh biết mình sẽ chọn ai nhưng anh cũng phải giữ lời hứa với Angela, anh sẽ cưới cô.

- Anh...

Chun do dự và anh nhận ra đôi vai của Ella đang run.

- Không! Angela. Chị đừng nói chuyện này nữa. Chúng ta mau ra khỏi đây. Chúng ta ra khỏi đây rồi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Ella khế tách ra khỏi Chun và tiến đến bên Angela, cô cố gắng tìm kiếm đôi bàn tay của Angela và nắm lấy nó nhưng Angela lại gạt tay của cô ra. Angela hận Ella, hận người con gái đã cướp hết mọi thứ của cô.

- Không! Tránh ra. Cô làm sao mà hiểu những điều mà tôi đã phải chịu.

Angela hét lên và đẩy Ella ra khiến cô bị ngã xuống dưới đất, Chun định chạy đến bên cạnh Ella nhưng Angela đã đứng chắn giữa 2 người.

- Anh yêu cô ta sao? Được thôi. Để tôi nói cho anh biết anh thực sự là ai nhé? Wu Chun! Ah không! Ngoạ Quỷ mới đúng.

Angela cười và nhìn Chun với ánh mắt tức giận. Chun bắt giác giật lùi khi nghe thấy Angela nhắc đến cái tên Ngoạ Quỷ, cảm giác trái tim đau nhói lại quay trở về.

- Không! Đừng nói.

Ella hét lên và bật dậy nắm lấy tay của Angela nhưng Angela cười to hơn và gạt tay của Ella ra.

- Để tôi nói cho anh biết nhé. Anh là Ngoạ Quỷ. Anh vì muốn đòi lại đôi mắt mà tồn tại.

Ella bắt lực hét lên: “Đừng nói. Tiểu thư. Đừng nói điều đó.”

Angela trừng mắt nhìn Ella và bắt giác cô đẩy Ella về phía của Chun. Nhưng Chun lại không đỡ lấy Ella, anh trở nên hỗn loạn và cả 2 người cùng ngã xuống dưới đất.

- Ngoạ Quỷ... đôi mắt...

Chun cảm thấy những từ đó như ngàn mũi kim đâm vào trái tim của anh, nó khiến anh không còn đủ tỉnh táo và minh mẫn.

- Không! Đau quá.

Chun hét lên, anh ôm lấy đầu của mình và ngã xuống dưới đất. Những hình ảnh như một đoạn băng tua nhanh lúc ẩn lúc hiện trong trí nhớ của anh. Hình ảnh khóm hoa, người con gái, toà lâu cổ, ngọn nến, đôi mắt, tiếng cười, giọt nước mắt từ đôi mắt nâu, nụ cười và cái nhìn xảo trá.

- Không! Đau quá.

- Tôi hỏi anh nhé. Chun! Anh vẫn yêu cô ta chứ nếu tôi nói rằng cô ta chính là người đã lừa lấy đôi mắt của Ngoại Quý. Anh vẫn yêu cô ta chứ?

Angela vừa khóc vừa nói, sự tức giận của cô cũng như ngọn lửa đang bao quanh nhà kho này. Cô cầm hận 2 người họ. Cô muốn họ phải chịu những đau khổ mà cô đã chịu. Phải. Chẳng ai biết được rằng cô và Ella ai mới là Quý nữ?

- Đừng nói nữa.

Chun ôm lấy đầu và hét lên, anh không muốn nghe bất kỳ một lời nói nào nữa. Tiếng cười vang khắp nhà kho, không phải là tiếng cười của Angela mà là tiếng cười của hắn, tiếng cười của người mà anh muốn quên

- Ngoại quý.

- Đúng. Chính cô ta đó.

Giọng nói thúc giục Chun khiến anh hét lên: “Đừng nói nữa. Không phải.”

- Không! Chun.

Ella cố gắng tiến đến gần Chun nhưng ngay khi cô vừa chạm vào anh thì lập tức cô bị Chun đẩy ra.

- Đừng động vào tôi.

Chun hét lên và anh ngã xuống, đôi tay anh chạm vào con dao mà Nick đã buông rơi khi nãy.

- Anh vẫn yêu cô ta sao? Vẫn yêu người mà đã lấy đi đôi mắt của anh sao?

Tiếng cười và giọng nói của Angela hoà lẫn với tiếng cười của Ngoại Quý. Nó khiến Chun đau đầu kinh khủng.

- Không! Đừng đến gần tôi.

Chun hét lên khi nhận ra Ella đang tiến đến gần anh và trong lúc vô thức, Chun vung con dao lên.

Ella cảm giác nhói đau ở ngực.

Cô chạm tay vào nơi cô cảm giác ấm nóng. Và cô biết chuyện gì vừa xảy ra ở đây.

Chun buông tay ra khỏi con dao và anh nhìn chiếc váy trắng tinh của Ella bị thấm đỏ máu. Chun nhìn đôi bàn tay của mình, nó cũng là máu.

- Không

Tiếng hét đó không phải là của Chun mà của Angela, cô nhìn Ella dần dần khụy xuống trước mặt Chun. Cô không biết mình vừa làm gì. Chuyện gì vừa xảy ra ở đây? Cô đã làm gì họ.

- AAAAAAAAAAAAAA.

Chun hét lên và toàn bộ tà khí của Ngoại Quý phát ra, nó khiến ngọn lửa quanh kho hàng bốc cháy cao hơn, nóng hơn và mạnh hơn như mối hận trong lòng của anh, trong lòng của Angela vậy.

- Chun!

Ella yếu ớt gọi tên anh lần cuối. Đây là cái mà họ mong muốn sao? Đầu thai thành người để trả món nợ này.

45. Chương 45

CHAP 45: TRÁI TIM CỦA QUỶ

- Ella!

Jiro hét lên và chạy đến bên cạnh Ella, cảnh tượng ở kho hàng vào 6 tháng trước lại hiện ra trước mắt anh. Nhưng lần này, Ella trong tay của anh đang chảy rất nhiều máu. Selina kinh hoàng nhận ra Chun đang hoàn toàn bị mất khả năng khống chế, nó cũng không phải như lúc ở ngôi nhà cổ mà dường như nó giống như lần anh bị ngắt đi ở bữa tiệc, đó hoàn toàn là khí của Ngoại Quỷ nhưng lại như đang ngủ yên. Danson cũng hoảng hốt không kém mọi người khi anh chạy đến bên cạnh Angela và nhận ra cô hoàn toàn đang rơi vào trạng thái hôn mê.

- Jiro. Cún Chun...

Ella với đôi tay đầy máu níu lấy cánh tay của Jiro, những giọt nước mắt cứ tiếp tục rơi hoà lẫn vào với những giọt máu đang chảy xuống ướt đầm cả sàn.

- Ella. Em nói gì. Anh không hiểu.

Jiro hoảng sợ khi thấy máu của Ella cứ thế chảy ra nhiều hơn và dường như cô đang dần thiếp đi trong tay của anh. Đúng lúc này, cún Chun chạy đến bên cạnh của Ella, nó dụi đầu vào cánh tay của cô.

- Cứu... Chun...

Ella cố hết sức đưa cánh tay chạm vào đầu của cún Chun.

- Em nói gì vậy Ella? Đừng nói nữa. Anh sẽ đưa em ra khỏi đây.

Jiro nói và bế Ella lên, bàn tay của cô từ từ buông thõng xuống và rời xa khỏi cún Chun.

- Hãy cứu anh ấy.

Jiro vẫn nghe thấy tiếng Ella lẩm nhẩm một điều gì đó nhưng anh không thể nghe rõ.

- Selina. Mau đưa Chun ra khỏi đây.

Jiro quay lại gọi giật Selina nhưng anh kinh ngạc nhận ra tình trạng của Chun.

- Anh đi trước đi. Hãy mau đưa Ella đến bệnh viện.

Selina quay ra nói với Jiro, anh nhìn Ella trên cánh tay anh và nhìn Selina.

- Tôi sẽ gặp lại anh sau.

Selina gật đầu nói với Jiro, anh vội vàng cùng với Danson đang bế Angela trên tay chạy ra khỏi nhà kho. Lúc này, ngoài Selina ra, còn có một người ở lại trong đó – cún Chun.

.....

.....

- Ngoại Quỷ ca.

Selina nhìn vào đám khí đang bao trùm lấy Chun, cô biết người đàn ông trong đó không phải là Chun mà là một người khác, chính là người đàn ông đầy thù hận vào 500 năm trước, khi ngồi trước Vọng Ưu lâu.

Đôi mắt của Ngoại Quỷ từ từ động đậy, hần bắt đầu chuyển động khi nghe thấy có người gọi tên của hần, cuối cùng hần cũng có thể trở về với cái tên mà hần mong muốn: “Ngoại Quỷ.”

Selina hoảng sợ nhìn người đàn ông đang nhìn cô, cô biết đó là Ngoại Quỷ nhưng đôi mắt đầy thù hận đang nhìn cô, đó không phải là Ngoại Quỷ ca của cô.

- Đó là ai?

Selina quay sang hỏi người đứng bên cạnh cô. Từ trong đám lửa lớn của kho hàng xuất hiện một ánh sáng màu trắng xanh và rồi hình ảnh người thanh niên với khuôn mặt lãnh đạm và lạnh lùng xuất hiện. Không ai khác đó chính là Bạch Vô Thường, cuối cùng thì mọi chuyện cũng đến lúc cần được giải quyết.

.....† ?.

.....† ?...

- Bác sĩ. Bác sĩ...

Jiro và Danson hốt hoảng xông Ella và Angela vào trong bệnh viện, các bác sĩ trực ngay lập tức nhận ra tình trạng nguy hiểm của Ella, họ đưa cô lên giường bệnh, nói các ông thở và chuyển cô vào phòng cấp cứu.

- Ella. Em sẽ không sao. Không sao đâu.

Jiro nắm chặt bàn tay của Ella và liên tục nói với cô nhưng Ella dường như không còn nhận thức được bất kỳ điều gì, điều mà cô luôn lẩm bẩm lúc này chỉ là: “Chun.”

.....

.....

- Là người. Tiểu Quỷ.

Ngoạ quỷ nhếch mép mỉm cười với Selina, lần này, hắn đã hoàn toàn thức tỉnh, hắn biết rõ hắn là ai, hắn biết rõ hắn vừa làm gì. Hắn cười khi thấy thân thể của hắn đang tràn ngập tà khí, hắn cười khi nhìn xuống bàn tay đầy vết máu của Ella, hắn cười khi biết mình đã trả được mối thù mà hắn đã mang theo suốt 500 năm.

- Không. Người không phải là Ngoạ Quỷ ca. Người không phải.

Selina giật mình lùi lại khi nhìn thấy trong đôi mắt của Ngoạ Quỷ hoàn toàn chỉ toàn là thù hận, cô không còn nhận ra một Ngoạ Quỷ mà cô đã kính trọng khi ở Địa ngục và một Wu Chun mà cô đã bảo vệ trên nhân gian. Người đàn ông trước mặt cô đang mỉm cười nhưng cô sợ tiếng cười đó.

- Người có hạnh phúc không? Ngoạ Quỷ.

Ngoạ Quỷ quay về hướng của người vừa hỏi hắn, hắn nhận ra đó là Bạch Vô Thường. Hắn đương nhiên là hạnh phúc rồi. Hắn đã trả được thù, lấy lại thân xác của hắn.

- Đương nhiên, Ta...

Hắn định nói rằng hắn hạnh phúc nhưng bỗng nhiên trái tim của hắn đau đớn đến lạ thường. Đó là trái tim của hắn nhưng sao nó lại đau đớn, lại đập những nhịp đập khác hẳn với chính những gì mà hắn cảm nhận, trái tim của hắn không cho hắn nói hắn hạnh phúc.

- Người mà người vừa đâm là ai?

Bạch Vô Thường bình thản hỏi Ngoạ Quỷ và tiến gần đến bên cạnh hắn hơn. Hắn do dự nhìn người đàn ông đang bước về phía của hắn. Đó là Bạch Vô Thường mà hắn quen ở địa ngục sao? Dường như người đàn ông đó không phải, có gì đó ở anh ta khiến cho Ngoạ Quỷ lo sợ, hắn sợ anh ta sẽ làm cho hắn hối hận về việc mình đã làm.

- Huynh định làm gì vậy?

Selina hốt hoảng chạm vào Bạch Vô Thường nhưng anh chỉ là hình ảnh nên cô không thể nắm lấy anh.

- Không sao. Rồi cô sẽ biết.

Bạch Vô Thường trả lời Selina và bắt đầu bước đến gần Chun hơn, anh dễ dàng bước vào luồng tà niệm của Ngoạ Quỷ.

- Đứng lại! Đừng đến gần ta.

Ngoạ Quỷ hét lên và hắn ôm chặt lấy ngực của mình.

Bạch Vô Thường mỉm cười, nụ cười lạnh lùng nhất mà anh từng có: “Người vẫn chưa trả lời ta. Cô gái đó là ai?”

Ngoạ Quỷ muốn cất tiếng nói, muốn nói rằng đó là người con gái mà hắn cảm hận, là “Quỷ nữ.” Nhưng cuối cùng, hắn không nói được, lại là những nhịp đập khiến hắn cảm thấy hối hận.

Bạch Vô Thường để một ngón tay vào trán của Ngoạ Quỷ, hắn muốn tránh những ánh mắt của anh ta khiến hắn ngừng lại, hắn đứng im bất động và trong khoảng khắc đó, hắn bất ngờ bật ra một cái tên.

- Ella!

- Bác sĩ. Huyết áp của bệnh nhân đang giảm. Có thể chúng ta sẽ mất cô ấy.

Vị bác sĩ gây mê thông báo với bác sĩ phẫu thuật, tình trạng của cô gái đang vô cùng nguy hiểm. Họ biết có thể mất cô bất cứ lúc nào.

- Nào. Cố lên cô gái.

Một nữ y tá trẻ nắm lấy cánh tay của Ella, cô kinh ngạc nhận ra Ella đang khóc và nắm chặt lấy bàn tay của mình, không phải cô ấy đang bị hôn mê sao.

.....

.....

- Không! Ngừng lại.

Ngoạ Quỷ hét lên và hắn muốn chạm vào Bạch Vô Thường nhưng hắn không làm được. Bạch Vô Thường mỉm cười và bước ra khỏi luồng tia niệm. Hắn cảm giác trái tim của hắn đau đớn. Bạch Vô Thường vừa làm gì hắn mà trong đầu hắn lại xuất hiện những hình ảnh kỳ lạ.

- Không! Ta không nhầm. Đó chắc chắn là cô ta.

Hắn lại hét lên và lần này, tà khí bao bọc quanh hắn trở nên mạnh mẽ, dường như hắn sợ có lẽ nếu không có những tà khí này có lẽ hắn sẽ không thể bảo vệ được bản thân mình. Hắn sợ những gì mà vừa lướt qua trong đầu của hắn. Hắn nhớ lần thứ 2 khi hắn thức tỉnh, khi hắn dưới hình dạng của Chun đứng đơn độc một mình với Ella, đáng nhẽ, lần đó hắn đã thức tỉnh khi ở gần cô ta nhưng hắn lại bị ngắt đi. Vì sao? Vì sao hắn không thể nào nhớ được chuyện đó.

- Để ta nói cho người biết chuyện gì đã xảy ra.

Một tiếng nói vang lên trong đầu của hắn khiến hắn đau đớn, trái tim của hắn vẫn đập những nhịp đập hối hận.

- Chuyện gì vậy?

Selina hoảng sợ nhìn Ngoạ Quỷ, cô quay sang hướng của Bạch Vô Thường, anh ta không nói gì.

- Không phải. Đó không phải là sự thật.

Ngoạ Quỷ hét lên và hắn không tin những hình ảnh hắn vừa mới nhìn thấy, lần đó, chính Ella là người đã ngăn cản hắn thức tỉnh, chính cô ta đã ôm lấy hắn khi sức mạnh của hắn dường như sắp phát ra.

- Người biết cô ấy là ai phải không?

Bạch Vô Thường hỏi Ngoạ Quỷ, hắn giận dữ nhìn anh và ngay lập tức hắn phát tà khí về phía của anh.

- Im đi. Ta không biết. Đừng nói trong đầu ta như thế.

Hắn hét lên nhưng Bạch Vô Thường chỉ là ảo ảnh thì dù hắn có làm thế cũng không được ích gì, điều hắn làm chỉ là khiến cho ngọn lửa của kho hàng bốc cao hơn lên mà thôi.

- Ta không nói. Chính người nói.

Bạch Vô Thường trả lời, trong khi Selina lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô ngược lên nhìn Ngoạ Quỷ, cô nhận ra đôi mắt của Ngoạ Quỷ đã thay đổi.

- Đó là không phải là Ngoạ Quỷ!

Selina khẽ nói và cô nhận được cái gật đầu từ Bạch Vô Thường. Vậy nghĩa là Chun chưa hoàn toàn biến mất.

- Không. Im đi. Đừng nói. Ta không nhầm. Chính là cô ta.

Ngoạ Quỷ hét lên, dù hắn không hiểu tại sao mọi chuyện lại trở nên như thế này. Tại sao những hình ảnh của cô gái đó hiện lên trong đầu của hắn khiến hắn nhận ra hắn luôn cảm thấy ấm áp bên cạnh cô gái đó, khiến hắn nhận ra hắn dường như đã nhầm. Nhưng chuyện này là không thể?

- Người và ta đều nhầm.

Tiếng nói khác vang lên khiến cho Ngoạ Quỷ hoảng sợ, hắn không biết ai đang nói, có gì đó kỳ lạ đang xảy ra ở đây.

- Người đó đã báo cho chúng ta biết rằng chúng ta đã nhầm nhưng không có ai trong chúng ta nhận ra.

Giọng nói đó lại vang lên trong đầu của Ngoạ Quỷ, hắn không biết ai đang nói với hắn và “người đó” thực ra là ai?

- Ai? là ai đang nói? Ta không nhầm.

Hắn vẫn hét lên và bỗng nhiên hắn thấy trái tim của hắn đập rất nhanh, rất nhanh.

- Cả 2 chúng ta đều nhầm.

Giọng nói đó vang lên và hắn biết, đó chính là Chun đang lên tiếng. Và rồi những đoạn ký ức của Chun như ùa về trong đầu hắn. Trái tim của hắn đập những nhịp đập hết sức bình thường, những nhịp đập nhẹ nhàng như muốn nói với hắn rằng hắn đã nhầm.

Thịch! Thịch! Thịch!

Hắn chạm tay và trái tim của mình. Trái tim của hắn sao lại có những nhịp đập nhẹ nhàng như thế này? Sao trái tim của hắn lại chứa toàn hình ảnh của cô gái đó.

- Không đúng. Ta không thể nào nhầm. Lần đầu tiên ta gặp cô ta, ta biết cô ta là ai.

Hắn hét lên nhưng rồi sau đó, một hình ảnh khác lại hiện lên.

- Người muốn làm thế sao?

Một cô gái quỳ trước người đàn ông có khuôn mặt lạnh băng.

- Tôi không thể để anh ấy chịu đau đớn. Tôi biết thật ra sâu thẳm trong trái tim của anh ấy vẫn rất yêu tiểu thư. Xin ngài! Hãy trao đổi thân phận của tôi cho tiểu thư. Hãy cho anh ấy đôi mắt của tôi. Đó là cách tôi trả lại ơn nuôi dưỡng của tiểu thư và anh ấy.

Người đàn ông khẽ thở dài: “Nhưng người chỉ là một khóm hoa. Nếu như người muốn làm việc đó thì người biết số mệnh của mình sẽ như thế nào không?”

Cô gái khẽ mỉm cười: “Không! Tôi không cần biết. Chỉ cần họ có thể hạnh phúc.”

Những hình ảnh đó lướt qua đầu của Ngoạ Quỷ, hắn kinh ngạc nhìn xuống 2 bàn tay của mình, hắn đã làm gì đây? Hắn đã nhầm thật sao?

Trái tim của hắn đã không còn đập những nhịp đập đau đớn kể từ lần thứ 2 gặp Ella, chính trái tim của hắn đã báo cho hắn biết Ella không phải là cô gái mà hắn tìm nhưng hắn lúc đó vì thù hận nên không nhận ra điều đó. Hắn không nhận ra rằng trái tim của hắn đã thay đổi, hắn ngủ yên trong con người Chun để chờ cơ hội thoát ra, hắn sẵn sàng làm mọi thứ để Chun thức tỉnh nhưng bao nhiêu lần hắn đều thất bại, đều có điều gì đó khiến hắn không thể hoàn toàn thức tỉnh, hắn tưởng rằng đó là vì phong ấn của Tang gia, vì ý chí mạnh mẽ của Chun khi muốn bảo vệ Ella. Nhưng còn một người nữa cũng cản trở hắn – chính bản thân hắn – chính trái tim lương thiện của hắn đã báo hiệu cho hắn. Chính trái tim mà hắn tưởng đã chết cùng với người con gái 500 năm trước lại đánh thức hắn nhưng hắn đã chạy trốn nó.

- Không

Hắn hét lên và lần này, thay vì đôi mắt của mình hắn đưa tay chạm vào trái tim của hắn, hắn không cần trái tim này.

- Đừng. Ngoạ Quỷ ca.

Selina hét lên khi cô thấy Ngoạ Quỷ muốn làm gì, cô không muốn mất anh như thế này.

.....

.....

- Bác sĩ! Nhịp tim của bệnh nhân hết sức bất thường.

Lại một lần nữa tình trạng của Ella trở nên nguy kịch hơn. Người bác sĩ nhìn vào máy theo dõi, khẽ thở dài, ông buông dao mổ và ngẩng lên nhìn mọi người.

- Phần còn lại, nhờ mọi người. Chúng ta phải thông báo với gia đình bệnh nhân.

Mọi người biết câu nói đó có ý gì nhưng cô y tá đang nắm lấy tay của Ella vẫn cảm nhận thấy hơi ấm của cô.

- Không! Bác sĩ. Cô ấy vẫn đang nắm chặt lấy tay tôi.

Người y tá hét lên nhưng bác sĩ lắc đầu nói với cô, lúc này nhịp tim của Ella đang thực sự yếu đi.

46. Chương 46

CHAP 46: SỐ MỆNH

- Không! Chun! Đừng làm vậy.

Ngoạ Quỷ giật mình vì thấy có ai đó đang ôm lấy hắn, cảm giác này hắn biết là từ đâu.

- Ella!

Selina giật mình khi cô nhận ra có một ảo ảnh khác lại hiện lên trước mặt mọi người, đó là Ella. Sao cô ấy lại ở đây? Chẳng nhẽ, nếu cô ấy ở đây thì...

- Bạch Vô Thường! Ella tại sao lại ở đây?

Selina quay ra hỏi Bạch Vô Thường nhưng cô nhận ra trong ánh mắt của Bạch Vô Thường là sự bi thương, người đàn ông không bao giờ có tình cảm này lại thể hiện ánh mắt như vậy. Bạch Vô Thường có lẽ cũng đã không còn là kẻ lạnh lùng như anh ta tưởng.

- Ella!

Ngoạ Quỷ nói nhưng hắn biết không phải là hắn nói mà là người thanh niên tên Wu Chun ở trong con người của hắn đang nói.

- Xin lỗi.

Hắn lại nói, lần này hắn không biết là Wu Chun nói, phần thiện trong hắn nói hay là chính bản thân của hắn nói.

- Không sao! Không sao đâu. Chun!

Ella vẫn ôm chặt từ phía sau của Chun, cô biết anh đã nhận ra cô là ai. Cô chỉ cần anh có thể hoàn toàn hiểu rõ trái tim của mình thì cô đã thực sự làm được điều mà cô mong muốn.

- Xin lỗi.

Lần này, Ngoạ Quỷ biết chính hắn là người nói, những giọt nước mắt rơi ra, hắn biết chính hắn khóc. Thì ra sau bao nhiêu năm, hắn cũng khóc, những giọt nước mắt mặn chát này chính là của hắn. Hắn vì thù hận

mà đã làm tổn thương đến cô gái đang ôm lấy hắn, đang nói với hắn rằng: “Không sao!” Hắn vì thù hận mà đã lừa dối trái tim của mình.

- Không sao. Chỉ cần anh không sao.

Ella khẽ nói và đôi bàn tay của cô dần dần buông ra, đã đến lúc cô phải đi.

.....

.....

Luồng tà khí bao bọc quanh Ngoạ Quỷ dần dần tan biến. Selina vội vàng chạy đến bên cạnh của Chun, cô nhận ra tà khí quanh người của Chun đã không còn nhưng người đang ở trước mặt của cô là ai đây. Là Chun hay là Ngoạ Quỷ?

Người đàn ông dần dần ngửa khuôn mặt lên.: “Ella. Ella đâu?”

Selina bỗng nhiên rơi nước mắt, cô nhận ra người đó chính là Chun, thực sự là Wu Chun vì chỉ có Wu Chun mới gọi cô gái đó là Ella.

.....

.....

- Ella! Ella.

Jiro quỳ xuống bên cạnh giường bệnh và nắm lấy tay của cô, ở bên cạnh họ là ông bà Zhang, ông Chen và bà Cao. Ông Chen ôm lấy tay đứa con gái của mình.

- Cha! Jiro.

Ella từ từ mở mắt và mỉm cười với họ, lúc này, Jiro không thể kiềm chế những giọt nước mắt của mình. Tại sao người ta lại nói rằng Ella sẽ chết? Không thể.

- Mẹ.

Ella khẽ gọi và rời khỏi bàn tay của Jiro, Julia không tin vào tai mình khi nghe Ella gọi mẹ, bà kinh ngạc khi không biết liệu có phải Ella đang gọi bà không. Bà đưa tay nắm lấy tay của Ella.

- Mẹ. Con rất vui khi mẹ là người đầu tiên chọn trang phục cho con.

Bà bật khóc và ôm lấy bàn tay của Ella, con gái bà biết hết mọi chuyện từ lúc nào và tại sao nó lại im lặng không nói?

- Jiro! Em xin lỗi. Cha và mẹ của em nhờ anh chăm sóc.

Ella khẽ mỉm cười và nói với Jiro, anh cố nén giọng và nói với cô: “Không. Em sẽ không sao đâu.”

Ella tuột nhẹ bàn tay ra khỏi tay của Julia, cô cố gắng tìm kiếm bàn tay của Jiro: “Em xin lỗi.”

Khi Jiro nắm được lấy bàn tay của Ella, cô khẽ mỉm cười và anh nhận ra bàn tay anh đang nắm trở nên lạnh ngắt.

.....

.....

- Ella! Ella đâu?

Chun hoảng hốt gọi tên Ella và ôm lấy cánh tay của Selina, Selina biết chuyện gì đã xảy ra với Ella.

- Em... Cô ấy...

Selina ngáp ngừng nói, cô nhìn vào đôi mắt đang tràn đầy sự hy vọng của Chun, cô không đủ can đảm để nói với Chun điều đó.

- Tại sao? Tôi đã làm gì vậy?

Chun nhìn xuống 2 bàn tay của mình, anh giận dữ nhìn Selina và nhìn Bạch Vô Thường.

- Không phải 2 người xuống đây để ngăn chặn việc này xảy ra sao? Tại sao các người lại không làm được gì? Selina bật khóc trước sự tổn thương của Chun nhưng Bạch Vô Thường thì không, anh bình thản nhìn Chun.

- Nếu cậu muốn cứu sống Ella thì vẫn còn kịp.

Bạch Vô Thường trả lời họ, cả Chun và Selina đều không tin vào những gì mà họ nghe thấy từ anh ta.

- Anh nói thế là thế nào?

Chun vùng đứng dậy và chạy đến bên Bạch Vô Thường.

- Chúng ta phải mau ra khỏi đây.

Lúc này, Selina mới nhớ họ vẫn đang đứng trong kho hàng bốc cháy, sợ hãi họ không sao vì tất cả đều được Bạch Vô Thường bảo vệ.

.....

.....

- Selina. Cô có nhớ rằng “người đó” cho chúng ta thời hạn là ngày bao nhiêu không?

Bạch Vô Thường hỏi Selina và cô gật đầu, đó là ngày 7/7

- Vậy giờ là ngày bao nhiêu?

Bạch Vô Thường hỏi Selina và cô liếc nhìn đồng hồ trên xe, đó là 1h sáng ngày 5/7, so với cái hẹn của họ vẫn còn có 2 ngày.

Chun không hiểu 2 người đang nói chuyện gì: “2 người đang nói cái quỷ gì thế?”

- Tôi sẽ kể cho anh nghe số mệnh thực sự là như thế nào.

Bạch Vô Thường nhớ lại 500 năm trước. Khi anh cùng với Ngoại Quỷ ở lại Vọng Ưu lâu, khi anh đã để cho khóm hoa Thuỷ tiên đó xem số mệnh thực sự của Chun.

Cũng là kho hàng bốc cháy, cũng là Chun dùng dao đâm vào một cô gái mặc váy cưới nhưng người đó lại là Angela. Số mệnh thực sự của Wu Chun chính là anh sẽ yêu Angela - nhị tiểu thư của Zhang gia và còn vì cứu cô ấy mà Chun sẽ phải đánh đổi đôi mắt của mình. Nhưng vào ngày cưới 7/7, ngày mà anh cảm thấy hạnh phúc nhất, anh mới phát hiện Angela không yêu anh, cô cưới anh chỉ vì mang ơn anh, người mà cô yêu lại chính là Jiro - người sẽ cướp hết tất cả mọi thứ của anh.

- Mọi chuyện là thật sao?

Selina kinh ngạc hỏi anh, chính bản thân cô chỉ nhận được lệnh xuống để bảo vệ Chun chứ cô không hề biết được rằng mọi thứ sẽ như vậy.

- Nhưng sai lầm của tôi là khi tôi nhìn những hình ảnh đó, Ella cũng nhìn thấy, chính vì vậy, thay vì tiếp tục tu luyện để có thể trở thành tiên, Ella quyết định đổi 500 năm của cô ấy để trở thành người, cô ấy muốn trả nợ cho Ngoại Quỷ và Tiểu thư của cô ấy - Tiểu Thiên.

Chính đoá hoa đó đã xin tráo đổi thân phận và tráo đổi cả khí của họ, cô ấy đã xin “Người đó” hãy để cô ấy trở thành Zhang tiểu thư và rồi cả khí của Quỷ nữ cũng vậy, cô ấy vốn dĩ được nuôi dưỡng bởi Zhang gia nên trong mình đã mang sẵn khí của Zhang gia, chỉ cần toàn bộ tà khí của Quỷ nữ giao cho cô ấy và khí của cô ấy trong 500 năm trả lại cho Quỷ nữ thì Ngoại Quỷ sẽ không nhận ra ai mới thực sự là Quỷ nữ.

Và số mệnh lúc đó đã được viết lại, Ella sẽ trở thành tiểu thư của Zhang gia mang trong mình khí của Quỷ nữ và Jiro sẽ yêu cô ấy, trong khi đó, Chun sẽ gặp và yêu con gái của võ đường Chen, anh sẽ có được tình yêu với cô gái mà anh mong muốn - kiếp sau của Quỷ nữ mà không phải day dứt vì thù hận vì cô ấy giờ đã không còn mang trong mình khí của Quỷ nữ.

- Và “Người đó” đồng ý?

Chun hỏi với giọng kinh ngạc, đó là lý do vì sao anh và Ngoại Quý đã nhầm lẫn trong suốt thời gian dài giữa Ella và Angela. Đáng nhẽ, chỉ cần anh bỏ đi thù hận và không nghĩ gì có lẽ anh sẽ nhận ra Ella thực sự là ai?

Bạch Vô Thường gật đầu. “Người đó” đã đồng ý với điều kiện rằng khi cả 3 người tròn 24 tuổi, nếu như Chun không trở thành Ngoại Quý và cưới Angela thì Ella có thể tiếp tục cuộc sống của mình. Nhưng mọi chuyện không diễn ra như họ mong muốn, số mệnh lại một lần nữa thay đổi khi Bà Cao tráo đổi thân phận của 2 đứa trẻ, Angela lại trở thành nhị tiểu thư của Zhang gia, bán xe số mệnh lại đi vào những vết rãnh mà nó định sẵn. Vì vậy, cuối cùng, để có thể làm cho mọi chuyện quay về trật tự vốn có của nó, Bạch Vô Thường và Selina đã xuất hiện.

- Nhưng cuối cùng, mọi việc chúng ta đang làm, cố gắng để Chun phải cưới Angela đã khiến cho mọi thứ diễn ra theo đúng những gì mà số mệnh đã định sẵn.

Selina thở dài, mọi thứ vẫn giống như đã được sắp đặt, cuối cùng, Ngoại Quý cũng thức tỉnh, cái anh có cũng không phải là tình yêu mà anh mong muốn, thù hận vẫn chiến thắng mọi thứ, cả Ella và Angela đều bị tổn thương.

- Không! Số mệnh sẽ thay đổi. Vẫn chưa đến ngày 7/7

Chun nói và anh bắt đầu lái nhanh hơn. Anh sẽ chứng minh rằng không có gì định sẵn, anh sẽ cứu được Ella.

Nhưng Bạch Vô Thường không biết rằng có một bí mật vì sao mọi chuyện lại phải kết thúc trước ngày 7/7. Số mệnh còn khắc nghiệt hơn cả những gì mà anh nhìn thấy lúc còn ở Địa ngục, cái kết thực sự anh đã không thể nhìn thấy. Nguy hiểm đang đến gần họ hơn bao giờ hết.

Thay đổi số mệnh – có lẽ, chẳng ai có thể làm được.

Danson giận dữ ném quả cầu xuống dưới sàn bệnh viện, anh quỳ xuống bên cạnh giường bệnh của Angela. Anh nhận ra dường như Angela đang thực sự không muốn thức dậy. Anh đã dùng sức mạnh của chính mình để kêu gọi cô nhưng không thể. Và bây giờ, ngay cả khi anh mạo hiểm sử dụng sức mạnh của Tử Quý để tiến vào thế giới của cô cũng không được.

- Angela! Em sao không tỉnh lại? Tại sao?

Nắm chặt lấy cánh tay của Angela, Danson biết có gì đó cấm phần đang trào lên trong con người mình. Lần trước khi cô tự sát, anh đã thề rằng sẽ không để cô chịu tổn thương nhưng tại sao cô lại đang nằm bất tỉnh? Anh biết đó là do Chun và Ella. Anh biết đó là do họ gây ra cho cô.

- Tại sao em không muốn tỉnh? Vì anh ta sao? Angela.

Danson hét lên tuyệt vọng, quả cầu chứa đựng tử khí của Tử Quý lăn đến bên chân của Danson.

- Đừng lo. Angela. Cô ta chết rồi. Anh sẽ đòi mọi thứ trở về cho em.

Danson nắm lấy bàn tay của Angela và hôn lên nó, đôi mắt của anh giờ tràn ngập một màu đen tối.

Quả cầu đen đặc bỗng nhiên léo lên ánh sáng màu đỏ trong bóng tối.....

47. Chương 47

CHAP 47: BẢN TIN SÁNG

Chun dừng xe và chạy ngay vào trong võ đường. Khi anh đến bệnh viện thì được mọi người cho biết Ella đã được gia đình đưa về nhà.

- Wu Chun!

Jiro giật mình quay lại khi phát hiện có tiếng kéo cửa. Anh ngạc nhiên nhìn Wu Chun, Selina và cún Chun xuất hiện ở trước cửa.

Chun chạy ngay đến nơi mà họ đặt Ella nằm.

Gương mặt của cô ấy dường như rất thanh thản, cô ấy đang mỉm cười thì phải. Chun cúi xuống gần hơn, anh đưa tay chạm vào khuôn mặt của Ella, anh nghĩ rằng nó sẽ có một chút hơi ấm nhưng nó lại lạnh ngắt.

- Em thật là độc ác. Ella. Sao em có thể vui khi mà người khác đang đau khổ vì mất em?

Chun từ từ nắm lấy bàn tay của Ella, anh hôn nhẹ lên những ngón tay lạnh giá của Ella.

- Không sao đâu! Ella. Anh sẽ đưa em trở về.

Chun nói và lật tung tấm vải trắng đang đắp ngang người Ella, anh ẵm cô lên trong sự ngạc nhiên của những người đang có mặt. Họ tưởng Chun điên, anh ta đang muốn đem một người chết đi đâu cơ chứ?

- Wu Chun! Anh đang làm gì vậy?

Jiro tức giận vội bước đến ngăn cản anh nhưng một bàn tay đã níu anh lại. Jiro quay lại và nhận ra Selina.

- Jiro! Tôi sẽ giải thích tất cả.

Chun và Selina đứng im lặng ở trong phòng, tất cả mọi người đều đang muốn nghe hai người sẽ giải thích thế nào về việc mà họ đang làm.

- Nào! Chàng trai. Hãy đặt con gái của ta xuống và hãy nói cho ta xem, cậu muốn làm gì.

Ông Chen tiến đến và vỗ vào vai của Chun, ông muốn đỡ lấy Ella ra khỏi tay của Chun nhưng anh nhìn ông, anh không có ý định sẽ đưa Ella cho bất kỳ ai, anh biết mình có thể cứu cô nhưng sự thật anh sợ rằng nếu anh không giữ cô trong tay của mình, có lẽ cô sẽ thực sự tan biến.

- Chun! Em nghĩ chúng ta cần phải cho họ một lời giải thích.

Selina tiến đến bên cạnh anh và chạm vào bàn tay của anh, Chun thoáng do dự, anh sợ rằng một phút trôi qua cũng có thể làm cho cơ hội sống sót của Ella càng giảm đi.

- Không sao đâu. Chun! Chúng ta vẫn còn thời gian.

Selina khẽ nói và gật đầu với anh, cánh tay ôm Ella lỏng ra nhưng anh vẫn không chịu buông cô ra. Trong khi mọi người bắt đầu ngồi nghe Selina kể lại mọi chuyện, Chun lặng lẽ nhìn Ella trong vòng tay mình, những nơi anh chạm vào cô dường như đang dần ấm lên.

.....

.....

- Cô nói thật sao? Selina. Ella vẫn có thể có cơ hội.

Jiro ngạc nhiên nhìn Selina, anh đã nghe và biết tất cả mọi thứ, biết anh là ai, biết số mệnh thực sự của mình là gì. Ông Chen kinh ngạc nhìn cô gái trẻ và nhìn chàng trai đang ôm lấy Ella, ông không biết mình nên tin vào những gì mà họ nói không, nếu như tin thì điều gì sẽ xảy ra? Nếu như ông tin thì con gái ông sẽ có cơ hội sống sót hay đây chỉ là một trò diễn rồ của những người mà ông không biết.

- Chàng trai. Cậu tên là Wu Chun phải không?

Ông Chen quay ra nhìn về phía của Chun, lúc này anh mới thoát ra khỏi những suy nghĩ của mình, anh gật đầu với ông.

- Cậu nghĩ con gái tôi có thể sống lại sao? Các bác sĩ nói rằng tim nó đã ngừng đập.

Ông Chen nghiêm giọng hỏi Chun, Chun nhìn Ella trong tay mình, anh gật đầu.

- Cháu biết cô ấy vẫn còn đang ở đâu đó đợi cháu đến đón.

Ông Chen mỉm cười, con gái ông từ lúc nào đã yêu một chàng trai như thế. Ông gật đầu đồng ý để Chun đưa Ella đi.

- Hãy chờ anh ở đây.

Chun nói với Selina khi bế Ella vào và cài dây an toàn cho cô ở băng ghế ngay bên cạnh, còn cún Chun ngồi ở đằng sau.

Selina gật đầu, Jiro lo lắng nhìn những hành động của Chun, dù anh tin vào những điều họ nói nhưng anh không biết liệu mọi chuyện có diễn ra như họ mong muốn.

- Nhờ anh chăm sóc Selina hộ tôi.

Chun nói với Jiro và bước vào xe, Jiro gật đầu: “Cẩn thận”

Ngay khi, Chun phóng xe đi, Selina ái ngại quay ra nhìn Jiro, trong câu chuyện lúc này cô kể, cô không hề nói đến chuyện cô và Bạch Vô Thường thực ra là ai? Nhưng cô biết Jiro có lẽ đã đoán ra được cô là ai?

- Mau vào nhà thôi! Selina.

Jiro nói và đưa tay về phía của Selina, cô ngạc nhiên nhìn anh.

- Anh không thắc mắc tôi là ai sao?

Jiro mỉm cười: “Không. Điều đó quan trọng sao?”

Selina lắc đầu, cô đưa tay ra nắm lấy bàn tay của anh, giờ thì bàn tay của cô rất ấm, cô cũng chỉ còn lại 2 ngày để ở bên cạnh anh, 2 ngày với hình dáng của một con người.

Lúc này, trên Ti vi đang phát bản tin sáng lúc 6h ngày 5/7.....

.....

Nơi mà Chun sẽ đưa Ella đến chính là căn hộ của anh, anh phải trở về đó để lấy một thứ rất quan trọng – đoá hoa Thuỷ Tiên mà Chun có. Đó đã từng là đoá hoa của Angela nhưng nó bây giờ không còn là đoá hoa đó nữa, đó chính là – “Nguyên thần” của Ella. Đó chính là đoá hoa của Ella khi ở Địa ngục, chính Bạch Vô Thường đã đem tráo nó vào 6 tháng trước vì sợ một lúc nào đó, Ella cũng sẽ bị bắt buộc phải trở về khi thời hạn chưa đến. Giờ đây, chỉ cần đem nó đến trồng ở mô đất của biệt thự Zhang gia, chỉ cần đoá hoa đó nở, Ella cũng sẽ thức tỉnh.

Chun muốn lái nhanh thật nhanh để có thể đến căn hộ của mình nhanh hơn, anh vẫn luôn có cảm giác có lẽ mình sẽ mất Ella nếu lãng phí một giây một phút.

- Cạch!

Chun nhẹ nhàng mở cánh cửa, anh thở phào nhẹ nhõm khi biết rằng đoá hoa đó vẫn đang nằm trên cửa sổ phòng ngủ.

Nhanh chóng!

Chun vội vàng nắm chặt lấy khóm hoa, anh cần phải mau đem xuống dưới, Ella và cún Chun đang chờ anh ở dưới đó.

Nhưng khi Chun vừa quay đầu và định bước ra khỏi phòng, anh bỗng nhận ra có mùi gì đó như mùi xăng nồng nặc khắp gian phòng và tiếng những vật lộn xộn va đập vào nhau.

- Sư phụ! Có chuyện này....

Một thanh niên trẻ chạy vội vào phòng của ông Chen với vẻ mặt hoảng hốt. Anh không kịp giải thích gì cho thầy mình nghe mà chỉ bật ti vi lên. Ông Chen kinh ngạc nhìn những gì mà ti vi đang chiếu. Lúc này, ở phòng bên cạnh, tình trạng của Jiro và Selina cũng giống như họ.

Bản tin sáng lúc 6h ngày 5/7 đã làm sáo trộn cả Đài Loan.

- Chúng tôi không thể tin được những gì mà chúng tôi chuẩn bị nói với các bạn. Xin hãy cùng chúng tôi xem đoạn băng này.

Cô gái phát thanh viên với vẻ mặt hoảng sợ và tái nhợt thông báo và ngay lập tức một đoạn băng được chiếu lên. Selina đánh rơi điều khiển khi cô nhận ra đoạn phim đó chính là toàn bộ sự việc xảy ra tại biệt thự của Zhang gia vào 2 tháng trước, hình ảnh Chun và Jiro thức tỉnh, những bóng ma xung quanh ngôi

nhà cổ. Jiro biết anh là ai nhưng khi anh nhìn thấy hình ảnh của anh và Chun trong đoạn băng chính anh cũng cảm thấy sợ khi nhìn thấy những điều này. Đó là bộ phim kinh dị mà anh đang thủ vai chính.

- Sao họ lại có đoạn phim này?

Selina với đôi mắt đang dán chặt vào màn hình nói trong vô thức. Nhưng ngay lập tức cô đã có câu trả lời dành cho riêng mình.

- Tại sao lại là anh ấy?

Cả Jiro và Selina đều ngạc nhiên khi nhìn thấy người đàn ông xuất hiện trên tivi..

.....

.....† ?.

- Chuyện gì thế này?

Chun ngạc nhiên bước ra khỏi phòng ngủ và phát hiện có người đang đổ xăng khắp nhà của anh, người đàn ông ngẩng lên nhìn Chun và trong ánh mắt của ông ta có sự kinh hãi lẫn ghê tởm, đúng là ánh mắt “ghê tởm”, ông ta đánh rơi thùng xăng xuống dưới sàn.

- Ông làm gì vậy?

Chun hét lên và nắm chặt lấy lọ hoa trong tay, người đàn ông sau giây phút sững sờ liền hét lên: “Hắn ở đây! Con quỷ đó ở đây.”

Chun giật mình khi nghe thấy người đàn ông đó hét lên như vậy và ngay lập tức một loạt những tiếng động vang lên và một đám người xuất hiện rượt căn hộ của Chun - những người mà Chun chẳng biết họ là ai.

- Mau đánh hắn đi.

Một vài giọng nói hét lên và rồi người ta thay phiên nhau ném những thứ kỳ lạ vào người của Chun, Chun nhận ra đó là những củ tỏi hay là hành khô, có một ít là trứng. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến Chun không kịp định thần, anh chỉ kịp che cho lọ hoa và lùi lại.

- Các người làm gì vậy?

Chun vừa lùi lại vừa hét lên, mọi người im bật và lập tức nhìn anh với ánh mắt sợ hãi. Đúng lúc này, màn hình tivi bật lên, Chun nhận ra anh đã chạm vào điều khiển.

- Chúng ta cần phải đưa chúng trở về đúng nơi mà chúng đến. Đó là cách duy nhất để bảo vệ hạnh phúc của những người thân xung quanh chúng ta.

Giọng nói của Danson phát ra từ tivi khiến Chun bị choáng, anh kinh ngạc nhìn vào tivi. Trên màn hình là Danson đang ngồi cùng với một phóng viên, bên góc trái, hình ảnh ở ngôi nhà cổ đang được chiếu đi chiếu lại.

- Tôi với tư cách là người thừa kế của Tang gia! Tôi kêu gọi các bạn hợp tác với chúng tôi. Bọn chúng chính là những người không thuộc về thế giới này.

Danson vừa nói xong thì ngay lập tức, tivi hiện lên hình ảnh của Chun, Ella, Jiro, Selina. Anh còn nghe thấy điều gì đó nữa, người ta bắt đầu buộc tội anh và mọi người, họ nói về việc kho hàng bị cháy, về việc Hebe và Angela đang bị hôn mê, tất cả đều là vì Chun, Ella, Jiro và Selina.

- Giết nó đi.

Một người la lên và rồi sau đó, Chun nhận ra căn phòng đang bắt đầu bén lửa.

- Chết tiệt! Không lẽ, mình có duyên với lửa.

Chun đứng ở trong đám lửa, anh giữ chặt lọ hoa Thủy tiên vào trong áo khoác, anh không muốn nó bị bắt kỳ một tổn hại nào. Anh chợt nhớ đến tin tức, điều đó có nghĩa là Ella, Jiro và Selina cũng gặp nguy hiểm. Anh nhìn quanh và phát hiện mọi thứ đều đã bị bao phủ bởi lửa, đám người lúc này đã đứng chắn lối thoát

duy nhất, anh cần phải thoát ra khỏi đây. Ella đang chờ anh ở dưới, anh cũng đã hứa sẽ quay trở về đón Selina.

.....

.....

- Rầm! Rầm!

Tiếng cánh cửa vô đường bị đập một cách thô bạo, tất cả mọi người đều đang cố gắng phá cửa để vào vô đường Chen, họ đang muốn bắt Jiro và Ella. Những người võ sinh ở trong vô quán dùng mọi cách để ngăn cản, họ chứng kiến những gì mà mình đã xem trên tivi nhưng họ không tin vì tiểu thư và Đại sư huynh luôn tốt với họ.

- Làm sao đây?

Selina lo lắng hỏi Jiro khi cô biết đám người ngoài kia đã mất hết lý trí, giờ trong tâm trí của họ chỉ có giọng nói và lời kêu gọi của Danson Tang. Tại sao? Tại sao anh ta lại nói với mọi người những điều trái với sự thật như vậy? Tại sao anh ta có thể làm thế trong khi anh ta biết rõ mọi chuyện nhất? Người đàn ông trong tivi đó dường như đã không còn là Danson mà họ biết.

- Cô hãy mau đưa sư phụ tôi đến biệt thự của Chen gia. Tôi sẽ nhắn tin cho Chun và bảo chúng ta chờ cậu ấy ở đó.

Jiro nắm chặt lấy tay của Selina và nhẹ nhàng nói với cô. Selina thực sự cảm thấy sợ hãi, giờ cô chỉ là một người bình thường, cô không biết cách làm thế nào để có thể cứu mọi người.

- Không sao đâu. Selina. Chúng ta sẽ ổn thôi.

Jiro xoa đầu Selina và cố gắng mỉm cười với cô, nụ cười mà anh muốn cô biết anh tin tưởng vào điều anh nói.

- Vậy còn anh? Jiro! Anh không đi cùng chúng tôi sao?

Selina lo lắng hỏi Jiro, anh lắc đầu, anh cần phải đến gặp ông bà Zhang, anh đã hứa sẽ thay Ella chăm sóc cho bố và mẹ của cô ấy.

- Selina. Yên tâm đi. Tôi sẽ đến tìm cô.

Selina gật đầu với Jiro và ngay lập tức cô đưa ông Chen ra cửa sau trước sự bảo vệ của mọi người.

- Jiro! Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ?

Selina lo lắng hỏi anh, cô bỗng nhiên có dự cảm không lành, dường như cô sợ lần này cô rời xa anh sẽ là mãi mãi.

Anh mỉm cười gật đầu và khẳng định với cô lần nữa: “Tôi sẽ đến tìm cô.”

Và Jiro sẽ giữ đúng lời hứa với Selina - lời hứa khiến anh phải đánh đổi cả mạng sống của mình

48. Chương 48

CHAP 48: TRUY ĐUỔI

Chun cố gắng vượt qua đám người đang đứng trước mặt anh nhưng họ vẫn đứng chắn lối ra duy nhất, mỗi khi anh xông lên đều họ bị đẩy vào. Khói ngày càng mù mịt hơn và bốc cao hơn, những người dân bắt đầu khó thở, một số người bắt đầu bước ra khỏi nhà của Chun, họ nghĩ rằng cuối cùng đám lửa này cũng sẽ giết chết được người mà họ tin chắc là yêu quái. Nhân lúc mọi người bắt đầu đuối sức, Chun xông vào giữa họ, một người đàn ông giữ anh lại và muốn đẩy anh vào nhưng vì anh quá khỏe nên thay vì đẩy được anh, ông ta lại bị đẩy vào giữa phòng.

- Cứu tôi.

Chun nhìn người đàn ông đang bị vây giữa đám lửa, ông ta giờ đây không còn lối thoát nào, mọi người đã sợ hãi bỏ chạy.

- Chết tiệt!

Chun hét lên và anh lao vào đám lửa: “Nào! Mau giúp tôi!”

Chun nói thầm thì với một ai đó và ngay lập tức, người đàn ông thấy có ai đó nắm lấy cánh tay của ông ta và chưa đầy một cái chớp mắt, ông ta nhận ra mình vừa nhảy từ cửa sổ tầng 5 xuống đất an toàn. Ông ta ngơ ngác nhìn Chun.

Chun bỏ ông ta và chạy về phía nhà để xe. Anh sợ rằng Ella đang gặp nguy hiểm nhưng ít ra còn có Bạch Vô Thường ở bên cạnh cô lúc này.

- Chun! Lên xe mau!

Chun vừa chạy đến đầu khu nhà để xe đã thấy một chiếc xe phóng ra và một giọng nói hét lên, Chun kinh ngạc nhận ra đó là Aaron và trên xe còn có Ella và cún Chun.

- Mau lên xe.

Aaron hét lên và anh đã mở một cánh cửa xe, Chun nhìn phía sau và phát hiện một đám người cũng đang đuổi theo anh. Không do dự, Chun nhảy lên xe của Aaron.

- Sao cậu lại ở đây?

Chun cố gắng lấy hơi thở và hỏi Aaron, anh quay lại và yên tâm khi thấy Ella vẫn không sao, cô ấy đã được đặt nằm ở băng ghế sau dưới sự giám sát của cún Chun.

- Mình xem tin tức và nghĩ cậu có thể gặp nguy hiểm nên mình đến đây.

Aaron trả lời Chun nhưng vẫn cố gắng tập trung lái xe. Khi anh vừa nghe thấy tin tức đã vô cùng hoảng hốt.

- Cậu có tin vào nó không?

Chun nghi ngại hỏi Aaron, anh biết người ta nói rằng vì họ mà Hebe bị hôn mê. Aaron cười nhạt. Nếu như anh tin thì sao anh xứng lại bạn của Chun trong từng ấy năm, huống hồ, anh cũng chính là người chứng kiến mọi chuyện ở khu nhà cổ, anh tin vào những gì Chun và Ella đã làm hơn là những hình ảnh chấp ghép đó.

- Cậu muốn đi đâu?

Aaron hỏi Chun, anh do dự một lúc và quyết định nói với Aaron: “Cậu không cần đưa mình đi nữa đâu. Hãy cho mình mượn xe của cậu là được.”

Aaron giận dữ nói với Chun: “Cậu nghĩ mình là người thấy chết không cứu sao?”

Chun bật cười, Aaron làm thế này là quá đủ cho tình bạn mấy chục năm của họ, chỉ cần cậu ấy tin anh thế là xứng đáng với những gì họ đã từng có.

- Không! Hãy thay mình chăm sóc cho chị dâu của mình.

Chun cười và quay lại nhìn Ella, anh biết Ella cũng sẽ nói với Aaron câu nói đó vào lúc này.

.....

.....

Aaron đỗ xe lại trước cửa bệnh viện, anh nhanh chóng xuống xe và nhường vị trí người lái cho Chun.

- Cậu sẽ ổn chứ?

Aaron nhìn Chun ái ngại vì chỉ mấy phút mà cả thành phố Đài Bắc đang điên loạn lên. Chun mỉm cười và gạt đầu, đáng nhẽ, anh không thể mỉm cười vào lúc này nhưng anh phải làm điều đó để trấn an Aaron.

Đúng lúc này, tiếng chuông cảnh báo của bệnh viện vang lên, cả Chun và Aaron đều hốt hoảng, không lẽ họ đã biết Chun ở đây, ngay lập tức Chun mở máy và định nhấn ga.

Một người thanh niên vượt qua những thanh chắn của bệnh viện, đằng sau anh ta là một đám đông.

- Jiro!

Chun và Aaron hét lên ngạc nhiên, ngay lập tức, Chun cưa tay lái và dừng trước mặt Jiro.

- Lên xe!

Jiro nhìn chiếc xe ô tô đang mở sẵn cửa để đón mình, anh kinh ngạc nhận ra Chun đang ngồi ở đó.

Không kịp suy nghĩ, Jiro nhảy lên ghế bên cạnh, Chun nhấn ga để chiếc xe lao đi.

.....

.....

- Tại sao anh lại ở đó?

Cả Chun và Jiro đồng thanh hỏi nhau, Chun kể lại mọi chuyện cho Jiro nghe, sau đó anh cũng biết được mọi chuyện xảy ra ở Chen gia sau khi anh đi. Jiro sau đó đã đến bệnh viện để gặp ông bà Zhang, anh sợ rằng họ sẽ gặp nguy hiểm, anh đã hứa sẽ thay Ella chăm sóc cha mẹ của cô ấy. Nhưng khi anh đến bệnh viện, họ đang chuyển Angela về nhà, cô ấy vẫn đang hôn mê nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại. Ông bà Zhang không đi cùng anh, họ muốn ở lại bên cạnh Angela và Hebe, họ biết Ella có những người khác chăm sóc, còn về Danson, họ biết anh ta sẽ không làm hại họ vì nếu anh ta làm thế họ đã không thể đứng đây gặp mặt Jiro và nói chuyện lâu như vậy.

Chun gạt đầu đồng tình khi nghe những gì mà Jiro kể lại. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh chỉ vì một bản tin sáng mà mọi thứ thay đổi, anh cũng không hiểu tại sao chỉ sau một đêm, Danson lại thay đổi nhanh đến như vậy? Anh không thể nào tìm ra một nguyên nhân.

- Cậu định đi đâu vậy?

Jiro hỏi Chun khi anh nhận ra con đường họ đang đi không phải là đến biệt thự của Chen gia.

- Tôi phải về nhà.

Chun thở dài và nói với Jiro. Cũng giống như Jiro, anh lo lắng cho việc bố mẹ của anh gặp nguy hiểm, tuy họ chưa từng cho anh cái gọi là gia đình nhưng anh biết tận sâu trong lòng họ vẫn luôn yêu thương anh, dù không rõ mình yêu hay hận họ nhưng anh biết mình vẫn phải đến và gặp 2 người.

Ngay khi từ nhà kho trở về, anh đã gọi cho ông Wu và biết rằng Jiro đã thay anh nói với ông rằng anh cần giải quyết một số việc với cảnh sát nên không cùng họ trở về và đảm bảo anh vẫn an toàn.

- Cảm ơn anh vì đã nói dối bố tôi.

Jiro mỉm cười vì đó là lần đầu tiên Chun cảm ơn anh: “Không có gì. Tôi nghĩ ông ấy sẽ rất lo lắng nếu như không thấy anh trở về lúc đó.”

- Bác Chen! Bác có thể đi cùng với mọi người đến biệt thự được đúng không ah?

Selina quay ra hỏi ông Chen khi họ đang trên đường đến biệt thự của Chen gia, ông Chen nhìn cô gái trẻ gạt đầu. Ông có thể đi một mình được nhưng Jiro lại bảo ông đi cùng cô bé có lẽ không phải vì lo cho an toàn của ông mà vì muốn ông có thể bảo vệ cô bé đó. Nhưng có vẻ, cô bé này lại không nhận ra điều đó.

- Cháu muốn đi đâu sao?

Ông Chen nhìn dáng vẻ bồn chồn của Selina, ông biết rằng cô gái này đang muốn làm một điều gì đó.

- Cháu sẽ đến đó sau. Bác cứ đi trước đi ah.

Selina mỉm cười và bảo người tài xế dừng xe, cô định bước xuống nhưng ông Chen ngăn cản cô. Ông khẽ nhún mày và lắc đầu khi không muốn cô đi.

- Cháu sẽ trở về.

Chưa kịp để ông Chen nói thêm, Selina vội vàng nhảy xuống xe, đến khi chắc chắn chiếc xe của ông Chen đã đi, Selina chạy ngược lại con đường họ vừa đi qua, cô dừng lại ở toà nhà giữa ngã tư – đó là nơi ở của Danson. Cô cần phải làm việc này trước khi quá muộn.

.....

.....

Khi Chun đưa xe đến gần nhà mình, anh nhận ra mọi người đã vây kín xung quanh nhà của anh. Trong đó có cả dân thường, cảnh sát, họ đang đứng đó với những lời **** bối, la hét vào bên trong. Một cảm giác lo lắng khiến anh chỉ muốn nhảy ra khỏi xe, tách đám đông trước mặt vào chạy vào xem cha mẹ anh thế nào nhưng Jiro đã ngăn cản anh lại. Anh muốn Chun phải thật giữ bình tĩnh nếu không mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn.

- Ba! Con đây.

Đó là lần đầu tiên mà ông Wu nghe được Chun gọi ông kể từ khi cậu trưởng thành.

- Ba! Chuyện gì vậy?

Chun lo lắng hét lên trong điện thoại khi mà anh không thấy ông trả lời, anh sợ rằng có phải đã có chuyện gì xảy ra với ông và mẹ của anh.

- Không! Ta không sao. Con đang ở đâu?

Ông Wu lo lắng hỏi Chun, ông đã xem tin tức và thật sự sợ hãi khi biết con ông đang bị truy bắt, liệu mọi thứ có phải như lời tiên đoán của Tang gia và cả cậu Danson đó cũng thật sự kỳ lạ khi đã nói những điều như vậy trên tivi, ông muốn đi tìm Tang gia nhưng ông không thể khi mà người ta đang bao vây khắp nhà của ông. Những tiếng đập cửa liên hồi khiến cho ông giật mình, bà Wu vội vàng cầm lấy máy điện thoại.

- Chun! Là con phải không?

Chun nhận ra giọng nói của mẹ mình, anh biết bà đang rất lo lắng cho anh giống như lần bà đã nắm tay anh ở trong nhà và xin anh tha thứ.

- Mẹ! Con đây.

Chun thì thầm và anh cố nén những cảm xúc khiến trái tim anh đau đớn, bà Wu cũng vậy, bà lấy tay lau những giọt nước mắt của mình.

- Bố mẹ ổn! Con cũng thế chứ?

Bà Wu khóc và nói thầm vào ống nghe, những tiếng động ngày càng mạnh hơn và âm hơn, nhóm người ở bên ngoài gần như tràn qua tường, vượt qua khu vườn và đang đập cánh cửa gỗ, bên trong những người vệ sĩ bắt đầu đuổi sức trong việc giữ cửa, một vài người khác chạy lên và họ muốn đưa ông bà Wu ra khỏi nhà.

- Ông bà chủ. Chúng ta phải mau ra bằng cửa sau...

Tiếng người quản gia truyền vào trong ống điện thoại, Chun biết họ đang gặp nguy hiểm.

- Chun... Chun...

Ông Wu nói vào trong điện thoại, ông lo sợ Chun có lẽ đang ở quanh đây và muốn quay về cứu họ nhưng nếu anh quay về thì ông sợ anh sẽ bị đám người đang đứng ở đây bắt.

- Con sẽ vào cứu mọi người.

Chun cố gắng giữ giọng bình tĩnh và nói trong điện thoại. Anh muốn chạy vào gặp bố mẹ anh nhưng đột nhiên ông Wu nói với anh: “Chun! Không được đến đây.”

Đó là giọng nói giống như mọi lần anh hay được nghe, một sự ra lệnh, anh đột nhiên đông cứng lại.

- Chun! Ta muốn nói với con một chuyện.

Chun gần như ngưng đọng khi nghe giọng nói của cha mình, anh biết ông đang định làm một điều gì đó.

- Không! Con sẽ vào và đưa cha mẹ ra khỏi đó.

Chun hét lên trong điện thoại và một lần nữa, giọng nói của người quản gia lại vang lên, mọi người đã không thể ngăn cản đám người đang bị kích động đó.

- Giết 2 người đó đi. Bọn họ có lẽ cũng là ác quỷ.

Chun nghe thấy những tiếng đập cửa và những tiếng hét vang lên qua điện thoại, anh nghe thấy tiếng chạy, anh nghĩ có lẽ cha và mẹ anh đang chạy ra cổng sau.

- Jiro! Mau đưa xe ra cổng sau.

Chun quay sang nói với Jiro, Jiro liền hiểu chuyện gì xảy ra, anh ngay lập tức vòng xe ra phía cổng sau nhưng vì mọi người đã vây kín ngôi nhà nên anh đành phải đi đường vòng.

- Con đang ở bên cạnh Jiro sao?

Ông Wu ngạc nhiên hỏi Chun, anh không hiểu sao cha anh lại hỏi anh vấn đề này vào lúc nguy hiểm như vậy..

- Cha! Con và Jiro đang đưa xe ra cổng sau, con sẽ vào nhà đưa Cha mẹ ra.

Chun gần như hét lên trong điện thoại dù anh đã cố gắng giữ bình tĩnh nhưng ở đầu dây bên kia là những tiếng va đập và tiếng bước chân, anh không nghe thấy tiếng cha anh trả lời.

- Chun! Ta phải nói với con một chuyện, hãy nghe ta nói...

Jiro cảm thấy lạ thường khi anh không nghe thấy bất cứ âm thanh nào từ Chun, anh quay sang bên cạnh và phát hiện vẻ mặt của Chun đang rất hoảng sợ, đúng lúc này, Chun quay đầu và nhìn anh.

- Cha! Sao lại có thể...

Jiro nghe thấy Chun lắp bắp trong điện thoại nhưng vẫn luôn nhìn anh.

Selina đã lục tung cả nhà của Danson lên nhưng cô không hề thấy thứ mà mình muốn tìm. Cô nhớ hôm đó, Danson đã cắt quả cầu trong ngăn kéo nhưng giờ cô không thể tìm thấy. Selina thật sự hoảng sợ khi cô tưởng tượng đến cảnh Danson sẽ sử dụng sức mạnh của quả cầu đó, đó là sự tà ác. Nếu như Danson dùng nó, Selina thật sự không biết anh ta sẽ làm gì để gây nguy hiểm cho mọi người.

- Đừng dùng nó Danson! Tôi xin anh đó.

Selina nhủ thầm và vẫn mong muốn có một chút cơ hội mong manh. Cô đã thật sự sai lầm khi để quả cầu ở chỗ của anh. Cô chỉ xin một cơ hội để có thể sửa chữa điều đó mà thôi.

- Đừng tìm nữa. Nó ở đây.

Giọng nói vang lên ngọt ngào khiến Selina buông rơi những gì đang nắm trong tay, cô từ từ quay lại đằng sau mình và không thốt lên một lời khi trước mắt cô là Danson Tang nhưng ánh mắt lại hằn lên sự thù hận, trên tay của anh đang cầm quả cầu.

Danson mỉm cười nhìn phản ứng của Selina, anh ném quả cầu về phía của Selina, cô nhặt nó lên nhưng đó chỉ là một quả cầu bình thường, một quả cầu màu đen vô giá trị.

- Anh...

Selina lắp bắp nhìn Danson và nhìn quả cầu. Vậy là cuối cùng anh ta đã sử dụng sức mạnh đó hay sao?

- Phải. Nó nằm trong này.

Danson nói và đưa bàn tay lên, trong lòng bàn tay của anh bỗng chốc xuất hiện một vòng tròn khí đen. Selina kinh ngạc khi nhận ra Danson có thể sử dụng sức mạnh của Tử Quỷ, anh ta lại có thể cộng hưởng với nó và biến nó thành của mình.

- Nào! Giờ thì con chuột nên được cho vào trong lồng kính.

Danson cười và lập tức một đám người xuất hiện ngay đằng sau anh. Selina không thể làm gì được vào lúc này, toàn thân cô như đông cứng lại, cô muốn chạy khỏi đây, muốn gọi tên của Jiro nhưng cô không thể, trước mặt của Selina chỉ là một màu tối đen.

49. Chương 49

CHAP 49: CHA VÀ MẸ

Cuối cùng, Jiro đã tìm được một chỗ thích hợp để dừng xe ở cổng sau, giờ chỉ cần Chun vào đó và đưa họ ra.

- Chun! Cậu phải nhanh chóng vào đó để đưa họ ra.

Chun giật mình vì câu nói của Jiro. Việc quan trọng bây giờ là anh phải vào đó đưa họ ra.

- 2 người không chạy thoát được đâu. Hãy mau theo chúng tôi. Chỉ cần có các người nhất định ta sẽ bắt được con quỷ đó.

Tiếng một ai đó vang lên trong điện thoại và sau đó là tiếng của những người la hét, Chun lo lắng khi anh nhận ra có lẽ cha mẹ của anh đã bị đuổi kịp.

Chun nhảy ra khỏi xe: “Con đang vào đây.”

Chun hét lên trong điện thoại nhưng kỳ lạ thay anh không nghe thấy tiếng trả lời, anh vội vàng chạy vào cổng sau, một số người phát hiện anh liền ngay lập tức xông đến. Chun bất chấp tất cả, anh xông vào đám đông và cả cảnh sát, anh chỉ muốn cứu bố mẹ của mình, Jiro cũng nhận ra tình hình bất ổn, anh liền nhảy ra khỏi chỗ nấp và chạy đến giúp Chun.

- Đoàn! Đoàn!

Một tiếng súng vang lên và Chun thấy cánh tay đau rát, viên đạn chỉ đi sượt qua tay của Chun, chiếc điện thoại trong tay của anh rơi xuống dưới đất. Ở trên tầng 2, ông Wu và bà Wu cũng đang bị dồn vào sát tường, cả 2 nhìn xuống dưới, họ cùng nhìn nhau khi nhận ra Chun và Jiro đang đứng bị bao vây bởi cảnh sát.

- Cha!

Chun vội vàng nhặt lấy chiếc điện thoại, anh nghe rõ tiếng nói của ông Wu.

- Con trai. Ta và mẹ con đã không thể bảo vệ anh con và đã suýt nữa đánh mất con. Nhưng lần này, ta và mẹ con sẽ bảo vệ cả 2 đứa.

Chun bàng hoàng khi nghe những gì ông nói, anh biết cha anh sẽ làm điều gì đó, ông thật sự rất bình tĩnh. Những viên cảnh sát đang chĩa súng về phía của Jiro và Chun. Dù họ biết họ có thể bắt được Chun và Jiro nhưng họ vẫn đang lo sợ về những gì mà họ nhìn thấy, họ vẫn nghĩ Chun và Jiro là ác quỷ.

- Cha! Cha đang nói gì vậy?

Jiro ngạc nhiên khi thấy Chun hét lên trong điện thoại, anh ngược lên nhìn cửa sổ tầng 2, ở đó anh nhận ra ông bà Wu đang đứng nhìn họ. Và trong một thoáng, Jiro tưởng như nhìn thấy bà Wu nhìn anh mỉm cười.

- Mau chạy đi. Cha và mẹ sẽ ổn thôi.

Ông Wu nói và gấp điện thoại lại, ông quay ra nhìn vợ mình và ông thấy bà đang mỉm cười nắm chặt lấy tay của ông. Họ sẽ không bao giờ để con trai của họ bị bắt thêm một lần nữa và chịu nguy hiểm vì họ. Cả 2 người quay ra nhìn đám ông đang bao vây xung quanh họ. Đám đông đứng lặng im và viên cảnh sát chuẩn bị tư thế phòng bị khi thấy ông Wu đưa tay vào túi.

- Cha! Cha!

Chun hét vào điện thoại nhưng nó chỉ là những tiếng tút vô nghĩa và lạnh lùng.

- Chun!

Jiro gọi Chun và đưa tay chỉ vào tầng 2. Ở trên đó, cha anh đang lôi ra một thứ gì đó từ trong túi áo khoác của ông.

- Cha!

Chun hét lên để hy vọng ông sẽ nghe thấy anh từ tầng 2 nhưng chẳng có phản ứng nào cả.

Viên cảnh sát kinh ngạc khi người đàn ông ở trước mặt họ đưa khẩu súng lên trên trán của ông ta.

- Tôi sẽ đi trước.

Ông Wu mỉm cười nhìn vợ mình và ông thấy bà khẽ siết chặt lấy bàn tay của ông.

- Đoàng!

Mọi người sững sờ nhìn cảnh họ vừa nhìn thấy, tất cả đứng im bất động, người phụ nữ khẽ chuyển động và cúi người xuống, bà vẫn nắm chặt tay của chồng mình và một tay bà cầm lấy khẩu súng từ bàn tay lạnh giá của ông.

- Bà định làm gì vậy?

Viên cảnh sát lấp bắp hỏi người phụ nữ nhưng bà chỉ mỉm cười và khẽ nói: “Bảo vệ con trai tôi.”

- Đừng... Cha... Mẹ... Đừng.

Chun hét lên tuyệt vọng, tiếng hét phá vỡ cả những ô cửa kính, khiến cho tất cả cảnh sát và mọi người đều giật mình.

Tiếng hét vang lên đau đớn.

Điện thoại của Jiro vang lên tiếng chuông báo tin nhắn

Người gửi: Không có tên trong danh bạ.

Người nhận: Jiro

Thời gian: 7h55 phút ngày 5/7

Nội dung: “Ngô Thiên Kỳ” – đó là tên của con. Chúng ta xin lỗi!.....

.....

Jiro ngồi sụp xuống dưới đất khi không tin vào câu chuyện mà sư phụ anh vừa kể cho anh nghe. Anh mở chiếc điện thoại lần nữa, đọc lại tin nhắn cuối cùng mà người đó gửi cho anh.

- Không! Đây không phải là sự thật. Sao lại như vậy?

Jiro lắc đầu để có thể tự nhủ với mình những gì mà anh vừa nghe chỉ là cơn ác mộng nhưng nó không phải. Anh là con trai của ông bà Wu, là anh trai của Chun. Vào hơn 24 năm trước, khi đó anh được 3 tuổi, anh đã bị người làm thân cận trong nhà họ Wu bắt cóc. Cha ông vừa theo yêu cầu của chúng vừa phối hợp với cảnh sát nhưng cuối cùng vì bọn chúng phát hiện ra động tĩnh nên đã bỏ trốn và đem theo cả anh. Cũng kể từ đó, cha mẹ anh luôn dằn vặt vì họ đã gọi điện thoại cho cảnh sát. Còn Jiro, đáng nhẽ anh đã bị giết nhưng nhờ một người lúc đó vẫn còn có chút ít cảm tình với nhà họ Wu cứu thoát nhưng ông ta không có đủ can đảm để có thể đưa Jiro về nhà cho ông bà Wu - cuối cùng ông ta nuôi anh đến khi anh lên 7 tuổi, rồi trao lại anh cho ông Chen khi ông bắt gặp Jiro đang ăn cắp ở ngoài đường. Những việc này đã được ông Chen và ông Wu kiểm tra khi xác định lại danh tính của người đàn ông đã nuôi Jiro.

- Vậy... họ...

Giọng nói của Jiro lạc hẳn đi khi mà anh nhớ đến cảnh ông bà Wu đang ở trên gác, lúc đó anh chỉ có thể đứng ở dưới nhìn lên. Anh nhìn họ chỉ đơn giản vì họ là cha và mẹ của Wu Chun chứ không phải là cha và mẹ của anh. Nếu như anh biết họ là cha mẹ mình, anh sẽ không làm thế.

- Sư phụ! Chính mắt con đã đứng im nhìn họ chết.

Jiro kinh hoàng nói với thầy mình, anh ngược lên nhìn thầy và nhận thấy hình ảnh trước mắt của anh đã mờ đi, trở lên nhạt nhòa hơn. Ông Chen đau lòng ôm lấy Jiro, ông không ngờ rằng ông bà Wu lại quyết định như vậy.

- Không! Cả con và Chun đã làm hết sức rồi.

Ông ôm chặt lấy Jiro hơn và ông nhận ra người ông đang ôm không phải là một chàng thanh niên 27 tuổi mà chỉ là đứa trẻ 7 tuổi.

- Con xin lỗi... con xin lỗi...

Jiro cắn chặt môi mình để ngăn những tiếng khóc, những giọt nước mắt chảy ra vì những người chưa một ngày ở bên cạnh anh với tư cách là cha và mẹ nhưng đã dùng cả mạng sống của mình để bảo vệ anh.

.....

Chun ôm rất chặt Ella, rất chặt.

Vì anh đang sợ, nước mắt của anh đã hết từ khi nhìn thấy cha mẹ của mình ngã xuống. Sau bao nhiêu năm, khi anh và họ có thể có một khởi đầu mới thì cũng là lúc mọi thứ kết thúc. Anh hận bản thân sao không thể cứu họ? Tại sao lại đứng im nhìn họ vì bảo vệ anh mà chết?

- Ella! Anh rất sợ.

Chun ghì chặt Ella vào trong vòng tay của mình. Lúc này thân thể của Ella đã ấm hơn vì Bạch Vô Thường đã dùng khí của mình để giúp Ella duy trì sự sống. Chun sợ rồi Ella cũng như cha mẹ của anh, anh cũng sẽ mất cô. Giống như lời tiên đoán của Tang gia, giờ thì mọi thứ đã ứng nghiệm, anh đã chính tay giết chết cha mẹ mình, chính anh đã khiến mọi thứ trên đất nước này thay đổi. Chỉ sau một buổi sáng, cả thành phố Đài Bắc trở nên điên loạn để đi tìm anh và Jiro. Nếu như anh chịu ngoan ngoãn làm theo những gì mà Tang gia nói thì mọi chuyện có lẽ sẽ không xảy ra.

- Ella! Có phải số mệnh không thể thay đổi? Có phải em cũng sẽ không tỉnh lại?

Chun xiết chặt bàn tay của Ella, anh cúi xuống nhìn khuôn mặt của Ella. Nếu như lúc này, Ella tỉnh dậy và đang ở bên cạnh anh, cô ấy sẽ nói gì lúc này?

- Giám đốc Wu! Anh có thể bảo vệ được tôi chứ?

Tiếng nói của Ella vang lên trong đầu của anh, Chun nhìn quanh phòng và anh thấy Ella đang đứng ở bên cạnh anh, mỉm cười và nhìn anh đầy tin tưởng.

- Ella!

Chun biết anh đang gặp ảo giác khi anh nhìn thấy Ella đang đứng đó.

- Chúng ta sẽ ổn thôi. Tôi ở đây mà.

Chun đưa tay chạm vào khoảng trống trước mặt và nhìn xuống tay mình. Ella vẫn đang ngủ thiếp đi trong tay anh.

- Ella! Anh sẽ thay đổi số mệnh.

Chun thì thầm, anh khẽ hôn lên trán cô. Một giọt nước mắt rơi ra từ khoé mắt của Ella và chỉ có cún Chun nhìn thấy điều đó.

.....

.....

Cả Chun và Jiro gặp nhau ở hành lang, họ nhìn nhau mà không biết nên nói điều gì. Họ là anh em ruột và cha mẹ họ vì bảo vệ họ mà mất. Giờ đây, trên thế gian này, họ là 2 người thân duy nhất của nhau nhưng họ không dám tiến đến ôm lấy nhau, họ cũng không thể gọi nhau là “anh – em”, cái khoảng cách 24 năm và những gì xảy ra khiến họ không biết phải đối diện với nhau như thế nào. Có lẽ, họ nên cùng nhau chia sẻ nỗi đau nhưng cả 2 người đều hiểu, họ biết rằng mất mát này không gì có thể bù đắp.

- Tôi... tôi đi tìm Selina.

Chun lấp bắp lên tiếng, anh cảm thấy thật sự ngại ngùng khi đứng đây. Jiro và Chun lúc này mới nhớ rằng họ vẫn chưa hề nhìn thấy Selina lúc đến đây. Nhưng họ không còn đủ bình tĩnh để nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra, ngay cả làm cách nào mà Jiro có thể đủ bình tĩnh lái xe về biệt thự của Chen gia, anh cũng không biết.

Khi nghe Chun nói vậy, Jiro cảm thấy lo lắng, đúng là anh không hề nhìn thấy Selina.

- Cô ấy không có ở đây.

Ông Chen bước đến và nói với 2 người, về mặt của cả 2 đều hoảng hốt. Ông kể lại việc Selina đã xuống giữa đường và nói sẽ trở về nhưng lúc này đã là 2h chiều.

- Cô ấy đã đi đâu?

Jiro đâm mạnh vào cây cột gỗ, tại sao cô ấy lại đột nhiên muốn xuống xe.

- Ta đã không thể ngăn cản được nó.

Ông Chen thở dài khi thấy sự lo lắng của Jiro, Chun cố gắng mỉm cười và trấn an ông rằng không sao vì Selina khi đã muốn làm gì cô ấy sẽ không để cho ai có thể ngăn cản được mình.

- Reng!

Tiếng chuông điện thoại của Chun vang lên khiến mọi người giật mình, Chun và Jiro đều mong rằng đó là của Selina nhưng không phải, đó là của Danson. Cả 2 nhìn vào số điện thoại, một luồng khí lạnh khiến cả 2 hoảng sợ, họ không mong rằng cú điện thoại này có liên quan đến sự biến mất của Selina.

- Chào cậu! Wu Chun! Tôi có quà cho cậu đây.

Giọng nói vui vẻ của Danson vang lên trong điện thoại khiến trái tim của Chun đập rất nhanh, nó muốn báo cho Chun biết rằng có nguy hiểm.

- Danson Tang! Anh muốn gì?

Chun cố gắng kìm giọng và nói với người đàn ông xa lạ trong điện thoại.

Anh ta cười vang và thay đổi ngữ khí, đó là một giọng nói lạnh lùng và đe dọa.

- Mở tivi lên và các người sẽ biết ta muốn gì.

Ngay lập tức, Chun và Jiro chạy vào trong phòng và mở tivi lên, lúc này đang là bản tin đặc biệt.

- Từ từ mà thưởng thức.

Danson cười và ngắt cuộc gọi, Chun hét lên gọi tên anh ta nhưng đã không còn ai trả lời anh.

- Hôm nay, một lần nữa chúng lại xuất hiện và phá hủy mọi thứ.

Người phát thanh viên vừa nói vừa cho quay những đoạn băng đó là ở căn hộ của Chun, những người hàng xóm bắt đầu khóc lóc về việc đám cháy và việc Chun đã làm họ bị thương như thế nào và thậm chí đẩy họ vào trong biển lửa, rồi đến đoạn băng hình ảnh nhà của anh, căn nhà tan nát, cảnh sát và người dân bị thương vì những mảnh kính vỡ của các cửa kính. Chun nhìn màn hình và cười một nụ cười mỉa mai nhưng đau đến tận tim. Họ đã không nói rằng đám cháy do họ đốt và anh đã cứu người đàn ông đó, họ cũng không nói rằng bố mẹ anh đã chết vì bị họ dồn đến đường cùng.

- Nhưng mọi chuyện sẽ được giải quyết ngay trong đêm nay và chậm nhất là sáng mai. Ngài Tang đã bắt được một trong số bọn chúng và đêm nay, Ngài sẽ cho xét xử cô ta.

Jiro rùng mình và tiến gần đến màn hình khi anh nhìn thấy hình ảnh của Selina được chiếu lên. Cô ấy đã bị Danson bắt sao?

Tiếng chuông điện thoại lại reo lên, Chun vội vàng cầm máy

- Danson Tang! Thực ra anh muốn gì?

Danson cười: “Sẽ có một bữa tiệc vào tối nay. Nếu các người rảnh thì hãy đến dự.”

Và lại một lần nữa, Danson đập máy. Chun và Jiro gần như tức điên lên. Tại sao? Tại sao Selina lại bị Danson bắt.

50. Chương 50

CHAP 50: GIÀN THIÊU

Danson tiến đến bên giường và nắm lấy tay của Angela: “Đừng lo! Angela. Anh sẽ khiến em tỉnh dậy và trả cho em mọi thứ.”

Selina hoảng sợ vì những gì mà cô vừa nhìn và nghe thấy, cuối cùng cô cũng nhận ra vì sao Danson lại làm như vậy và thái độ của anh ta trở nên bất thường. Bây giờ trong lòng anh ta chỉ có Angela mà thôi.

- Anh trở nên như thế này là vì Angela sao?

Selina kinh ngạc hỏi anh, trong đôi mắt của cô vừa là sự tức giận vừa là sự thương hại. Ai mà nghĩ rằng có một ngày Danson Tang lý trí lại vì tình yêu mà trở nên điên loạn.

- Anh định làm gì? Anh thực sự muốn gì?

Selina hét lên bắt lực khi cô biết cái mà Danson cần không phải là tính mạng của cô mà là một thứ khác. Nhưng Danson không trả lời. Điều mà anh cần đúng như Selina nghĩ là một thứ khác, không phải là tính mạng của Selina mà là của người khác..

.....

.....

Jiro và Chun bị ông Chen chặn lại ở trước cửa, ông không thể nào để cho họ đi như vậy. Đó là một cái bẫy, Danson Tang muốn dùng Selina để dụ họ ra, ở bên ngoài đó, cả một đám người đang chờ họ đến, đang sẵn sàng tìm mọi cách để giết họ. Ông không thể để họ đi nộp mạng như thế này.

- Sự phụ. Con phải đi.

Jiro cương quyết nói với ông. Anh không thể thấy Selina gặp nguy hiểm.

- Con thử nghĩ mà xem. Dù con đi hay không đi thì cô ấy cũng sẽ chết. Cô ấy muốn con chết sao? Jiro!

Ông Chen bình tĩnh nói, ông biết bất kỳ một ai đang ở vị trí của Selina cũng đều không muốn Chun và Jiro bị hy sinh vô ích.

Jiro và Chun hiểu điều đó nhưng làm sao họ có thể đứng im nhìn Selina bị giết. Cô ấy không đáng bị đối xử như vậy. Dù có là ngu ngốc đi chăng nữa, họ cũng nhất định phải đến đó.

- Hãy nghĩ đến bố mẹ các con đã phải dùng mạng sống của mình để các con sống.

Ông Chen một lần nữa muốn ngăn cản họ, lần này, cả Chun và Jiro đưa mắt nhìn nhau. Họ do dự khi nghe ông Chen nói, do dự không phải vì họ sẽ chết mà vì họ cảm thấy có lỗi với ông bà Wu.

Jiro quay sang phía của Chun và anh mỉm cười: “Để tôi đi một mình.”

Chun kinh ngạc nhìn Jiro: “Anh nói gì vậy? Sao anh lại có thể đi một mình được?”

Nhưng Jiro chỉ mỉm cười. Đó là cách tốt nhất để giải quyết chuyện này. Anh biết nếu cả 2 người đi sẽ cùng gặp nguy hiểm, anh không muốn cha mẹ anh hy sinh vô ích. Ít ra, anh muốn một trong 2 người bọn anh phải sống. Và Chun là người đó.

- Hãy tin tôi. Tôi vẫn có sức mạnh của Tử Quỷ vì vậy tôi tin mình sẽ đối phó được. Cậu hãy mau đưa Ella đến biệt thự của Zhang gia trong lúc Danson đang tập trung chú ý vào chúng tôi. Tôi nhất định sẽ cứu được Selina.

Nhưng Chun không tin, anh làm sao có thể tin được rằng Jiro và Selina sẽ trốn thoát được nơi đó.

- Cậu muốn bố mẹ chúng ta sẽ phải hối hận vì đã hy sinh cho chúng ta sao?

Jiro nói và Chun do dự: “Dù tôi hay cả 2 chúng ta đi cũng thế. Vì vậy, hãy tin tôi. Tôi và cô ấy sẽ trở về.”

Ông Chen biết mình không thể nào ngăn cản được quyết định của Jiro, ông biết rằng anh luôn cố chấp với mọi chuyện.

- Đi cẩn thận. Ta sẽ chờ các con ở đây.

Chun và Jiro gật đầu với ông Chen và bước vào xe của mỗi người. Chun đưa Ella và cún Chun đến biệt thự của Zhang gia, còn Jiro đến cứu Selina. Cả 2 đều bảo nhau phải cẩn thận, vì họ biết giờ đây mọi thứ đều thật mong manh.

.....

.....

Người dân Đài Bắc tưởng rằng họ đang xem lại một đoạn phim thời trung cổ. Trước mặt họ là một cô gái trẻ đang bị trói chặt vào cây cột, miệng bị dán băng dính. Bầu trời tối đen được thắp sáng bằng hàng vạn ngọn đuốc trong tay họ, họ đang chờ thời khắc của lịch sử - thiêu chết cô gái với khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại mang trong mình sức mạnh của phù thủy.

Danson tiến đến bên giàn thiêu với một ngọn đuốc trong tay, anh nhìn đám đông và mỉm cười mãn nguyện, cái cảm giác có thể điều khiển được mọi người, có trong mình sức mạnh vô địch và trở thành nhân vật quan trọng là điều mà Danson Tang - một người chỉ sống dưới bóng của ông nội anh ta chưa từng nếm qua.

- Hôm nay các bạn ở đây làm gì?

Tiếng nói của Danson như có một ma lực đáng sợ, nó khiến cho người dân trở nên mê muội, họ nhìn lên chàng thanh niên trước mặt họ như một vị thánh vậy.

- Danson! Danson!

Những tiếng đáp trả của người dân ở dưới khiến Danson mỉm cười mãn nguyện. Họ đưa những ngọn đuốc lên cao hơn và hét lên.

- Chúng ta ở đây để bảo vệ những người thân của chúng ta.

Tiếng nói của Danson khiến cho những người dân im lặng, họ nhìn vào cô gái ở trước mặt, họ nghe lời Danson Tang nói và họ nghĩ mình đang làm một việc lương thiện, họ tưởng họ có thể là những anh hùng cứu giúp thế giới này.

- Giết nó đi!

- Thiêu nó đi.

- Giết đi! Đốt phù thủy.

Những tiếng hét vang lên và ngọn đuốc được giơ lên cao hơn, Danson mỉm cười tiến đến gần Selina. Lúc này, Selina chỉ mong chờ điều đó diễn ra nhanh hơn để cô có thể chết thật nhanh chóng trước khi Jiro hay Chun sẽ đến.

Nhưng ngọn đuốc trong tay Danson đưa đến gần giàn thiêu thì dừng lại, hắn mỉm cười vì nhận ra người mà hắn cần đã đến.

- Dừng lại.

Tiếng hét vang lên át cả những tiếng la của người dân, mọi người dừng lại nhìn cái bóng vụt lên trên giàn thiêu và đứng đối diện với Danson.

Im lặng!

Họ nhận ra đó chính là một trong 2 con ác quỷ trong cuốn băng, họ sợ hãi vì nghĩ nó sẽ làm hại họ.

Danson mỉm cười quay ra nhìn Jiro: “Tôi nghĩ anh sẽ đến nhưng không ngờ anh đến theo cách này.”

Jiro tức giận nhìn Danson, anh quay lại nhìn Selina, lúc này khuôn mặt của cô đã tràn ngập nước mắt, cô chỉ luôn lắc đầu. Anh biết cô muốn nói gì với anh, muốn nói rằng: “Sao anh ngốc thế, sao lại đến đây?”

- Tôi đã hứa sẽ đến tìm cô mà. Đúng không? Selina!

Anh mỉm cười để trấn an cô nhưng nước mắt của Selina càng rơi nhiều hơn, Jiro không biết anh đang bị rơi vào bẫy.

- Nếu người muốn giết cô ấy, người sẽ không chờ đến bây giờ. Hãy nói đi! Người cần gì ở ta?

Jiro bình tĩnh nói với Danson, hần cười vì cái tính thẳng thắn của Jiro. Đúng vậy! Sao phải mất quá nhiều thời gian để làm những việc vô ích, nói những câu sáo rỗng. Hần và anh ta chỉ có một việc để làm mà thôi.

- Được! Ta cần một thứ của người. Nếu người cho ta sức mạnh của người, ta sẽ tha cho cô ta.

Danson cười và hần ra hiệu lệnh, lập tức người ta cởi dây trói cho Selina, họ đẩy cô về phía của Jiro. Lúc này, Selina vẫn đang bị trói tay và miệng bị bịt kín.

- Selina! Em không sao chứ?

Jiro vội vàng ôm lấy Selina và tháo băng bịt miệng ra cho cô nhưng Selina không thể nói được, cô muốn nói nhưng không thể, chỉ có một cô mấp máy, cô khóc và lắc đầu với anh.

- Người đã làm gì cô ấy?

Jiro tức giận hét lên với Danson, hần nhún vai: “Không có gì! Ta chỉ muốn cô ấy im lặng một chút thôi. Chỉ cần đến ngày mai, phong ấn sẽ tự giải. Nào. Giờ thì hãy thực hiện lời hứa với ta.”

Danson nói và tiến đến gần Jiro nhưng bỗng nhiên anh đưa con dao lên trên cổ.

- Đừng tưởng ta ngốc. Chỉ đến khi nào ta tin rằng Selina hoàn toàn an toàn thì ta sẽ cho người thứ người muốn.

Danson kinh ngạc nhìn Jiro, anh ta cũng không đến nỗi ngốc lắm.

- Selina! Hãy đến chỗ của Chun.

Jiro ôm lấy vai của Selina và nhẹ nhàng nói với cô nhưng Selina nhất định không chịu đi, cô vẫn quỳ xuống dưới sàn và nắm chặt lấy Jiro. Cô không thể nói cho anh biết là anh đang hy sinh vô ích, cô không thể để anh chết ở đây .

- Không sao đâu. Selina! Tôi sẽ đến gặp mọi người sau.

Jiro mỉm cười nói nhưng lần này Selina biết anh sẽ không trở về nữa nên cô nhất quyết không chịu rời xa anh.

- Danson! Cháu không được giết cô gái đó.

Một giọng nói cất lên khiến cho mọi người ngạc nhiên quay lại, Jiro nhận ra trong đám đông đang có một người đàn ông đứng tuổi tiến về phía họ.

- Danson! Không được! Cháu không được làm thế.

Tang gia chạy đến và nắm lấy tay của Danson – đôi bàn tay lạnh ngắt như chính đôi mắt cháu ông đang nhìn ông vậy. Và bỗng nhiên, trong đôi mắt đó loé lên một thứ ánh sáng nguy hiểm, hần nhìn Tang gia và cười, khuôn mặt trở nên hiền hoà hơn.

- Jiro! Anh muốn Selina an toàn đúng không? Được thôi. Hãy giao cô ta cho ông tôi. Ông tôi sẽ đảm bảo an toàn cho cô ta.

Jiro ngạc nhiên nghe lời đề nghị của Danson. Anh nhìn sang phía của Tang gia, anh nhận ra mọi người đều vẫn có phần kính nể ông, nếu như anh đưa Selina cho ông, có lẽ cô sẽ được an toàn.

- Được.

Jiro gật đầu và đẩy Selina về phía của Tang gia nhưng lúc này, Selina như một đứa trẻ con, cô ấy vẫn không ngừng nắm lấy áo của Jiro và khóc như muốn nói với anh rằng:” Đừng! Cô ấy không muốn.’

- Hãy chăm sóc cô ấy hộ cháu. Hãy đưa cô ấy đến gặp Chun. Cậu ấy đang ở...

Jiro cúi xuống nói thầm với Tang gia. Ông nhìn anh kinh ngạc và ông biết anh ta muốn cứu cô gái này. Ông khẽ gật đầu và kéo Selina đi nhưng cô vẫn không chịu đi, cô vẫn bướng bỉnh muốn thoát ra khỏi vòng tay của ông.

- Đừng! Đừng để anh ấy ở đó một mình. Đừng đem tôi đi.

Đó là những gì mà Selina đang gào thét ở trong lòng nhưng chẳng ai nghe thấy cô ấy. Ánh mắt, đôi bàn tay của Selina càng ngày càng rời xa Jiro hơn.

- Nào! Giờ thì người hãy thế chỗ cho cô ta.

Danson cười và lập tức 2 tên tiến đến kéo Jiro về phía giàn thiêu, anh không hề chống cự vì đây là những gì anh đã hứa với Danson.

Danson nhìn Jiro và hần bật cười: “Ta nói cho người biết một chuyện. Thực ra, nếu hôm nay ta không giết Selina thì cô ta cũng chỉ còn sống được có 2 ngày thôi. Sự hy sinh của người là vô ích. Người có biết không?”

Jiro trở nên kinh ngạc khi nghe thấy Danson nói thế nhưng anh ngay lập tức lại cười.

- Vậy thì sao? Dù là như thế thì ta vẫn đến.

Danson bất ngờ trước câu trả lời của Jiro, hần “hừ” một tiếng rồi đôi mắt bỗng trở nên sắc lạnh.

- Điều đó chứng tỏ người chỉ là một kẻ ngu.

Hần cười khàn và đưa tay lên đỉnh đầu của Jiro. Lúc này, đột nhiên Jiro cảm thấy có gì đó ở trong cơ thể của anh bùng phát, một điều gì đó nóng rực chỉ muốn thoát ra.

- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAA

Jiro hét lên đau đớn, phút chốc toàn thân của anh không còn sức lực, trước mặt anh chỉ là khuôn mặt mờ mờ của Danson Tang đang mỉm cười.

.....

51. Chương 51

CHAP 51: MẮT MẮT

Tang gia cố gắng kéo Selina đi nhưng cô vẫn liên tục vùng vẫy, ông nhận ra cô muốn nói gì đó nhưng cô không thể nói, có lẽ cô đã bị Danson phong ấn.

- Cháu bị nó phong ấn sao?

Ông hỏi Selina, cô kinh ngạc gật đầu với ông. Ông khẽ thở dài và lẩm nhẩm điều gì đó.

- Ông...

Tiếng nói bật ra từ miệng của Selina, cô đưa tay chạm vào cổ họng của mình.

- ông... Cháu...

Và như vừa mới bừng tỉnh sau một giấc ngủ, Selina vội vàng đẩy Tang gia và muốn chạy về phía giàn thiêu. Nhưng Tang gia đã kéo cô lại.

- Không! Cậu ta đã vì cứu cháu mà chấp nhận ở đó. Cháu không được đến đó.

Ông kéo Selina đi nhưng cô bật khóc và gạt tay của ông ra.

- Không! Ông không biết. Cháu chỉ còn sống được 2 ngày nữa mà thôi. Cháu không thể để anh ấy chết như vậy.

Tang gia bất ngờ trước câu nói của Selina, cô gạt bàn tay của ông ra và lao về phía giàn thiêu, lúc này, giàn thiêu bắt đầu bén lửa.

.....

.....

Danson nhìn âm khí hắc đang có trên bàn tay, cảm nhận sức mạnh hoàn toàn thuộc về mình, hắc cười và kề sát mặt vào Jiro.

- Ta không muốn giết người. Nhưng vở kịch này vẫn cần phải diễn nốt nếu không khán giả sẽ buồn chán.

Hắc cười và đưa ngọn đuốc lên cao. Jiro nhìn Danson và bỗng nhiên anh cười vang.

- Người thật là đáng thương Danson Tang.

Danson giận dữ quay lại nhìn Jiro: “Người nói cái gì?”

- Ta nói người đáng thương. Danson ăh. Nhìn người mà xem, người không ra người, ma không ra ma...

- Bốp!

Chưa để Jiro nói hết câu, Danson đã đâm vào mặt Jiro một cú. Jiro là ai mà dám bảo anh là đáng thương? Danson tức giận nhìn vào ánh mắt đầy căm hận của Jiro.

- Để xem ai mới là kẻ đáng thương.

Danson quay lại nhìn đám đông, họ đang im lặng chờ lệnh của thủ lĩnh.

- Giờ phút quan trọng này đã đến. Chúng ta phải thanh tẩy linh hồn của người thanh niên này.

Danson nói và hắc ném ngọn đuốc đầu tiên vào trong giàn thiêu, ngọn đuốc có “Tử khí” của Tử quỷ. Ngay lập tức, ngọn đuốc bao quanh đám củi ở dưới chân của Jiro, cái nóng sộc lên bao quanh lấy anh nhưng Jiro giờ đây không còn cảm giác gì cả.

- Giết đi. Giết đi.

Những người dân nhìn ngọn đuốc và họ như bị kích động mạnh mẽ, trong đôi mắt của họ màu của lửa thật sự sôi cuộn và ma mị. Họ nhìn ngọn đuốc trên tay mình và họ thi nhau ném vào nó.

- Giết đi!

- Chết đi. Đồ phù thủy.

Những tiếng la hét cùng với những ngọn đuốc trong tay khiến cho đám cháy cao hơn và cuối cùng người ta chỉ nhìn thấy cả một cột lửa sáng rực bao quanh giàn thiêu và nhanh chóng lan sang cả đài biểu diễn.

Ngọn lửa như không kìm *** được và giờ đây, đang bao quanh cả hội trường.

.....

.....

- Jiro! Không.

Selina cầm đầu chạy về phía giàn thiêu nhưng đám đông đang trở nên hỗn loạn, họ va vào nhau, xô đẩy lẫn nhau. Selina bị va phải và cô ngã xuống dưới đất, một ai đó chạy qua và dẫm lên bàn tay của cô.

- Jiro.

Selina chẳng còn để ý đến điều đó, cô cố gắng đứng dậy và chạy về phía giàn thiêu, nước mắt dường như đã làm mờ cả những hình ảnh mà cô đang thấy.

- Jiro. Jiro.

Selina chạy và ngã, đứng lên và chạy, khóc và ngã. Cô muốn nhanh chóng chạy đến bên Jiro để cứu anh nhưng đám đông lại ngăn cả cô và đám cháy lại càng bốc cao hơn.

- Á.

Selina ngã xuống thêm một lần nữa, lúc này, đầu gối của cô đã rướm máu, tay cô cũng đã bị thương nhưng cô phải đến gặp anh.

Selina đứng dậy và cô chạm vào lưng của một người.

Ngẩng lên nhìn khuôn mặt của người đó. Anh ta đang đứng sững nhìn vào đám lửa.

- Chun!

Selina lắp bắp gọi tên của anh ta. Chun quay lại nhìn Selina, đôi mắt của anh đỏ hoe.

- Chun! Mau cứu Jiro. Mau cứu anh ấy.

Selina khóc và nắm lấy tay của Chun nhưng anh không trả lời cô, anh cúi mặt một cách bất lực, đôi bàn tay nắm chặt một mảnh giấy trở nên tím ngắt.

- Không!

Một người nữa chạy đến và xô vào họ, Selina ngã xuống dưới đất.

- Selina!

Chun vội vàng kéo Selina đứng lên. Nhưng dường như Selina vừa nghĩ ra được điều gì đó.

- Chun! Cuối cùng, tôi cũng hiểu vì sao Ngoại Quý ca lại đổi lấy đôi mắt của mình vì quý nữ.

Chun kinh ngạc nhìn Selina, cô ấy đứng lên và khẽ mỉm cười với anh.

- Không! Đừng. Selina.

Chun lắp bắp nói khi anh nhận ra nụ cười của cô giống với nụ cười của cha mẹ anh, nụ cười của Ella, nụ cười của Jiro...

- Đừng.

Chun hét lên và anh đưa tay ra nắm lấy tay của Selina nhưng cô bỗng như biến thành một con chim yến.

Nhanh nhẹn thoát ra khỏi tay anh, con chim yến lao vào trong biển lửa. Selina đang đến bên Jiro.

- Tạm biệt Ngoại Quý ca. Tạm biệt Chun.

.....

.....

- Jiro! Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ?

- Cô yên tâm. Selina. Tôi sẽ đến tìm cô.

.....

.....

- Selina! Cô sẽ là người đầu tiên ăn bát mỳ do tôi nấu chứ?

- Uh! Tôi đồng ý.

Tang gia ngã xuống dưới đất khi nhìn thấy ngọn lửa và đám đông hỗn loạn. Mọi điều ông tiên đoán đều đúng nhưng cuối cùng con quý thực sự lại là cháu của ông – Danson. Không! Có lẽ, con quý thực sự chính là ông. Chính ông đã thay đổi kết quả bói toán khi muốn Chun lấy Angela dù ông biết thực ra người có khả năng không chế Chun chính là Ella. Nhưng chỉ vì cháu của ông, chỉ vì ông đã biết được rằng số mệnh của Danson sẽ vì tình yêu với một cô gái mà thay đổi nên ông đã một lần nói dối. Chỉ một lần duy nhất thôi

nhưng nó lại khiến cho mọi thứ thay đổi. Cái giá phải trả cho lời nói dối của ông có phải quá đắt? Có phải dù con người có làm gì thì số mệnh vẫn tiếp tục đi theo những gì mà nó muốn?

Không! Ông không thể để mình tiếp tục sai lầm. Mọi lỗi lầm đều do ông mà ra vì vậy ông sẽ là người sửa chữa sai lầm của chính mình.

.....

.....

Chun!

Đừng đến đó!

Tôi biết cậu sẽ đến đó nhưng đừng đến. Cậu hãy làm điều đó vì cha mẹ chúng ta, vì tôi và vì Ella. Vì thế, Chun! Hãy tự bảo vệ mình và cả Ella nữa.

Khi cô ấy tỉnh dậy, hãy đưa cô ấy đến một nơi mà chỉ có 2 người biết và sống thật hạnh phúc. Và nếu tôi và Selina thoát ra được thì chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau.

Chun! Ah không! Em trai.

Tạm Biệt!

Hãy sống thật hạnh phúc.

Chun vò nát bức thư mà anh đang cầm trên tay. Anh ngược nhìn đám lửa và anh biết họ sẽ không trở về, người thân duy nhất của anh không còn tồn tại trên thế gian này nữa.

- Danson Tang. Tôi nhất định sẽ đòi lại những gì mà anh đã lấy đi của tôi.

Chun gằn giọng, đôi mắt của anh hằn lên những tia máu đỏ - đó là đôi mắt của Ngoại Quỷ nhưng lời nói đó là của Wu Chun.

52. Chương 52

CHAP 52: NGƯỜI QUEN CŨ

- Tôi xin anh! Bạch Vô Thường. Anh hãy ngăn Chun lại.

Ella ôm lấy khuôn mặt của mình và bật khóc. Cô chịu đủ rồi. Cô không thể nào để cho mọi người vì cô mà xảy ra nhiều chuyện như vậy. Bố mẹ Chun, Selina, Jiro... tất cả mọi người đều bị chết chỉ vì cô, Chun đang đau khổ và dần vật bản thân mình. Cô rất muốn nói với anh, cô không cần tỉnh lại, không cần mạng sống này. Nhưng anh không nghe thấy, anh đang sống trong thù hận và dần vật, anh không còn nghe thấy bất cứ điều gì từ cô.

- Không! Tôi sẽ không ngăn cản anh ta. Vì tôi cũng giống như anh ta, cũng muốn em sống.

Bạch Vô Thường lạnh lùng trả lời Ella, cô ngược lên kinh ngạc nhìn anh. Tại sao anh lại muốn cô sống? Anh là người duy nhất nghe thấy cô nói, ở bên cạnh cô mỗi khi cô gặp nguy hiểm, luôn bảo vệ cô nhưng cô không thể nào hiểu anh.

- Tại sao? Anh biết là điều đó không thể. Chun đã thức tỉnh trước ngày 7/7 nên em sẽ phải trả mạng sống lại cho “Ngài”.

Ella bật khóc nhưng Bạch Vô Thường không hề lung lay. Có lẽ, Ella không biết trong suốt 500 năm đóa hoa Thủy tiên dõi mắt theo Ngoại Quỷ thì cũng có một con quỷ khác dõi mắt theo cô vì nó là người duy nhất nghe thấy tiếng nói của hoa Thủy tiên.

- Tôi sẽ chứng minh cho em thấy tôi có thể.

Ella giật mình ngược lên nhìn Bạch Vô Thường, cô nhận ra trong đôi mắt của anh có một điều gì đó bi thương. Anh khẽ cười.

- Bạch Vô Thương.....

Tiếng gọi của Ella tan vào trong ánh sáng trắng xanh, không còn ai có thể nghe cô nói, không ai có thể giúp cô ngăn chặn thảm kịch này xảy ra sao? Không một ai sao?

.....

.....

Danson bước về phòng và đóng cửa lại, căn phòng không có một chút ánh sáng nào. Trong bóng tối, đôi mắt của Danson đỏ rực như lửa, sức mạnh của Tử Quỷ cuối cùng cũng hoàn toàn thuộc về anh. Danson nhìn bàn tay mình và khi anh định cười vì những gì anh sắp đạt được thì bỗng nhiên ngực anh đau nhói, toàn thân anh không còn sức lực, đổ sập người xuống dưới sàn nhà, Danson tưởng ai đó vừa đâm một nhát dao vào tim mình. Ôm lấy ngực của mình, Danson thở một cách khó nhọc, anh dốc hết sức để có thể mở cánh cửa bên cạnh, trong đó có Angela.

Angela cũng giống như Ella vậy, cô ấy đang nằm im bất động. Danson khó nhọc tiến đến bên cạnh Angela và nắm lấy tay của cô.

- Anh là một kẻ đáng thương.

Tiếng nói của Jiro vang lên, nó khiến Danson càng khó chịu, anh nắm chặt tay của Angela hơn.

- Angela! Anh làm thế là đúng phải không? Anh không sai?

Danson nghiêng răng nói và chịu đựng cơn đau đang ngày càng hành hạ anh. Khí của Tử Quỷ đang xáo trộn trong người của anh. Ngay cả đến Selina cũng không thể khống chế được nó thì làm sao Danson Tang có thể khống chế được nó. Nhưng Danson không hề nghĩ đến điều đó.

- Phải. Người không hề sai. Người làm đúng.

Tiếng nói vang lên khiến Danson có cảm giác mình sẽ ngất đi. Và trong bóng tối, đôi mắt của Danson đỏ rực, một nụ cười hiện lên khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi: “Ta sẽ nói mãi ở bên cạnh nàng.”

.....

.....

Chun không đi đến biệt thự của Zhang gia mà anh quay trở về Chen gia, anh sợ rằng ông Chen sẽ có chuyện gì đó. Anh quyết định để ông đi cùng anh, ít ra khi ở bên cạnh anh, ông sẽ không gặp nguy hiểm.

Ngay khi họ đang chuẩn bị rời khỏi biệt thự thì những tiếng đập cửa vang lên, một lần nữa, Danson lại tìm ra họ. Cả cổng trước và cổng sau đều đã bị đám đông bao kín, còn có cả cảnh sát ở đó. Nếu như Chun chỉ có một mình, anh có thể tự thoát ra và đem Ella đi nhưng giờ còn ông Chen nếu anh để ông ở lại thì ông có thể sẽ giống như cha mẹ anh.

- Những người trong nhà hãy mau ra đây. Nếu không chúng tôi sẽ buộc phải xông vào và nổ súng.

Tiếng một viên cảnh sát vang lên, nó khiến cho Chun do dự, nếu như giờ anh bước ra thì Ella sẽ ra sao.

- Chúng tôi sẽ đếm đến 3. !...

Tiếng viên cảnh sát lại vang lên, Chun nghĩ anh sẽ thử xông ra và trong lúc họ chú ý đến anh, anh sẽ tìm cách để ông Chen đưa Ella đi.

- Cháu sẽ xông ra.

Chun nói và anh giao Ella cho ông Chen.

- 2...

Tiếng viên cảnh sát lại vang lên, Chun nín thở chờ đợi âm thanh cuối cùng.

Nhưng mọi thứ đột nhiên im lặng đến đáng sợ, không có một tiếng nói nào chỉ còn lại tiếng còi của xe cảnh sát.

Cả Chun và ông Chen đều lo lắng nhìn nhau khi họ không biết ở bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc Chun định bước đến gần cánh cửa thì cánh cửa mở tung, Chun lập tức đứng chắn trước mặt của ông Chen.

- Là anh?

Chun kinh ngạc nhìn người xuất hiện ở chỗ cửa, ánh đèn pha của xe cảnh sát chiếu vào người thanh niên và anh nở nụ cười nhìn Chun.

Cả Chun và ông Chen đều không nói một lời nào kể từ lúc lên xe của chàng thanh niên. Ông Chen không biết anh ta là ai nhưng khi cánh cửa được mở ra, trước mặt ông là cảnh mọi người nằm la liệt dưới đất. Ban đầu ông tưởng là họ bị chết nhưng Chun đã trấn an ông rằng họ chỉ bị ngất đi thôi.

- Tại sao anh lại ở đây? Joe!

Đến lúc này, Chun mới quyết định lên tiếng, sự xuất hiện đột ngột của Joe khiến Chun không khỏi ngạc nhiên. Nhờ có cậu ta mà Chun mới có thể an toàn thoát ra và họ đang trên đường đến biệt thự của Zhang gia.

- Tôi biết Ella đang bị nguy hiểm nên mới đến đây cứu mọi người.

- Cậu biết chúng tôi ở đây sao?

Chun sửng sốt hỏi Joe, trong đôi mắt của Joe bỗng nhiên thay đổi: “Ariel nói cho mình biết. Cô ấy nói đã được sự giúp đỡ của Ella và một người nữa nên bảo mình đến.”

- Thì ra là vậy.

Chun gật đầu vì anh nhớ đến câu truyện mà Ella kể cho anh nghe lúc họ ở bên bãi biển, có lẽ vì thế nên Ariel mới nhờ sự giúp đỡ của Joe.

- Tôi nghĩ chúng ta nên tìm chỗ nào đó để nghỉ ngơi vì cả Đài Bắc đang tìm anh, khắp nơi đều đã bố trí trạm kiểm tra. Nếu đi vào ban ngày có thể sẽ nguy hiểm hơn.

Bây giờ Chun mới chú ý đã gần 5h sáng ngày 6/7, chỉ mới có 1 ngày trôi qua mà sao anh cảm thấy như đã nhiều năm, vậy là chỉ còn 1 ngày nữa mọi thứ sẽ được định đoạt, Chun rất muốn đến ngay Zhang gia để cứu Ella nhưng Bạch Vô Thường đã nói phải là ngày 7/7, nếu giờ anh dừng chân và để đến lúc chiều tối xuất phát có lẽ anh sẽ đến kịp biệt thự của Zhang gia vào giữa đêm. Chun quay lại nhìn ông Chen, anh thấy ông đồng tình với Joe.

Chun gật đầu đồng ý và sau đó, Joe đưa họ đến một căn nhà gỗ nhỏ ở một nơi khá hoang vắng. Nếu như không phải đang bị truy đuổi thì Chun rất muốn đến đây nghỉ với Ella vì nơi đây tạo cho người ta cảm giác thanh bình.

Sau khi sắp xếp phòng cho mọi người, Joe nói mọi người hãy nghỉ ngơi, anh ta sẽ đi chuẩn bị vài thứ cho mọi người để tối xuất phát. Chun gật đầu đồng ý, anh cùng cún Chun đưa Ella về phòng. Từ lúc Joe xuất hiện, cún Chun trở nên cảnh giác hơn, nó vẫn luôn bám sát vào Ella.

.....
.....

Chun mơ màng nghe thấy có tiếng kéo lê. Anh cố gắng cử động nhưng dường như toàn thân không còn sức lực, cả người anh như bị đè xuống bởi những bàn tay vô hình.

- Gâu!

Tiếng sủa của cún Chun khiến Chun bừng tỉnh, anh giật mình tỉnh dậy và phát hiện toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Lúc nhìn ra ngoài, Chun mới nhận ra giờ đã là chiều tối, mây đen giăng kín hết bầu trời khiến cho Chun tưởng giờ đã là buổi tối, cơn mưa to như trút nước đang gào thét ở bên ngoài.

Anh nhìn ra ngoài và chợt thấy dáng một người thanh niên rất giống Joe đang ở bên ngoài giữa trời mưa, linh cảm cho Chun biết có điều không ổn.

Người đầu tiên anh nghĩ đến là Ella. Vội vàng, Chun chạy sang phòng của Ella và thấy cô vẫn đang nằm ở trên giường, Chun thở phào nhẹ nhõm. Vậy Joe đang ở ngoài đó với ai? Lúc này, Chun mới nhận ra cún Chun không hề ở bên cạnh Ella, nó rất ít khi rời khỏi Ella. Chun sang phòng của ông Chen và anh nhận ra tình trạng của ông cũng giống như anh vừa rồi, nửa mê, nửa tỉnh, anh vội vàng lay ông dậy.

Không kịp suy nghĩ, Chun hối thúc ông mau sang phòng Ella, còn anh cần phải đi ra ngoài để xem Joe.

.....

.....

- Joe! Joe.....

Chun hét lên trong tiếng mưa bão, những hạt mưa bay vào mặt Chun bồng rớt. Trong màn mưa trắng xóa và những cơn gió rít lên những âm thanh giận dữ, Chun kinh hoàng nhận ra Joe đang đứng ở trước một ngôi mộ, trên tay anh ta có một vật gì đó sáng loáng trong bóng tối như con dao.

Mũi dao nhọn hoắt giơ lên và đâm xuống dưới mặt đất.

- Joe!

Chun hét lên và anh chạy đến khu đất trước mặt. Joe Cheng quay lại nhìn Chun và nắm chặt con dao đã vương vết máu trên đó. Anh ta không hề có một biểu hiện gì. Chun giật mình lùi lại khi nhìn phản ứng và ánh mắt của Joe.

Những hạt mưa ào ào chảy xuống tấm bia mộ, trên đó có hình một cô gái trẻ rất xinh đẹp đang mỉm cười. Bức di ảnh của Ariel. Ánh mắt anh chuyển dần xuống phía dưới, trước bia mộ là một vật gì đó màu trắng và lẫn cả màu đỏ.

- Bạch....

Chun kinh hoàng khi không thể thốt lên tên của cái xác đang nằm trong vũng máu, lúc này, khuôn mặt của Joe mới mỉm cười.

53. Chương 53

CHAP 53: JOE VÀ ARIEL

Chun lao đến bên cạnh Bạch Vô Thường (chính xác là cún Chun), trên người nó là vết đâm rất sâu, máu đang chảy ra không ngừng. Tại sao cún Chun lại dễ dàng theo Joe ra đây và để anh ta đâm như vậy?

- Tại... sao.... tại... sao... ?

Chun lắp bắp hỏi Joe khi không tin vào mắt mình. Joe vẫn đứng đó và quay mặt về phía ngôi mộ, anh chạm vào bức ảnh của Ariel và nở nụ cười: “Anh đã trả thù được rồi. Ariel.”

Mọi chuyện thực ra không hề có gì là phức tạp, Chun kinh hoàng nhận ra anh ta làm thế là vì Ariel nhưng tại sao là vì Ariel, vốn dĩ Ariel và Bạch Vô Thường đâu có quen biết. Ngoại trừ cái lần...

- Anh... anh vì chuyện của 5 tháng trước?

Chun kinh ngạc hét lên, Joe mỉm cười gật đầu.

- Con chó đó đáng chết. Ah không! Tên Bạch Vô Thường đó đáng chết. Danson đã nói cho tôi biết hết tất cả, chính hắn ta vì muốn cứu Ella Chen mà đã hy sinh Ariel. Nếu như hắn không làm vậy thì Ariel sẽ không ở dưới này.

Joe tức giận nói và khua con dao về phía của cún Chun. Lúc này, nó đang nằm thõ thoi thóp trên cánh tay của Chun.

- Anh... Danson...

Chun lấp bắp nói, anh gần như đã hiểu mọi chuyện, Joe xuất hiện ở biệt thự Chen gia, cứu anh và cún Chun, đưa anh về đây tất cả đều là kết hoạch của Danson Tang. Đó là cái bẫy để anh bước vào. Anh đã không cảnh giác vì nghĩ Joe là bạn của Ella.

Bạch Vô Thường đã nhận ra sự bất thường trong khí của Joe nhưng anh không thể báo điều đó với Chun vì anh lúc này đang ở dưới hình dáng của cún Chun, năng lực của anh không còn mạnh như trước khi phải cố gắng dùng khí của mình để kéo dài sinh mệnh của Ella, chỉ khi trăng lên, Bạch Vô Thường mới có thể xuất hiện.

Joe sau khi đến biệt thự đã cho mọi người chìm sâu vào giấc ngủ. Khi Joe xông vào phòng của Ella, cún Chun đã cố gắng báo hiệu cho mọi người nhưng không ai nghe thấy. Mục đích chính của Joe lại là cún Chun chứ không phải là Ella, anh ta dùng Ella để uy hiếp cún Chun.

- Mọi việc đều là kế của Danson. Vậy nghĩa là anh ta...

Chun hoảng sợ nhìn Joe và anh thấy anh ta cười

- Phải! Danson Tang đang trên đường đến đây.

Chun như phát điên khi nghe thấy điều đó, anh buông cún Chun ra và lao vào Joe.

- Anh là một tên khốn. Anh có biết anh vừa làm gì không?

Joe ngã xuống dưới nền đất ẩm thấp và liên tiếp chịu những cú đấm vào mặt của Chun. Nhưng sau phút bất ngờ, Joe cũng ngay lập tức tránh cú đấm của Chun và nắm chặt cổ áo của Chun.

- Hắn ta mới là tên khốn. Hắn ta vì cứu Ella mà có thể hy sinh bất cứ ai. Tôi trả thù cho Ariel.

Joe hét lên và ghì chặt Chun xuống dưới nền đất.

Cơn mưa nặng hạt vẫn tiếp tục, 2 người đàn ông vật lộn trong tiếng mưa và tiếng gió.

- Trả thù? Anh nghĩ rằng anh đang trả thù sao? Anh chỉ là một tên ngốc bị Danson Tang lợi dụng mà thôi.

Chun hét lên nhưng Joe cũng không chịu thua: “Câm đi! Anh ta lợi dụng tôi thì sao? Ít ra anh ta cũng cho tôi biết sự thật, còn các người, các người chỉ nghĩ cho Ella nên nói dối tôi.”

Cuối cùng Chun cũng đề được Joe ở dưới cánh tay của mình, khuôn mặt của 2 người giờ đã đầy vết máu, Joe không thể nào cự quạ được.

- Tên ngốc. Hãy nghe cho kỹ đây. Chính Ariel tình nguyện làm điều đó. Cô ấy làm điều đó vì Ella và cũng vì chính anh.

Joe sững sờ khi nghe thấy Chun nói điều đó, anh cố hết sức và vùng thoát ra khỏi tay của Chun.

- Nói dối. Không phải. Chính Bạch Vô Thường đã ép cô ấy làm như thế.

Chun cười khàn lên từng tiếng và nắm chặt lấy cổ áo của Joe hơn.

- Bạch Vô Thường không phải là Danson Tang. Nếu như lúc đó, Ariel không xuất hiện thì anh ta cũng sẽ cứu Ella dù phải hy sinh cả mạng sống của mình. Chính Ariel đã yêu cầu Bạch Vô Thường làm điều đó vì cô ấy biết số mạng của mình đã tận. Nhưng chỉ vì một tên ngốc như anh mà cô ấy mới trụ được đến giờ phút đó.

Joe hét lên: “Vậy tại sao cô ấy không tiếp tục? Chắc chắn do các người đã nói gì với cô ấy?”

Chun bực tức giáng một cú đấm vào mặt của Joe, anh ta là tên khốn ngốc nghech và cố chấp nhất mà anh từng biết.

- Anh đã bao giờ hỏi xem cô ấy muốn gì chưa? Cô ấy muốn sống hay là anh muốn cô ấy sống?

- Không! Anh nói dối. Cô ấy muốn sống.

Joe gào lên trong mưa, Chun thì hiểu gì về anh và Ariel chứ? Sao anh ta lại nói Ariel không muốn sống.

- Joe! Chun nói thật đó. Em đã tình nguyện làm điều đó.

Tiếng một cô gái vang lên trong mưa khiến Joe và Chun bàng hoàng, Chun buôn cánh tay đang nắm cổ áo của Joe ra. Trong màn mưa trắng xoá, Ariel và Bạch Vô Thường đang được ánh sáng màu trắng xanh bao bọc.

Joe cố gắng đứng dậy và anh không tin vào mắt mình, đã bao lâu rồi anh không nhìn thấy Ariel? Ngay cả trong giấc mơ, cô ấy cũng không xuất hiện.

- Ariel... em...

Joe lấp bắp nói và tiến đến gần Ariel nhưng anh biết mình không thể chạm vào cô ấy, nó cũng giống như lần cuối cùng anh gặp cô ấy ở trong phòng tạm giam.

- Joe! Em mệt mỗi khi nhìn thấy anh hàng ngày dùng năng lực của mình để duy trì sự sống cho em. Em muốn nói với anh đừng làm vậy nhưng anh không nghe thấy, anh ngày càng rời xa em hơn, vì em mà khí của anh trở nên tà ác.

Ariel khóc, những ký ức đó như vừa mới xảy ra. Lần anh suýt nữa mất mạng chính là ở kho hàng. Nếu như không có Ella ngăn cản kịp thời và khổng chế tà niệm của anh thì có lẽ anh đã bị nó nuốt chửng và cả cô cũng vậy. Cô sẽ không thể nào có cơ hội được đầu thai.

- Em nói gì vậy? Ariel.

Ariel khẽ mỉm cười với Joe: “Nhưng thật may mắn vì Ella và những người này đã xuất hiện, trước khi anh bị tà khí nuốt chửng, em đã quyết định làm điều đó. Joe. Cái chết của em không phải là lỗi của bất cứ ai.”

- Anh đã sai sao? Anh thật sự đã sai sao?

Joe ngã xuống dưới nền đất, những hạt mưa dường như trở nên nhỏ hơn, lúc này, mặt trăng đã xuất hiện sau những đám mây u ám.

Ariel tiến đến gần Joe, những ngón tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt đầy nước mắt của Joe, lần này, Joe có thể cảm nhận được Ariel đang chạm vào người anh.

Nâng khuôn mặt của Joe lên, Ariel mỉm cười trong nước mắt, cô hôn nhẹ lên trán của anh.

- Anh không có lỗi. Joe ah!

Joe bật khóc và anh vòng tay ôm lấy Ariel. Nhưng điều đó chỉ diễn ra trong một khoảng khắc ngắn ngủi, bỗng nhiên, hình ảnh Ariel mờ dần, mờ dần và tan biến trong ánh sáng xanh.

- Joe! Em xin lỗi.

- Ariel!

Joe hét lên và lấy tay núp lấy hình ảnh của cô nhưng chỉ là khói.

.....

- Xin lỗi!

Joe vẫn quỳ dưới đất và không hề ngẩng lên, Bạch Vô Thường lắc đầu, anh và Joe Cheng thực ra giống nhau.

- Không! Anh đã nói đúng. Tôi là người có thể làm bất cứ điều gì vì Ella. Anh không có lỗi gì hết. Xin lỗi vì việc của Ariel.

Joe kinh ngạc ngẩng lên như không tin vào những gì mà Bạch Vô Thường nói. Lúc này, Bạch Vô Thường cũng chỉ là hình ảnh mờ ảo, năng lực cuối cùng của anh đã dùng để đưa Ariel đến gặp Joe. Anh cũng sắp tan biến.

- Bạch Vô Thường...

Chun nhìn Bạch Vô Thường và anh không biết nói gì ngoài gọi tên của anh ta, người thanh niên đó đã nhiều lần cứu anh và Ella: lúc ở nhà hàng, lần ở dưới biển, tại biệt thự của Zhang gia...

- Cô ấy giờ chỉ còn anh ở bên cạnh thôi.

Bạch Vô Thường lạnh lùng nói với Chun, Chun biết Ella luôn là điều quan trọng nhất với Bạch Vô Thường.

- Chun! Hãy nhớ. Phải đến biệt thự của Zhang gia và trồng đoá hoa đó. Đúng vào thời khắc đó, hãy cứu sống cô ấy.

Chun gật đầu nhìn Bạch Vô Thường. Ánh sáng màu trắng xanh và hình ảnh Bạch Vô Thường tan vào trong màn mưa trắng xoá.

Tiếng động cơ xe khiến cho Chun và Joe lúc này mới nhớ lại việc Joe đã báo cho Danson vị trí của họ. Vậy là Danson Tang đang đến. Họ vội vàng chạy về phía căn nhà gỗ.

- Anh mau đưa Ella đến biệt thự của Zhang gia. Nhanh lên.

Joe hét lên, giờ đây anh nhất định phải bảo vệ Ella và Chun.

- Nhưng còn anh?

Chun lo lắng hỏi Joe, những người thân bên cạnh anh dần dần từng người một đều bỏ anh mà đi như vậy. Lúc nào cũng bảo anh là đi đi, mau chạy đi nhưng họ thì chẳng bao giờ quay lại gặp anh.

- Anh còn chần chừ gì nữa? Với sức của tôi, Danson Tang sẽ bị cản lại một lúc, anh hãy mau đi. Giờ này, anh đi thì sẽ kịp đến đó vào sáng mai.

Chưa để cho Chun nói thêm gì, Joe đã đẩy anh đi ra cổng sau.

Cánh cửa ở trước nhà đã được mở, Danson cùng vài người khác đang bước đi dọc hành lang.

.....

.....

- Đứng lại!

Danson và mọi người khựng lại khi Joe đang đứng chắn ở hàng lang.

- Chúng đâu?

Danson gần giọng hỏi, anh nhìn quanh và không hề thấy bất kỳ ai.

- Người đã giúp chúng thoát?

Joe không trả lời câu hỏi của Danson, anh đưa bàn tay lên và lập tức những người ở bên cạnh Danson đổ sập xuống, chỉ có Danson vẫn còn đang đứng đó. Hắn nhìn Joe và cười.

- Đừng quên. Năng lực của người mạnh như vậy là nhờ sức mạnh của ta.

Joe biết điều đó nhưng anh nhất định phải bảo vệ mọi người, ít ra anh phải cầm chân của Danson cho đến khi Chun đã đi được một đoạn đường.

- Ta sẽ không để cho người làm hại họ.

Joe nói và tập trung toàn bộ sức lực của anh vào bàn tay, kỳ lạ lần này ánh sáng ở trong tay anh là màu trắng xanh. Joe kinh ngạc nhận ra dường như Ariel đang ở ngay bên cạnh anh.

- Lần này cũng không tệ, có thêm một người giúp người nhưng cũng chẳng là gì.

Danson cười và lập tức hắn tạo ra một luồng từ khí chống lại với khí của Joe.

Joe vẫn cố gắng hết sức lực của mình để ngăn cản hắn. Nụ cười trên môi của Danson tắt, ánh mắt của hắn lộ vẻ tức giận khi mà luồng khí của hắn tạo ra đang bị cản trở bởi Joe.

- Ta thật sự không đủ kiên nhẫn để chơi với người.

Danson nói và ngay lập tức, Joe cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, cả người của anh đổ sập xuống dưới đất.

Danson quay người bước đi, hắn không thèm quay lại nhìn người mà hắn vừa mới đánh ở dưới đất. Hắn đã dần quen với những con người ngu ngốc như anh ta. Nhưng lần này, Danson đứng khựng lại, hắn nắm chặt bàn tay mình và đôi mắt hắn lên sự tức giận.

- Ta đã nói sẽ bảo vệ họ.

Joe loạng choạng đứng dậy, căn phòng xung quanh họ thay đổi nhanh chóng, nó bỗng trở nên trắng xoá, rất nhiều cánh cửa xuất hiện. Danson nhận ra anh ta đang bị nhốt trong mê cung. Đó là sức mạnh cuối cùng của Joe với sự giúp đỡ của Bạch Vô Thường, Joe sẽ có thể cầm chân của Danson.

- Chun! Tôi chỉ có thể giúp anh đến mức này.

Joe khẽ nói và toàn thân anh được bao bọc bởi ánh sáng trắng xanh, Joe biết Ariel đang ở bên cạnh anh. Anh dùng chính sức mạnh và thân thể của mình để niệm phong căn nhà, tạo ra ảo giác. Anh biết rồi anh sẽ kiệt sức nhưng chỉ cần giữ được Danson dù chỉ một giây thì cơ hội sống của Chun sẽ tăng lên.

54. Chương 54

CHAP 54: KHÓM HOA THUỶ TIÊN

Khi Chun đưa ông Chen và Ella đến biệt thự của Zhang gia đã là chiều, bầu trời ngày hôm nay cũng vẫn u ám như ngày hôm qua. Người quản gia ở đây có vẻ không ngạc nhiên lắm khi họ đến, bà ngay lập tức sắp xếp phòng cho mọi người. Còn Chun, anh chạy ra khu vườn để trồng khóm hoa Thuỷ tiên. Bạch Vô Thường nói rằng khóm hoa này sẽ nở vào lúc 7h tối, đến lúc nó nở rồi thì Chun sẽ biết anh phải làm gì.

Ngay khi vừa đến khu vườn, Chun đã tiến ngay đến mô đất mà Ella đã để ý nó rất nhiều lần trước. Anh nghĩ có lẽ vì Ella vốn dĩ là khóm hoa Thuỷ tiên nên tự nhiên cô ấy bị mô đất thu hút, thậm chí trước khi đi, anh nhớ Ella vẫn còn đứng ở đó. Nhưng khi Chun đào sâu hơn, anh nhận ra lý do thực sự mà hôm đó Ella đứng ở đây. Ẩn dưới mô đất là một chiếc lọ thuỷ tinh trong đó có chứa một chiếc vỏ ốc. Chun ngạc nhiên khi không biết liệu vỏ ốc này có phải là vỏ ốc mà anh đã tặng cho cô ấy vào hôm họ đi biển không? Chun nhớ vào cái hôm anh đồng ý sẽ cưới Angela và từ bỏ Ella, anh cũng đã đem tặng cho Ella vỏ ốc. Anh rất muốn có thể đem lại hạnh phúc cho Ella nhưng anh biết mình không thể vì vậy mới tặng cho Ella và mong rằng có ai đó sẽ giúp anh làm điều đó. Vậy Ella? Cô ấy để vỏ ốc ở đây lẽ nào cũng vì lý do đấy? Cô ấy chôn chặt hạnh phúc của mình để mong anh được hạnh phúc sao? Chun nhớ sau khi ở biệt thự về, Ella đã luôn tìm cách tránh mặt anh, lo lắng khi ở bên cạnh anh, dù anh đã nhiều lần nói với cô ấy hãy ngăn cản anh kết hôn với Angela nhưng Ella không hề làm điều đó, cô ấy muốn anh cưới Angela và trong đám cháy của kho hàng, Ella đã vô thức gọi Angela là “Tiểu Thư”.

- Ella! Chẳng nhẽ, em đã biết sự thật của 500 năm trước sau khi ở đây? Vậy tại sao em không nói rằng em không phải là Quý nữ? Tại sao em lại để anh phạm sai lầm lớn như vậy?

Chun cắt chặt môi và cắt chiếc lọ thuỷ tinh vào trong túi. Anh nhất định sẽ không để cho Ella rời xa anh như vậy?

Khi Chun trồng được khóm hoa xuống thì ông Chen đang bỗng Ella đến. ông không biết nên nói gì với Chun sau những chuyện mà cậu ấy đã trải qua. Chun đã quá đau khổ và ông biết cậu ấy có thể cầm cự đến lúc này chẳng qua chỉ vì con gái của ông. Tuy nhiên, linh cảm của ông cho biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như bây giờ. Nếu như con gái ông không thể tỉnh lại thì Chun sẽ ra sao?

- Ta nghĩ nó muốn ở bên cạnh con.

Ông Chen nói và đưa Ella cho Chun, anh đỡ lấy Ella và mỉm cười cảm ơn ông. Đôi khi chẳng cần nói nhiều, người ta cũng hiểu rằng đối phương đang nghĩ gì. Họ ngồi đó, giữa khu vườn rộng mênh mông nhưng lại vô cùng tĩnh lặng và âm u, Chun kể cho ông Chen nghe về việc anh gặp Ella như thế nào? Về việc anh và Ella đã từng có ác cảm với nhau ra sao? Ella đã khiến anh cảm nhận sự ấm áp khi ở bên cạnh cô ấy bằng cách nào? Và cả cảm giác lo lắng cho Ella mỗi khi cô ấy gặp nguy hiểm vì anh và những người xung quanh.

- Con bé vẫn thường ngốc như vậy đấy.

Ông Chen mỉm cười dịu dàng khi nghe Chun kể lại mọi chuyện.

- Có lẽ cháu mới là kẻ ngốc, chỉ vì gặp cháu mà Ella mới toàn gặp chuyện xấu. Lần đầu gặp nhau, cô ấy đã cứu cháu vậy mà cháu không biết lại tưởng rằng một người khác.

Chun thở dài và anh kéo cao chiếc khăn choàng đang đắp cho Ella. Có lẽ đúng như Bạch Vô Thường nói sai lầm chính là ở chỗ anh và Ella Chen đã gặp nhau.

Đúng lúc này, mặt trăng bắt đầu lộ diện, những đám mây xám xịt ban ngày đã biến mất từ lúc nào. Khu vườn được chiếu rọi bởi ánh trăng từng chút một, lấp lánh xoá tan không khí u ám của một ngày.

Chun và ông Chen kinh ngạc nhìn cảnh tượng, mọi thứ dường như được thắp sáng bởi hàng vạn ngọn nến. Nhưng ngay lập tức, ánh sáng khắp khu vườn như di chuyển, tất cả trở thành những con đường ánh sáng và hướng về mô đất có khóm hoa.

Chun nhìn đồng hồ và nhận ra bây giờ đúng là 7h tối. Anh vội vàng bế Ella đứng lên và hơi cách xa khỏi khu đất. Khi ánh sáng chiếu vào khóm hoa mà trước đó chỉ có những chiếc lá màu xanh thì một quang sáng màu vàng bao phủ lên nó khiến khóm hoa phát sáng rực rỡ hơn cả những cảnh vật trong khu vườn. Cả khu vườn dường như đã tập trung hết ánh sáng ở khóm hoa nên xung quanh lại trở nên u ám.

Khóm hoa như được ai đó nâng lên khỏi mô đất, mỗi lần khóm hoa lên cao hơn thì Chun nhận ra nụ hoa màu trắng nhỏ càng ngày càng nở to hơn.

Mây lại kéo đến che mất ánh trăng, cả mảng vườn lại trở nên tối đen như lúc đầu, chỉ còn lại có khóm hoa thuỷ tiên vẫn ở trong ánh sáng màu vàng dịu lờ lững giữa khu vườn. Chun đưa Ella cho ông Chen và anh biết mình phải làm gì.

- Hãy giúp tôi lấy khóm hoa.

Chun thì thầm với ai đó và ngay lập tức, ông Chen thấy Chun bật lên và chạm vào được khóm hoa. Nụ cười chưa kịp nở trên môi ông thì một bóng đen bỗng nhiên vụt lên cùng lúc với Chun.

- Chun! Cẩn thận.

Ông Chen hét lên nhưng mọi thứ diễn ra quá nhanh.

- Bạch

Một tiếng rơi chắc nịch vang lên, Chun ngã xuống dưới nền đất của khu vườn. Anh chống tay ôm lấy ngực của mình và Chun biết chuyện gì vừa xảy ra. Hắn ta đã đến đây và vừa mới đánh anh bằng khí của Tử Quỷ.

- Khóm hoa này là của Angela.

Danson Tang mỉm cười và nắm chặt lấy cánh hoa. Hắn từ từ chạm đất và nhìn về phía của Chun. Hắn nghĩ Chun sẽ không thể nào gượng dậy được vì cú đánh bất ngờ vừa nãy. Nhưng kỳ lạ thay, hắn không tin vào mắt mình khi thấy Wu Chun từ từ đứng dậy, ngoại trừ vài vết máu nơi khoe miệng và vết xây sát nhẹ thì Chun hoàn toàn khoẻ mạnh.

- Tại... sao... người...

Danson lấp bắp nói và Chun đứng dậy nhìn Danson, chỉ mới có 3 ngày thôi mà hắn và anh dường như chẳng còn nhận ra nhau nữa. Đứng đối diện với Danson không phải là Wu Chun mà là một người khác và đứng đối diện với Chun không phải là Danson Tang.

- Người có thể dùng khí của Tử Quỷ thì ta cũng có thể dùng khí của Ngoại Quỷ.

Chun gạt vết thương nói khoe miệng và trả lời Danson. Nhưng anh khác Danson ở chỗ anh không bị nó khống chế mà anh và Ngoại Quỷ gần như đã sống chung với nhau nên sức mạnh của anh là nhờ Ngoại Quỷ giúp, chứ không hoàn toàn thuộc về anh.

- Mau đưa khóm hoa cho ta.

Chun hét lên và lần này anh phát ra một luồng khí về phía của Danson.

- Âm!

Danson nhanh như cắt né sang một bên nhưng vì chịu ảnh hưởng của nó nên anh ta bị đánh bật vào thành giếng, đóa hoa trong tay bị rơi ra.

Chun vội vàng chạy đến nắm lấy đoá hoa trước khi nó rơi xuống đất, Chun biết không thể để đoá hoa chạm đất khi mà nó vẫn chưa ở trong cơ thể của Ella, ánh sáng bao quanh khóm hoa đang nhạt dần, bông hoa trắng tinh đã nở nhưng nếu còn chần trừ thì nó sẽ héo và không còn tác dụng.

Danson khẽ mỉm cười và hấn ngay lập tức phóng một luồng “Tử khí”, nhưng mục tiêu lần này không phải là Chun mà là nơi ông Chen đang đứng.

- Không!

Chun hét lên khi nhìn thấy luồng Tử khí đang tiến về phía của ông Chen.

Ông Chen ôm lấy Ella thật chặt vì không muốn con gái của mình bị tổn thương. Nhưng rồi có ai đó đã dùng sức mạnh của mình để bảo vệ ông và Ella.

- Chun!

Ông Chen lấp bấp ôm lấy Ella khi thấy Chun đã đứng chắn ở trước mặt của mình, xung quanh cậu ta là một luồng khí màu xám.

Chun gục xuống trước mặt của ông Chen và khóm hoa bị hất lên và nó đang rơi xuống ở dưới chỗ của Danson và Chun. Bây giờ nếu như ai trong 2 người họ có thể lấy khóm hoa thì nó sẽ thuộc về người đó.

Không do dự, cả Chun và Danson lập tức dùng sức mạnh của mình để nắm lấy khóm hoa nhưng khi họ tưởng sẽ nắm được nó thì một luồng ánh sáng chiếu rọi vào khóm hoa, nó khiến cả 2 người chói mắt.

Ông Chen kinh ngạc ngược lên nhìn bầu trời, những đám mây bỗng biến đâu mất, mặt trăng từ từ lộ ra, từng phần ánh sáng màu vàng dịu chiếu khắp khu vườn.

- Đây là

Ông Chen nhận ra khu vườn dường như lại được chiếu sáng như lúc ban đầu nhưng rồi mặt trăng từ từ bị một chiếc bóng màu đen bao phủ, từng phần một, từng phần một biến mất. Rồi cuối cùng mặt trăng dường như chỉ là quả cầu màu đen.

Ông Chen ngược nhìn bầu trời và nhìn khu vườn, Chun và Danson dường như kiệt sức và đang sụp xuống dưới đất. Ông Chen nhìn lên cánh tay mình, con gái của ông đang được bao bọc bởi một thứ ánh sáng màu trắng xanh, nó dường như không còn thuộc về chính bản thân nó nữa.

- Đây là nguyệt thực.

Ông Chen lấp bấp nói và điều kỳ lạ còn tiếp diễn. Ella từ từ được nâng lên và mặt trời bỗng nhiên xuất hiện thay thế cho mặt trăng. Chưa bao giờ lại có hiện tượng kỳ lạ như vậy.

Trong ánh sáng chói mắt của khóm hoa, Chun dường như nhìn thấy bóng của 2 người.

Chun cố gắng đứng dậy để nhìn rõ hơn nhưng rồi đột nhiên một tiếng động lớn vang lên.

- Xoẹt!

Một luồng ánh sáng chói mắt khiến Chun không nhìn thấy gì nữa, khi ánh sáng dịu hơn, khóm hoa Thủy tiên cũng biến mất. Chun đưa tay ra giữa không trung để đỡ một người đang từ từ rơi xuống. Chun biết đó là ai.

.....
.....

Chun nín thở khi Ella trong tay anh đang khẽ động đậy, cô ấy đang cố gắng chuyển động những ngón tay, mi mắt hơi hé mở.

Đến khi Chun chắc chắn rằng mình không hề nằm mơ khi Ella đang mở mắt nhìn mình, anh ôm chặt lấy Ella vì anh chỉ chờ giây phút này thôi.

Nhưng....

.....

.....

- Cô là ai? Cô không phải là Ella.

Chun sợ hãi đẩy người con gái mà anh đang ôm trong vòng tay của mình ra. Cô gái đó nhìn anh với vẻ mặt buồn bã và cả một chút ngạc nhiên.

Chun nhìn người con gái ở trước mặt anh, cô ấy đúng là mang khuôn mặt của Ella nhưng cảm giác khi anh ôm cô ấy thì không phải. Cô ấy không phải là Ella.

Vậy Ella đâu?

Ngày 7/7, sau 500 năm, hiện tượng Nguyệt thực mới lại xuất hiện và được coi là hiện tượng kéo dài nhất cũng như kỳ lạ nhất trong suốt mấy trăm năm qua.

55. Chương 55

CHAP 55: LỜI HỨA CỦA WU CHUN

Ông Chen kinh ngạc nhìn Chun đẩy Ella ra, ông nghĩ Chun phải vui mừng vì con gái mình đã tỉnh lại nhưng vẻ mặt của Chun hoàn toàn khác.

- Cô là ai? Ella đâu?

Chun la lên một cách tức giận, cô gái từ từ đứng dậy, một giọt nước mắt rơi xuống mặt chất.

- Chun! Anh không nhận ra em sao?

Chun đứng sững nhìn vào người con gái, cảm giác này, phong thái của cô ấy. Ella quay người nhìn về hướng của Danson. Anh ta giờ đây đang vô cùng đau đớn, anh ta gục xuống bên cạnh giếng, có lẽ khí của Tử Quỷ đang vô cùng hỗn loạn trong người của Danson. Mặt trời vẫn đang che lấp ánh trăng.

- Cô... cô... là...

Chun lắp bắp nói mà không tin vào những gì anh cảm nhận. Anh rất muốn nói đó là Ella nhưng anh biết cô gái đó không phải.

- Cô ấy là Angela.

Chun và ông Chen lập tức hướng về phía giọng nói. Tang gia đang ôm lấy Angela trong tay mình. Chun hiểu ra rằng cái bóng thứ 2 mà anh thấy khi khóm hoa phát sáng rực rỡ nhất chính là Angela. Khi anh đưa tay ra đỡ lấy Ella thì ở bên kia Tang gia cũng đã đỡ lấy Angela. Nếu như Angela ở đây vậy thì người mà Tang gia đang ôm lẽ nào là Ella.

- Ông... ông đã làm gì Ella? Cô ấy đâu?

Chun lập tức xông đến nắm lấy áo của Tang gia và hét lên với ông. Bao nhiêu cố gắng nỗ lực của anh và sinh mạng của mọi người lại bị ông ta phá hủy hết hay sao? Tại sao? ông ta đã làm gì khi mà người tỉnh lại là Ella nhưng lại mang linh hồn của Angela.

- Cô ấy đang ở đây.

Tang gia đưa Angela ra cho Chun và anh sợ hãi chạm vào người của cô gái đó. Ngay khi anh chạm được vào khuôn mặt đó thì một cảm giác trống rỗng bỗng nhiên ập tới và trước mắt anh mọi thứ bị bao phủ bởi ánh sáng trắng xanh.

.....

.....

- Chun!

Chun nghe thấy tiếng ai đó gọi anh, cố gắng làm quen với ánh sáng, cuối cùng, Chun cũng nhìn rõ mọi thứ.

- Chun!

Tiếng nói quen thuộc đó lại vang lên, Chun nhận ra ngay đó là Ella. Đó là giọng nói mà anh đã muốn nghe rất nhiều, thậm chí ngay cả trong mơ anh cũng muốn nghe nó.

- Ella! Là em phải không? Ella! Em ở đâu?

Chun hét lên và khua tay trong ánh sáng màu trắng, mọi thứ chỉ là một không gian trắng tinh mà thôi. Ella đang ở đâu?

- Chun! Em ở đây.

Tiếng nói dịu dàng phát ra, Chun đưa tay chạm vào trái tim mình. Anh cố gắng cảm nhận Ella. Cô ấy vẫn luôn ở ngay gần bên anh vậy sao? Và rồi, trong ánh sáng màu trắng đó, Chun nhìn thấy khuôn mặt của Ella rõ hơn, rõ hơn bao giờ hết. Cô ấy thực sự đang ở trước mặt anh, đang mỉm cười với anh.

- Chun! Cuối cùng thì anh cũng nhìn thấy em.

Ella mỉm cười và đang đứng đó nhìn anh, Chun không hề nằm mơ. Anh chạy đến và ôm chặt Ella trong lòng mình. Anh nhớ cảm giác được ôm cô như vậy, nhớ tiếng tim đập của chính bản thân mình, cảm giác bình yên đến kỳ lạ khi được ở gần bên cô ấy. Đúng là Ella. Thật sự là cô ấy.

- Chun! Hãy để em nhìn anh.

Ella nhẹ nhàng nói, khẽ tách ra khỏi vòng tay của Chun và chạm những ngón tay thanh mảnh của mình lên khuôn mặt của Chun. Cô đã từng mơ một ngày sẽ được nhìn thấy khuôn mặt của anh, chứ không phải thông qua những ngón tay. Và cuối cùng ngày đó cũng đến nhưng lại là ngày cô phải rời xa anh.

- Anh đẹp trai thật. Vậy mà có lúc em đã gọi anh là đồ xấu xí đó.

Ella chạm vào mặt Chun và mỉm cười nói với anh. Chun nghe có gì đó chua xót trong câu nói của Ella. Anh giữ lấy tay của cô trên khuôn mặt của mình và áp nó chặt vào má anh.

- Ella! Hãy nói với anh rằng em có thể hồi sinh.

Ella nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Chun, cô biết anh hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây. Anh muốn cô cho anh hy vọng nhưng cô không thể.

Ella lắc đầu buồn bã và khẽ mỉm cười: “Em xin lỗi. Nhưng em không thể mãi mãi ở bên cạnh anh.”

Chun bàng hoàng khi nghe Ella nói như vậy. Bàn tay của Ella từ từ rời khỏi khuôn mặt của Chun.

- Không! Anh sẽ không để em đi. Chắc chắn là vì Tang gia. Anh sẽ đòi lại thân xác cho em.

Chun ôm chặt lấy Ella và Ella không hề phản kháng. Cô ôm lấy Chun và khẽ nói với anh.

- Chun! Hãy nghe em nói. Mọi thứ đều là em tình nguyện làm.

Chun kinh ngạc buông Ella ra, anh không thể tin được khi cô nói điều đó. Cô nhìn anh và đột nhiên, cảnh vật ở dưới đất hiện lên rõ rệt.

.....

.....

- Angela! Cháu mau lên. Nếu không nguyệt thực sẽ hết đó.

Tang gia hét lên với Angela khi thấy cô ấy vẫn đứng im một chỗ, Angela ngược nhìn Tang gia và cô khó nhọc bước đến gần mộ đất. Ở đó có chiếc lọ thủy tinh chứa vỏ ốc mà Chun đã làm rơi. Angela cúi xuống và nhặt chiếc lọ thủy tinh lên. Khi cô đưa nó ra gần giếng nước và chạm vào mặt trời đang in hình trong đó, chiếc lọ thủy tinh bỗng nhiên biến thành một thanh kiếm ngắn.

- Angela! Hãy mau lên.

Tang gia hét lên một lần nữa. Bàn tay nắm lấy thanh kiếm của Angela run lên, cô bước từng bước về phía của Danson. Giờ đây, anh ấy đang nằm đau đớn bên cạnh giếng. Mũi kiếm trong suốt như thủy tinh đang

giơ lên. Cô phải làm điều này sao? Chính tay giết chết người đàn ông đã hy sinh mọi thứ để bảo vệ cô, để cho cô sống?

Angela! Cô đang làm việc điên khùng gì đây?

Những giọt nước mắt lăn ra giống như cái lần cô vô tình đẩy Hebe xuống cầu thang.

.....

- Chuyện gì đang xảy ra ở dưới đó?

Chun kinh ngạc nắm chặt lấy Ella và hỏi cô. Mọi chuyện thật sự đang ngày càng trở nên khó hiểu. Vì sao người tỉnh lại là Angela trong thân xác của Ella? Tại sao Tang gia lại xuất hiện? Tại sao người cầm kiếm đâm Danson lại là Angela.

- Chun! Hãy nghe em nói.

Ella kiên nhẫn giải thích cho anh hiểu. Cô ấy chỉ là một khóm hoa nơi địa ngục, vốn dĩ khóm hoa thì không thể đầu thai thành người nếu như chỉ ở đó 500 năm nhưng vì cô dùng việc tu luyện 500 năm để xin một cơ hội nên “người đó” đã đồng ý. “người đó” đã nói với cô, sinh mệnh của một khóm hoa vốn dĩ rất ngắn, cô mà đầu thai thành người thì cũng chỉ được hưởng 24 năm dương gian. Vì vậy, dù Ella có khóm hoa thì cô cũng sẽ mãi là một linh hồn vất vưởng, không thể nào tỉnh lại. Cả Chun và Bạch Vô Thường đều mong rằng họ có thể dùng chút năng lực của mình để làm thức tỉnh Ella nhưng đáng tiếc Bạch Vô Thường đã chết trước khi làm được điều đó, còn Chun, anh ấy có thể dùng năng lực của Ngoại Quỷ nhưng rồi anh ấy sẽ bị nhiễm tà niệm.

- Chun! Anh còn nhớ đã nói gì với Joe trước mộ của Ariel không?

Ella nắm chặt lấy tay của Chun, cô muốn anh hiểu cô cũng như Ariel cũng là tình nguyện làm điều này, cũng là vì anh mà không thể làm cho anh trở nên đau khổ hơn. Chun tất nhiên nhớ, lúc đó anh đã mắng Joe vì sự cố chấp của anh ta, vì vậy mà anh ta đã không còn phân biệt trắng đen. Nhưng giờ khi ở đây, vào lúc này, nhìn thấy Ella, Chun hiểu tại sao Joe lại không muốn buông tay.

- Nhưng Ella! Em có nhớ khi lần chúng ta đến thăm Joe không? Anh đã nói rằng nếu như không muốn để cho Ariel đi thì hãy giữ cô ấy ở lại. Anh muốn giữ em ở lại. Anh muốn thay đổi số mệnh.

Chun ôm chặt lấy Ella, cô khẽ thở dài vì đến tận bây giờ Chun cũng không hiểu.

- Không! Chun ah! Số mệnh chỉ sắp xếp cho chúng ta gặp nhau, còn việc chúng ta sẽ làm gì và tạo ra nhân duyên như thế nào đều là do chúng ta quyết định. Bác sĩ Cao đã chống lại số mệnh khi trao đổi em với Angela, Jiro đã chống lại số mệnh khi yêu Selina, Danson đã chống lại số mệnh vì muốn bảo vệ Angela và cả anh nữa Chun, anh đã không theo số mệnh mà chọn yêu em.

Một cảm giác nghẹn nơi cổ họng, Chun ôm chặt Ella hơn, những giọt nước mắt rơi xuống, đó là lần đầu tiên anh khóc trước mặt của Ella. Họ luôn nghĩ số mệnh điều khiển họ nhưng chính con người mới là người điều khiển số mệnh.

Ella biết cô không thể tỉnh lại và nếu như cô tỉnh lại thì chỉ làm cho mọi thứ rắc rối hơn, trong khi đó, Danson đang bị Tử Quỷ khống chế, nếu Danson biến thành Tử Quỷ hoàn toàn thì cả thế giới này sẽ chìm trong bóng tối. Khi Ella không biết nên làm gì thì Tang gia xuất hiện, ông đã dùng năng lực của mình để chạm vào thế giới của Ella. Ông đã nói cho Ella biết vào ngày 7/7, nếu như Danson không chết thì Tử Quỷ sẽ hoàn toàn chiếm lấy linh hồn và thân xác của anh ta và ai biết được hắn sẽ gây ra chuyện gì trên khắp nhân gian. Dù không muốn chính mắt nhìn thấy cháu mình chết nhưng Tang gia biết chỉ còn cách này mới có thể cứu mọi người. Ông xin Ella hãy để cơ hội tỉnh lại cho Angela vì chỉ có chính tay Quỷ nữ mới có thể giết được Tử Quỷ, vì chính Quỷ nữ là người đã trao cho Tử Quỷ số mệnh mới và một cuộc sống mới. Ella biết cô không thể tỉnh lại nhưng nếu như khóm hoa ở trong thân xác của cô và linh hồn của Angela thì mọi chuyện sẽ khác, số mệnh của Angela chưa tận và cô ấy nhất định sẽ có thể thức tỉnh.

- Chun! Anh nhớ không? Anh đã từng hứa rằng khi bông hoa đầu tiên nở, anh sẽ tặng cho Angela.

Ella nhẹ nhàng đưa tay chạm vào khuôn mặt của Chun, Anh bằng lòng nhớ đến lời hứa của mình với Angela. Chính Chun không biết vì lời hứa đó mà Ella đã chạm được vào nội tâm của Angela và đưa đoá

hoa cho cô ấy. Chỉ trong một tích tắc nhỏ khi mặt trăng và mặt trời lướt qua nhau, Ella đã gặp Angela ở đó và trao đổi hoa cho cô.

- Ella!

Chun lúc này không còn biết phải nói gì với Ella, cô ấy đã cố hết sức mình để mọi người hạnh phúc, để thay đổi số mệnh. Còn anh, anh đang làm gì đây? Anh đang chống lại số mệnh hay anh đang cố chấp để cho mọi chuyện ngày càng trở nên xấu hơn.

Chun không muốn buông tay nhưng nhìn Ella đang nắm lấy tay của anh và mỉm cười, Chun biết anh không còn sự lựa chọn nào khác, anh đã bảo Joe hãy nghe nguyện vọng của Ariel và giờ đây, anh cũng phải nghe nguyện vọng của Ella và không nên cố chấp nữa. Có lẽ việc mà họ cần làm lúc này chính là để cho cái số mệnh khác nghiệt nhất: “Một Con quỷ sẽ hồi sinh nơi trần thế” không xảy ra

Ở phía dưới, Angela đang từng bước đến gần Danson hơn, anh ta không hề di chuyển để tránh mũi kiếm, có lẽ Danson không hề có ý định làm thế. Bóng đen đã bắt đầu xuất hiện một phần. Hiện tượng nguyệt thực sắp kết thúc.

Thanh kiếm trong tay của Angela lại rung lên một lần nữa, ánh sáng mặt trời chiếu vào khiến nó càng tạo ra cảm giác sắc lạnh. Khuôn mặt của cô gái cầm kiếm giờ đã tràn ngập nước mắt.

56. Chương 56 - End

CHAP 56: TẤT CẢ CHỈ VÌ YÊU

Angela tiến gần đến Danson hơn, mỗi bước đi của cô là một lời hối thúc của Tang gia. Cô giờ thanh kiếm lên ở ngay ngực của Danson, đầu kiếm nhọn hoắt chỉ cần khẽ dùng lực một chút thì nó sẽ cắm sâu vào trong ngực của anh. Danson vẫn đang thở khó nhọc và đau đớn, anh ngước lên nhìn người con gái đang cầm mũi kiếm hướng về mình. Dù đó là một khuôn mặt khác nhưng anh nhận ra đó là cô gái mà anh yêu.

- Mau lên! Angela. Ta sắp không chịu nổi nữa.

Tang gia hét lên khi năng lực của ông đang yếu dần. Thực chất, ông đang dùng năng lực của mình để kéo dài thời gian xảy ra hiện tượng Nguyệt thực. Nhưng bàn tay của Angela đang run lên, cô hơi đâm mũi kiếm vào ngực của Danson, một dòng máu đỏ chảy ra, mũi kiếm thủy tinh giờ đang có những vết máu.

- Danson!

Angela nói trong nước mắt khi nhìn hình ảnh Danson đang gần như kiệt sức ngồi ở dưới giếng. Đây là cơ hội cuối cùng để giết Tử Quỷ. Nhưng trong lòng Angela lúc này lại vô cùng hỗn loạn, cô đã hứa với Ella khi tỉnh lại sẽ làm điều này nhưng cô nhìn anh đang nằm đó và...

- Không! Cháu không thể làm được.

Angela hét lên và buông rơi thanh kiếm xuống dưới đất. Cô biết cô ích kỷ nhưng cô không thể nào chính tay giết anh. Anh đâu có lỗi gì? Mọi thứ đều là vì cô mà ra. Anh sử dụng năng lực của Tử Quỷ, bị năng lực đó khống chế, người không ra người ma không ra ma... tất cả đều là vì cô. Vậy mà cô lại muốn giết anh sao?

- Cháu thật sự không thể giết anh ấy. Đừng bắt cháu làm điều này.

Angela gục xuống dưới đất và nắm chặt lấy thanh kiếm.

- Angela! Cháu làm gì vậy?

Tang gia hét lên khi mà năng lực của ông sắp không thể khống chế nguyệt thực được nữa. Chỉ còn mấy giây nữa mọi thứ sẽ kết thúc. Ông biết ông làm điều này là tàn nhẫn với Angela và Danson, nếu như có cách khác ông sẽ làm nhưng mọi thứ đã quá muộn để cứu vãn.

- Angela! Hãy nghe lời ông. Hãy cầm kiếm lên.

Angela kinh ngạc ngẩng mặt lên nhìn người vừa nói với mình. Cô nhìn thấy Danson đang mỉm cười trong đau đớn. Anh đang cố gắng chịu cơn đau giằng xé.

- Danson!

Angela lắp bắp chạm tay vào người anh. Tại sao anh lại nói với cô như vậy? Tại sao anh lại muốn chính tay cô giết anh.

- Em không làm được. Tất cả là vì em nên anh mới thế.

Angela ôm chặt lấy Danson. Còn Danson, đó là lần đầu tiên Angela ôm lấy anh, thì ra cảm giác được ôm lấy người con gái mà mình yêu lại hạnh phúc và yên bình như thế này. Danson biết anh đã lún quá sâu vào tội ác. Anh đã từng bước từng bước cướp đi mạng sống của mọi người để mong rằng đổi lấy cơ hội sống cho Angela nhưng tất cả chỉ đơn giản vì anh muốn có được giây phút này mà thôi, được ôm cô ấy trong vòng tay mình. Ước mơ giản dị đó đáng nhẽ đã được thực hiện từ lâu nếu như anh không đi sai đường.

Lúc này, bóng đen đã chiếm $\frac{3}{4}$, Tang gia gần như muốn buông xuôi thì đột nhiên một nguồn năng lượng mạnh mẽ phát ra từ phía sau của Tang gia và chiếu thẳng vào mặt trời.

Tang gia kinh ngạc quay lại, ông nhận ra người giúp việc của Zhang gia đang đứng ở dưới và giúp ông kéo dài Nguyệt thực. Nhưng năng lực đó không phải của một người ở trần thế, đằng sau cái bóng của người quản gia là một người đàn ông mà Tang gia không thể nắm bắt được tuổi tác.

- ông là ai?

Tang gia vội vàng hỏi người đàn ông. Ông ta mỉm cười và nói: “Ta chính là người đã cho họ cơ hội được đầu thai thành người.”

Người đàn ông nói và tập trung năng lực của mình mạnh hơn, ánh mặt trời đã quay trở lại. Đó chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát - người đứng trên cả Diêm Vương. Ông vốn dĩ không màng đến chuyện của địa ngục nhưng sự kiện 500 năm trước đã khiến ông phải xuất hiện để giải quyết nó. Tất cả đều có nhân quả của nó, chuyện này chỉ có thể kết thúc ở trên nhân gian. Chính vì vậy, ông đã đồng ý để Ngoại Quỷ và khóm hoa Thủy tiên đầu thai thành người, ông mong rằng mọi thứ sẽ từ ác duyên mà trở thành thiện duyên. Và giờ đây, ông xuất hiện dưới vỏ bọc của người quản lý biệt thự Zhang gia để giúp họ đi hết đoạn đường còn lại.

- Angela! Hãy mau làm đi.

Danson đẩy Angela và hét lên với cô. Anh đã sai lầm quá nhiều và anh không thể sai lầm như vậy được nữa. Trong lúc, anh vẫn còn là Danson, anh mong Angela sẽ dùng mũi kiếm đó đâm anh

Angela nhìn đôi mắt của Danson, nó đang dần trở thành màu đỏ, cô nhìn Tang gia và Địa Tạng Vương, họ đang nỗ lực để nguyệt thực có thể kéo dài hơn.

Tại sao lại bắt cô làm việc độc ác này?

Angela khó nhọc nhặt thanh kiếm lên. Danson nhắm mắt để chờ giây phút quyết định cuộc đời mình.

.....

.....

- Không! Em sẽ không giết anh.

Một lần nữa, Angela lại buông thanh kiếm. Dù cho cô thêm bao nhiêu thời gian, dù ai nói gì với cô, cô cũng không làm điều này. Một giọt nước mắt lăn ra từ đôi mắt màu đỏ rực như lửa của Danson.

Tang gia và Địa Tạng Vương không còn đủ sức để nói, nguyệt thực đang dần biến mất, ánh sáng mặt trời đang dần lùi đi.

Bầu trời là một màu xám, những đám mây trở thành một lỗ xoáy như hút hết tất cả mọi thứ vào.

Angela bật khóc và ôm chặt lấy Danson. Nếu anh ấy thực sự biến thành Tử Quỷ thì cô cũng phải ở bên cạnh anh.

- Em thực sự yêu anh ta đến mức này sao?

Một giọng nói trầm và lạnh vang lên, Angela kinh ngạc quay lại nhìn người vừa nói. Đó là Chun nhưng giọng nói đó không phải là của anh ấy. Giọng nói đó là của một người khác mà Angela muốn quên đi từ rất lâu.

- Ngoạ... Quý...

Angela nhìn người thanh niên ở trước mặt, Ngoạ Quý nhìn Angela và Danson, nhìn Quý nữ và Tử Quý trong hình dáng của cả 2 người. Ngoạ Quý nghĩ rằng mục đích mình đầu thai chính là nhìn thấy cảnh này, nhìn thấy họ đau khổ nhưng khi cảnh đó xuất hiện trước mặt hắn, Ngoạ Quý lại có cảm giác nhói đau giống như 500 năm trước khi Quý nữ khóc. Hắn sống 500 năm, đầu thai thành người tất cả không phải là chờ giây phút này sao?

- Em xin lỗi. Em thật sự xin lỗi anh về chuyện 500 năm trước.

Angela bật khóc khi nghĩ đến những ký ức nơi địa ngục. Cô đã vì tình yêu mà lừa gạt hắn, để hắn ôm lấy mối hận suốt 500 năm.

- Không! Hãy nói cho ta biết anh ta quan trọng với em đến như vậy sao?

Ngoạ Quý lạnh lùng hỏi Angela, cô quay lại nhìn Danson, khuôn mặt anh vẫn đang vô cùng đau đớn. Cô chạm tay vào khuôn mặt của anh ấy và khẽ gạt đầu.

- Dù anh ấy là Danson hay là Tử Quý, em cũng không thể làm điều đó được.

Ngoạ Quý nhìn Angela và anh như thấy được hình ảnh của Quý nữ vào 500 năm trước. Hắn cảm thấy trái tim đau nhói, có lẽ vì hắn nhận ra ở một nơi nào đó trong trái tim mình, vẫn còn có hình ảnh của một cô gái với khóm hoa Thủy tiên trong tay nở nụ cười của thiên thần nhìn hắn. Ngoạ Quý đầu thai thành người để mong trả thù nhưng sự thật, hắn chỉ là mong muốn một cơ hội để có thể được yêu cô ấy thêm một lần nữa.

Chun nhìn hình ảnh của Danson và Angela, nhìn họ đau khổ ở trước mặt mình. Anh và Ella đã không thể ở bên cạnh nhau nên anh không muốn họ đau khổ như anh. Chun nghĩ anh sẽ hận Danson sau những gì anh ta đã gây ra cho anh và mọi người nhưng khi nhìn anh ta đang bị Tử Khí làm cho đau đớn, anh nhận ra Danson Tang là kẻ đáng thương nhất. Anh ta chỉ vì yêu Angela mà trong lúc bế tắc, anh ta đã bước vào con đường sai lầm, để rồi không thể khống chế được bản thân mình.

- Hãy làm theo những gì mà anh nghĩ mình nên làm.

Chun khẽ nói với Ngoạ Quý. Bây giờ, Chun chỉ là một cái bóng ở đằng sau lưng của Ngoạ Quý. Ngoạ Quý kinh ngạc nghe Chun nói. Anh ta biết anh muốn làm gì sao?

- Chun! Cậu có hiểu nếu tôi cứu anh ta thì cậu sẽ thế nào không?

Chun hiểu Ngoạ Quý muốn làm gì, hắn muốn dùng chính sức mạnh và sinh mạng của mình để đổi lấy cơ hội sống cho Danson, hắn làm vậy cuối cùng cũng là vì Quý nữ.

- Hãy làm điều đó vì tôi biết anh yêu cô ấy.

Chun khẽ nói. Tuy không phải là Ngoạ Quý nhưng Chun hiểu cảm giác của Ngoạ Quý, anh ta sống được thêm 500 năm nữa ở dưới địa ngục chẳng qua chỉ vì tia hy vọng rằng anh ta sẽ được gặp Quý nữ. Còn Chun, anh biết nếu như anh sống thì Ella cũng không quay trở lại, anh và cô ấy sẽ không thể gặp lại nhau. Điều bất hạnh lớn nhất trong cuộc đời của một con người không phải là cái chết mà là ôm mối tương tư không có đoạn kết. Nếu như vậy sao anh không chọn cách cứu lấy một mối tình và bản thân anh sẽ tan biến cùng với Ella. Được ở bên cạnh cô ấy dù dưới hình thức nào cũng là hạnh phúc.

- Tôi sẽ cứu anh ta vì đó là người em chọn.

Angela kinh ngạc khi nghe Ngoạ Quý nói thế, anh ta từ từ tiến về phía của Angela và Danson.

Lúc này, mặt trời đang chuẩn bị biến mất, Tang gia và Địa Tạng Vương quay lại nhìn về hướng giếng cổ. Một luồng ánh sáng chói lòa phát ra và sau đó, mọi thứ trở nên tối tăm hơn.

.....

.....
- Chị Hebe! Đừng đến đó.

Hebe đang bước đi về phía có ánh sáng thì một giọng nói quen thuộc gọi cô lại. Hebe quay lại và nhìn kỹ vào trong bóng tối. Một cô gái xuất hiện trong luồng ánh sáng trắng xanh. Cố gắng nhìn kỹ hơn, Hebe nhận ra khuôn mặt quen thuộc của một người.

- Ella! Ella! Là em thật sao?

Hebe vội vàng chạy lại và ôm chặt lấy Ella. Cô ngược nhìn khuôn mặt của đứa em gái ruột của mình. Ella đang mỉm cười nhìn cô.

- Mắt của em...

Hebe lúng túng nói, Ella khẽ gật đầu: “Ở đây, em có thể nhìn thấy.”

- Sao em lại ở đây?

Hebe ngơ ngác khi nhìn Ella, cô đã một mình ở đây rất lâu và chỉ có bóng tối nhưng hôm nay cô nhìn thấy một tia sáng và cô nghĩ mình nên đi đến đó. Vậy mà khi cô định đi đến đó thì Ella xuất hiện.

- Em phải đi đến đó.

Ella chỉ tay về phía ánh sáng, Hebe ngạc nhiên nhìn Ella, cô nắm lấy tay của Ella và vui mừng nói

- Chúng ta cùng đi nhé.

Nhưng Ella khẽ lắc đầu, nơi mà Hebe nên đi không phải là ở đây. Cô nhớ trước đây có một lần cô cũng như vậy, cũng đã nói với một người như thế và anh ta đã bảo Ella rằng “giờ chưa phải lúc”.

- Chị Hebe. Giờ chưa phải lúc. Chị nên đi về hướng đó.

Ella chỉ tay và trong bóng tối xuất hiện hình ảnh của một chàng trai. Trong lúc Hebe ngạc nhiên chưa hiểu chuyện gì thì Ella đã đẩy cô về phía của người thanh niên, còn Ella cô bước dần về phía ánh sáng.

- Em phải đến đó cùng họ.

Hebe thấy Ella mỉm cười, em cô quay người và bước về phía ánh sáng, ở phía đó dường như có 2 người đang đứng đó đưa tay ra đón Ella.

Bóng Ella ngày càng mờ hơn và rồi Hebe thấy người thanh niên nắm lấy tay của cô.

- Về thôi! Hebe.

.....

.....

Tại một bệnh viện của Đài Bắc.

- Hebe! Giá như em tỉnh dậy thì hay biết mấy. Em biết không nguyệt thực vừa mới kết thúc.

Aaron mỉm cười quay lại nói với Hebe. Anh vừa chứng kiến hiện tượng nguyệt thực dài nhất trong lịch sử.

Và như không tin vào mắt mình, Aaron như bị đóng băng khi nhìn Hebe.

- Bác sĩ! Bác sĩ! Cô ấy tỉnh rồi.

Tiếng cánh cửa phòng bật mở và giọng một thanh niên hét lên ở khu chăm sóc đặc biệt đã buộc đánh thức các bác sĩ trực.

Cô gái nằm trên chiếc giường trắng tinh mặc bộ đồ bệnh nhân dường như vẫn đang say giấc ngủ. Nhưng kỳ lạ thay là cô ấy đang khóc và đầu ngón tay bắt đầu cử động

@ Khi tôi tỉnh dậy và hoàn toàn có thể nhận thức được mọi việc thì đã là 2 tháng sau. Aaron luôn ở bên cạnh chăm sóc, mọi chuyện tôi biết đều là do anh và Angela kể lại với tôi.

Sau ngày nguyệt thực hôm đó, Tang gia đã đứng lên làm yên lòng mọi người, tất cả người dân Đài Loan đều mong muốn tất cả chỉ là ác mộng nên họ không hề nhắc đến 3 ngày đó. Tất cả đang quay về cuộc sống của riêng mình. Câu truyện ở giếng cổ và biệt thự của Zhang gia là do Angela kể lại cho tôi nghe. Sau khi con bé tỉnh dậy, Chun và Ella đã biến mất như làn khói, Angela không hiểu làm cách nào mà nó lại có thể trở về thân xác của chính bản thân mình. Ông Chen, Tang gia và Danson đều đang nằm ngất trên nền đất.

Nửa năm sau, tôi hoàn toàn trở lại công việc của mình và chuẩn bị lại hôn lễ với Aaron. Đó cũng là lúc Tang gia quyết định không bói toán nữa mà quay trở về ngôi đền cổ trên núi của ông để cầu phúc cho mọi người vì những gì mà Danson đã gây ra. Angela và Danson chuyển đến sống cùng với ông Chen ở biệt thự của Chen gia – nơi gần như xa cách với mọi người và bác sĩ Cao cũng đến sống cùng họ để tiện chăm sóc Danson. Sau sự kiện đó, Danson không chết nhưng anh ta gần giống như một cái xác không hồn. Dù Angela có nói gì, làm gì thì Danson cũng chỉ như một bức tượng sống. Nhưng con bé vẫn quyết định ở bên cạnh Danson. Nó nói rằng dù cho Danson sống như vậy cả đời, nó sẽ ở bên cạnh chăm sóc anh ta như vậy. Đó là lời hứa của nó với Danson và cũng là cách để nó thay Danson chuộc lỗi lầm mà anh ta đã gây ra.

Tôi không phản đối quyết định của Angela vì tôi nghĩ đó là cách tốt nhất cho nó và Danson.

Lúc tôi đang mang thai được 3 tháng thì có một chuyện kỳ lạ xảy ra. Đêm đó, tôi nằm mơ một giấc mơ kỳ lạ. Tôi thấy mình đứng trên một con phố, đối diện với một quán Bar mà tôi nghĩ là rất quen vì cái tên của nó “Secret”. Nhưng có vẻ nó đã được sửa sang nên đẹp hơn, đường phố cũng có gì đó khác mà tôi không biết.

Tôi nhìn thấy một cô gái trẻ đang bước xuống dưới vỉa hè. Hình như cô ta đang định nhặt một thứ gì đó.

- Cần thận!

Tôi hét lên khi thấy một chiếc xe đang lao đến phía của cô gái nhưng dường như cô ấy không hề nhìn thấy hoặc nghe thấy. Tôi thấy người của mình xuyên qua những chiếc xe, còn cô ấy thì vẫn đang cúi đầu xuống.

- Cần thận!

Lần này, không phải là tiếng hét của tôi mà là của một người đàn ông và tôi thấy ở phía bên kia đường, một người thanh niên chạy từ hướng của quán Secret ra và kéo cô gái lại.

Tôi gần như đông băng khi nhìn thấy chàng thanh niên đó. Tôi biết mình đang mơ nhưng nó cũng khiến cho tôi xúc động.

- Cô không sao chứ? Cô không nhìn thấy chiếc xe đó sao?

Anh ta lo lắng hỏi cô gái và ôm lấy cánh tay của cô ta. Khi cô gái ngược mặt lên nhìn anh ta, tôi thoáng thấy anh ta hơi ngần ngại. Cô ấy đang đeo một chiếc kính đen dù lúc này đang là trời tối.

- Mắt của cô...

Trái tim tôi đập nhanh khi nghe những từ đó, trước cả khi cô gái đó quay lại để tôi nhìn kỹ mặt của cô ấy hơn và trước cả khi cô ấy nói tên, trái tim tôi đã lên tiếng nói cho tôi biết họ là ai.

- Tôi vừa được ghép giác mạc nên thị lực vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Cảm ơn anh nếu không tôi sẽ chẳng còn có cơ hội nhìn ánh mặt trời rồi.

Cô gái đó nói và mỉm cười, tôi nhận ra khuôn mặt chàng trai thoáng bối rối.

- Ella!

Lại một giọng nói nữa vang lên, tôi quay về hướng phát ra tiếng nói, cô gái và chàng trai cũng quay lại. Cô gái mà bây giờ tôi chắc chắn rằng đó là Ella mỉm cười quay về phía của người thanh niên.

- Anh hai!

Chàng trai đi nhanh đến chỗ 2 người, có lẽ vì anh ta biết em gái mình vừa gặp chuyện gì.

- Anh đã bảo em đứng yên mà không nghe. Chuyện gì đã xảy ra?

Ella mỉm cười nhìn anh trai mình, cô ấy nói rằng vì lúc đó cô ấy thấy có vật gì đó phát sáng ở dưới lòng đường nên mới nhặt nó lên. Vì vậy mà cô ấy không hề để ý chiếc xe, cũng may nhờ có người thanh niên đó cứu nên cô ấy mới không sao.

- Cảm ơn anh đã cứu em gái tôi. Tôi là Calvin Chen, còn đây là em gái tôi – Ella Chen.

Chàng thanh niên trẻ tuổi mỉm cười với Calvin và Ella, anh ta đưa tay ra đáp lễ.

- Chào anh. Tôi là Wu Chun! Rất vui vì biết 2 người.

Lúc đó, mắt tôi đã nhoà đi khi nghe thấy họ giới thiệu và mỉm cười với nhau. Có phải, họ đã gặp lại nhau không?

- Ella! Vật mà cô nói là phát sáng đó là gì vậy?

Chun tò mò hỏi cô gái khi mà rõ ràng thị lực của cô ấy chưa hồi phục lại có thể nhìn thấy một vật gì phát sáng rực rỡ. Ella mỉm cười đưa ra cho mọi người. Đó là một chiếc lọ thủy tinh và trong đó chứa một chiếc vỏ ốc. Tôi thoáng thấy cả Chun và Ella đều đang mỉm cười khi nhìn nó.

Khi tôi muốn đứng lại để có thể nhìn họ lâu hơn thì đột nhiên tôi như bị kéo đi, mọi thứ vụt qua và thay đổi nhanh chóng, tôi thấy mình đang đứng trong một quán ăn nhỏ, một cô gái đáng vẻ dễ thương đang thu dọn mọi thứ có lẽ quán đã đến giờ đóng cửa. Đúng lúc này, một cô gái khá xinh xuất hiện ở cửa.

- Xin lỗi. Chúng tôi đóng cửa rồi.

Cô gái phục vụ trả lời người khách nhưng vị khách vẫn bước vào và ngồi xuống bàn.

- Xin lỗi cô. Tôi đã đi tìm các quán quanh đây nhưng tất cả đều đã đóng cửa. Tôi thực sự rất đói và muốn ăn một chút gì đó, là gì cũng được.

Cô gái phục vụ hơi khó xử, đúng lúc này, một người khác cũng đi ra, cô ấy là một cô gái có vẻ mặt hiền lành.

- Được rồi! Vậy nếu cô không ngại thì em tôi đang chuẩn bị nấu mì. Nó mới học việc và đây là bát mì đầu tiên chính thức đãi khách.

Cô chủ nhỏ nói, vị khách gật đầu vì giờ cô ấy cũng chỉ muốn ăn một cái gì đó cho no mà thôi.

- Jiro Wang! Mau nấu mì đi.

Và sau đó, tôi nhìn thấy một mái tóc màu vàng rực lấp lánh ở trong bếp.

Một lần nữa cánh cửa lại mở ra, lần này lại một chàng thanh niên khác xuất hiện. Anh ta đang mặc áo bác sĩ thực tập và chống tay đứng ở cửa với chiếc cặp, anh ta cũng khá đẹp trai nhưng khuôn mặt hơi lạnh lùng. Cô gái phục vụ vừa thấy chàng trai xuất hiện liền mỉm cười.

- Ariel. Em để đấy, lát chị dọn nốt cho. Đừng để Joe chờ nữa.

Tôi thấy cô chủ nói vậy và ngay lập tức cô gái tên Ariel cởi tạp dề và chưa đầy mấy giây sau đã thấy xuất hiện bên cạnh chàng trai và nắm chặt lấy tay của anh ta.

- Joe! Cậu đến đón mình về hả?

Chàng trai tên Joe thoáng khó chịu và gạt tay cô gái ra: “Đây là vì mẹ tôi bắt thôi.”

Họ nhanh chóng chào mọi người và đi về, tôi nhìn theo và phát hiện lát sau, tay của cô gái đã nằm gọn trong tay của chàng trai. Họ giống ai vậy nhỉ?

- Oa! Thơm quá.

Tiếng nói của vị khách khiến tôi giật mình quay lại nhìn họ, lúc này bát mì đã được đem ra, cô chủ nhìn vị khách ăn mì với vẻ mặt háo hức, ở gian bếp, tôi thấy chàng trai với mái tóc vàng đang bước ra và đi về phía chiếc bàn.

- Thế nào cô bé?

Cô chủ hỏi vị khách, trong chưa đầy 5 phút, cô gái đó đã ăn xong bát mì và như một đứa trẻ, cô ấy vui mừng nói với cô gái.

- Ngon lắm chị ah.

Cô chủ mỉm cười nhìn cô gái, chàng trai vừa đi ra cũng tỏ vẻ vui mừng nhưng lại cố gắng che giấu cảm xúc.

- Mì của Jiro Wang này nấu mà lại.

Tôi thấy cả 2 người con gái bật cười.

- Chị là Genie. Đây là quán mì nhà chị. Còn em, chị thấy em không phải là người ở đây.

Cô chủ nhỏ mỉm cười hỏi vị khách, cô gái gật đầu và trả lời.

- Em là Selina Wu! Hôm nay em với anh trai vừa đến Đài Bắc.

Chỉ cần nghe tên cô gái tôi hiểu ngay được rằng cô ấy và Chun có quan hệ gì. Điện thoại của cô gái reo vang và đầu dây bên kia là một giọng nói quen thuộc.

- Selina! Em đang ở đâu thế? Anh đi tìm em mãi.

- Anh ah! Em đang ở một quán mì phía cuối đường. Anh mau đến đây đi.

Selina mỉm cười và đập má, cô ấy quay sang nói với Jiro.

- Anh tôi nói muốn ăn mì và còn có thêm 2 người đi cùng nữa. Liệu anh có thể nấu cho chúng tôi chứ?

Chàng trai tên Jiro mỉm cười tự hào: “Đương nhiên, tôi là Jiro Wang mà”.

Và ở bên ngoài, có 3 dáng người xuất hiện ngay trước cửa.

- Hebe! Hebe!

Tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi mình và rồi cảnh vật lại chạy qua tôi một cách nhanh chóng. Tôi giật mình tỉnh dậy thì phát hiện Aaron đang lo lắng nắm lấy tay tôi.

- Em sao vậy? Sao em lại khóc?

Aaron đỡ tôi ngồi dậy, tôi không biết nên nói gì với anh. Tôi muốn kể cho anh nghe về giấc mơ của tôi về những người mà tôi đã gặp trong giấc mơ đó nhưng kỳ lạ là tôi xúc động đến nỗi không nói lên lời.

Tiếng chuông điện thoại réo làm tôi và Aaron giật mình, chúng tôi nhìn nhau vì không biết ai lại gọi điện thoại cho chúng tôi vào lúc 5h sáng thế này.

- Chị! Là em đây.

Tôi nghe thấy giọng của Angela nức nở ở bên đầu kia của điện thoại.

- Có chuyện gì vậy Angela?

Tôi lo lắng hỏi nó vì tôi sợ có chuyện gì đã xảy ra với Danson.

- Chị ơi! Lúc này, Danson vừa mới nắm lấy tay của em. Anh ấy khóc và nắm tay của em chị ah. Đó là lần đầu tiên đó chị ah...

Tiếng nói của Angela đứt quãng cùng với những tiếng khóc, tôi không nói gì trong điện thoại mà bỗng nhiên nước mắt rơi ra nhiều hơn, Aaron cũng không hỏi gì mà chỉ ôm lấy tôi vào trong lòng anh.

.....
.....

- Ngài cho họ cơ hội đầu thai sao?

- Ta chỉ là muốn trao cho họ một món quà và cũng là một thử thách. Đi đường nào và đi như thế nào là do họ quyết định chứ không phải là chúng ta.

Diêm Vương kinh ngạc nhìn Địa Tạng Vương, đó là lần đầu tiên, Diêm Vương nhìn thấy Địa Tạng Vương cười.

Diêm Vương liếc nhìn thủy kính một lần nữa, ở đó là hình ảnh của 6 thanh niên đang mỉm cười ngồi quanh một chiếc bàn.

Ông khẽ xoa tay và bỗng chốc Thủy kính biến mất chỉ còn lại một khối đá.

Số mệnh chỉ vừa mới bắt đầu.

.....

.....

Tôi tin trên thế gian này có cái được gọi là số mệnh.

Khi họ gặp nhau, một vòng quay mới lại bắt đầu.

Nhưng cũng giống như đường chỉ tay của con người, nó sẽ biến đổi và số mệnh cũng vậy.

.....

.....

“Tu trăm năm mới được ngồi cùng thuyền.

Tu nghìn năm mới cùng chung chăn gối”

Duyên phận con người là một điều kỳ diệu.

Gặp nhau đã là có duyên. Còn đó là ác duyên hay thiện duyên, tất cả đều do chính con người quyết định.

.....

.....

Một lần luân hồi là một lần để chúng ta có thể trả lời những câu hỏi mà mình thắc mắc: yêu - hận, ân - oán.

Có lẽ đích đến của Luân Hồi rất đơn giản.

Hạnh phúc có lẽ đơn giản là được ở bên cạnh những người mà mình yêu mến.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trai-tim-cua-quy-shade>